

JULIE GARWOOD

*Hón qua
tình yêu*

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 1: 1: Lời Mở Đầu

Nước Anh, năm 1802

Chuyện những vị khách trong lễ cưới chém giết lẫn nhau chỉ còn là vấn đề thời gian.

Dĩ nhiên, Nam tước Oliver Lawrence phải tiến hành mọi biện pháp phòng ngừa trong khả năng của mình vì lâu đài này đã được Vua George chọn làm địa điểm tổ chức buổi lễ. Ông đang giữ vai trò của người chủ tiệc cho đến lúc Đức vua tới nơi – một nhiệm vụ được đón nhận với niềm hân hoan như thể bị tra tấn suốt ba ngày liền. Tuy nhiên, mệnh lệnh được đích thân Đức vua ban ra, cho nên Lawrence, một người luôn tuân mệnh và trung thành, lập tức tuân theo. Cả gia đình nhà Winchester và những kẻ nổi loạn của nhà St. Jame đều bày tỏ sự phản đối trước quyết định này bằng thái độ

kịch liệt nhất. Nhưng sự âm ỉ đó đều vô ích, bởi một khi Đức vua đã ra quyết định thì mệnh lệnh của ngài phải được thực hiện. Nam tước Lawrence hiểu lý do thật sự đằng sau hôn ước này. Thật không may, ông lại là người duy nhất còn sót lại ở đất nước này vẫn đủ thân thiện để nói chuyện với cả hai gia đình nhà cô dâu và nhà chú rể.

Nam tước sẽ không thể lấy làm kiêu hãnh về sự thật này lâu hơn được nữa. Ông tin rằng thời gian mình tồn tại trên thế giới ngọt ngào này giờ đây chỉ còn tính bằng nhịp đập của trái tim. Đức vua thật sự tin rằng đám đông sẽ cư xử đúng mực khi buổi lễ được tổ chức tại một nơi trung lập. Lawrence hiểu rõ tình hình hơn thế.

Những quý ngài xung quanh Nam tước Lawrence đang trong trạng thái sẵn sàng chém giết lẫn nhau. Chỉ cần một từ phát ra sai tông giọng, hay một hành động mang hơi hướng đe dọa, dù là nhỏ nhất, đều châm ngòi cho một cuộc tàn sát đẫm máu. Chỉ có Chúa mới biết họ đang ngửa ngáy muốn nhảy xổ vào nhau đến thế nào. Thậm chí cả vẻ mặt của họ cũng nói lên điều tương tự.

Đức Giám mục trong lễ phục màu trắng, ngồi trên

chiếc ghế có lưng dựa cao đặt giữa hai gia đình thù địch. Ông không ngó sang trái – nơi người nhà Winchester đã được cô lập, hay liếc sang phải – nơi những chiến binh nhà St. Jame đang ngồi, mà chỉ nhìn chăm chăm về phía trước. Để giết thời gian, vị Giám mục gõ gõ các ngón tay lên thành chiếc ghế gỗ. Ông ta trông như thể vừa mới ăn phải món cá ôi thiu. Thỉnh thoảng, ông ta buông tiếng thở dài, thứ âm thanh khiến ngài Nam tước gợi nhớ đến tiếng hí của một con ngựa già ốm yếu, rồi lại tiếp tục để sự yên lặng chết tiệt bao trùm đại sảnh.

Lawrence lắc đầu trong tuyệt vọng. Ông biết sẽ không có được bất cứ sự giúp đỡ nào từ vị Giám mục này vào lúc khó khăn thật sự ập đến. Cô dâu và chú rể đang chờ trong những căn phòng tách biệt phía trên lầu. Chỉ sau khi Đức vua đến nơi, họ mới được dẫn ra hoặc là bị lôi vào đại sảnh. Sau đó, Chúa phù hộ bọn họ, mọi thứ chắc chắn sẽ rồi tinh rồi mù.

Đó đúng là một ngày đáng buồn. Lawrence buộc phải để đội cận vệ của mình cùng với những hiệp sĩ của Đức vua đứng canh dọc theo vòng ngoài của đại sảnh nhằm phòng ngừa trường hợp xấu xảy ra. Hành động

này chưa từng xảy ra trong một tiệc cưới, song cũng chẳng có đám cưới nào mà khách tham dự đều được trang bị vũ khí như sắp lao vào một trận chiến. Người nhà Winchester tay lăm lăm vũ khí và chẳng mấy khi để chúng rời tay. Sự xấu xược của những người này thật đáng xấu hổ, còn lòng trung thành của họ thì thật đáng ngờ. Dù vậy, Lawrence cũng khó có thể đổ toàn bộ lỗi lên đầu người nhà Winchester. Rõ ràng là ngay cả ông cũng nhận thấy việc tuân thủ Đức vua một cách mù quáng quả là một việc làm khó khăn. Sau cùng, Đức vua lại đang bị mất đi sự tỉnh táo.

Tất cả mọi người trong vương quốc đều biết chuyện Đức vua của họ đã mất đi sự sáng suốt, nhưng không ai dám nói to sự thật đó. Họ sẽ bị cắt lưỡi, hoặc nhận hình phạt còn tệ hơn nữa, vì dám nói ra điều này. Cuộc hôn nhân sắp diễn ra là một minh chứng rõ ràng cho bất cứ ngài Thomas[1] đa nghi nào: Rằng người đứng đầu nước Anh đã đánh mất sự tỉnh táo của mình. Đức vua đã cho Lawrence biết chuyện ngài muốn có được sự đồng thuận của tất cả mọi người trong vương quốc. Nam tước không biết trả lời sao trước kỳ vọng ngây thơ này.

[1] Âm chỉ Tông đồ Thomas, một trong mười hai Tông đồ của Chúa Jesus, người đã không tin Chúa hiện ra sau khi chết nếu không được chính mắt nhìn thấy.

Nhưng, ngoại trừ tất cả những hành động điên rồ thì George vẫn là Đức vua của họ, và chết tiệt thay, Lawrence nghĩ, những vị khách của đám cưới này cũng nên biểu hiện dù chỉ là một chút tôn trọng. Cách cư xử xúc phạm của họ không đáng được dung thứ. Tại sao ư? Hai trong số những ông chú dạn dày nhà Winchester đang ngang nhiên vượt ve cán kiếm trong niềm mong chờ rõ rệt về một cuộc chiến đẫm máu sẽ nổ ra. Những chiến binh nhà St. Jame ngay lập tức chú ý đến hành động này, họ đáp trả bằng cách đồng loạt tiến về phía trước một bước. Tuy vậy, họ vẫn không chạm vào vũ khí, và, trên thực tế – hầu hết các quý ngài nhà St. Jame đều không đem chúng theo. Thay vào đó họ chỉ mỉm cười. Lawrence cho rằng hành động này cũng chẳng khác một kiểu thách thức là mấy.

Quân số nhà Winchester đông hơn phía nhà St. Jame đến sáu lần. Dù vậy điều đó không mang lại cho họ thêm lợi thế. Đàn ông nhà St. Jame là những người thiện

chiến hơn rất nhiều so với nhà Winchester. Câu chuyện về những cuộc phiêu lưu của họ đã trở thành huyền thoại. Họ nổi tiếng là những người có thể xé rách mắt ai đó chỉ trong chớp mắt; họ cũng thích đá vào háng đối phương chỉ để thưởng thức niềm vui được nghe thấy tiếng tru lên của gã đó. Và, có Chúa mới biết họ sẽ làm những gì với kẻ thù. Chúng đơn giản là quá kinh khủng để có thể nghĩ đến.

Tiếng huyền não xuất phát từ ngoài sân thu hút sự chú ý của Lawrence. Phụ tá của Đức vua, một người đàn ông có khuôn mặt nghiêm khắc được mọi người gọi bằng cái tên Đức ngài Roland Hugo, bước vội vàng vào sảnh. Ông ta mặc bộ lễ phục, nhưng đôi vớ màu đỏ sặc sỡ kết hợp với chiếc áo choàng dài màu trắng khiến cho dáng người bệ vệ của Hugo trông càng phức tạp hơn. Lawrence nghĩ rằng bạn mình trông rất giống một chú gà trống nặng nề. Nhưng vì họ là bạn tốt của nhau nên ông đã giữ suy nghĩ thiếu thiện cảm đó cho riêng mình.

Hai người đàn ông nhanh chóng ôm lấy nhau. Sau đó, Hugo lùi lại một bước. Ông ta nói bằng giọng trầm, “Tôi đến cùng những đồng minh cuối cùng. Và Đức vua

sẽ đến đây trong vài phút nữa”.

“Ôn Chúa!” Lawrence trả lời với vẻ nhẹ nhõm trông thấy. Ông dùng chiếc khăn tay bằng vải lanh lau những giọt mồ hôi đang túa ra trên trán.

Hugo liếc qua vai Lawrence rồi lắc đầu. “Đại sảnh này im ắng cứ như một nấm mồ”, ông thì thầm. “Hẳn ngài đã có khoảng thời gian khó khăn để giữ các vị khách này vui vẻ nhỉ?”

Lawrence nhìn đầy hoài nghi. “Vui vẻ ư? Hugo, chẳng gì có thể khiến cho những kẻ man rợ này vui vẻ ngoại trừ trò tế người.”

“Tôi có thể thấy rằng tính hài hước đã giúp ngài vượt qua điều gớm ghiếc đó.” Bạn ông trả lời.

“Tôi không đùa”, Nam tước đáp trả. “Ngài cũng sẽ ngừng cười thôi Hugo, ngay khi nhận thấy tình hình bất ổn thế nào. Nhà Winchester không đến đây cùng những món quà, bạn thân mến. Bọn họ mang vũ khí đến đây để chuẩn bị cho một trận đánh. Đúng thế đấy.” Ông nói với

vũ khí Hugo lắc đầu với vẻ hoài nghi rõ rệt. “Tôi đã cố thuyết phục nhà Winchester bỏ vũ khí ở bên ngoài, nhưng họ không đồng ý. Họ không sẵn sàng thỏa hiệp.”

“Chúng ta sẽ xem xét điều đó”, Hugo lẩm bẩm.

“Các kỵ sĩ hộ tống Đức vua sẽ nhanh chóng tước bỏ vũ khí của những người này. Tôi cũng sẽ bị nguyên rửa nếu để cho Đức ngài bước vào một nơi đầy mùi đe dọa thế này. Đây là một đám cưới, không phải một bãi chiến trường!”

Hugo đã chứng minh lời đe dọa của mình. Nhà Winchester bắt đầu chất vũ khí của họ thành một đống trong góc đại sảnh sau khi đối mặt với mệnh lệnh đến từ người phụ tá đầy tức giận của Đức vua. Yêu cầu của Hugo được thực hiện dưới sự hỗ trợ của hơn bốn mươi cận vệ hoàng gia – những người đã lập tức tiến vào và lập đội hình bao quanh các vị khách. Thậm chí những kẻ thủ đoạn nhất bên nhà St. Jame cũng đã giao nộp vũ khí, tất nhiên, chỉ sau khi Hugo ra chiếu lệnh giương cung chĩa vào họ.

Lawrence tin chắc rằng nếu mình còn sống và kể

lại câu chuyện này thì sẽ chẳng có ma nào thêm tin ông. Ông trời, Đức vua không hề biết có những biện pháp cực đoan đã được thực hiện chỉ để bảo vệ sự an toàn của ngài.

Khi Đức vua bước vào đại sảnh, đội cận vệ lập tức hạ thấp cung tên, dù vậy mũi tên vẫn nằm trên rãnh ở mức an toàn đủ để kết liễu ai đó nếu cần thiết.

Đức Giám mục phẫn chấn rời khỏi ghế, cúi đầu trình trọng trước Đức vua và dẫn đường cho ngài đến chỗ ngồi.

Hai trong số các cố vấn pháp luật của Đức vua, tay ôm đầy văn thư, nổi gót đi phía sau. Lawrence chờ Đức vua ngồi xuống, rồi vội vã quỳ gối sau đó đọc to và đồng dục lời tuyên thệ trung thành, hy vọng lời tuyên thệ của ông sẽ khiến những vị khách phải xấu hổ, bắt họ phải bày tỏ sự kính trọng tương tự tới Đức vua.

Đức vua nghiêng người về phía trước, đôi bàn tay to lớn của ngài đặt lên đầu gối. “Ái Quốc Quân của người rất hài lòng về người, Nam tước Lawrence. Ta –

liệu có phải là Ái Quốc Quân của người, là người trên mọi người, hay không?”

Lawrence đã được chuẩn bị kỹ lưỡng cho câu hỏi này. Đức vua luôn tự gọi mình bằng cái tên đó trong nhiều năm nay, ngài thích nghe người khác khẳng định điều này bất cứ khi nào có thể.

“Vâng, thưa Bệ hạ, ngài là Ái Quốc Quân của thần, là người trên tất cả mọi người.”

“Thật là một chàng trai tốt”, Đức vua thì thầm. Ông vươn tay và vỗ nhẹ lên đỉnh đầu hói của Lawrence. Nam tước đỏ mặt xấu hổ. Đức vua đang đối xử với ông như thể với một kẻ nịnh thần trẻ tuổi. Tệ hơn nữa, Nam tước bắt đầu cảm thấy mình giống như thế.

“Giờ hãy đứng dậy, Lawrence, và giúp ta chủ trì buổi lễ quan trọng này”, Đức vua ra lệnh.

Lawrence lập tức tuân lệnh. Ngay khi có thể quan sát Đức vua ở khoảng cách gần, ông phải cố kiềm chế để bản thân không để lộ bất cứ phản ứng nào. Ông sẽ

sờ trước sự xuống sắc của Đức vua. Thời trai trẻ, George đã từng sở hữu một khuôn mặt đẹp đẽ và góc cạnh. Tuổi tác dường như không tử tế với ngài cho lắm. Hai cằm của Đức vua giờ trông xệ hơn, những vết nhăn hằn sâu, hai mí mắt sụp xuống đầy vẻ mệt mỏi. Đức vua đội bộ tóc giả màu trắng bạc, ngọn tóc cuộn lại sang hai bên, màu sắc khiến cho nước da của ngài trông nhợt nhạt hơn nữa.

Đức vua mỉm cười với các bề tôi của mình cùng sự kỳ vọng ngây thơ.

Lawrence mỉm cười đáp trả. Có một sự tốt bụng và chân thành trong mỗi biểu cảm của Đức vua. Nam tước bỗng cảm thấy phần nộ thay cho ngài. Cách đây nhiều năm, khi bệnh tình chưa khiến tâm trí người trở nên rối loạn, George còn hơn cả một vị vua tài năng. Thái độ của Đức ngài đối với mọi vấn đề, luôn giống như của một vị cha nhân từ đang trông nom con cái. Ngài xứng đáng nhận được nhiều hơn những thứ mà ngài đang có.

Nam tước di chuyển sang đứng bên cạnh Đức vua, rồi quay lại để nhìn vào đám người mà ông cho rằng bọn

họ chỉ là những kẻ ngoại đạo. Giọng ông run lên trong cơn thịnh nộ khi ra lệnh:

“Quý xuống!”

Mọi người nhất loạt quỳ.

Hugo nhìn chăm chăm vào Lawrence với những biểu lộ vô cùng kinh ngạc trên khuôn mặt. Rõ ràng ông ta đã không nhận ra người bạn này lại đầy quyền lực đến thế. Hugo phải thừa nhận rằng, cho đến khoảnh khắc đó, ông đã không hề hay biết Lawrence sở hữu một thứ như thế trong người.

Đức vua rất hài lòng khi mọi người nhất loạt bày tỏ lòng trung thành, và đó là tất cả những gì ngài quan tâm. “Nam tước?” Đức vua nói với ánh mắt hướng thẳng về phía Lawrence. “Người hãy đi đón cô dâu và chú rể. Đã trễ giờ rồi trong khi còn quá nhiều việc cần phải hoàn thành.”

Trong lúc Lawrence cúi người nhận mệnh lệnh, Đức vua trở lại ghế và nhìn về phía Hugo. “Các quý bà

quý cô đâu hết rồi? Ta dám khẳng định là chưa hề trông thấy bóng dáng một ai cả. Điều này nghĩa là gì, Hugo?”

Hugo không muốn nói sự thật cho Đức vua, rằng những quý ông có mặt ở đây không hề mang theo bất cứ người phụ nữ nào, vì họ đến đây để chuẩn bị cho chiến tranh chứ không phải để vui chơi. Nói sự thật chỉ khiến cảm xúc mềm yếu của Đức vua bị tổn thương mà thôi.

“Vâng, Ái Quốc Quân của thần”, Hugo thốt ra.
“Thần cũng đã chú ý đến sự vắng mặt của các quý phu nhân.”

“Lý do là gì?”, Đức vua cố chấp hỏi.

Tâm trí của Hugo trống rỗng, ông không tìm được lời giải thích xác đáng nào cho sự kỳ quặc này. Trong cơn tuyệt vọng, ông gọi với sang người bạn của mình.
“Tại sao lại như thế, Lawrence?”

Nam tước Lawrence vừa bước gần tới cửa vào đại sảnh. Ông nhận ra sự hoảng loạn trong giọng nói của Hugo và lập tức quay lại. “Cuộc hành trình đến lâu đài

của thần có thể quá khó khăn... đối với những quý cô yếu đuối”, ông giải thích.

Lawrence suýt chút nữa nghẹn lời. Tất nhiên, lời nói dối này đúng là thái quá, vì bất cứ ai từng gặp những người phụ nữ của gia đình Winchester đều biết họ “yếu đuối” như những con chó hoang. Tuy nhiên, trí nhớ của Đức vua không còn minh mẫn như trước, vì cái gậy đầu thoáng qua của Đức ngài cho thấy ngài đã hài lòng trước lời giải thích.

Nam tước dừng lại, nhìn trừng trừng vào những gã đàn ông nhà Winchester. Sau cùng thì chính lối cư xử của bọn họ đã dẫn đến lời nói dối này. Sau đó, ông tiếp tục công việc của mình.

Chú rể là người đầu tiên nhận lệnh triệu kiến. Ngay khi vị Hầu tước cao lớn của gia đình St. Jame bước vào phòng. Mọi người nhất loạt dạt ra tạo thành lối đi rộng rãi cho cậu.

Chú rể bước vào đại sảnh như một chiến binh hùng dũng đã sẵn sàng để xem xét mọi vấn đề của cậu. Người

này – nếu thô ráp một chút, thì Lawrence đã liên tưởng ngay đến một Thành Cát Tư Hãn trẻ trung và đầy kiêu ngạo. Tuy nhiên Hầu tước có thể được miêu tả bởi bất cứ điều gì – ngoại trừ sự thô ráp. Cậu được ban tặng một mái tóc đen pha nâu vàng cùng cặp mắt sáng màu xanh lá. Khuôn mặt gầy và góc cạnh, mũi cậu đã bị vỡ trong một cuộc chiến, tất nhiên là với chiến thắng thuộc về cậu. Những vết sưng nhẹ trên sống mũi chú rử khiến khi nhìn nghiêng có chút điển trai, nhưng nó lại tăng thêm vẻ hoang dã của người này.

Nathan, tên mà gia đình cậu hay gọi, là một trong số những quý tộc trẻ tuổi nhất trong vương quốc. Chàng thanh niên mới chỉ qua tuổi mười bốn một vài ngày. Cha cậu, Bá tước hùng mạnh của xứ Wakersfield, đang ở nước ngoài thực hiện nhiệm vụ quan trọng mà chính phủ giao phó, vì lẽ đó ông không thể đứng cạnh cậu trong suốt buổi lễ. Thực tế là Bá tước không hề hay biết đến hôn lễ này. Lawrence chắc chắn ông ta sẽ nổi giận khi biết tin. Bá tước Wakersfield bình thường đã là người không mấy dễ chịu nên khi bị chọc tức, ông ta có thể trở nên thù địch và độc ác như quỷ Satan. Người này nổi

tiếng thủ đoạn bằng tất cả những người nhà St. Jame cộng lại. Lawrence đoán đây chính là lý do mà bất cứ ai trong nhà St. Jame đều tìm đến ông ta để xin chỉ dẫn khi có những vấn đề quan trọng cần được quyết định.

Nhưng, dù Nam tước Lawrence có không thích Bá tước Wakersfield đến mấy, ông cũng không thể không thích Nathan. Đã có thời gian ông đồng hành cùng cậu bé, trong những dịp đó Lawrence để ý thấy Nathan luôn lắng nghe quan điểm của người khác đưa ra, sau đó làm theo những gì mà cậu cho là tốt nhất. Tuy mới mười bốn tuổi, nhưng cậu bé đã hoàn toàn tự chủ được bản thân. Lawrence tôn trọng cậu. Ông cũng cảm thấy một chút tiếc nuối vì trong tất cả những cuộc thăm viếng của họ với nhau, Lawrence chưa bao giờ trông thấy Nathan cười dù chỉ là một lần. Ông cho rằng điều này thật đáng tiếc.

Tuy nhiên, gia đình St. Jame chưa bao giờ gọi Hầu tước bằng tên thật. Họ nhắc đến cậu chỉ đơn giản bằng hai từ “chàng trai”, bởi trong mắt họ cậu vẫn phải tiếp tục chứng minh giá trị của bản thân. Có một số bài kiểm tra bắt buộc Nathan phải chinh phục trước. Mọi người

trong gia tộc đều không nghi ngờ chút nào về sự thành công của cậu. Họ tin vào khả năng lãnh đạo bẩm sinh của Nathan, nhìn dáng người họ biết rằng cậu sẽ trở thành một chàng trai cao lớn và hy vọng cậu sẽ mang tính cách thủ đoạn như chính bọn họ. Sau cùng, Nathan là người đứng đầu gia tộc, vì thế chắc chắn sẽ có những trách nhiệm được đặt lên vai.

Hầu tước giữ ánh mắt nhìn thẳng vào Đức vua trong lúc tiến lại phía trước ngài. Lawrence quan sát chàng trai gần hơn. Ông biết rằng Nathan đã được chú bác trong gia đình dặn rằng không được quỳ gối trước Đức vua trừ khi được ra lệnh buộc phải làm vậy.

Nathan đã lờ tịt những chỉ dẫn đó. Cậu quỳ trên một đầu gối, cúi gập đầu và đọc lời tuyên thệ trung thành với giọng đanh thép. Khi Đức vua hỏi liệu ngài có phải là một Ái Quốc Quân không, một nụ cười thoáng xuất hiện trên khuôn mặt Nathan.

“Vâng, đúng thế thưa Bệ hạ”, Nathan trả lời. “Bệ hạ là Ái Quốc Quân của thân.”

Sự ngưỡng mộ của Nam tước dành cho Nathan tăng lên gấp chục lần. Ông có thể trông thấy nụ cười của Đức vua cho thấy ngài rất hài lòng. Phía nhà St. Jame thì không. Về cau có của họ bắt đầu nóng đến mức bốc hỏa. Nhà Winchester lại không thể vui hơn được nữa. Họ bắt đầu cười khúc khích trong niềm vui sướng.

Nathan đột nhiên giậm chân đứng lên trong một động tác uyển chuyển. Cậu quay lại, nhìn chằm chằm vào những người nhà Winchester một lúc lâu, và im lặng. Về mặt Nathan lạnh giá, như làm đóng băng vẻ xác xược của những người đàn ông đó. Hầu tước không quay lại phía Đức vua cho đến khi hầu hết đàn ông nhà Winchester chỉ biết nhìn chằm chằm xuống sàn. Điều này khiến đàn ông nhà St. Jame không tìm được những lời làm bầm thích thú.

Chàng trai trẻ không hề chú ý đến những người bà con của mình. Cậu đứng giạng chân, tay chấp sau lưng và nhìn thẳng về phía trước. Khuôn mặt chỉ lộ ra sự buồn chán.

Lawrence đi thẳng về phía trước Nathan để có thể gạt đầu với cậu. Ông muốn Nathan biết hành động của cậu đã khiến ông hài lòng đến nhường nào.

Nathan cũng nhanh chóng gạt đầu đáp lại Nam tước. Lawrence giấu một nụ cười. Sự kiêu ngạo của chàng trai đã hâm nóng trái tim ông. Cậu bé đã đứng lên trên hẳn những người họ hàng của mình, phớt lờ những hậu quả thảm khốc có thể xảy đến, và làm một việc đúng đắn. Lawrence cảm thấy mình giống như một người cha đang tự hào, một phản ứng khá kỳ quặc, vì Nam tước chưa từng kết hôn, nên chẳng có một đứa trẻ nào để gọi ông bằng danh từ đó.

Ông tự hỏi liệu Nathan có thể duy trì chiếc mặt nạ buồn chán này trong suốt buổi lễ hay không. Với câu hỏi luẩn kuẩn trong tâm trí, ông rời đi đón cô dâu.

Lawrence có thể nghe thấy tiếng rên rỉ của cô bé khi ông lên đến tầng hai. Âm thanh bị gián đoạn bởi tiếng thét giận dữ của một người đàn ông. Nam tước gõ cửa hai lần trước khi Bá tước Winchester, cha của cô dâu, mở cửa. Gương mặt của Bá tước đỏ gay gắt như thể bị

cháy nắng.

“Cuối cùng cũng đến rồi à”, Bá tước gầm lên.

“Đức vua đến trễ”, Nam tước trả lời. Bá tước đột ngột gật đầu. “Vào đi Lawrence. Giúp tôi đưa con bé xuống lầu. Nó đúng là một đứa cứng đầu.”

Có một vẻ gì đó đầy ngạc nhiên trong âm giọng của Bá tước Winchester, Lawrence suýt bật cười. “Tôi được biết cứng đầu là triệu chứng của mọi cô bé đang lớn”

“Tôi chưa bao giờ nghe điều gì đại loại như thế”, Bá tước lẩm bẩm. “Thật ra đây là lần đầu tiên tôi ở một mình với Sara. Tôi không chắc liệu nó có thật sự biết tôi là ai hay không.” Ông thêm vào. “Hẳn nhiên là tôi đã nói với nó, nhưng ông sẽ thấy rằng con bé không có tâm trạng lắng nghe bất cứ thứ gì. Tôi không hề biết con bé lại có thể trở nên bướng bỉnh đến thế.”

Lawrence không giấu nổi sự ngạc nhiên của mình đối với những nhận xét thái quá của Bá tước. “Harold”, ông trả lời, sử dụng tên tục của Bá tước. “Theo tôi nhớ,

thì ngài còn hai cô con gái khác, và cả hai đều lớn hơn Sara. Tôi không hiểu làm thế nào ngài lại có thể quá...”

Bá tước lập tức ngắt lời. “Từ trước đến giờ, tôi chưa bao giờ ở riêng với bất cứ đứa nào”, ông ta lầm bầm.

Lawrence cho rằng lời thú nhận này thật kinh khủng. Ông lắc đầu và đi theo Bá tước vào phòng. Nam tước lập tức chú ý đến cô dâu, cô bé ngồi cạnh thành cửa sổ, nhìn chăm chăm ra ngoài.

Sara ngừng khóc ngay khi nhìn thấy ông. Lawrence thầm nghĩ đây là cô dâu quyến rũ nhất mà ông từng gặp. Những lọn tóc vàng rủ xuống ôm lấy khuôn mặt thiên thần. Trên đầu cô bé đội một vương miện kết từ những bông hoa mùa xuân, với vài vết tàn nhang trên sống mũi. Nước mắt lăn dài trên má, màn sương ẩm ướt che phủ đôi mắt nâu.

Sara mặc một chiếc váy dài màu trắng với những viền ren xung quanh gấu váy và cổ tay. Khi cô bé đứng dậy, chiếc khăn quàng bằng vải thêu quần quanh thắt

lưng rơi xuống sàn.

Bá tước Winchester thốt ra một câu xúc phạm.

Cô bé lặp lại.

“Đã đến lúc xuống dưới rồi Sara”, Bá tước ra lệnh, thái độ gắt gỏng.

“Không.”

Tiếng hỗn hển giận dữ của Bá tước tràn ngập khắp phòng. “Khi ta đưa mi về nhà, ta sẽ khiến mi phải hối hận vì đã thách thức ta, thưa quý cô trẻ tuổi. Vì Chúa, ta sẽ cho mi một trận, đúng thế đấy. Hãy cứ chờ mà xem.”

Vì Nam tước không có bất cứ một liên tưởng, dù là mờ nhạt nhất, về hàm ý trong câu đe dọa vô lý này của Bá tước, ông cũng nghi ngờ khả năng Sara có thể hiểu rõ hơn mình.

Cô bé đứng bật dậy, nhìn chăm chăm vào cha mình với vẻ mặt chống đối, ngáp dài ngao ngán rồi lại ngồi xuống.

“Harold, la mắng không giúp chúng ta hoàn thành được bất cứ điều gì đâu”, Nam tước chỉ ra.

“Vậy thì tôi sẽ cho nó một cái bạt tai thích đáng”, Bá tước lầm bầm. Ông tiến một bước đầy đe dọa về phía cô bé, tay giơ lên chuẩn bị giáng xuống.

Lawrence dừng lại trước mặt Bá tước. “Ngài sẽ không đánh cô bé”, ông nói, giọng tràn ngập sự giận dữ.

“Nó là con gái tôi”, Bá tước hét lên. “Tôi sẽ làm bất cứ điều gì để bắt nó phải nghe lời.”

“Ngài đang là khách trong nhà của tôi, Harold”, Nam tước trả lời. Sau đó ông nhận thấy chính mình cũng đang hét lớn, và ngay lập tức hạ giọng. “Hãy để tôi thử xem.”

Lawrence quay về phía cô dâu. Ông để ý thấy Sara dường như không có chút lo lắng nào với sự giận dữ của cha mình. Cô bé lại ngáp dài.

“Sara, mọi thứ sẽ trôi qua và xong xuôi chỉ trong chốc lát thôi”, Nam tước nói. Ông quỳ xuống trước mặt

cô, nở nụ cười, sau đó lịch thiệp giúp cô bé đứng dậy. Trong khi thì thầm động viên cô bé, ông kéo lại chiếc khăn quanh eo cô. Cô lại ngáp dài một lần nữa.

Cô dâu bé nhỏ đang rất cần được chợp mắt một lúc. Cô bé để cho Nam tước kéo mình ra cửa, rồi đột nhiên giật ra khỏi tay ông, chạy lại chỗ ngồi ở cửa sổ, với một cái chăn cũ to gấp ba lần kích thước của mình.

Sara chạy vòng qua người cha khi vội vã quay trở lại với Nam tước, đặt mình vào cánh tay ông một lần nữa. Chiếc chăn phủ kín vai và rơi thành một đống phía sau cô bé. Viên chăn siết chặt vào phía dưới mũi cô.

Bá tước Winchester cố gắng giật chiếc chăn ra. Sara bắt đầu hét, cha cô bắt đầu nguyên rủa, còn Nam tước thì cảm thấy một cơn đau đầu như búa bổ đang xâm chiếm mình.

“Vì Chúa, Harold, hãy để cô bé có thứ mình muốn.”

“Không được”, Bá tước hét lên. “Cái thứ này thật

chương mắt và ta không cho phép.”

“Hãy để cô bé giữ nó cho đến khi chúng ta vào đến đại sảnh.” Nam tước yêu cầu.

Bá tước cuối cùng đành phải thừa nhận sự thất bại. Ông nhìn cô con gái, rồi tiến đến trước hai người, dẫn đường đi xuống cầu thang.

Lawrence mong ước rằng Sara là con gái mình. Lúc cô bé ngược nhìn và cười tin tưởng, ông bỗng muốn ôm cô vào lòng. Tuy nhiên, tính khí của Sara bắt đầu thay đổi đột ngột khi họ bước tới lối vào đại sảnh và người cha lại tiếp tục cố gắng lấy chiếc chăn ra khỏi Sara một lần nữa.

Nathan quay người lại khi nghe thấy những tiếng ồn ào đến từ lối ra vào đại sảnh. Mắt cậu mở to đầy kinh ngạc. Sự thật là, cậu đã phải rất khó khăn mới có thể tin vào những gì mình đang nhìn thấy. Hầu tước chưa bao giờ có hứng thú hỏi bất cứ câu hỏi chính đáng nào về cô dâu của mình bởi lẽ cậu chắc chắn cha mình sẽ lật lại một đống tài liệu ngay khi ông trở về, và vì điều đó, cậu

càng ngạc nhiên hơn khi nhìn thấy cô bé.

Cô dâu của cậu đúng là một cô gái nghịch ngợm. Nathan bắt đầu cảm thấy khó khăn khi duy trì vẻ mặt buồn chán của mình. Bá tước Winchester ngày càng hét to hơn cả cô con gái. Tuy nhiên, cô bé lại quả quyết hơn nhiều. Cô dùng tay vòng quanh và ôm chặt lấy chân ông, cố gắng hết sức để có thể cắn đầu gối cha mình.

Nathan mỉm cười. Họ hàng của cậu lại không kín đáo như thế. Họ cười vang cả đại sảnh. Ngược lại, những người nhà Winchester hiện rõ vẻ kinh hoàng. Bá tước, người đứng đầu gia đình đang đứng câm lặng, đã lùi được cô con gái ra khỏi chân mình nhưng giờ lại dính vào cuộc chiến với chiếc mền cũ kỹ. Lần này, ông ta cũng không giành phần thắng.

Nam tước Lawrence đã đánh mất chút điềm tĩnh cuối cùng. Ông ôm chặt lấy cô dâu, nâng cô bé đứng dậy trong vòng tay, giật chiếc chăn khỏi người cha và đưa cô tiến đến chỗ Nathan. Không chú ý đến lễ nghi, Nam tước đẩy cả cô dâu và chiếc chăn vào tay chú rể.

Hoặc ôm cô bé, hoặc thả xuống. Trong lúc Nathan đang băn khoăn không biết nên xử lý vấn đề như thế nào, thì Sara phát hiện thấy cha cô đang khập khiễng đi đến. Cô nhanh chóng giơ tay ôm lấy cổ Nathan, quán cả mình và chiếc chăn quanh cậu.

Sara tiếp tục liếc qua vai Nathan để chắc chắn rằng cha sẽ không tóm lấy mình lần nữa. Khi biết chắc sẽ được an toàn, cô quay lại đặt toàn bộ sự chú ý lên người lạ mặt đang bế cô. Sara nhìn chăm chăm vào cậu ta trong một khoảng thời gian dài bất tận.

Chú rể đứng thẳng như một cây giáo. Một giọt mồ hôi chảy trên trán cậu. Nathan có thể cảm thấy cái nhìn của cô bé đang dừng lại trên khuôn mặt mình, nhưng cậu không dám quay lại để nhìn cô. Rất có thể Sara sẽ quyết định cắn cậu, và cậu không biết mình nên làm gì sau đó. Hầu tước quyết định là cậu sẽ chịu đựng bất cứ sự bối rối nào từ cô bé. Sau cùng, anh đã sắp trở thành một người đàn ông, còn cô bé cũng vẫn chỉ là một đứa con nít.

Nathan vẫn nhìn thẳng vào Đức vua cho đến khi

Sara vươn tay chạm vào má cậu. Cậu cuối cùng cũng quay lại nhìn cô bé.

Sara có một đôi mắt màu nâu nhạt mà cậu từng thấy. “Cha đang định đánh em”, cô bé nhăn mặt thông báo.

Nathan không hề để lộ chút phản ứng nào. Cô bé nhanh chóng nhìn cậu chán nản, hai mi mắt rủ xuống. Người Nathan thậm chí cứng lại hơn nữa khi cô bé đột nhiên sụp xuống vai cậu, khuôn mặt vùi sâu vào phía bên kia cổ mình.

“Đừng để cha đánh em”, cô bé thì thầm.

“Ta sẽ không để ông ấy làm thế”, anh nói.

Nathan đột nhiên biến thành người bảo vệ của Sara. Hầu tước không thể giữ được vẻ buồn chán của mình lâu hơn được nữa. Cậu bế cô bé trong vòng tay, rồi thả lỏng tư thế.

Sara, kiệt sức từ sau chuyến đi và từ cơn thịnh nộ lúc trước, cọ qua cọ lại viên chiếc chăn dưới mũi. Chỉ

sau vài phút, cô bé nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say.

Nước miếng của cô chảy lên cổ cậu.

Nathan không hề biết Sara bao nhiêu tuổi, cho đến khi viên cố vấn pháp luật bắt đầu bài diễn thuyết về điều kiện hợp nhất.

Cô dâu của cậu, năm nay bốn tuổi.

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 1: 2

Luân Đôn, năm 1816

Sẽ có một vụ bắt cóc nhanh gọn và đơn giản diễn ra.

Trớ trêu thay, vụ bắt cóc này có thể nói trước tòa như một nhiệm vụ hoàn toàn hợp pháp, ngoại trừ những tội vụn vặt là phá cửa và đột nhập, nhưng dĩ nhiên khả năng đó không quá quan trọng. Nathaniel Clayton Hawthorn Baker, Hầu tước thứ ba của dòng họ St. Jame, đã chuẩn bị chu đáo và sử dụng bất kỳ một phương cách nào anh cho là cần thiết để đạt được thành công. Nếu may mắn đứng về phía anh, nạn nhân có thể đang ngủ say. Nếu không, một cái bịt miệng đơn giản là đủ để loại bỏ bất cứ âm thanh chống cự nào.

Bằng cách này hay cách khác, hợp pháp hay không hợp pháp, anh buộc lòng phải đón cô dâu của mình. Nathan, theo cách một vài người bạn thân thiết hay gọi, sẽ không nhất thiết phải hành động như một quý ông, bởi thực tế là những phẩm chất kiểu đó hoàn toàn xa lạ với con người anh. Hơn nữa, thời gian cũng sắp hết. Chỉ còn sáu tuần trước khi anh thật sự vi phạm hôn ước.

Nathan không gặp vợ chưa cưới kể từ ngày bản hôn ước được xướng lên mười bốn năm về trước, nhưng hình ảnh hiện lên trong tâm trí anh hoàn toàn không phải là sản phẩm của trí tưởng tượng. Anh không nuôi bất cứ ảo tưởng gì về cô bé năm đó, bởi Nathan đã gặp nhiều quý cô trong gia đình Winchester để biết rằng chẳng có cái gọi là vàng trong cát. Phụ nữ nhà đó đều có dáng người và diện mạo đáng thương. Hầu hết bọn họ sở hữu thân hình hình quả lê với khung xương lớn, lưng to bè, và - nếu những câu chuyện không phải phóng đại, thì bọn họ đều có ham muốn tội bậc.

Dù cho việc có một người vợ bên cạnh lôi cuốn Nathan giống như thể được bơi đêm với đàn cá mập, thì anh cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý để chịu đựng thử thách

này. Có lẽ nếu thật sự giành hết tâm trí để giải quyết vấn đề thì anh có thể tìm ra cách nào đó thỏa mãn những điều kiện của hôn ước, mà không cần phải kè kè bên người phụ nữ đó.

Kể từ khi sinh ra, Nathan đã luôn tự chủ, anh từ chối nhận bất cứ lời khuyên của bất kỳ người đàn ông nào. Duy nhất một mình Colin - người bạn mà Nathan tin tưởng, mới được phép chạm vào các góc bí mật trong suy nghĩ của anh. Dù sao thì khoản cổ phần quá lớn đến từ cuộc hôn nhân này khiến cho Nathan không thể lờ đi được. Các khoản lợi tức mà hôn ước mang lại sau một năm chung sống với Sara còn đáng giá hơn bất cứ một thứ ghê tởm nào Nathan có thể sẽ cảm thấy, cũng như bất kỳ sự phiền phức nào mà anh có thể phải chịu đựng. Số tiền thu được từ thánh chỉ của nhà vua sẽ giúp anh tăng cường mối quan hệ với các đối tác mà anh và Colin dày công xây dựng từ mùa hè năm ngoái. Công ty tàu biển Emerald là thương vụ hợp pháp đầu tiên mà cả hai người cùng nỗ lực thực hiện, và quyết tâm biến nó thành hiện thực.

Lý do khá đơn giản: Nathan và Colin đều cảm thấy

một mối với cuộc sống ngoài vòng pháp luật trước kia. Khi họ bắt đầu những vụ cướp biển một cách tình cờ, cả hai cũng đã hành động khá thận trọng. Nhưng rồi bọn họ cảm thấy những rủi ro không đáng có ngày càng tăng lên. Nathan, gã cướp biển với biệt danh Pagan đầy tai tiếng, đã đi vào huyền thoại. Danh sách kẻ thù của Nathan có thể sử dụng để trải thảm một căn phòng khiêu vũ cỡ bự. Số tiền thưởng dành cho cái đầu của anh đã tăng lên con số đáng nể khiến ngay cả một vị thánh cũng bị cám dỗ. Giữ bí mật thân phận Nathan ngày càng khó khăn và nếu như họ vẫn tiếp tục phiêu lưu thì chuyện anh bị bắt chỉ còn là vấn đề thời gian. Vì điều này, Colin đã không ngừng thúc giục cho đến khi Nathan buộc lòng phải chấp thuận.

Đúng một tuần sau khi quyết định quan trọng đó được đưa ra, công ty tàu biển Emerald thành lập. Trụ sở văn phòng đặt ở khu trung tâm cạnh bến tàu, bên trong trang bị nội thất sơ sài với hai chiếc bàn, bốn chiếc ghế và một tủ hồ sơ, tất cả đều phòng rộp do hậu quả từ một vụ cháy trước kia để lại. Người thuê nhà trước đây đã không thém ném đi đồng đồ đạc này. Sau khi nhận được

phí bảo hiểm, cả hai đã đặt đồ nội thất ở vị trí cuối cùng trong danh sách những thứ cần mua, ưu tiên mua thêm tàu cho đội tàu của công ty. Cả Nathan và Colin đều nắm rõ những quy trình phức tạp trong giới kinh doanh. Bọn họ cùng tốt nghiệp đại học Oxford, mặc dù thời sinh viên cả hai không hề có mối liên hệ với nhau. Colin không bao giờ đi đâu mà không có một đám bạn tham gia cùng. Nathan lại luôn luôn cô độc.

Chỉ đến lúc họ trở thành đồng đội trong một trận chiến sinh tử, thuộc chuỗi hoạt động bí mật của chính phủ - thì mối liên kết giữa họ mới được hình thành. Dù thế, phải mất một khoảng thời gian khá lâu, khoảng một năm hoặc gần như thế, Nathan mới bắt đầu tin tưởng Colin. Họ từng mạo hiểm cuộc sống của chính mình cho nhau và cho Tổ quốc thân yêu, chỉ để bị chính cấp trên của mình phản bội. Colin choáng váng và cực kỳ giận dữ khi sự thật được phơi bày. Dù thế, Nathan lại không hề cảm thấy ngạc nhiên. Anh luôn luôn mong đợi những điều tồi tệ nhất nên hiếm khi phải thất vọng. Nathan là người có bản tính hoài nghi và có thói quen đánh lộn. Anh vô cùng yêu thích các cuộc cãi lộn, sau đó bỏ lại

đồng lộn xộn cho Colin dọn dẹp.

Anh trai của Colin, Caine, là Hầu tước của vùng Cainewood. Anh ta kết hôn với em gái của Nathan là Jade vào năm ngoái. Điều này vô tình đã củng cố thêm mối thâm tình giữa Colin và Nathan. Hai người, nói theo một cách nào đó, đã trở thành anh em.

Vì Nathan là một Hầu tước, và Colin là em trai của một Hầu tước đầy quyền lực, nên cả hai đều được mời tới tất cả các sự kiện của giới thượng lưu. Colin hòa nhập khá dễ dàng nhờ dáng vẻ thượng lưu đáng tin cậy của mình và luôn biết cách tận dụng mọi cơ hội để kết hợp thú vui giải trí với việc xây dựng khách hàng. Nathan lại không bao giờ tham gia vào bất kỳ buổi tiệc nào, theo Colin suy đoán thì đó chính là lý do khiến bạn anh nhận được những lời mời. Sự thật thì giới thượng lưu không xem Nathan như một người đàn ông dễ mến. Dù thế, anh chắc chắn không hề bận tâm tới búa rìu dư luận về mình, chỉ bởi vì anh thích được thoải mái ngồi trong quán rượu tồi tàn bên cầu cảng hơn là phải gồng mình trong một phòng tiếp khách trang trọng.

Xét về ngoại hình, hai chàng trai cũng rất khác nhau. Colin - như cái cách mà Nathan nhận xét bất cứ khi nào anh muốn châm chọc tính tình của bạn - là một đối tác dễ thương. Cậu ta hấp dẫn với đôi mắt nâu pha chút xanh lục cùng một vẻ ngoài mạnh mẽ. Colin là người có thói quen khó chịu - thường đội mái tóc nâu đậm dài ngang như tóc của Nathan, thứ tàn dư còn sót lại từ những ngày họ còn là cướp biển.

Tuy nhiên, gu thời trang lỗi thời này cũng chẳng làm giảm đi chút nào sự hoàn hảo trên khuôn mặt không tì vết của cậu ta. Colin cao gần bằng bạn, nhưng dáng người gọn gàng hơn, và tính cách cũng kiêu ngạo như Brummell trong những tình huống cần thiết. Rất nhiều quý bà cho rằng Colin mang vẻ đẹp trai quá mức hoàn hảo. Dáng đi khập khiễng đặc trưng của Colin là kết quả của một vụ tai nạn, nhưng điều này dường như chỉ làm tăng sức hấp dẫn của cậu ta.

Ngoại hình của Nathan không may mắn như Colin. Anh trông giống một lãnh chúa ngày xưa hơn là một anh chàng đẹp trai thời hiện đại. Nathan không bao giờ chú ý tới việc cột mái tóc nâu nhạt của mình ra sau bằng một

sợ dây da - tương tự cái cách Colin thường làm, mà để nó đổ tràn tự nhiên qua vai. Nathan là người đàn ông cao lớn với đôi vai và cặp đùi cơ bắp, cũng như không hề có một chút mỡ thừa nào trên người anh. Đôi mắt Nathan có màu xanh lá cây sống động - thứ sẽ chắc chắn sẽ hút hồn các quý cô nếu như họ không vội vã chạy trốn khỏi sự cau có đáng sợ của anh.

Diện mạo của hai chàng trai cũng hoàn toàn đối lập. Colin trông giống như một vị thánh còn Nathan lại như một phạm nhân. Nhưng thực tế thì hai người bọn họ khá giống nhau. Cả hai đều giấu kín cảm xúc bên trong.

Nathan sử dụng sự xa lánh và tính cách cau có như thứ vũ khí chống lại mọi sự xâm phạm. Trong khi đó Colin lại dùng tính thờ ơ cho lý do tương tự.

Sự thực là nụ cười trên môi Colin giống như một chiếc mặt nạ để che giấu cảm xúc cũng giống như vẻ cau có thường trực của Nathan. Sự phản trắc trong quá khứ đã thôi luyện nên tính cách của cả hai người. Cả hai đều không tin vào những câu chuyện cổ tích mang tên tình yêu, hay sự vô nghĩa trong việc sống hạnh phúc với

ai đó trọn đời. Chỉ có những tên ngốc mới tin vào sự tưởng tượng như thế.

Cái cau mày của Nathan trở nên rõ ràng khi anh bước vào văn phòng và trông thấy Colin đang ngồi chờ trên chiếc ghế bành, hai chân đặt lên bệ cửa sổ.

“Jimbo đã chuẩn bị sẵn hai xe ngựa, Colin”, Nathan đề cập đến người bạn tàu của họ, “Các cậu có chuyện quái quỷ gì cần làm với nó sao?”.

“Cậu biết thừa xe ngựa để làm gì, Nathan. Chúng ta sẽ cùng đến khuôn viên nhà Nữ công tước và quan sát quý cô Sara. Chiều nay sẽ có cả đồng người tới đó tham dự. Không ai có thể trông thấy tôi và cậu nếu chúng ta trốn kỹ trong đám cây.”

Nathan xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ trước khi trả lời. “Không. Jimbo sẽ trông coi văn phòng trong lúc chúng ta đi vắng.”

“Colin, tôi không cần phải trông thấy cô ta trước đêm nay.”

“Khôn kiếp, cậu cần phải biết cô ta là ai trước đã.”

“Tại sao?”, Nathan hỏi với giọng lúng túng.

Colin lắc đầu, “Để chuẩn bị sẵn tinh thần”.

Nathan quay lại. “Tôi không cần chuẩn bị gì hết”, anh nói. “Mọi thứ đã sẵn sàng. Tôi biết cửa sổ phòng ngủ của cô ta là cái nào. Cái cây bên ngoài sẽ chịu đựng được trọng lượng của tôi. Tôi cũng đã kiểm tra để chắc chắn về điều đó. Không có cái khóa nào trên cửa khiến cho chúng ta phải bận tâm lo lắng, và tàu cũng đã sẵn sàng để nhổ neo.”

“Vậy ra cậu đã nghĩ đến tất cả những thứ đó?”

Nathan gật đầu, “Dĩ nhiên”.

“Ồ?”, Colin ngừng lại một chút và mỉm cười. “Vậy sẽ ra sao nếu như cô ta không chui qua nôi cửa sổ? Cậu đã cân nhắc việc này chứ?”

Câu hỏi đã gây ra một phản ứng mà Colin mong muốn. Nathan giật mình, sau đó lắc đầu. “Đó là một

cánh cửa lớn, Colin.”

“Cô ta có thể to hơn cả nó.”

Kể cả khi Nathan bị nhụt chí bởi khả năng này, anh hẳn không để lộ cảm xúc ra ngoài. “Vậy tôi sẽ lặn cô ta xuống cầu thang”, anh kéo dài giọng.

Colin phá ra cười với hình ảnh đó. “Chẳng lẽ cậu không có chút tò mò nào về hình dáng của cô ta sao?”

“Không.”

“Tốt, tôi thì có”, Colin cuối cùng cũng thừa nhận. “Do không thể đi cùng các cậu trong tuần trăng mật này, nên đây là dịp thích đáng để tôi thỏa mãn trí tò mò trước khi cậu đi.”

“Đây là một chuyến đi, không phải là trăng mật.” Nathan phản đối.

“Đừng cố chế giễu tôi, Colin. Cô ta là một người nhà Winchester, lạ Chúa, và lý do duy nhất chúng ta phải căng buồm là để đưa Sara rời xa khỏi đám họ hàng

nhà cô ấy.”

“Tôi không biết cậu chịu đựng chuyện này ra sao.” Colin nói. Nụ cười biến mất, vẻ quan tâm lộ rõ trên khuôn mặt. “Chúa ơi, Nathan, cậu sẽ phải lên giường với cô ta để sinh được một người thừa kế nếu muốn sở hữu luôn cả đất đai.”

Trước khi Nathan có thể bình luận gì về lời nhắc nhở này, Colin tiếp tục. “Cậu không nhất thiết phải tiếp tục chuyện này. Công ty vẫn sẽ làm ra tiền dù có hay không có các khoản quỹ trích từ hôn ước. Hơn nữa, Đức vua cũng sắp chính thức thoái vị, Hoàng thân nhiếp chính chắc chắn sẽ cai trị và hủy bỏ hôn ước này. Gia đình Winchester đang thực hiện những cuộc vận động gắt gao để thuyết phục ông ấy. Cậu hoàn toàn có thể quay lưng lại với mọi chuyện.”

“Không”. Nathan nhấn mạnh. “Chữ ký của tôi nằm trên bản hôn ước. Người nhà St. Jame sẽ không nuốt lời.” Colin khịt mũi. “Cậu không thể nghiêm trọng hóa vấn đề như thế”, anh đáp trả. “Đàn ông nhà St. Jame nổi tiếng là có thể phá vỡ bất cứ thứ gì một khi tâm trạng

của họ tồi tệ.”

Nathan buộc phải đồng ý với điều này. “Đúng thế”, anh nói. “Bất kể đó là gì, Colin, tôi sẽ không quay lưng với chuyện này cũng giống như việc cậu không cầm tiền của anh trai mình vậy. Đây là vấn đề của danh dự. Khi thật, chúng ta đã nói tới điều này trước kia. Tôi đã quyết định.”

Anh dựa lưng vào khung cửa sổ, thở dài mệt mỏi. “Cậu sẽ không dừng lại trừ khi tôi đồng ý, đúng không?”

“Không”, Colin trả lời. “Hơn nữa, cậu sẽ muốn đến xem có bao nhiêu ông chủ nhà Winchester ở đó, để biết là cậu phải đối mặt với chừng nào người trong đêm nay.”

Đây là một cuộc tranh cãi không đáng có, và họ đều biết điều đó. “Không ai có thể cản đường tôi, Colin.”

Lời tuyên bố được đưa ra bằng tông giọng mềm mỏng và lạnh lẽo.

Colin cười toe toét. “Tôi biết rõ khả năng đặc biệt của cậu, bạn của tôi. Tôi chỉ hy vọng là đêm nay Chúa

sẽ không để xảy ra cuộc tấn mấu nào.”

“Tại sao?”

“Tôi ghét phải bỏ lỡ các cuộc vui.”

“Vậy cậu có thể đi cùng.”

“Tôi không thể”, Colin trả lời. “Một ưu ái khác xứng đáng được ưu tiên hơn, cậu nhớ chứ? Tôi đã phải hứa với Nữ công tước rằng mình sẽ tham dự buổi đọc thơ của cháu gái bà ta, Chúa giúp tôi, nếu bà ta có thể tìm cách mang quý cô Sara đến tham dự buổi tiệc chiều nay.”

“Cô ta sẽ không có ở đó.” Nathan dự đoán. “Ông bố chết tiệt của cô ta sẽ không để con gái mình tham gia những lễ hội kiểu này.”

“Sara sẽ ở đó.” Colin phỏng đoán. “Bá tước Winchester không dám xúc phạm Nữ công tước. Trong khi bà ta đã đặc biệt yêu cầu rằng quý cô Sara phải được cho phép tham gia vào các lễ hội.”

“Lý do của bà ấy là gì?”

“Tôi không biết”, Colin trả lời. “Chúng ta đang phí thời gian đây, Nathan.”

“Chết tiệt.” Sau khi lẩm bẩm vài câu nguyên rủa, Nathan nhắc mình khỏi khung cửa sổ. “Hãy hoàn thành việc này thôi.”

Colin nhanh chóng tận dụng chiến thắng và lao ra khỏi cửa trước khi bạn mình thay đổi quyết định.

Trên đường đến thành phố đông đúc, cậu ta quay sang hỏi Nathan, “Cậu không tự hỏi làm thế nào để chúng ta biết ai là Sara sao?”.

“Tôi chắc chắn là cậu sẽ có cách để tìm ra cô ta.” Anh nhận xét cộc lốc.

“Đúng thế.” Colin trả lời với âm giọng vui vẻ đến khó chịu. “Em gái Rebecca của tôi đã hứa sẽ ở sát bên quý cô Sara cả chiều nay. Dĩ nhiên, tôi cũng đã có phương án dự phòng.”

Cậu ta chờ một lúc để Nathan hỏi mình đã làm điều đó thế nào, rồi tiếp tục. “Phòng trường hợp Rebecca trốn tránh nhiệm vụ, tôi đã bố trí thêm ba người chị em khác thế vào. Cậu biết đó, ông bạn già ạ, cậu thật sự nên tỏ ra nhiệt tình hơn một chút.”

“Chuyến đi này thật phí thời gian của tôi.”

Colin không đồng tình, nhưng cậu ta giữ ý kiến đó cho riêng mình.

Cả hai không nói với nhau thêm câu nào cho đến lúc họ lên đến ngọn đồi phía trên khuôn viên và tìm ngựa lại. Những tán cây đã che giấu họ khá tốt, đồng thời vẫn giúp họ quan sát được những vị khách đang đi dạo dưới khuôn viên thuộc lãnh địa của Nữ công tước.

“Khỉ thật, Colin, tôi cảm thấy mình như thể là một nam sinh ấy.”

Colin cười phá lên. “Hãy chú ý tới Nữ công tước đang đi lên kia”, anh nhận xét khi chú ý đến đám đông nhạc công phủ kín trên sân thượng phía dưới. “Bà ấy đã

thuê cả một dàn nhạc.”

“Mười phút thôi, Colin, sau đó tôi sẽ đi khỏi đây.”

“Đồng ý”, Colin xoa dịu. Cậu ta quay lại nhìn bạn mình. Nathan đang cau có. “Cậu biết không, Nathan, cô ta có thể sẽ sẵn sàng chạy trốn khỏi cậu, nếu như...”

“Cậu cho rằng tôi nên gửi một lá thư khác nữa ư?” Nathan hỏi. Anh nhướn mày trước khả năng phi lý này. “Cậu nhớ những gì đã xảy ra vào lần cuối cùng tôi nghe lời khuyên của cậu chứ?”

“Tất nhiên là tôi nhớ”, Colin trả lời. “Nhưng mọi thứ đều có thể thay đổi. Chắc hẳn đã có một sự hiểu nhầm. Bố cô ta có thể đã...”

“Hiểu nhầm ư?”, Nathan nói với giọng đầy hoài nghi. “Tôi đã gửi một bức thư vào thứ Năm, trong đó tôi đã nói rất rõ ràng, Colin.”

“Tôi biết”, Colin nói. “Cậu nói với họ rằng mình sẽ đón cô dâu vào thứ Hai kế tiếp.”

“Cậu đã nghĩ rằng tôi nên cho cô ta thêm thời gian để sửa soạn đồ đạc.”

Colin cười toe toét. “Tôi đã làm thế, phải không nào? Để bảo vệ cho phong thái quý ông của mình, tôi phải nói là tôi chưa bao giờ tưởng tượng nổi cô ta đã chạy trốn. Cô ta thật lạnh lẽo, đúng không?”

“Đúng thế”, Nathan trả lời với một thoáng cười trong giọng nói.

“Cậu có thể đuổi theo cô ta.”

“Tại sao? Người của tôi đã đi theo Sara. Tôi biết cô ta ở đâu. Và tôi quyết định để cho cô ta tự do lâu hơn một chút nữa.”

“Một bản án được trì hoãn, một cách ngẫu nhiên ư?”

Nathan thật sự phá ra cười. “Cô ta chỉ là một phụ nữ, Colin, nhưng quả thực cũng có thể coi là như vậy.”

“Dù vậy, cậu rõ ràng có ý khác đúng không? Cậu

biết cô ta sẽ gặp nguy hiểm sau khi tuyên bố cô ta thuộc về mình. Cậu sẽ không thừa nhận điều này, Nathan, để Sara tự do chính là cách mà cậu đã bảo vệ cô ta. Tôi nói đúng chứ?”

“Cậu vừa nói rằng tôi sẽ không thừa nhận”, anh phản đối. “Tại sao còn phải hỏi?”

“Chúa giúp hai người các cậu. Rồi mọi thứ sẽ là địa ngục. Cả thế giới sẽ cố gắng kéo hai người vào trong đó thôi.

Nathan nhún vai. “Tôi sẽ bảo vệ cô ấy.”

“Tôi không nghi ngờ điều này.”

Nathan lắc đầu. “Thực tế, cô gái ngớ ngẩn đó đã đặt vé trên một trong những con tàu của chúng ta chỉ để chạy trốn khỏi tôi. Nghĩ tới nó tôi vẫn thấy bức mình. Thật mỉa mai, đúng không?”

“Không hẳn”, Colin trả lời. “Cô ta có thể không biết cậu sở hữu con tàu này. Cậu đã khẳng khẳng đòi giữ vai trò một đối tác giấu mặt của công ty mà, nhớ chứ?”

“Nếu tôi không làm thế chúng ta sẽ không có bất cứ khách hàng nào. Cậu biết quá rõ giới thượng lưu không hề ưa đàn ông nhà St. Jame mà. Họ vẫn có chút dũ dằn.” Nụ cười của Nathan cho Colin biết anh khoái đặc điểm này thế nào.

“Tôi vẫn thấy chuyện này thật kỳ quặc”, Colin tuyên bố, đôi chủ đề.

“Cậu cho người của mình bám theo Sara để trông chừng nhưng lại chưa bao giờ hỏi bất cứ ai trong số họ tình hình của cô ta.”

“Cậu cũng đâu có hỏi ai trong số bọn họ đâu”, Nathan phản đối.

Colin nhún vai. Cậu ta hướng sự chú ý xuống đám đông phía dưới.

“Tôi nghĩ cậu cho rằng hôn ước này không đáng để hy sinh. Sau cùng thì, cô ta...” Cậu ta lạc mất dòng suy nghĩ khi thấy em gái mình đang đi về phía họ. Một phụ nữ đang sánh bước cùng cô. “Đó là Becca”, cậu ta nói.

“Nếu con bé ngốc nghếch này dịch sang trái một chút...” Câu nói bị ngắt ngang. Colin thở hỗn hển. “Ôi Chúa lòng lành... Có thể nào... đó lại là quý cô Sara?”

Nathan không trả lời. Thực tế, anh không chắc mình có thể thốt nên lời vào lúc này. Tâm trí anh choáng ngợp bởi hình ảnh trước mắt.

Cô gái đó đẹp mê hồn. Nathan phải lắc đầu. Không, anh tự nhủ, cô ấy không thể nào lại là cô dâu của anh. Cô gái dịu dàng đang mỉm cười bên lễn với Rebecca kia, đơn giản là quá xinh đẹp, quá nữ tính và quá mảnh mai so với đám phụ nữ nhà Winchester.

Và bằng chút hồi ức còn sót lại về đứa-trẻ-bốn-tuổi anh đã từng bế trong tay, có điều gì đó mơ hồ mách bảo anh rằng cô gái kia chính là quý cô Sara.

Mái tóc quăn hoang dã màu mật ong không còn nữa. Tóc của Sara giờ dài ngang vai, vẫn xoăn, nhưng có màu nâu đen như hạt dẻ. Nước da trắng thật tinh khôi dù anh đang quan sát cô từ xa, Nathan tự hỏi liệu những đốm tàn nhang còn ở trên sống mũi của cô không.

Khi trưởng thành Sara chỉ sở hữu chiều cao trung bình, bởi sự thật là cô chỉ cao ngang tầm mắt em gái Colin. Tuy nhiên, các số đo trên người của cô lại không hề trung bình chút nào cả. Sara sở hữu đường cong hoàn hảo ở những nơi cần thiết.

“Nhìn những gã trai đang tiến đến kia”, Colin nói. “Chúng cứ như đàn cá mập đang vây lấy con mồi ấy. Vợ cậu có vẻ chính là mục tiêu, Nathan”, cậu ta thêm vào. “Khỉ thật, cậu có nghĩ họ sẽ đủ lịch thiệp để bỏ lại quý cô đã có gia đình kia được yên không. Dù thế, tôi cho là mình khó có thể đổ lỗi cho họ được. Chúa ơi, Nathan, cô ấy trông thật tuyệt.”

Nathan hoàn toàn tập trung vào quan sát những gã đàn ông đang háo hức theo sau cô dâu của mình. Anh cảm thấy hồi thúc muốn được đập tan nụ cười kiêu ngạo ra khỏi khuôn mặt chúng. Làm sao bọn chúng dám chạm vào thứ thuộc về anh?

Anh lắc đầu trước phản ứng vô lý dành cho cô dâu của mình.

“Còn kia là ông bố vợ quyền rũ của cậu.” Colin nói. “Chúa ơi, tôi đã không nhận ra chân ông ta vòng bảo vệ Sara xem”, anh tiếp tục. “ông ta sẽ không để phần thưởng quý giá đó lọt khỏi tầm mắt đâu.”

Nathan thở sâu. “Đi thôi, Colin. Tôi đã thấy đủ rồi.”

Không chút cảm xúc nào xuất hiện trong giọng nói của Nathan. Colin buộc phải quay lại nhìn, “Ôi?”.

“Ôi, cái gì?”

“Chết tiệt, Nathan, nói cho tôi biết cậu đang nghĩ gì.”

“Về điều gì?”

“Quý cô Sara”, Colin kiên trì. “Cậu nghĩ sao về cô ấy?”

“Sự thật à?”

Bạn anh nhanh chóng gật đầu.

Nathan nở nụ cười chậm rãi và ung dung. “Cô ấy

chắc chắn sẽ lọt vào cửa sổ.”

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Thời gian sắp hết.

Sara phải rời khỏi nước Anh. Mọi người trong gia đình có thể cho rằng cô lại chạy trốn. Cô cho là họ sẽ bắt đầu gọi mình là kẻ hèn nhát, mặc dù sự phỉ báng này sẽ khiến cô đau lòng, cô vẫn quyết tâm thực hiện kế hoạch của mình. Sara đơn giản là không còn sự lựa chọn nào khác. Cô đã gửi hai bức thư cho Hầu tước St. Jame, cầu xin anh sự giúp đỡ, nhưng người đàn ông có hôn ước với cô thậm chí chẳng buồn hồi đáp. Cô không dám thử liên lạc lại với anh. Đơn giản vì thời gian chẳng còn đủ. Tương lai của dì Nora đang bị đe dọa, và Sara là người duy nhất có thể, hoặc chính xác hơn, là người sẽ cứu dì ấy.

Nếu giới quý tộc tin là cô đang chạy trốn khỏi bản

hôn ước, vậy hãy cứ để như thế đi.

Trước kia, chẳng điều gì xảy ra theo cách mà Sara tưởng tượng. Khi mẹ yêu cầu cô đến hòn đảo của dì Nora vào mùa xuân năm ngoái, để chắc chắn rằng dì ấy vẫn khỏe, Sara lập tức đồng ý. Mẹ cô không nhận được một bức thư nào từ em gái suốt bốn tháng ròng, nỗi sợ hãi về sức khỏe của dì ấy bắt đầu khiến cho mẹ cô phát ốm. Trên thực tế, Sara quan tâm đến sức khỏe của mẹ cũng nhiều như của dì. Dường như có điều gì đó không ổn đang diễn ra. Đó không đơn giản chỉ là dì Nora quên viết thư. Không, những gói thư được gửi đến đều đặn hằng tháng cũng giống như những cơn mưa không thể tránh được trong các buổi dã ngoại hằng năm của nhà Winchester.

Sara và mẹ cô đều nhận thấy rằng không ai trong số họ tiết lộ lý do thật sự đằng sau chuyến đi bất ngờ này. Họ dựng nên lời nói dối rằng Sara đi thăm chị gái Lilian đang sống tại một trong những thuộc địa của Mỹ với chồng và con trai nhỏ.

Sara cũng đã cân nhắc đến việc nói cho cha sự

thật, nhưng lại loại bỏ ngay ý nghĩ này. Mặc dù chắc chắn là người biết phân biệt phải trái nhất trong số các anh em, ông vẫn là một người nhà Winchester từ đầu đến chân. Cha cô không ưa Nora còn nhiều hơn bất cứ người anh em nào khác trong gia đình, nhưng vì vợ mình nên không muốn nói ra.

Những người đàn ông nhà Winchester đã quay lưng lại với Nora vì đã khiến họ hổ thẹn khi cưới một người thuộc tầng lớp dưới. Lễ cưới diễn ra cách đây mười bốn năm, nhưng gia đình Winchester không phải là những người biết tha thứ. Họ luôn tâm niệm rằng “Mỗi hành động sai trái đều phải chịu một sự trừng phạt thích đáng”. Việc trả thù đối với họ cũng thiêng liêng như chính lời răn dạy của các Đức giám mục, ngay cả khi lỗi lầm đó hết sức nhỏ nhặt. Không chỉ không bao giờ quên đi sự sỉ nhục, mà họ còn không đời nào tha thứ.

Đáng lẽ Sara nên nhận ra sự thật này sớm hơn. Nếu không thì cô sẽ không đời nào đồng ý để Nora viếng thăm nhà. Chúa giúp cô, cô đã thật sự tin rằng thời gian đã làm dịu đi thái độ của các ông chú nhà mình. Đáng buồn là sự thật lại hoàn toàn trái ngược. Hai chị em đã

không được phép hội ngộ trong niềm vui sướng. Mẹ của Sara thậm chí còn không có cơ hội nói chuyện với dì Nora. Và cũng chẳng ai có cơ hội làm điều đó, chỉ đơn giản bởi Nora đã biến mất ít giờ sau khi bà và Sara rời khỏi tàu.

Sara gần như quẩn trí vì lo lắng. Thời gian để thực hiện kế hoạch cuối cùng cũng đến, thần kinh cô căng thẳng cực độ. Nỗi sợ hãi gần như biến thành hữu hình, xé nát sự kiên định của Sara. Cô đã quen với việc để người khác lo lắng cho mình, nhưng thời thế đã thay đổi - theo cái cách mà dì Nora hay nói, và Sara cần phải chịu trách nhiệm cho chính bản thân mình. Cô cầu Chúa giúp mình vượt qua được thử thách này. Cuộc sống của dì Nora phụ thuộc vào thành công của cô.

Màn kịch khủng khiếp mà Sara phải chịu đựng trong hai tuần vừa qua đã trở thành cơn ác mộng. Mỗi lần nghe thấy tiếng chuông cửa, cô đều chắc mẫm rằng nhà chức trách đến báo tin thi thể của dì Nora đã được tìm thấy. Cuối cùng thì, đến khi Sara nghĩ rằng mình sẽ không thể chịu đựng nổi nỗi lo lắng này thêm một phút nào nữa, thì người hầu trung thành Nicholas đã tìm ra

nơi mà các chú của cô che giấu dì Nora. Người phụ nữ dịu dàng đang bị giam giữ trên căn gác mái trong nhà của chú Henry cho đến khi những thỏa thuận với tòa án về việc giám hộ được hoàn thành. Sau đó dì Nora sẽ phải biến mất khỏi gia đình và bị tống vào một trại tâm thần gần nhất, còn khối tài sản khổng lồ của dì để lại sẽ được chia chác cho những người anh em khác trong gia đình.

“Thật là một lũ đỉa khát máu”, Sara lầm bầm. Tay cô run lên để cắt nút thắt trên chiếc túi đeo. Cô tự nhủ rằng chính cơn giận dữ khiến mình trở nên run rẩy thế này. Mỗi khi nghĩ về sự tàn bạo mà dì đang phải chịu đựng, cô lại tức phát điên lên.

Sara hít một hơi thật sâu, điều hòa lại nhịp thở khi kéo chiếc túi vắt qua cửa sổ rồi ném nó xuống đất. “Đây là cái cuối cùng, Nicholas. Nhanh lên trước khi cả nhà quay trở lại. Chúc may mắn, anh bạn.”

Người hầu nhặt chiếc túi cuối cùng lên và chạy nhanh về phía xe ngựa đang chờ. Sara đóng cửa sổ, thổi tắt nến và trèo lên giường. Mãi cho đến gần nửa đêm,

cha mẹ và chị Belinda mới trở về sau chuyến dã ngoại. Khi nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang, dạ dày Sara cuộn lên, cô nhắm mắt và giả vờ ngủ. Một lát sau đó cô nghe thấy tiếng ken két của cánh cửa mở ra, biết rằng cha đang nhìn vào để xác định vị trí của con gái mình. Khoảng khắc đó như kéo dài vô tận trước khi cánh cửa đóng lại.

Sara chờ thêm khoảng hai mươi phút nữa để cả nhà say ngủ. Sau đó cô trượt khỏi chăn và thu gom đồ dùng từ nơi đã giấu chúng ở dưới gầm giường. Cô cần phải giữ bí mật cho chuyến đi này. Do không có bất cứ một bộ váy màu đen nào, cô đành phải mặc chiếc váy đi dạo cũ màu xanh thẫm. Đường viền cổ của nó khá lộ liễu, nhưng cô không có thời gian để lo lắng về vấn đề đó. Ngoài ra, chiếc áo choàng cũng sẽ che đi chỗ cổ áo. Sara quá lo lắng để có thể tết lại mái tóc, vì thế cô cột nó ra sau bằng một sợi dây ruy băng để chúng khỏi vướng víu.

Sau khi để lại lá thư viết cho mẹ lên bàn trang điểm, Sara gói ghém chiếc dù, đôi găng tay màu trắng và túi xách vào trong chiếc áo choàng rồi quăng tất cả chúng

ra ngoài cửa sổ, sau đó trèo ra ngoài và men theo gờ tường.

Cành cây Sara muốn túm lấy chỉ cách cô chưa đến một mét, nhưng lại cách mặt đất gấp ba đến bốn lần. Sara thì thầm lời cầu nguyện trong lúc rón rén gần hơn tới sát mép tường. Cô ngồi yên một lúc lâu trước khi thu hết can đảm để nhảy. Sau đó, cô đẩy mình ra khỏi gờ cửa sổ trong một tiếng rên rỉ mất kiểm chế.

Nathan không thể tin nổi những gì anh đang nhìn thấy. Anh đang định leo lên cái cây khổng lồ thì cửa sổ bật mở và các thứ đồ đạc của cô gái kia rơi xuống. Chiếc dù đập vào vai anh. Anh né những vật còn lại và lúi sâu hơn vào bóng tối. Ánh trăng sáng đủ để anh trông thấy Sara trèo ra gờ cửa sổ. Anh suyt chút nữa đã hét lên cảnh báo rằng chắc chắn cô sẽ khiến mình bị gãy cổ, thì cô đột ngột nhảy. Anh đã chạy nhanh đến để có thể bắt được cô.

Sara tóm được một cành cây to và giữ được mạng sống quý giá của mình. Cô đọc một lời cầu nguyện khác để khỏi bật khóc. Sau đó cô chờ đến lúc thân người

ngừng đung đưa dữ dội, rồi mới chậm chạp run rẩy bò dần về phía thân cây.

“Ôi Chúa ơi, lạy Chúa, cầu xin người, Chúa ơi...”
Cô lầm bầm lời Cầu nguyện trong suốt khoảng thời gian trèo xuống. Vạt váy vướng vào một cành cây khác và trước khi chân Sara chạm đất, vạt áo choàng lại tóc ngược lên trùm lấy đầu.

Sara chỉnh lại váy, thở dài dứt quãng. “Xong rồi”, cô thì thầm, “Chuyện này cũng không tới mức quá kinh khủng”.

Chúa ơi, cô nghĩ mình đang bắt đầu tự lừa dối chính bản thân. Cô quỳ xuống nhặt nhanh đồ đạc, miệng lầm bầm không ngừng và lãng phí thời gian quý báu trong việc đeo chiếc găng màu trắng. Sau đó Sara lại mất thêm thời gian phủi bụi trên chiếc áo choàng, điều chỉnh lại vạt áo trên vai, vặn lại dây đeo túi xách, rồi vuốt lại đường viền sa tanh trên cổ tay, nhét chiếc dù xuống dưới cánh tay và cuối cùng tiến thẳng về phía trước ngôi nhà.

Sara dừng lại đột ngột, chắc chắn là mình đã nghe

thấy tiếng động phía sau. Nhưng khi quay một vòng, cô chẳng nhìn thấy gì ngoài những thân cây và bóng đêm. Sara cho rằng đó chỉ là do mình đang tưởng tượng quá mức. Có khi đó chỉ là tiếng tim đập đã đánh lừa thính giác của cô.

“Nicholas ở đâu nhỉ?” Cô lẩm bẩm một lát sau đó. Người hầu lễ ra phải đứng chờ cô trong bóng đêm bên cạnh mái hiên. Nicholas đã hứa sẽ hộ tống Sara đến nhà chú Henry. Cô cho rằng có điều gì đó đã xảy ra khiến anh không thể có mặt.

Mười phút nữa tiếp tục trôi qua trước khi Sara chấp nhận sự thật rằng Nicholas sẽ không quay lại để đón mình. Cô không dám chờ lâu hơn. Sẽ quá mạo hiểm nếu chờ thêm chút nữa, cô sẽ bị phát hiện. Từ lúc Sara quay lại Luân Đôn hai tuần trước, cha cô bắt đầu có thói quen theo dõi cô suốt đêm. Cuộc sống của cô sẽ trở thành địa ngục một khi ông phát hiện ra cô lại bỏ chạy. Chỉ nghĩ đến hậu quả đó đã khiến Sara rùng mình.

Cô giờ đây hoàn toàn trợ trọi. Sự thật đó khiến nhịp tim của Sara lại đập điên cuồng. Cô giữ thẳng vai và bắt

đầu đi bộ hướng về nơi cần tới.

Nhà của Henry chỉ cách đây ba dãy phố. Không mất quá nhiều thời gian để cô có thể đến được đó. Hơn nữa, bây giờ là nửa đêm nên chắc chắn đường phố sẽ vắng tanh vắng ngắt. Những kẻ xấu xa cũng cần phải nghỉ ngơi chứ? Chúa ơi, cô thật sự hy vọng là thế. Minh sẽ ổn thôi - cô tự nhủ khi vội vội vàng vàng bước xuống đường. Nếu có kẻ nào đó nấp sẵn rồi xông ra chặn đường, cô sẽ sử dụng chiếc dù như một vũ khí tự vệ. Cô quyết tâm bằng mọi giá sẽ cứu dì Nora khỏi sự giám sát tàn bạo của chú mình.

Sara chạy nhanh như chớp qua dãy phố đầu tiên. Một cái nhói đau bên sườn khiến cô chạy chậm lại. Cô thư giãn một chút khi nhận ra rằng mình đã thật sự an toàn. Dường như chẳng có ai khác trên đường vào ban đêm. Sara mỉm cười với may mắn này.

Nathan vẫn theo sát phía sau Sara. Anh muốn nguôi đi sự tò mò trước khi tóm lấy cô dâu của mình, ném cô lên vai và đi thẳng về hướng cầu tàu. Tận sâu trong tâm trí, anh có ý nghĩ khó chịu là cô đang cố gắng chạy trốn

khỏi anh một lần nữa. Nhưng anh loại bỏ khả năng ngờ ngẩn này vì cô không thể nào biết được kế hoạch bất cóc của anh.

Cô ấy đang đi đâu? Câu hỏi đó lớn vồn trong đầu Nathan khi anh tiếp tục theo sau cô.

Dù sao thì cô cũng thật gan dạ. Phát hiện này thật đáng ngạc nhiên, vì Sara là người nhà Winchester. Cô đã cho anh thấy một chút can đảm thật sự. Rõ ràng anh đã nghe thấy cô khóc trong sợ hãi khi tung mình ra khỏi cửa sổ. Người phụ nữ đó cũng đã bám được vào cành cây, sau đó thì thắm cầu nguyện đầy thành khẩn suốt thời gian tụt xuống đất, điều đó khiến anh cảm thấy buồn cười. Nathan cũng được chiêm ngưỡng đôi chân thon dài, khỏe khoắn khi cô ở trong tư thế kỳ cục và anh đã phải cố kiềm chế để khỏi phá lên cười.

Anh sớm biết rằng cô hoàn toàn không hay biết sự có mặt của mình. Nathan không thể tin nổi sự ngây thơ của Sara. Chỉ cần quay lại phía sau một chút, cô chắc chắn sẽ nhìn thấy anh.

Nhưng cô không thèm quay lại. Cô dâu của anh rẽ vào khúc quanh đầu tiên, bước thật nhanh để vượt qua con hẻm tối tăm, sau đó lại đi chậm lại.

Không phải không có ai chú ý tới Sara. Hai gã đàn ông vạm vỡ, tay lăm lăm vũ khí đã trườn ra khỏi ngôi nhà tạm bợ của chúng như những con rắn. Nathan ở ngay sau lưng. Anh bảo đảm rằng chúng đã đánh hơi thấy mình đang áp sát phía sau, rồi đập đầu chúng vào nhau ngay khi chúng quay lại.

Nathan quăng hai tên rác rưởi vào con hẻm tối, đôi mắt vẫn không rời khỏi Sara. Anh thầm nghĩ hành động đi bộ ngoài đường vào thời điểm này trong đêm của vợ mình nên bị ngăn cấm. Cặp hông của cô đánh qua đánh lại vô cùng quyến rũ. Chỉ ngay sau đó, anh thấy một chuyển động khác trong bóng tối phía trước. Anh lao về phía trước để cứu nguy cho Sara lần nữa. Cô vừa rẽ sang khúc quanh thứ hai vừa đúng lúc anh tung cú đâm vào hàm kẻ có ý định tấn công cô. Anh phải can thiệp thêm một lần nữa trước khi cô dừng chân tại nơi cần đến. Nathan cho rằng cô đến để thăm ông chú Henry Winchester khi cô dừng lại trước bậc thềm và nhìn chằm

chằm lên những khung cửa sổ tối om hồi lâu.

Trong số tất cả họ hàng của cô, Nathan cho rằng Henry là người tai tiếng nhất nhưng anh không thể nào tìm ra được lý do hợp lý nào giải thích tại sao Sara lại muốn thăm tên khốn nhu nhược đó vào giữa đêm.

Cô ấy không ở đây cho một chuyến viếng thăm. Nathan đi đến kết luận đó ngay khi Sara rón rén đi dọc theo căn nhà. Anh theo sau cô, sau đó đứng ngoài cổng để ngăn những kẻ khác đột nhập vào trong. Anh khoanh tay trước ngực và thư giãn trong khi quan sát cô dò dẫm qua các bụi cây và tìm cách lén vào ngôi nhà qua cửa sổ.

Đây là vụ trộm ngớ ngẩn nhất mà anh từng chứng kiến.

Sara tốn ít nhất mười phút để nỗ lực tìm cách đẩy cửa sổ lên. Dù vậy, đó cũng chỉ là một chiến thắng ngắn ngủi. Khi cô đu mình nhảy lên gờ cửa sổ, vạt chiếc áo choàng bị xé rách. Nathan nghe thấy tiếng cô rên rỉ đầy đau khổ và anh quan sát thấy cô quay đầu lại, nhìn chằm

chằm vào cái áo choàng. Cửa sổ lại sập xuống lúc Sara than thở về thiệt hại. Nathan nghĩ rằng nếu Sara mang theo một cái kim và cuộn chỉ thì rất có thể cô sẽ ngồi ngay xuống cạnh bụi cây và sửa lại chiếc váy.

Dù vậy, cuối cùng Sara cũng quay lại với mục đích ban đầu. Cô thấy mình khá thông minh khi sử dụng chiếc dù để giữ cố định cửa sổ mở ra. Cô chỉnh lại dây đeo túi xách, quấn nó quanh cổ tay trước khi nhảy lên bám lấy gờ tường. Phải mất đến ba lần Sara mới thành công. Đi vào qua đường cửa sổ khó hơn việc đi ra cả tỷ lần. Sara gần như ngừng thở trước khi cô thành công. Có vẻ như cô không được duyên dáng cho lắm. Khi Nathan nghe thấy một tiếng “uỳnh”, anh tin chắc rằng cô dâu của mình đã hạ cánh bằng cả đầu và lưng. Anh chờ chỉ một hoặc hai phút trước khi lặng lẽ trèo lên ngay sau cô.

Anh nhanh chóng quen với bóng tối. Nhưng Sara thì không. Nathan nghe thấy một tiếng loảng xoảng lớn như là tiếng thủy tinh rơi xuống sàn, theo sau đó là lời nguyên rủa không hề nữ tính chút nào.

Lạy Chúa, cô ấy ồn ào quá. Nathan nhẹ nhàng tiến vào tiền sảnh đúng lúc Sara bước vội trên bậc cầu thang dẫn lên tầng hai. Người phụ nữ điên rồ này đang lâm bầm một mình.

Nhưng ngay lập tức một gã đàn ông cao và gầy nhom, Nathan đoán là một trong số những người hầu, đã thu hút sự chú ý của anh. Gã đàn ông trông khá buồn cười. Anh ta mặc chiếc áo ngủ phủ kín chân, một tay cầm chân nệm, tay kia cầm ổ bánh mỳ. Gã người hầu giơ cao cây nệm lên quá đầu và đi lên cầu thang phía sau Sara. Nathan đánh gục hắn ta bằng một cú chặt ngay phía sau gáy, rồi nhanh tay đoạt lấy cây nệm để không gây ra những tiếng loảng xoảng khi nó rơi xuống sàn, sau đó kéo gã người hầu vào một góc tường tối tiếp giáp với cầu thang. Anh đứng cạnh thân hình bất động đó trong một phút dài để nghe ngóng những tiếng loạt xoạt đến từ phía trên.

Sara không bao giờ thích hợp để làm trộm. Anh có thể nghe thấy tiếng cửa đóng sầm lại và biết chắc rằng những tiếng ồn ào đó là do cô dâu của mình gây ra. Cô ấy có thể đánh thức cả người chết nếu không yên lặng.

Lạy Chúa, cô đang tìm kiếm ai cơ chứ?

Tiếng thét chói tai xé toạc bầu không khí. Nathan buông tiếng thở dài mệt mỏi. Anh bắt đầu đi lên cầu thang để giúp người phụ nữ ngớ ngẩn này một lần nữa, nhưng đột ngột dừng lại khi cô đột nhiên xuất hiện. Cô không chỉ có một mình. Nathan lùi vào góc tối và chờ đợi. Anh đã hiểu lý do chuyển đi này của cô. Sara vòng tay qua vai đỡ người phụ nữ đang cúi mặt xuống, giúp bà ta xuống cầu thang. Anh không thể trông thấy khuôn mặt của người phụ nữ kia, nhưng có thể khẳng định, rằng người đó đang rất yếu ớt hoặc rất đau đớn khi anh thấy những bước đi chậm chạp và ngập ngừng của bà ta.

“Làm ơn đừng khóc, dì Nora”, Sara thì thầm. “Mọi thứ đã ổn rồi. Con sẽ chăm sóc dì thật tốt.”

Khi hai người họ đến tiền sảnh, Sara cởi áo choàng, phủ nó quanh vai người phụ nữ, rồi nghiêng về phía trước đặt một cái hôn lên trán bà ta.

“Ta biết con sẽ đến với ta, Sara. Ta không bao giờ

nghe ngò điều đó. Ta biết từ sâu thẳm trái tim rằng con sẽ tìm ra cách để giúp ta.”

Giọng Nora vỡ vụn đầy cảm xúc. Người phụ nữ lau khoé mắt bằng mu bàn tay. Nathan để ý những vết bầm tím trên cổ tay bà ta. Anh nhận ra những vết này. Người phụ nữ này rõ ràng đã bị trói.

Sara vươn người tới để điều chỉnh lại chiếc kẹp trên mái tóc của dì Nora. “Dĩ nhiên là dì biết con sẽ đến với dì.” Cô thì thầm. “Con yêu dì, dì Nora. Con sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra cho dì. Đó”, cô thêm với giọng vui vẻ nhất có thể, “Tóc dì lại đẹp rồi”.

Nora nắm tay Sara. “Liệu ta sẽ làm được gì mà không có con đây, con gái?”

“Đó là một sự lo lắng ngốc nghếch”, Sara trả lời. Cô giữ giọng nhẹ nhàng, vì cô biết dì Nora sắp không kìm được lòng mình. Sara cũng đã thật sự rơi vào tình trạng tương tự. Khi trông thấy những vết bầm trên mặt và cánh tay của dì, cô đã muốn khóc.

“Dì quay lại nước Anh vì con đã yêu cầu dì làm thế”, Sara nhắc nhở bà. “Con cho rằng dì có thể sẽ có một cuộc hội ngộ vui vẻ với các chị em của dì, nhưng con đã sai. Dì bị đầy đọa như này là do lỗi của con, dì Nora. Hơn nữa, dì sẽ không phải làm gì mà không có con cả.”

“Con là một đứa bé đáng yêu”, Nora trả lời.

Sara xua tay khi tiến đến cánh cửa đang bị khóa. “Làm sao con tìm được ta?”, Nora hỏi với từ phía sau.

“Đó không phải là vấn đề lúc này”, Sara trả lời. Cô tháo ổ khóa và mở cửa. “Chúng ta sẽ có cả tá thời gian để nói chuyện sau khi lên tàu. Con sẽ đưa dì về nhà.”

“Ôi, ta chưa thể rời khỏi Luân Đôn lúc này.”

Sara quay lại nhìn dì của mình. “Ý của dì là gì, dì chưa thể rời đi ư? Mọi thứ đã được sắp xếp xong xuôi rồi dì Nora. Con đã dùng những đồng bạc cuối cùng để đặt vé tàu. Làm ơn đừng từ chối con. Giờ không phải lúc gây khó dễ. Chúng ta sẽ rời đi trong đêm nay. Quá nguy

hiếm nếu để đi ở lại đây.”

“Henry đã lấy nhẫn cưới của dì”, Nora giải thích. Bà lắc đầu một lần nữa. Những lọn tóc bạc trên đầu lập tức cuộn vòng sang một bên. “Ta sẽ không rời khỏi nước Anh mà không có nó. Jonny của ta, Chúa cứu giúp linh hồn ông ấy, đã yêu cầu ta không được đánh mất nó vào cái ngày mà chúng ta cưới nhau mười bốn năm về trước. Ta không thể về nhà mà không có chiếc nhẫn đó, Sara, nó quá quý giá với ta.”

“Được rồi, chúng ta phải tìm ra nó”, Sara đồng ý khi dì cô lại bắt đầu khóc. Cô cũng nhận thấy tiếng thở khó nhọc trong giọng của dì. Người dì yêu quý của cô rõ ràng đang ghen ngào. “Dì có chút ý tưởng nào về nơi mà chú Henry giấu nó không?”

“Thật báng bổ”, Nora trả lời. Bà dựa vào lan can, cố gắng làm giảm bớt cơn đau trong lồng ngực, và nói, “Henry đã không thềm giấu nó đi. Hẳn đeo nó ở ngón út. Hẳn đang, thương thức nó như một chiến lợi phẩm. Giờ thì, nếu chúng ta tìm ra hẳn đang uống rượu ở đâu, chúng ta có thể lấy lại chiếc nhẫn”.

Sara gật đầu. Dạy dày của cô bắt đầu cuộn lên khi nghĩ đến những gì sẽ phải làm. “Con biết ông ấy đang ở đâu”, cô nói. “Nicholas đã theo dõi ông ấy. Giờ thì, dì có thể đứng dậy để đi dạo một quãng ngắn đến góc phố không? Con không dám để xe ngựa chờ bên ngoài vì sợ rằng chú Henry có thể về nhà sớm hơn.”

“Chắc chắn ta có thể.” Nora trả lời. Bà rời khỏi lan can, dáng đi cứng nhắc khi chậm chạp tiến về phía cửa. “Lạy Chúa tôi”, bà thì thầm. “Nếu mẹ con mà trông thấy ta lúc này, chị ấy sẽ chết vì xấu hổ. Ta đang chuẩn bị đi dạo giữa đêm trong bộ đồ ngủ và một chiếc áo choàng đi mượn.”

Sara cười. “Dù thế, chúng ta sẽ không tiết lộ điều này cho mẹ con phải không?” Cô thở dốc khi trông thấy dì mình nhăn nhó. “Dì đang đau lắm phải không?”

“Vớ vẩn”, Nora chế giễu. “Ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi. Đi thôi nào”, bà yêu cầu. “Chúng ta không thể nán lại đây lâu hơn, bé con.” Bà bám vào lan can cầu thang và bắt đầu bước xuống. “Sẽ cần nhiều hơn một người nhà Winchester nếu muốn bắt ta trở lại.”

Sara kéo cánh cửa đóng lại phía sau, rồi thay đổi ý định. “Con sẽ để cánh cửa mở với hy vọng rằng có gã nào đó sẽ đột nhập và cuỗm đi đồng tài sản của chú Henry. Dù vậy, con không dám hy vọng nhiều vào điều đó”, cô thêm vào. “Hình như chẳng có kẻ bất hảo nào trên đường phố đêm nay. Trên đường đến đây, thậm chí con không gặp ai cả.”

“Chúa ơi, Sara, con đã thật sự đi bộ đến đây ư?”, Nora hỏi, lộ rõ vẻ kinh hoàng.

“Con đã làm thế”, Sara trả lời. Có một chút tự hào trong giọng nói. “Tất nhiên là con cũng đã có vũ khí để bảo vệ mình, vì thế di hãy ngừng cau mày với con. Con đã không phải sử dụng chiếc dù ngay cả một lần duy nhất để chống lại bất cứ gã bệnh hoạn nào. Ôi, Chúa ơi, con đã bỏ lại chiếc dù xinh đẹp của con ở cửa sổ.”

“Bỏ nó đi”, di cô ra lệnh khi Sara bắt đầu quay trở lại bậc cầu thang. “Chúng ta đang đặt cược may mắn vào tay quỷ dữ nếu như ở lại đây lâu hơn. Giờ hãy đưa cánh tay cho ta nào, con yêu quý. Ta sẽ phải dựa vào con trong lúc chúng ta thực hiện cuộc đi dạo ngắn ngủi

tới góc phố. Con thật sự đã đi bộ đến đây ư, Sara?”

Sara phá lên cười. “Nói thật với dì, con tin mình đã chạy suốt quãng đường. Con rất sợ, Nora, nhưng con đã hoàn thành cuộc hành trình mà không gặp rủi ro. Dì biết không, con tin rằng tất cả những câu chuyện về sự nguy hiểm trên đường phố của chúng ta hoàn toàn chỉ là phóng đại.”

Hai người phụ nữ tay trong tay đi trong bóng tối, trên con đường hẹp, và tiếng cười của Sara đuổi theo sau họ. Xe ngựa đang chờ sẵn tại góc phố. Sara giúp dì bước vào trong chiếc xe màu đen trong lúc một kẻ tấn công đang mừng thầm khác tiến nhanh về phía họ. Nathan chỉ đơn giản can thiệp bằng cách di chuyển nhanh về phía trước dưới ánh trăng. Người đàn ông liếc nhìn anh, đột nhiên quay ngoắt lại và biến mất vào trong màn đêm.

Nathan nghĩ người phụ nữ già có thể đã nhìn thấy anh. Bà liếc nhìn lại qua vai ngay lúc anh tiến về phía trước, nhưng anh cho rằng mắt bà đã phân nào mờ đi do tuổi tác, nên bà ta xoay người đi mà không kêu lên tiếng

nào để cảnh báo cô cháu gái.

Sara thì chắc chắn chẳng chú ý đến sự hiện diện của anh. Cô đang quyết liệt mặc cả với tên đánh xe, cuối cùng đồng ý với cái giá cắt cổ của hắn, trèo lên xe cùng với dì mình. Chiếc xe ngựa bắt đầu di chuyển khi Nathan chộp lấy tay cầm bằng sắt phía sau và quăng mình lên rìa thùng xe. Chiếc xe lắc qua lắc lại trước khi tiếp tục tăng tốc.

Sara chắc mẩm rằng vụ bắt cóc của cô đã diễn ra một cách dễ dàng. Nathan nghe thấy cô nói với dì rằng họ có thể rời khỏi Luân Đôn bằng tàu. Vì thế, anh cho rằng điểm đến tiếp theo của họ sẽ là bến tàu. Sau đó, chiếc xe đi vào một con phố gần bến tàu, rồi đột ngột dừng lại trước cửa một trong số những quán rượu nổi tiếng nhất thành phố.

Cô đang tìm kiếm chiếc nhẫn cưới chết tiệt, anh đoán trong tiếng gầm gừ bức dọc. Nathan nhảy xuống, hòa vào ánh đèn phía xa đằng sau chiếc xe. Anh muốn những gã đang lảng vảng phía trước quán rượu phải chú ý đến mình. Anh đứng dạng chân, tư thế sẵn sàng chiến

đầu, tay phải chạm vào cán cuộn roi đang gắn trên thắt lưng, sau đó cau mày nhìn vào một nhóm lớn.

Chúng chú ý đến anh. Ba người trong số những nhóm nhỏ hơn nhích người quay vào trong quán. Bốn tên khác dựa lưng vào bức tường đá. Ánh mắt của chúng nhìn chằm chằm xuống mặt đất.

Người đánh xe leo xuống khỏi vị trí của hắn, nhận yêu cầu và vội vã đi vào trong, ông ta trở ra sau ít phút, lầm bầm rằng ông ta tốt nhất nên nhận được một khoản thưởng khổng lồ cho những khó khăn mình phải chịu đựng, sau đó nhảy trở lại chỗ ngồi.

Vài phút trôi qua trước khi cánh cửa quán rượu lại được mở ra. Một người đàn ông có khuôn mặt cau kính cùng với cái bụng phệ bước ra ngoài. Ông ta mặc bộ quần áo bẩn thỉu và nhàu nát, dường như mục nát vì đã mặc nó quá nhiều. Tên lạ mặt vuốt ngược mái tóc bết lại trên trán với nỗ lực đáng thương nhằm chải chuốt vẻ bề ngoài khi khệnh khạng tiến lại chỗ xe ngựa.

“Ông chủ của tôi, ngài Henry Winchester, đã say

đến mức không thể ra ngoài”, hấn thông báo. “Chúng tôi đến khu này mỗi khi không muốn bị người khác để ý”, hấn thêm vào. “Tôi ở đây thay mặt cho ngài ấy, thưa quý bà. Người đánh xe nói rằng có một quý bà đang có việc cần tìm, và tôi cho rằng tôi là người mà bà cần.”

Gã đàn ông đáng kính tởm gã háng trong lúc hào hức chờ câu trả lời cho đề nghị của mình.

Mùi hôi thối tỏa ra từ gã đàn ông chui vào khoang xe qua cửa sổ. Sara gần như phải bịt miệng lại. Cô đưa chiếc khăn tay thấm nước hoa lên mũi, quay sang đi thì thầm. “Dì có biết người này không?”

“Ta biết chắc chắn”, dì Nora trả lời.

“Tên hấn là Clifford Duggan, Sara, hấn là người đã giúp Henry gài bẫy ta”

“Hấn có đánh dì không?”

“Có, con yêu quý, hấn đã làm thế”, Nora trả lời.
“Rất nhiều lần.”

Tên đây tớ được nhắc đến trong câu chuyện không thể nhìn vào trong thùng xe tối tăm. Hắn nghiêng người về phía trước để có thể nhìn rõ hơn phần thưởng của mình.

Nathan bước tới bên chiếc xe. Anh định xé nát cái tên dám nhìn trộm cô dâu của mình nhưng dừng lại ngay khi trông thấy bàn tay đeo đôi găng màu trắng vươn qua cửa sổ, giáng một cú thật mạnh lên phần bên cạnh cái mũi củ hành của gã.

Clifford hoàn toàn bất ngờ. Hắn rú lên đau đớn, lao đảo lùi lại phía sau, rồi vấp lên chân của chính mình. Hắn khụy đầu gối xuống, rồi liên mồm chửi rửa trong lúc cổ gượng đứng lên.

Sara chớp lấy cơ hội, mở tung cửa xe, tóm lấy thất lưng tên vô lại. Tên người hầu ngã lộn nhào trước khi hạ cánh xuống rãnh thoát nước sau lưng.

Những gã đàn ông đang dựa lưng vào bức tường hú lên hưởng ứng cảnh tượng chúng vừa được chứng kiến. Sara lờ tịt đám đông khán giả khi trèo ra khỏi khoang xe.

Cô quay lại đưa túi xách cho dì Nora, mất thêm khoảng một phút để tháo găng tay và đưa nót cho dì qua cửa xe, rồi dành sự chú ý đến gã đàn ông đang nằm dài trên mặt đất.

Sara đơn giản đang cảm thấy quá phần nộ thay vì sợ hãi. Cô giẫm chân lên nạn nhân của mình như một thiên thần báo thù, giọng run lên vì giận dữ, “Nếu ông còn ngược đãi phụ nữ thêm một lần nào nữa, Clifford Duggan, thì thề có Chúa, tôi sẽ khiến ông chết từ từ trong đau đớn”.

“Tao chưa bao giờ ngược đãi một quý bà.” Clifford rên rỉ. Hắn đang cố gắng lấy lại hơi thở để có thể chộp lấy cô. “Bằng cách nào mà lại biết tên tao?”

Nora vươn ra ngoài cửa sổ.

“Ngươi là một tên nói dối đáng hổ thẹn, Clifford”, bà nói vọng ra. “Ngươi sẽ phải xuống địa ngục vì tất cả những tội lỗi ngươi gây ra.”

Clifford mở to mắt kinh ngạc. “Làm sao bà có thể

ra khỏi...”

Sara cắt ngang câu hỏi của gã bằng một cú đập. Gã đưa ánh mắt về phía cô, bày tỏ thái độ láo xược.

“Mày nghĩ là mày đủ khả năng làm đau tao sao?”, gã chế nhạo. Gã liếc những kẻ đang dựa vào tường phía sau. Sự thật là, tên người hầu cảm thấy nhục nhã hơn là bị đau đòn bởi đòn tấn công chẳng bõ bèn gì của cô. Những tiếng cười thầm vang lên phía sau khiến gã cảm thấy bị xúc phạm nhiều hơn là cái tát không thấm vào đầu của Sara. “Lý do duy nhất tao không trả đũa là vì ông chủ sẽ muốn đánh cho mày một trận ra trò trước khi ông ấy cho phép tao có được mày.”

“Ông có nhận ra mình đang vướng vào bao nhiêu rắc rối không, Clifford?”, Sara hỏi. “Chồng tôi đã biết những hành động tàn ác của ông và anh ấy chắc chắn sẽ trả đũa. Hầu tước nhà St. Jame là nỗi sợ hãi của tất cả mọi người, thậm chí là những con lợn ngu dốt như ông, Clifford. Khi tôi kể cho anh ấy biết những gì ông đã làm, anh ấy sẽ trả lại ông những gì mà ông đã gây ra. Hầu tước sẽ thực hiện bất cứ điều gì tôi nói.” Cô dừng lại,

búng ngón tay để tăng tính thuyết phục, “Ôi, tôi có thể thấy là mình đã có được toàn bộ sự chú ý của ông từ lời hứa này”, cô gật đầu thêm vào khi thái độ của Clifford thay đổi. Hắn trông hết sức sợ hãi, không cố gắng đứng dậy nữa mà thực tế như đang muốn lỉnh về phía sau.

Sara hài lòng hết sức với chính mình. Trò bịp bợm của cô thật hiệu quả. Cô không nhận ra Clifford đã nhìn thấy gã khổng lồ đứng sau cô vài mét. Cô cho là mình vừa mới khiến một tên người hầu sợ hãi trước danh tiếng của một người đàn ông nhà St. Jame. “Loại đàn ông đánh phụ nữ đích thực là kẻ hèn hạ.” Cô tuyên bố. “Chồng tôi giết những kẻ hèn hạ dễ dàng như giết một con muỗi phiền nhiễu, và nếu ông nghi ngờ, hãy nhớ rằng anh ấy là người nhà St. Jame đích thực.”

“Sara, con yêu”, Nora gọi với ra. “Con có muốn ta đi cùng con vào bên trong không?”

Sara không rời mắt khỏi Clifford khi trả lời dì Nora. “Không, dì Nora. Trang phục của dì không phù hợp cho dịp này. Con sẽ đi nhanh thôi.”

“Vậy thì, nhanh lên”, Nora nói tiếp. “Con sẽ bị cảm lạnh mất.”

Nora tiếp tục với ra ngoài cửa sổ, nhưng ánh mắt bà hướng thẳng vào Nathan. Anh đáp lại ánh mắt chăm chăm mở to của bà bằng một cái gật đầu nhanh chóng, trước khi chuyển sự chú ý về phía cô dâu của mình.

Nora nhanh chóng để ý cách mà người đàn ông to lớn kia đang kiểm chế những gã đàn ông đáng khinh ở góc tường. Vóc dáng của anh ta thật đáng sợ. Bà nhanh chóng nhận ra sự thật rằng anh đang giữ an toàn cho Sara. Nora nghĩ đến việc cảnh báo cô cháu gái một tiếng, sau đó lại từ bỏ ý định này. Sara đã có quá đủ lo lắng. Và Nora phải chờ đến khi họ kết thúc nhiệm vụ quan trọng này mới có thể cho cô hay biết về vị cứu tinh của họ.

Nathan đặt toàn bộ sự chú ý của mình vào Sara. Cô dâu của anh luôn chứa đựng nhiều điều bất ngờ. Anh cảm thấy khó khăn khi phải làm quen với sự thật này. Nathan từng chứng kiến sự hèn nhát của gia đình Winchester. Những gã đàn ông của gia đình đó luôn làm

những việc bẩn thỉu trong bóng tối, hoặc sau lưng người khác. Tuy nhiên, Sara lại hành động không giống gia đình mình chút nào. Cô can đảm khi bảo vệ người di. Và Chúa ơi, cô ấy đang giận dữ. Anh không cho là mình sẽ ngạc nhiên nếu cô ấy lôi ra khẩu súng ngắn và bắn nó vào mắt nạn nhân. Cô ấy thật sự đang phẫn nộ.

Sara đi vòng qua tên đầy tớ, dừng lại nhìn chằm chằm gã rồi nhanh chân tiến vào quán rượu.

Nathan ngay lập tức bước tới bên Clifford. Anh chộp lấy cổ hắn, nhắc lên cao và ném hắn về phía bức tường.

Những kẻ chứng kiến chạy tản ra tứ phía như những con chuột để tránh bị ném trúng. Clifford đập mạnh lưng vào tường, rồi sụp xuống đất bất tỉnh.

“Chàng trai tốt bụng?”, Nora nói với ra. “Tôi cho là tốt nhất cậu nên vào trong ngay bây giờ. Sara của tôi chắc chắn cần sự giúp đỡ của cậu một lần nữa.”

Nathan quay lại cau có với người phụ nữ dám ra

lệnh cho mình. Ngay sau đó tiếng huýt sáo tán dương của những kẻ đang phá ra cười vọng ra từ quán rượu thu hút toàn bộ sự chú ý của anh. Anh lầm bầm đầy khó chịu trước âm thanh đó rồi từ từ rút ra chiếc roi và tiến về phía cửa.

Sara xác định chú Henry là người đang say khướt bên cạnh chiếc bàn tròn đặt giữa quán. Cô luồn qua đám đông để tiến lại gần ông ta, thầm nghĩ sẽ khiến ông ta phải xấu hổ và dùng lý lẽ để lấy lại nhẫn cho dì Nora. Nhưng khi tận mắt nhìn thấy chiếc nhẫn bạc trên ngón tay ông ta, tâm trí cô hoàn toàn trống rỗng, không có chỗ cho bất kỳ lý do hợp lý nào cả. Một bình đựng bia đen đầy ắp được đặt trên bàn. Trước khi Sara có thể kiểm soát bản thân, cô nhấc chiếc bình lên và dốc xuống chiếc đầu hói của ông ta.

Henry quá say để có thể phản ứng lại một cách nhanh chóng, ông ta rống lên, giọng ngắt quãng, xen lẫn tiếng ợ hơi kinh tởm và toàn thân lão đảo. Sara lấy được chiếc nhẫn ra khỏi tay ông ta trước khi ông ta lấy lại đủ tỉnh táo để né tránh cô.

Phải một lúc lâu sau Henry mới tỉnh táo đủ để tập trung vào Sara. Sara trượt chiếc nhẫn vào ngón tay trong khi chờ đợi.

“Chúa ơi... Sara? Con làm gì ở đây? Có điều gì không đúng chẳng?” Henry lắp bắp hỏi, mặt đỏ gay vì hổ thẹn. Nỗ lực đó lấy đi chút sức mạnh ít ỏi cuối cùng còn sót của ông ta. Henry ngồi trở lại ghế và liếc đôi mắt đỏ ngầu nhìn cô. Ông ta thấy bình bia đã cạn sạch.

“Bia của ta đâu?”, ông ta hét lên với chủ quán.

Sara cảm thấy ghê tởm. Mặc dù nghi ngờ khả năng ghi nhớ của Henry lúc này về những lời nói của mình, cô vẫn quyết tâm nói cho ông ta biết những điều cô nghĩ về hành động tội lỗi của ông ta.

“Điều gì đó không đúng ư?”, cô trả lời với giọng chế giễu. “Chú thật hèn hạ, chú Henry. Nếu cha cháu biết được những gì chú và những người khác đã làm với dì Nora, chắc chắn ông sẽ làm việc với quan tòa và đưa tất cả bọn chú lên giá treo cổ.”

“Cháu nói cái gì?” Henry hỏi. Ông ta xoa trán trong khi cố gắng tập trung vào cuộc nói chuyện. “Nora ư? Mi đang nói những lời rỗng tuếch đó với ta chỉ vì mụ đàn bà vô dụng đó ư?”

Trước khi Sara có thể trừng phạt Henry vì câu nhận xét đáng xấu hổ đó, ông ta thốt lên, “Ngay từ đầu, cha của mi cũng tham gia vào kế hoạch này. Nora quá già để có thể tự chăm sóc bản thân. Chúng ta biết cái gì tốt nhất cho bà ấy. Đừng cố gắng ném cơn giận dữ đó vào ta, con gái, vì ta sẽ không nói cho mi biết bà ta đang ở đâu đâu.”

“Chú không biết cái gì là tốt nhất cho dì ấy”, Sara hét lên. “Chú chỉ muốn tài sản của dì, và đó là lý do thật sự. Tất cả mọi người ở Luân Đôn đều biết những món nợ cờ bạc của chú. Chú đã tìm được cách dễ dàng để trả nợ, đúng không? Chú đã tính nhốt dì Nora vào viện tâm thần, không phải sao?”

Ánh mắt Henry liên tục đảo lên đảo xuống giữa cái bình rỗng và cô cháu gái đang hết sức giận dữ của mình. Cuối cùng, ông ta nhận ra rằng người đổ bia lên

cái đầu hói của mình chính là cô. Ông sờ lên cổ áo để chắc chắn điều này, và khi cảm thấy chỗ đó ướt nhẹp, Henry bắt đầu cáu tiết. Sự giận dữ khiến hai bên thái dương của ông ta rần rật. Henry thật sự rất cần một cốc bia khác. “Chúng ta sẽ đưa con chó cái đó đi và mi sẽ không thể làm gì được đâu. Giờ thì hãy về nhà trước khi ta cho mi một trận.”

Một tiếng cười khúc khích vang lên phía sau cô. Sara quay lại nhìn trừng trừng vào kẻ đó. “Uống cái thứ giải khát của ngài đi, thưa ngài, và tránh xa chuyện này ra.” Cô xoay người đối diện với chú mình sau khi kẻ lạ mặt chuyển ánh mắt vào chiếc cốc của hắn. “Chú nói dối về cha cháu”, cô nói. “Ông không bao giờ là đồng phạm trong những chuyện tàn ác như thế. Còn đánh cháu ư, chú cứ việc làm thế và sau đó sẽ phải hứng chịu cơn thịnh nộ từ chồng cháu. Cháu sẽ cho anh ấy biết điều đó”, cô gật đầu đe dọa.

Sara hy vọng rằng sự đe dọa rỗng tuếch về sự trả thù của chồng mình, vì nó đã rất thành công khi áp dụng với Clifford, sẽ có tác dụng tương tự với ông chú đang say mềm này.

Nhưng điều đó là vô vọng. Henry không thêm đề ý đến lời đe dọa. Ông ta buông một tiếng thở mạnh. “Mi là kẻ điên khùng giống như Nora khi tin rằng một kẻ nhà St. Jame sẽ đến để bảo vệ mi. Tại sao ư, ta hoàn toàn có thể đánh mi, Sara và sẽ không ai thêm can thiệp, thậm chí là chồng mi.”

Sara đấu tranh tư tưởng. Cô quyết định rằng mình phải có được lời hứa để cho Nora yên của Henry trước khi rời khỏi cái quán rượu bốc mùi này. Cô sợ Henry hoặc một trong số những người anh em trong gia đình có thể gửi người theo dõi đi Nora và lôi đi ấy quay trở lại nước Anh. Nora được thừa kế một lượng bất động sản khổng lồ mà ông ngoại để lại, đủ để gây ra tất cả những thứ phiền toái.

Cô đã rất tức giận với ông chú của mình, không chú ý đến việc vài vị khách đang chầm chậm tiến lại gần cô. Nathan đề ý. Một gã mà anh đoán là kẻ cầm đầu, đang liếm môi đầy phấn khích trước con mồi mà hắn nghĩ mình sẽ sớm được thưởng thức.

Sara bỗng nhiên nhận thức được sự vô vọng trong

kế hoạch của mình.

“Chú biết không, chú Henry, cháu đã cố tìm cách để thuyết phục chú để di Nora yên, nhưng giờ cháu nhận ra điều này thật ngu ngốc. Chỉ một quý ông có danh dự mới có khả năng giữ lời hứa. Một kẻ thô lỗ như chú làm sao có thể giữ lời hứa cơ chứ. Cháu thật sự đã lãng phí thời gian ở đây.”

Henry lao tới định tát cô cháu gái. Sara dễ dàng né được. Cô ngừng lùi lại khi va phải một thứ gì đó rất vững chắc. Cô quay người và phát hiện ra mình đang bị vây quanh bởi những gã đàn ông bất hảo. Cô lập tức thấy rằng bọn họ cần phải tắm rửa ngay lập tức.

Tất cả đều bị người phụ nữ xinh đẹp mê hoặc mà không hề chú ý đến Nathan. Anh cho rằng có thể bọn chúng đang quá hưởng thụ ham muốn mà không hề nghĩ đến những dấu hiệu cảnh báo. Và dĩ nhiên, bọn chúng sẽ sớm nhận ra sai lầm đó. Nathan dựa người vào cánh cửa đóng kín ở góc phòng và chờ đợi sự khiêu khích đầu tiên.

Mọi việc diễn ra nhanh như chớp. Khi tên con hoang đầu tiên chộp lấy cánh tay Sara, Nathan gầm lên đầy phẫn nộ. Âm thanh chói tai phát ra từ sâu trong cổ họng. Và nó cũng rất hiệu quả. Tất cả mọi người trong quán rượu như bị đóng băng, tất cả mọi người, trừ Sara. Cô nhón chân, rồi xoay người về hướng phát ra âm thanh.

Nếu cổ họng không bị đông cứng lại, có lẽ cô đã hét lên. Thực tế khó khăn lắm cô mới lấy lại được hơi thở. Đầu gối Sara mềm nhũn khi phát hiện ra gã đàn ông to lớn đang đứng ở cửa. Tay cô nắm chặt cạnh bàn, giữ cho mình khỏi ngã. Tim đập điên cuồng trong lồng ngực và Sara chắc chắn là cô đã sợ gần chết.

Tên thánh của anh ta là cái gì nhỉ? Không, không phải là “cái gì” mà là “ai”, cô thầm chỉnh lại. Cô gần như phát điên. Anh ta là một người đàn ông, đúng, một người đàn ông, cao lớn nhất, đáng sợ nhất,... Ôi, Chúa ơi, anh ta đang nhìn cô.

Anh ngoắc ngón tay ra hiệu cho cô.

Cô lắc đầu.

Anh gật đầu.

Căn phòng bắt đầu quay cuồng.

Sara chỉ đơn giản là phải trấn tĩnh lại. Cô cố gắng hết sức để có thể tìm thấy ở gã đàn ông cao lớn điều gì đó không khiến cô không cảm thấy quá khiếp đảm. Sau đó, cô nhận ra rằng có ai đó đang giữ chặt cánh tay mình. Sara giật mạnh tay lại, mắt không rời khỏi kẻ đang nhìn mình chằm chằm đến mức khiến cô muốn bất tỉnh nhân sự.

Người đàn ông đó có vẻ như đã tắm rửa sạch sẽ. Ở mức độ nào đấy, mái tóc của anh cũng sạch sẽ. Nó có màu đồng đậm, cũng giống như khuôn mặt và cánh tay anh ta. Chứa lòng lạnh ời, cô nghĩ, bắp tay và vai của anh ta quá... vạm vỡ. Cặp đùi của anh ta cũng vậy. Cô có thể nhìn thấy chỗ phồng lên trơn bóng và rắn như thép đầy khiếm nhã hằn trên chiếc quần ống bó sát của anh ta. Nhưng cô tự nhủ đó là một chiếc quần ôm túm phẳng phiu và sạch sẽ. Những kẻ xấu xa thường chỉ mặc

những bộ đồ nhàu nát và bốc mùi, phải không nhỉ? Vậy nên, Sara lập luận một cách phi logic rằng anh không phải là kẻ xấu xa. Kết luận này khiến cô cảm thấy khá hơn. Cô thật sự có thể thở phào nhẹ nhõm. Cô nghĩ thầm, anh ta không phải là kẻ hung ác. Sau khi xem xét kỹ lưỡng Sara chắc chắn rằng anh ta là một lãnh chúa, thậm chí với mái tóc dài như thế anh ta cũng có thể là một chiến binh Viking. Đúng, đơn giản anh ta chỉ là một kẻ man rợ, bằng cách nào đó đã đi xuyên thời gian đến đây.

Cuối cùng Sara kết luận rằng tâm trí mình không còn tỉnh táo nữa rồi. Tên lãnh chúa có đôi mắt màu xanh lục ra hiệu cho cô tiến đến chỗ anh ta một lần nữa. Cô nhìn ra sau để chắc chắn rằng anh ta không ra hiệu cho ai đó khác. Chẳng có ai ở phía sau.

Ý anh ta là cô, được thôi. Dạ dày cô cuộn lên. Cô chớp mắt. Anh ta không biến mất. Cô lắc đầu với nỗ lực quét sạch những hình ảnh địa ngục khỏi tâm trí.

Anh ta chìa tay lại phía cô một lần nữa. “Đến đây.”

Giọng anh ta trầm thấp, uy nghi và đầy kiêu ngạo. Chúa giúp cô, cô bắt đầu tiến về phía anh ta. Sau đó khung cảnh trở nên hỗn loạn, vắng bên tai Sara là tiếng roi da vun vút trong không khí, cùng tiếng la hét đau đớn từ những kẻ ngu xuẩn đã cố chạm vào cô khi tiến về phía anh ta. Cô hề quay mặt về phía đang xảy ra hỗn loạn. Ánh mắt cô khóa chặt lên người đàn ông đang phá hủy quán rượu một cách có tính toán.

Anh ta thực hiện điều đó một cách dễ dàng. Một cái bẻ ngược cổ tay đơn giản dường như không tiêu tốn chút sức lực nào của anh đã gây ấn tượng lên những kẻ đang chứng kiến.

Cô cũng để ý thấy rằng mình càng tiến lại gần thì anh ta càng trở nên cau có hơn.

Tên lãnh chúa rõ ràng đang không thoải mái cho lắm. Sara quyết định chiều theo ý anh ta cho đến khi cô có thể lấy lại sự điềm tĩnh của mình.

Sau đó cô sẽ chạy ra ngoài, nhảy lên xe ngựa với di Nora, và cho xe chạy hết tốc lực về phía bến tàu.

Cô tự nhủ rằng đó là một kế hoạch không tồi. Dĩ nhiên, vấn đề trước tiên là phải làm cho tên Viking này tránh xa khỏi cửa cái đã.

Cô nhận ra rằng mình đã ngừng nhìn chăm chăm vào anh ta khi anh ta ra hiệu cho cô di chuyển. Cô cảm thấy một bàn tay giữ vai mình lại, cô cúi xuống nhìn sau đó nghe thấy tiếng răng rắc của cây roi.

Sara đột ngột vùng lên bỏ chạy, cô khẩn trương lao về phía anh ta, quyết định phải đến đó trước khi bị chính trái tim mình đánh bại.

Cô lao đảo dừng lại trước mặt anh ta, ngửa mặt lên và nhìn chăm chăm vào cặp mắt xanh ấy cho đến khi anh cũng phải nhìn xuống. Như bị thôi thúc, cô vươn tay tóm lấy cánh tay anh ta chỉ để chắc chắn rằng anh ta không phải chỉ là sản phẩm trong trí tưởng tượng của cô.

Tốt rồi, anh ấy là thật. Làn da anh giống như thép, nhưng là thứ thép ấm áp. Thế nhưng nhìn vào đôi mắt tuyệt đẹp ấy dường như khiến cô phần nào bình tâm lại.

Màu mắt ấy đầy thôi miên và thật mãnh liệt.

Kỳ quặc, nhưng càng nhìn anh chăm chú thì cô lại càng cảm thấy an toàn. Cô mỉm cười nhẹ nhõm. Anh nhướn mày đáp trả. “Tôi biết ngài không phải là người xấu, thưa ngài Viking.”

Sara bỗng nhiên mất trọng lượng. Cô cảm thấy như thể mình đang trôi qua một đường hầm tăm tối, trôi dần về phía chàng Viking có làn da màu đồng đang đứng trong ánh nắng.

Nathan đỡ được Sara trước khi cô ngã xuống sàn. Cô dâu của anh đã hoàn toàn bất tỉnh lúc anh vác cô trên vai. Anh quét một lượt quanh quán rượu để kiểm tra xem mình có bỏ sót tên nào không. Tất cả chúng đều nằm dài trên sàn gỗ. Thế này cũng chưa tốt lắm, anh nghĩ. Anh có một thôi thúc mãnh liệt được đóng dấu lên ông chú hèn nhát của Sara đang co rúm dưới gầm bàn. Nathan có thể nghe thấy những tiếng nứt vỡ nghẹn ngào từ gã đàn ông này.

Nathan đá chiếc bàn bay ngang phòng để có thể

nhìn thấy con mồi của mình, “Ông biết tôi là ai chứ, ông Winchester?”

Henry nằm co rúm, căng cứng trong tư thế như của một bào thai. Lúc hấn lắc đầu, quai hàm cọ xát qua lại với tấm ván sàn.

“Nhìn tôi này, đồ khốn kiếp.”

Giọng anh nghe như sấm. Henry nhìn lên. “Tôi chính là Hầu tước nhà St. Jame. Nếu mày còn dám đến gần vợ tôi và bà cô già đó nữa, tôi sẽ giết mày. Chúng ta có hiểu nhau không nhỉ?”

“Người chính là... hấn?”

Dịch mật đã dâng đến cổ họng khiến Henry không thể nói được câu nào. Ông ta bắt đầu nôn khan.

Nathan đẩy ông ta ra bằng mũi giày, sau đó quay người bước ra khỏi quán.

Gã chủ quán thò đầu khỏi chỗ nấp và nhìn đông đảo nát xung quanh. Không có thêm cốc bia nào được tiêu

thụ trong đêm đó, vì chẳng có vị khách nào có thể cử động đủ để uống cả. Họ phủ kín sàn như những vỏ đậu bị bóc. Đó là cảnh tượng gã không thể quên trong một sớm một chiều. Gã muốn ghi nhớ mọi chi tiết dù là vụn vặt nhất để có thể kể lại điều đã xảy ra cho những người bạn của mình.

Gã cũng biết phải kể lại kết thúc của câu chuyện như thế nào. Cảnh tượng kẻ phong lưu nhà Winchester khóc lóc như trẻ con sẽ khiến những vị khách sắp tới của gã cười rũ rượi. Âm thanh hỗn hển kéo gã thoát khỏi suy nghĩ. Tên đàn ông cao lớn và đồ sộ nhà Winchester đã nôn mửa toàn bộ ra sàn nhà.

Tiếng hét giận dữ phát ra từ gã chủ quán rượu trợn lẫn với hơi thở hỗn hển vì sợ hãi của Nora. Khi bà nhìn thấy cháu gái đang nằm vắt ngang qua vai người đàn ông lạ mặt, bà đưa tay ôm lấy ngực.

“Sara bị thương sao?”, bà bật khóc. Tâm trí bà hiện lên những trường hợp xấu nhất. Nathan lắc đầu. Anh mở cửa thùng xe, dừng lại và mỉm cười với người phụ nữ lớn tuổi. “Cô ấy bị ngất.”

Nora cảm thấy quá nhẹ nhõm nên không để ý đến sự bất mãn của mình trước sự thật rằng người đàn ông này đang tỏ vẻ thích thú với tình trạng hiện tại của cháu gái mình. Bà ngồi dịch ra để nhường chỗ cho Sara. Tuy nhiên, Nathan đã đặt cô dâu của anh lên chỗ ngồi đối diện. Nora liếc nhanh cháu gái để chắc chắn là cô bé vẫn còn thở, sau đó quay người nhìn vị cứu tinh của họ một lần nữa. Bà nhìn anh cuộn chiếc roi da lại và móc nó vào thắt lưng.

Nora đã không mong chờ việc chàng trai này lên xe cùng họ. Khi anh làm thế, bà ép mình ngồi vào một góc xa. “Sara có thể ngồi cạnh ta”, bà đề nghị.

Nathan không trả lời. Nhưng anh đã chiếm tất cả không gian bà vừa nhường. Sau đó anh nâng Sara ôm vào lòng. Nora thấy rằng anh ta đối xử với cháu gái mình thật dịu dàng biết mấy. Tay anh nán lại một bên má Sara khi anh vùi mặt cô vào hõm cổ mình. Sara thở nhẹ nhàng.

Nora không biết phải làm gì với người này. Chiếc xe di chuyển trước khi bà thử trò chuyện cùng anh.

“Chàng trai trẻ, ta là Nora Bettleman. Cô gái đáng yêu mà cậu vừa cứu là cháu gái của ta. Tên cô bé là Sara Winchester.”

“Không”, anh gằn giọng. “Cô ấy là phu nhân St. Jame.”

Sau khi nhận mạnh câu thông báo, anh chuyển ánh mắt ra phía cửa sổ. Nora tiếp tục nhìn anh chăm chăm. Người đàn ông này có một thân hình đẹp đẽ và khỏe mạnh. “Tại sao cậu lại giúp chúng ta?”, bà hỏi. “Cậu sẽ không thuyết phục ta rằng cậu đang làm việc cho nhà Winchester chứ”, bà thêm vào với một cái gật đầu chắc chắn. “Có thể nào một trong số những người nhà St. Jame đã thuê cậu?”

Anh không trả lời. Nora thở dài trước khi chuyển sự chú ý sang cô cháu gái. Bà ước gì Sara có thể nhanh chóng tỉnh lại để giải thích sự nhầm lẫn này.

“Ta đang dựa dẫm vào đứa trẻ cậu ôm trong tay. Và ta không thể chịu đựng nổi suy nghĩ rằng sẽ có bất cứ điều gì không tốt xảy đến với nó.”

“Cô ấy không phải là một đứa trẻ”, anh phủ nhận.

Nora cười. “Đúng vậy, nhưng ta vẫn coi nó như thế”, bà thừa nhận. “Sara là một người đáng tin tưởng và vô tội. Nó được thừa hưởng đức tính đó từ gia đình bên ngoại.”

“Bà không phải là người nhà Winchester?”

Nora cảm thấy hài lòng vì cuối cùng Nathan cũng chịu mở miệng nói chuyện. Bà lại mỉm cười. “Không”, bà trả lời. “Ta là di đẳng ngoại của Sara. Ta xuất thân từ gia đình Tuner trước khi cưới Jonny và lấy tên ông ấy.”

Bà lại liếc nhìn Sara. “Ta không tin con bé đã từng ngất xỉu trước kia. Dĩ nhiên, hai tuần gần đây chắc chắn nó đã cảm thấy căng thẳng khủng khiếp. Dưới mắt nó có những vết thâm quầng. Con bé rõ ràng đã mất ngủ. Vì lo lắng cho ta, cậu thấy đó”, bà thêm vào với một tiếng khò khè. “Tuy nhiên, chắc hẳn con bé đã nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng lắm mới khiến nó ngất đi được. Cậu cho rằng điều gì...”

Bà ngừng suy đoán khi nhìn thấy nụ cười của Nathan. Người đàn ông này chắc chắn rất kỳ quặc, vì anh ta đã cười khi nghe những nhận xét kỳ cục nhất.

Sau đó, Nathan tự mình giải thích. “Cô ấy đã trông thấy tôi.”

Sara bắt đầu cử động. Cô vẫn cảm thấy chóng mặt và mất phương hướng, nhưng hết sức ấm áp. Cô cọ cọ mũi vào chỗ ấm áp, hít vào mùi hương nam tính và buông tiếng thở dài thỏa mãn.

“Tôi tin là con bé đang tỉnh lại”, Nora thì thầm. “Tạ ơn Chúa.”

Sara chậm chậm chuyển ánh mắt sang dì cô. “Tỉnh lại ư?”, cô hỏi trong một cái ngáp không chút nữ tính.

“Con đã bị ngất, con yêu.”

“Không thể nào”, Sara thì thầm, kinh hoàng một cách rõ rệt. “Con chưa bao giờ ngất. Con...” Cô dừng giải thích khi nhận ra mình đang ngồi trên đùi người nào đó. Không phải của người nào đó xa lạ mà của “anh ấy”.

Cô đỏ mặt. Ký ức hoàn toàn khôi phục.

Nora rướn người để vỗ vào tay Sara, “Ổn rồi, con yêu. Quý ngài tốt bụng này đã cứu con.”

“Người đàn ông với cây roi ư?”, Sara thì thầm, cầu nguyện rằng mình đã sai.

Nora gật đầu. “Đúng thế, con yêu, người đàn ông với cây roi. Con phải đánh giá cao điều đó, và vì Chúa, Sara, đừng ngắt nữa. Trên người ta không có lọ muối ngửi đâu.”

Sara gật đầu. “Con sẽ không ngắt nữa đâu.” Để bảo đảm điều đó, cô quyết định tốt nhất là không nên nhìn vào anh ta. Cô cố gắng trườn khỏi đùi anh mà không gây chú ý, nhưng ngay lúc cô bắt đầu rời người ra, anh giữ eo cô chặt hơn.

Cô nghiêng người về phía trước một chút. “Anh ta là ai?”, cô thì thầm với dì Nora.

Dì cô nhún vai. “Cậu ta vẫn chưa nói với dì”, bà giải thích. “Có thể là, con yêu, nếu con nói cho cậu ta

biết con biết ơn cậu ta đến nhường nào thì rất có thể cậu ta sẽ cho chúng ta biết tên.”

Sara biết thật thô lỗ khi nói về người khác mà cứ phớt lờ họ. Cô lấy lại tinh thần trước khi từ từ quay lại nhìn anh. Cô cố ý nhìn chằm chằm vào cằm anh khi nói. “Cảm ơn ngài, vì đã đến để bảo vệ tôi trong quán rượu. Tôi sẽ biết ơn ngài mãi mãi.”

Anh đẩy nhẹ cằm cô lên bằng ngón tay cái. Ánh mắt khó hiểu. “Cô nợ ta nhiều hơn là chỉ có lòng biết ơn, Sara.”

Mắt cô mở to trong cảnh báo.

“Ngài biết tôi là ai?”

“Ta đã nói cho cậu ấy, con yêu.”

Nora xen vào.

“Tôi không còn một đồng nào trong túi”, Sara nói tiếp. “Tôi đã sử dụng toàn bộ tiền để đặt chỗ cho chuyến đi của chúng tôi. Ngài sẽ đưa chúng tôi đến bến cảng

chứ?”

Anh gật đầu.

“Tôi vẫn còn sợi dây chuyền vàng, thưa ngài. Liệu nó có đủ cho ngài chăng?”

“Không.”

Câu trả lời đột ngột của anh khiến Sara nổi cáu. Cô bắt mắt nhìn anh vì thái độ thiếu lịch thiệp đó. “Nhưng tôi chẳng còn gì để đưa cho ngài”, cô tuyên bố.

Chiếc xe dừng lại. Nathan mở cửa. Anh di chuyển với tốc độ đáng kinh ngạc so với một người có thân hình to lớn như vậy. Anh ra khỏi khoang xe và giúp Nora bước xuống trước khi Sara kịp vượt phẳng váy mình. Người đàn ông gần như ném cô vào trong góc của chiếc xe.

Tay anh đột nhiên lại ôm quanh eo cô. Sara chỉ đủ thời gian để lấy túi xách và giăng tay trước khi bị kéo ra khỏi thùng xe giống như một bao tải thức ăn. Anh ta dám choàng tay qua vai cô và kéo ép sát vào cạnh mình.

Sara lập tức phản ứng. “Thưa ngài, tôi là phụ nữ đã có chồng. Hãy bỏ tay của ngài ra. Nó thật không đúng đắn.”

Rõ ràng là anh ta bị điếc vì thậm chí không thèm liếc mắt nhìn lúc cô đưa ra yêu cầu. Cô đang định thử lại thì anh huýt sáo một tiếng. Lúc này, khu đất hoàn toàn hoang vắng dưới ánh trăng. Nhưng chỉ trong nháy mắt, cô thấy mình bị bao vây bởi những người đàn ông.

Đoàn thủy thủ trung thành của Nathan nhìn chăm chăm vào Sara. Họ làm như thể trước kia chưa bao giờ được gặp một phụ nữ xinh đẹp đến thế. Anh nhìn xuống cô dâu của mình để xem phản ứng của cô trước ánh nhìn chòng chọc tỏ vẻ ngưỡng mộ quá rõ ràng đó. Dù vậy, Sara không hề để ý đến họ. Cô chỉ chăm chăm nhìn anh. Nathan suýt bật cười vì điều này.

Anh nhanh tay ôm xiết cô vào người để Sara ngừng cái dáng vẻ xấu xược của mình, rồi chuyển sự chú ý về phía người phụ nữ già. “Bà có hành lý gì không?”

“Chúng ta có không, Sara?”, dì Nora hỏi.

Sara cố gắng đẩy người ra xa khỏi cái mỏ neo đang bám vào cô trước khi trả lời. “Tôi đã nói với ngài rằng tôi đã kết hôn.” Cô lẩm bẩm. “Buông tôi ra ngay.”

Anh không hề nhúc nhích. Cô đành từ bỏ. “Có, Nora, chúng ta có hành lý. Con đã mượn tạm vài món đồ của mẹ cho đi. Con chắc là đi không ngại. Nicholas đã cất những chiếc túi ở trước cửa hàng của Marshall. Chúng tôi có thể đến đó để lấy không?”

Cô cố tiến một bước về phía trước và thấy mình lại bị kéo về phía gã khổng lồ.

Nathan phát hiện ra Jimbo đang đứng phía sau đám đông và ra hiệu cho gã. Người đàn ông cao to với nước da sẫm màu tiến đến và đứng trước Sara. Mắt cô mở to nhìn người khổng lồ trước mặt mình. Cô nhìn chăm chăm một lúc lâu, rồi đi đến kết luận rằng gã có thể sẽ rất quyến rũ nếu không có chiếc khuyên vàng kỳ cục cuốn xuyên qua tai.

Gã hẳn đã cảm thấy cái nhìn chòng chọc đó, vì gã đột ngột chuyển toàn bộ chú ý lên người cô. Gã khoanh

tay trước ngực và cau mày nhìn.

Cô cũng cau mày nhìn lại.

Đôi mắt đen sẫm của gã bỗng nhiên xuất hiện những tia lấp lánh, rồi dành tặng cô một nụ cười sáng khoái. Cô không hiểu cái gì đã khiến gã hành xử một cách lạ lùng đến thế.

“Tôi cần hai người đi tìm hành lý, Jimbo”, Nathan ra lệnh. “Chúng ta sẽ nhổ neo tàu Seahawk vào rạng sáng.”

Sara không thể không nhận thấy rằng anh chàng Viking đã tự tiện thêm mình vào kế hoạch của cô.

“Dì Nora và tôi giờ đây đã an toàn rồi”, cô nói. “Những người này dường như rất... thú vị, thưa ngài. Chúng tôi cũng đã lãng phí thời gian quý báu của ngài nhiều rồi.”

Nathan tiếp tục lơ lửng cô. Anh ra hiệu cho một người khác. Khi người đàn ông lớn tuổi hơn với thân hình mập lùn nhưng cánh tay đầy cơ bắp đi đến, Nathan gạt đầu về

phía Nora. “Hãy chăm sóc bà già kia, Matthew.”

Nora buông một tiếng thở hắt hển. Sara cho rằng đó là do họ sắp bị tách ra khỏi nhau. Tuy nhiên, trước khi cô có thể tranh luận với kẻ bảo vệ không mong muốn của họ, Nora đã uốn thẳng vai và từ từ đi về phía người đàn ông to lớn.

“Ta không phải một bà già, thưa ngài, và ta không chấp nhận sự sỉ nhục khủng khiếp đến thế. Ta mới chỉ năm mươi một tuổi, chàng trai trẻ, và vẫn còn nhanh nhẹn hoạt bát lắm.”

Lông mày của Nathan khể nhướng lên, nhưng anh vẫn giữ nụ cười. Một cơn gió mạnh cũng có thể quật ngã bà già này, tuy đáng điệu yếu đuối nhưng bà ta lại sở hữu một giọng điệu uy nghiêm.

“Ngài nên xin lỗi dì tôi”, Sara nói.

Cô quay về phía Nora trước khi anh có thời gian đáp trả lời tuyên bố đó.

“Con chắc chắn là anh ta không có ý làm tổn

thương đi đâu, Nora. Anh ta chỉ hơi thô lỗ thôi.”

Nathan lắc đầu. Cuộc nói chuyện đối với anh thật nực cười. “Matthew, đi thôi”, anh ra lệnh, giọng sắc gọn.

Nora quay sang người đàn ông đang quần quanh bà. “Ngài nghĩ rằng sẽ mang tôi đi đâu?”

Để trả lời, Matthew bế Nora trên cánh tay ông. “Đặt ta xuống, tên vô lại.”

“Sẽ ổn thôi, cưng”, Matthew trả lời. “Bà trông có chút tiêu tụy. Và chẳng nặng hơn một cái lông nữa.”

Nora đang định phản đối thì câu hỏi tiếp theo của ông ta đã thay đổi suy nghĩ của bà.

“Những vết bầm tím trên người bà từ đâu ra? Hãy cho tôi biết tên của thằng con hoang khát máu đó, tôi sẽ rất vui mừng mà xé nát cổ họng nó ra.”

Nora mỉm cười với người đàn ông đang ôm mình. Bà đoán tuổi của ông ta và bà xấp xỉ nhau và nhận ra

rằng người này trông mới cân đối làm sao. Bà đã không đỏ mặt trong nhiều năm, nhưng Nora biết từ nhiệt độ khác thường trên má mình, rằng mình đang đỏ mặt lúc đó. “Cảm ơn, thưa ngài”, bà lấp bắp khi đẩy búi tóc lên đỉnh đầu. “Thật là một đề nghị tử tế.”

Sara vô cùng ngạc nhiên trước hành vi của dì Nora. Tại sao dì ấy lại đang chớp mi và hành động như thể được tán tỉnh trong lần tham dự vũ hội đầu tiên nhỉ! Cô dõi theo hai người cho đến lúc họ biến mất khỏi tầm mắt. Sau đó, cô để ý đám đông cũng đã giải tán. Bỗng nhiên chỉ còn lại cô với vị cứu tinh ngang ngược của mình.

“Dì tôi sẽ được an toàn với người đó chứ?”, cô băn khoăn.

Câu trả lời của anh là một tiếng làu bàu giận dữ. “Sự cầu nhàu đó có nghĩa là có hay không?”, cô hỏi.

“Có”, anh thờ dài đáp lại khi cô chọc vào xương sườn mình.

“Làm ơn buông tôi ra.”

Anh thật sự nghe theo yêu cầu của cô. Sara vô cùng ngạc nhiên và suýt nữa mất thăng bằng. Có lẽ nếu có thể duy trì giọng nói dễ chịu này, cô có thể khiến anh ta tuân theo một vài mệnh lệnh khác. Điều đó thật đáng để thử.

“Tôi cũng sẽ được an toàn khi bên ngài chứ?”

Anh muốn tận hưởng giây phút ngọt ngào trước khi trả lời cô. Sara xoay người cho đến khi mặt úp vào vai anh. Mũi giày của cô chạm vào mũi giày anh. “Làm ơn hãy trả lời tôi”, cô thì thầm, giọng đầy ngọt ngào và khấn nài.

Anh dường như không hề ấn tượng với nỗ lực tạo ra một cuộc nói chuyện thân mật của cô. Hơn nữa, anh rõ ràng càng cảm thấy bức tức hơn. “Đúng vậy, Sara. Cô sẽ được an toàn.”

“Nhưng tôi không muốn được an toàn khi ở cạnh ngài”, cô kêu lên. Cô nhận ra lời tuyên bố đó ngu ngốc đến thế nào ngay khi từ ngữ thoát ra khỏi miệng liền vội vã sửa sai. “Ý tôi muốn nói là tôi luôn luôn muốn được

an toàn. Tất cả mọi người đều muốn được an toàn. Thậm chí kẻ xấu...”

Cô ngừng nói lan man khi anh cười toe toét. “Tôi muốn được an toàn dù không có ngài. Không phải ngài đang lên kế hoạch để đi cùng tôi và di Nora đây chứ? Sao ngài lại nhìn tôi chằm chằm như thế?”

Anh trả lời câu hỏi đầu tiên và phớt lờ câu hỏi thứ hai của cô. “Đúng thế, ta sẽ đi cùng em.”

“Tại sao?”

“Ta muốn thế”, anh kéo dài giọng. Anh quyết định chờ thêm một chút trước khi cho cô biết chi tiết. Cô lại bắt đầu đỏ mặt. Nathan không thể xác định nguyên nhân của việc này là do cô cảm thấy sợ hãi hay do nóng nảy.

Cô dâu của anh vẫn còn một chút tàn nhang trên sống mũi. Anh rất hài lòng vì sự thật này. Nó khiến anh nhớ lại cô bé ngỗ nghịch anh từng bế trên tay. Dù thế, cô không còn là cô nhóc nhỏ bé đó nữa. Sara đã trưởng thành và vô cùng xinh đẹp. Tuy nhiên, cô vẫn còn một

chút nghịch ngợm.

Sara đã đẩy nhẹ ngực anh nhằm thu hút sự chú ý. “Tôi xin lỗi, thưa ngài, nhưng ngài không thể đi cùng tôi và dì Nora”, cô tuyên bố. “Ngài sẽ phải tìm một con tàu khác. Sẽ không an toàn cho ngài khi đi cùng tàu với chúng tôi.”

Lời tuyên bố kỳ lạ hoàn toàn thu hút sự chú ý của Nathan, “ồ? Vì sao?”

“Vì chồng tôi không thích điều đó”, cô nói và gật đầu khi anh có vẻ hoài nghi, rồi tiếp tục. “Ngài đã bao giờ nghe kể về Hầu tước St. Jame? ôi, dĩ nhiên là ngài đã nghe qua. Mọi người đều biết đến Hầu tước. Anh ấy là chồng tôi, ngài Viking, và anh ấy sẽ nổi giận nếu biết tôi đang đi du lịch cùng với một... người bảo vệ. Không, tôi e là sẽ không có tác dụng. Tại sao ngài lại cười?”

“Tại sao em lại gọi ta là Viking?”, anh hỏi.

Cô nhún vai. “Vì ngài giống một người Viking.”

“Vậy ta có nên gọi em là chuột chù?”

“Tại sao?”

“Em hành động giống chúng.”

Cô cảm thấy muốn hét lên trong sự bức tức. “Ngài là ai? Ngài muốn gì ở tôi?”

“Em vẫn nợ ta, Sara.”

“Ôi, Chúa ơi, ngài lại đề cập đến Vấn đề đó sao?”

Cái gật đầu chậm rãi của Nathan khiến cô tức phát điên. Anh ta đang rất đắc ý. Lúc Sara nhận ra sự thật đó, nét ửng đỏ trên mặt do tức giận bỗng chốc biến mất. Sau đó cô biết rằng mình sẽ không bao giờ khiến anh ta nghiêm túc được. Gã đàn ông gàn dở. Cô nghĩ mình nên trốn thoát khỏi tên man rợ này càng sớm chừng nào thì càng tốt. Tuy nhiên, trước tiên, cô sẽ phải tìm cách xoa dịu anh ta.

“Tốt thôi”, cô đồng ý. “Tôi nợ ngài. Giờ chúng ta đã hoàn toàn đồng ý với nhau. Vậy nên hãy cho tôi biết chính xác là tôi nợ ngài cái gì, và tôi sẽ gắng sức hoàn trả lại.”

Nathan tiến về phía trước để có thể đỡ được Sara trong trường hợp cô lại ngã trước mặt anh một lần nữa trước khi cho cô một câu trả lời. “Sara, tên ta là Nathan.”

“Và?”, Sara hỏi, băn khoăn tại sao bỗng dưng anh lại quyết định cho mình biết tên.

Cô quá chậm hiểu. Anh thở dài và mệt mỏi. “Và em, phu nhân St. Jame, nợ ta một đêm tân hôn.”

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Sara không ngắt, thay vào đó cô hét toáng lên. Nathan không cố vỗ về cô. Khi không thể chịu đựng nổi sự ồn ào đó thêm một giây nào nữa, anh mới đơn giản là lôi cô vào khu văn phòng công ty tàu biển Emerald. Nathan giao Sara cho dì cô xử lý. Vì tin tưởng mình có thể cư xử lịch thiệp trong vài dịp hiếm hoi, anh đã không phá ra cười cho đến khi bước trở ra ngoài một lần nữa.

Nathan vô cùng thích thú trước phản ứng của cô với thông báo của mình. Sara hoàn toàn chẳng có lấy một chút tế nhị. Anh nghi ngờ sẽ có lúc nào đó mình phải lo lắng tìm hiểu xem cái gì đang diễn ra trong đầu cô ấy. Nathan, lớn lên trong sự kín kẽ, cảm thấy hoàn toàn mới mẻ trước cô dâu bột trực của mình, ồn ào, anh thêm vào sau khi suy nghĩ lại, nhưng luôn mới mẻ.

Xem xét xong vài chi tiết sót lại, Nathan cùng những thủy thủ cuối cùng lên tàu. Jimbo và Matthew chờ anh trên boong. Cả hai đều đang cau có, nhưng Nathan quyết định bỏ qua thái độ xấu xược của họ. Anh đã đẩy gánh nặng lên vai những thủy thủ trung thành của mình bằng công việc vất vả là để cho Sara và Nora ở trong ca bin của họ.

“Cuối cùng thì cô ta ngừng hét chưa?”, Nathan hỏi.

“Khi tôi dọa nhét giẻ vào mồm cô ấy”, Jimbo trả lời. Người đàn ông to lớn nhăn mặt hơn và thêm vào, “Cô ta đã đánh tôi”.

Nathan tỏ rõ bức tức. “Tôi cho rằng cô ấy sẽ không quá hoảng sợ lâu hơn nữa đâu”, anh trả lời khô khốc.

“Tôi không chắc là cô ta đã từng hoảng sợ”, Matthew xen vào. Người đàn ông già cười toe toét. “Cậu không thấy ngọn lửa trong mắt cô ta khi bị cậu kéo vào trong phòng ư? Cô ta trông cực kỳ giận dữ.”

Jimbo gật đầu một cách miễn cưỡng. “Sau khi cậu rời đi, cô ta liên tục hét lên rằng tất cả điều này chỉ là một trò đùa độc ác. Ngay cả bà di dễ chịu cũng chẳng thể làm cô ta bình tĩnh lại. Phu nhân của cậu đã thật sự yêu cầu rằng ai đó làm ơn nhéo cô ta một cái để cô ta tỉnh dậy và biết đây rõ ràng chỉ là một cơn ác mộng đen tối mà thôi.”

“Phải, cô ta đã làm thế”, Matthew đồng ý với tiếng cười khúc khích. “Felix hứng chịu sự tức giận từ cô ta. Phần lớn thì, thằng bé không được khôn ngoan cho lắm.”

“Felix đụng vào cô ấy ư?” Nathan trông nghi ngờ nhiều hơn là giận dữ.

“Không, nó không đụng vào Sara”, Jimbo vội vàng đáp. “Tất cả những gì nó làm là nhéo nhẹ cô ta một cái. Nó nghĩ mình là người có ích. Cậu biết thằng bé thích làm người khác hài lòng ra sao rồi đấy. Cô dâu nhỏ của cậu đã biến thành một con mèo hoang ngay khi thằng bé đáp ứng yêu cầu của cô ta. Tôi cược là Felix sẽ không háo hức tuân theo yêu cầu của cô ta lần nữa đâu”

Nathan lắc đầu trong sự giận dữ. Anh bắt đầu quay lưng đi. Matthew ngăn lại với nhận xét tiếp theo. “Có thể Sara sẽ khá hơn nếu chúng ta để cô ta ở với bà dì.”

“Không.”

Nathan nhận ra giọng mình cộc cằn thế nào khi hai người kia cười với anh. “Cô ta ở ca bin của tôi”, anh thêm vào với giọng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Matthew ngừng lại để xoa cằm. “Giờ thì, cậu bé, đó có thể là vấn đề”, ông kéo dài giọng. “Cô ta không biết đó là ca bin của cậu.”

Nathan không hề quan tâm đến lời cảnh báo đó. Anh cau mày với Matthew, chỉ bởi vì người thủy thủ đã sử dụng biệt danh lố bịch “cậu bé” để gọi anh. Dù Nathan biết rằng sự chỉ trích đó không có ác ý gì cả. Cả Matthew và Jimbo đều gọi anh bằng cái tên mỉa mai này bất cứ khi nào chỉ có riêng bọn họ với nhau. Họ không cho là anh đã đủ dày dạn để xứng đáng với cái tên “thuyền trưởng”. Nathan đã thu nhận hai người bọn họ khi anh tiếp quản con tàu. Cả hai nhanh chóng chứng

minh sự vô giá của mình. Họ biết toàn bộ mọi thứ liên quan đến cướp biển và đã bày cách cho anh. Nathan biết rằng họ coi bản thân như vệ sĩ của anh. Chỉ có Chúa mới biết họ thường xuyên nói vậy với anh như thế nào. Tuy nhiên, trong quá khứ cả Jimbo và Matthew đều nhiều lần bất chấp mạng sống của mình để bảo vệ anh. Sự trung thành đó có giá trị nhiều hơn những thói quen khó chịu đó.

Vì hai người đàn ông cứ nhìn anh chằm chằm chờ đợi, Nathan nói, “Cô ấy sẽ sớm phát hiện ra cái ca bin mình đang ở là của ai”.

“Tình trạng của dì cô ta khá tệ”, Matthew nói tiếp. “Tôi cá là bà ta đã bị gãy mất hai chiếc xương sườn. Ngay khi bà ta ngủ say, tôi sẽ lột quần áo của bà ta ra và buộc cố định lại vùng bụng.”

“Nhà Winchester đã gây ra thương tích đó, đúng không?”, Jimbo hỏi.

Nathan gật đầu. “Tên khốn nào trong số bọn chúng đã làm?”, Matthew là người hỏi câu này.

“Có vẻ như Henry là gã đứng sau mọi chuyện”, Nathan giải thích. “Nhưng tôi có thể hình dung là những gã còn lại cũng biết điều gì đang diễn ra.”

“Chúng ta sẽ đưa Nora về nhà?”, Matthew hỏi.

“Chúng ta đang đi theo hướng đó”, Nathan trả lời. “Tôi không biết phải làm cái quái gì nữa với quý bà đó. Liệu bà ta có đủ sức khỏe cho cuộc hành trình không?”, anh hỏi Matthew. “Hay chúng ta sẽ phải chôn xác bà ta dưới biển?”

“Bà ta sẽ ổn thôi”, Matthew đoán. “Có một sự mạnh mẽ ẩn sâu bên dưới tất cả những vết bầm tím. Vâng, nếu tôi cung chiều bà ta một chút, bà ta sẽ làm được.” ông ta thúc vào sườn Jimbo, rồi thêm vào, “Giờ thì tôi đang phải làm vú em cho hẳn hai người yếu đuối”.

Nathan biết ông ta đang trêu chọc anh. Anh quay người và bỏ đi. Jimbo nói với lên từ phía sau, “Ý ông ta là cậu đây, cậu bé”.

Nathan giờ cao tay để làm một cử chỉ tục tĩu trước

khi biển mất dưới cầu thang. Tiếng cười vui vẻ của hai gã đàn ông vang vọng theo anh.

Vài giờ tiếp theo trôi qua với vài việc lật vật dành cho tất cả mọi người trên tàu Seahawk. Hàng hóa đã được bảo đảm, cần cầu được nâng lên, neo được hạ xuống, tám khẩu pháo đã bắn những phát cuối cùng, sau đó được tra dầu trước khi lệnh nhả neo được thực hiện.

Nathan làm nốt nhiệm vụ cho đến khi dạ dày bắt đầu nôn nao khiến anh phải dừng lại. Jimbo thay anh chỉ huy bốn mươi hai thủy thủ khi Nathan đi xuống dưới.

Đó là nghi thức thường được thực hiện mỗi khi anh say sóng trong những ngày đầu ra khơi. Nathan đã học cách chịu đựng sự bất tiện đó. Anh chắc chắn rằng ngoài Matthew và Jimbo ra thì không ai biết được vấn đề này của anh, nhưng sự thật đó cũng chẳng xoa dịu được sự xấu hổ của Nathan chút nào.

Kinh nghiệm trước đây cho Nathan biết anh sẽ mất khoảng một hoặc hai giờ nữa trước khi hồi phục hoàn toàn để trở lại với công việc. Nathan quyết định ngó qua

cô dâu của mình một chút để bảo đảm rằng cô vẫn ổn.

Nếu may mắn, cô có thể đang ngủ, và cuộc đối đầu không thể tránh khỏi sẽ được tạm hoãn đến sau này. Chỉ có Chúa mới biết là cô đã kiệt sức hay chưa. Cô dâu của anh đã phải thức hơn hai mươi tiếng đồng hồ, cơn giận bộc phát ra ngoài khi biết anh chính là chồng mình chắc chắn đã khiến Sara kiệt sức. Dù thế, nếu như cô vẫn còn thức, Nathan quyết định sẽ cùng cô giải quyết vấn đề để chuyện này trôi qua và chấm dứt. Thiết lập quy tắc với cô càng sớm bao nhiêu thì việc cô chấp thuận mong đợi của anh đối với tương lai của họ càng sớm bấy nhiêu.

Nathan đoán rằng Sara có thể sẽ lại bị anh kích động lần nữa. Anh chuẩn bị tinh thần chống lại sự cầu xin và khóc lóc không thể tránh khỏi của cô, rồi mở cửa.

Sara chưa ngủ. Ngay khi Nathan bước vào ca bin, cô nhảy ra khỏi giường, đứng lên với hai bàn tay nắm chặt đặt ở hai bên hông, đối mặt với anh.

Rõ ràng là cô chưa thật sự vượt qua sự sợ hãi -

hoặc sự tức giận.

Bên trong ca bin ẩm ướt và ngột ngạt. Anh đóng cửa, rồi đi vào giữa căn phòng vuông lớn. Khi Nathan tiến đến và nhấc chiếc cửa sập vuông phía trên trần nhà, anh có thể cảm thấy cô đang nhìn mình chăm chăm. Anh mở cửa và chống tạm một thanh gậy chèn vào cái rãnh thứ ba.

Không khí trong lành của biển và ánh nắng tràn ngập vào ca bin. Theo phản xạ, dạ dày Nathan cuộn lên. Anh hít một hơi thật sâu, quay về phía cửa và dựa người vào đó. Tận sâu trong suy nghĩ anh lo rằng cô dâu của mình sẽ biến mất. Anh hiện tại không ở trong điều kiện tốt nhất để có thể đuổi theo cô, và vì thế, anh chặn lối thoát duy nhất lại.

Sara nhìn Nathan chòng chọc một lúc lâu. Cô có thể cảm thấy chính mình đang run lên và biết rằng khả năng cô bị cơn giận dữ áp đảo chỉ còn là vấn đề thời gian. Dù vậy, Sara quyết định giấu cơn giận của mình dành cho anh bất kể cái giá phải trả là gì. Chắc chắn sẽ là một khởi đầu tồi tệ nếu cô tỏ thái độ với con người

này.

Vẻ mặt Nathan hiện rõ sự đầu hàng. Tay anh khoanh trước ngực, thả lỏng tư thế.

Sara nghĩ anh trông buồn chán đủ để rơi vào giấc ngủ. Điều này thật khó chấp nhận. Ánh mắt dữ dội của Nathan cũng khiến ngón chân cô co lại. Sara buộc mình phải đáp trả. Cô không có ý định chùn bước trước anh, và nếu như cuộc thi nhìn chằm chằm đầy thô lỗ này phải có người chiến thắng, thì người đó sẽ là cô.

Nathan nghĩ cô dâu của anh dường như đang tuyệt vọng để che giấu nỗi sợ hãi. Cô thực hiện việc này không tốt cho lắm, vì đôi mắt cô gần như đã phủ một lớp sương mờ, và cô đang run rẩy.

Chúa ơi, anh hy vọng mình đã chuẩn bị cho một cơn kích động khác. Dạ dày anh cuộn lên theo sự nhấp nhô của con tàu. Nathan cố gắng không chế cảm giác và tập trung vào vấn đề đang diễn ra.

Sara là một cô gái xinh đẹp. Ánh mặt trời khiến tóc

cô trông vàng nhiều hơn là nâu. Sau cùng thì anh nghĩ rằng đó là một sự khác biệt hiếm hoi trong gia đình Winchester, anh nghĩ thầm.

Cô vẫn mặc chiếc váy xanh đậm không chút quyn rũ.

Anh nhận thấy rằng cổ áo của cô trễ nải một cách chết tiệt. Nathan nghĩ rằng sẽ nói cho Sara biết sau khi cô loại bỏ được nỗi sợ hãi, nhưng cái nhản mặt đột ngột của cô đã thay đổi ý nghĩ này của anh. Việc cấp thiết lúc này là cô cần phải hiểu rõ ai là người có quyền.

Nathan đứng trong bóng râm dưới cánh cửa, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy vết sẹo dài và mờ chạy dọc cánh tay anh. Vết trắng tương phản trên làn da màu đồng gây nên sự chú ý. Sara nhìn chằm chằm vào đó hơn một phút trong lúc tự hỏi bằng cách nào anh có thể bị một vết thương kinh khủng đến thế, rồi cô khẽ thở dài.

Anh vẫn mặc chiếc quần ống túm màu nâu vàng bó sát một cách khiêm nhả. Cô cho rằng việc anh thậm chí vẫn có thể thở được quả thật là một phép màu. Chiếc sơ

mi trắng của Nathan mở phanh cúc đến tận thắt lưng, tay áo xắn đến khuỷu tay, và sự giản dị trên trang phục kích thích cô cũng nhiều như là cái cau mày bất chợt của anh. Cô nghĩ đến việc sau này sẽ nói cho anh rằng không ai mặc loại trang phục khó coi như thế khi họ đi du lịch trên con tàu xinh đẹp như này, nhưng cái nhăn mặt căng thẳng đã khiến Sara thay đổi ý định. Việc cấp thiết lúc này là anh cần phải hiểu cô mong muốn anh cư xử như người đã kết hôn.

“Em ăn mặc như một con điếm trong quán rượu.”

Phải mất đến một phút cô mới có thể hiểu được lời xúc phạm. Sara ban đầu quá kinh ngạc nên không phản ứng được gì. Sau đó cô buông tiếng thở hổn hển. Nathan cố giấu một nụ cười. Sara nhìn không giống như sắp khóc chút nào. Sự thực là cô trông như thể muốn giết anh. Một khởi đầu tốt. “Ngực em đang nhảy khỏi cổ áo đây, cô dâu của ta.”

Tay cô lập tức che lên trên chiếc váy. Mặt đỏ lựng chỉ trong một nhịp tim. “Đây là chiếc váy duy nhất đủ tối để tôi có thể ẩn mình khi tôi đi dọc...”, cô dừng giải

thích ngay khi nhận ra mình đang biện hộ cho bản thân.

“Ăn mình?” Nathan dài giọng. “Sara, nó không ăn bất cứ thứ gì. Sau này em sẽ không mặc những chiếc váy hở hang như thế này. Người duy nhất có thể nhìn cơ thể em là ta. Em có hiểu không?”

Ồ, cô hiểu quá rõ điều này ấy chứ. Sara kết luận rằng người đàn ông này là một kẻ đáng khinh. Anh ta chuyển vấn đề sang cô một cách dễ dàng làm sao. Sara lắc đầu. Cô sẽ không để mình rơi vào một tình huống dễ bị tổn thương vì anh ta.

“Ngài thì trông khác gì một tên mọi rợ”, cô buột miệng. “Tóc ngài quá dài so với mức tiêu chuẩn thời trang, và ngài ăn mặc như một... tên vô lại. Khách du lịch trên con tàu thế này phải giữ bề ngoài của mình thật hoàn hảo. Ngài thì trông như vừa mới vận chuyển rau củ về ấy”, cô thêm vào với một cái gật đầu. “Và vẻ mặt cau có của ngài trông hết sức xấu xí.”

Nathan quyết định chấm dứt những chế nhạo ngu ngốc và nhắm thẳng vào vấn đề thật sự đang xảy ra.

“Được rồi, Sara”, anh bắt đầu. “Thực hiện chuyện đó và kết thúc đi.”

“Thực hiện chuyện gì và kết thúc chuyện gì cơ?”

Anh thở dài mệt mỏi, hoàn toàn nổi giận với cô. Sara cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh, nhưng sự thôi thúc được hét toáng lên làm đầu cô nặng trĩu trĩu và cổ họng đau rát. Mắt Sara ngập nước. Cô nghĩ rằng anh có quá nhiều thứ phải giải thích trước khi cô còn có thể xem xét đến việc tha thứ cho anh và tốt hơn hết là anh nên biết điều đó.

“Khóc lóc và cầu xin”, Nathan nhún vai giải thích. “Rõ ràng là em đang sợ”, anh tiếp tục. “Em đang chuẩn bị khóc phải không? Ta biết em muốn ta mang em về nhà, Sara. Để giúp em không bị bẽ mặt vì phải ngỏ lời cầu xin, ta chỉ đơn giản giải thích cho em biết rằng, dù em có nói hay làm gì đi chăng nữa, thì giờ em đang ở với ta. Ta là chồng em, Sara. Hãy làm quen với chuyện đó.”

“Nếu tôi khóc thì điều đó có khiến ngài phiền lòng

không?”, cô hỏi với giọng giống như đang bị ai bóp nghẹt cổ họng. “Thậm chí một chút cũng không”, anh nói. Dĩ nhiên, đó là một lời nói dối, vì trông thấy vẻ mặt thất vọng của cô sẽ khiến anh rất phiền lòng nhưng anh sẽ không thú nhận sự thật đó. Phụ nữ thường sử dụng chiêu này để đối phó với đàn ông và òa khóc mỗi khi họ muốn điều gì đó.

Sara hít một hơi thật sâu. Cô không dám nói thêm một từ nào nữa cho đến khi tự kiểm soát được bản thân. Lẽ nào anh thực sự nghĩ rằng cô sẽ cầu xin? Chúa ơi, anh đúng là một gã kinh khủng. Và cũng đáng sợ. Anh dường như không có một chút lòng trắc ẩn nào.

Cô tiếp tục nhìn anh chằm chằm trong khi cố thu hết can đảm để hỏi anh tất cả những câu hỏi đầy đau khổ đã nén giữ trong lòng trong một thời gian rất dài. Sara nghi ngờ khả năng anh sẽ nói sự thật, nhưng cô vẫn muốn nghe những điều từ chính bản thân anh nói ra.

Nathan nghĩ cô trông sắp khóc đến nơi và cũng cho rằng Sara lại cảm thấy kinh hãi mình. Khỉ thật, anh hy vọng cô sẽ không ngắt thêm lần nữa. Nathan có rất ít

kiên nhẫn với phái yếu, nhưng lại phát hiện ra rằng bản thân không muốn Sara quá e sợ mình.

Thực sự, Nathan cảm thấy có một chút thương xót cô. Có khả năng cô không hề muốn kết hôn cùng anh. Sau cùng thì anh là một thành viên của nhà St. Jame, còn cô lớn lên là một người nhà Winchester. Cô được dạy dỗ để ghét anh. Sara tội nghiệp chỉ là nạn nhân trong chuyện này, một con tốt mà đức vua ngớ ngẩn đã sử dụng để cố gắng làm dịu bớt những khác biệt giữa hai gia đình có mối thù truyền kiếp.

Dù thế, anh không thể thay đổi lại quá khứ cho cô. Chữ ký của anh vẫn nằm trên bản hôn ước, sự ràng buộc khiến anh phải tôn trọng nó.

“Em cũng có thể hiểu là ta sẽ không từ bỏ cuộc hôn nhân này”, anh nói với giọng chắc chắn. “Không bây giờ và không bao giờ.”

Sau khi tuyên bố, anh kiên nhẫn chờ con kích động chắc chắn sẽ xảy đến từ cô.

“Điều gì đã khiến ngài tốn thời gian lâu như vậy?”

Sara thì thầm khe khẽ, anh không chắc mình đã nghe thấy chính xác những gì cô nói. “Em nói gì?”

“Tại sao ngài phải đợi lâu như thế?”, cô hỏi với âm lượng lớn hơn.

“Đợi lâu như thế để làm điều gì?”

Anh đưa sang cô ánh nhìn hoang mang. Sara hít một hơi thật sâu. “Để đến đón tôi”, cô giải thích. Giọng cô rung lên. Cô siết hai bàn tay lại với nhau cố giữ bình tĩnh, rồi nói, “Tại sao ngài lại chờ quá lâu như thế rồi mới đến đón tôi?”.

Câu hỏi của Sara khiến Nathan ngạc nhiên nên không thể trả lời ngay được. Anh thậm chí không nghĩ rằng Sara đáng nhận được một câu trả lời mà sẽ thổi bay niềm kiêu hãnh của cô. Với một giọng gần như sắp hét lên, Sara yêu cầu, “Ngài có biết tôi đã chờ ngài bao nhiêu lâu rồi không?”.

Anh tròn mắt. Cô dâu của anh đang hét thẳng vào

mặt anh. Nathan nhìn cô chăm chăm như thể cô là kẻ mất trí.

Và sau đó, anh chậm rãi lắc đầu. Sự điềm tĩnh của cô vụn vỡ. “Không ư?”, cô hét lên. “Có phải tôi không có ý nghĩa gì với ngài nên thậm chí ngài không thèm bận tâm đến chuyện vật vãnh là đến đón tôi?” Nathan sững người trước câu hỏi của cô. Anh biết không nên để cô cao giọng với mình, nhưng những ý kiến của cô khiến anh quá sững sốt nên không biết chắc mình nên nói gì lúc này.

“Thật sự em muốn ta tin là em đang nổi giận chỉ bởi vì ta đã không đến đón em sớm hơn ư?”, anh hỏi.

Sara vợ lấy món đồ gần nhất cô có thể với tới và ném vào anh. May mắn là chiếc chậu dùng để đi vệ sinh rỗng không. “Nổi giận ư?”, cô hỏi với tiếng gầm xừn đáng được làm người chỉ huy. “Cái gì khiến ngài nghĩ rằng tôi đang nổi giận chứ, Nathan?”

Anh né chiếc chậu và theo sau là hai cây nến đang bay đến, sau đó lại dựa vào cửa. “Ồ, ta không biết”, anh

kéo dài giọng. “Em dường như đang có vấn đề.”

“Tôi dường như...”, cô quá tức giận đến nỗi lắp bắp thốt ra một từ khác.

Nụ cười của Nathan hiện rõ khi anh gật đầu. “Có vấn đề”, anh kết thúc câu nói còn bỏ lửng của cô.

“Ngài có khẩu súng nào không?”

“Có.”

“Tôi mượn được chứ?”

Anh cố nhin để không phá ra cười. “Giờ thì, tại sao em lại muốn mượn súng của ta hả Sara?”

“Tôi muốn bắn chết ngài, Nathan.”

Anh phá ra cười. Sara thấy rằng mình ghét anh. Sự thẹn thùng biến mất. Cô muốn khóc vì thất vọng. Sau cùng, có lẽ họ hàng của cô đã đúng. Có lẽ anh đã coi thường cô, thậm chí nhiều như những gì mà cha mẹ đã nói với cô.

Sara từ bỏ cuộc chiến và lại ngồi xuống giường. Cô khoanh tay trước đùi và nhìn chằm chằm xuống đất. “Làm ơn hãy rời khỏi phòng tôi. Nếu ngài muốn giải thích cách cư xử đáng tiếc mà ngài dành cho tôi, ngài có thể làm điều đó vào ngày mai. Tôi đã quá mệt mỏi để phải nghe những lời bào chữa trong lúc này.”

Nathan không thể tin nổi những gì vừa nghe. Cô dám ra lệnh cho anh. “Đây không phải là cách mà cuộc hôn nhân này sẽ diễn ra, Sara. Ta ra lệnh, và em phải tuân theo.”

Giọng anh đánh lại giận dữ. Hành động này là cố ý, dĩ nhiên, vì Nathan muốn cô hiểu rằng anh đang nói một cách nghiêm túc. Anh nghĩ mình có thể sẽ lại khiến cô sợ hãi. Cô bắt đầu vịn tay trong sự kích động một cách rõ ràng, và mặc dù anh cảm thấy đôi chút tội lỗi vì phải nhờ đến chiến thuật đáng sợ như vậy, thì vấn đề này vẫn quá quan trọng để khiến anh sử dụng giọng mềm mỏng hơn. Nathan tự hứa là mặc kệ cô trông tội nghiệp đến đâu hay nài nỉ như thế nào, thì anh cũng không nhượng bộ kể cả khi cô bật khóc.

Sara tiếp tục vận tay một phút dài sau đó, tưởng tượng chiếc cổ cứng đầu của chồng đang nằm giữa những ngón tay mình. Sự tưởng tượng này giúp tâm trạng cô tốt hơn.

Nathan khiến cô trở lại thực tế khi anh kéo dài giọng. “Em có nghe ta không đấy, cô dâu?”

Chúa ơi, cô ghét cái tên “cô dâu!”. “Vâng, tôi có nghe”, cô trả lời. “Nhưng tôi thật sự không hiểu. Lý do và cách cuộc hôn nhân này đang diễn ra?”

Nước mắt lại dâng lên trong mắt Sara. Nathan đột nhiên cảm thấy mình chẳng khác gì một kẻ tàn ác. “Em đang thử trêu chọc ta có phải không?”, anh hỏi.

Cô lắc đầu. “Không”, cô trả lời. “Tôi chỉ cho là cuộc hôn nhân của chúng ta đang diễn ra theo hướng ngược lại.”

“Vâng, tôi luôn luôn nghĩ như vậy”, cô nói nhanh khi thấy anh cau mày nhìn mình một cách chăm chú.

“Ồ? Vậy em nghĩ cuộc hôn nhân này đang đi theo

hướng nào?”

Anh dường như hứng thú với ý kiến của cô. Sara lập tức có thêm can đảm. Cô so vai một cánh thanh nhã. “Ôi, tôi cho rằng bổn phận của tôi là nói cho ngài biết thứ mà mình mong muốn.”

“Và?”, anh gợi ý khi thấy cô ngừng giải thích.

“Và trách nhiệm của ngài là mang chúng đến cho tôi.”

Cô có thể thấy từ biểu hiện đen tối của Nathan rằng anh không thích nghe ý kiến này chút nào. Cô có thể cảm thấy chính mình đang tức giận. “Ngài có nghĩa vụ phải yêu thương tôi, Nathan. Ngài đã hứa.”

“Ta không hứa sẽ yêu thương cô”, anh hét lên phản đối. “Thề có Chúa, cô gái, ta không hứa hẹn với em bất cứ thứ gì.”

Sara không định để anh bỏ đi với lời nói dối đó. Cô nhảy phắt lên đối đầu với anh một lần nữa. “ôi, vâng, ngài đã hứa”, cô hét lại. “Tôi đã đọc bản hôn ước,

Nathan, từ đầu đến cuối. Để có thể sở hữu đất đai và những tài sản, ngài có nghĩa vụ phải bảo vệ tôi an toàn. Ngài cũng có nghĩa vụ phải làm một người chồng tốt, một người cha tốt, và trên hết mọi thứ, ngài Viking, ngài có nghĩa vụ phải yêu thương và tôn trọng tôi.”

Anh không nói nên lời. Đột nhiên anh cảm thấy buồn cười. Thật bực mình khi chủ đề của câu chuyện đã bị chệch hướng. Nhưng cũng cũng thật hào hứng.

“Em thật sự muốn được ta yêu chiều và tôn trọng?”

“Chắc chắn”, cô trả lời. Cô khoanh tay trước ngực. “Ngài đã thề sẽ yêu thương và trân trọng tôi, Nathan, vì Chúa, ngài sẽ làm thế.”

Cô ngồi xuống giường và dành thời gian để vuốt phẳng những nếp gấp trên váy. Vết hồng trên má tố cáo sự bối rối của cô.

“Và em có nghĩa vụ phải làm gì khi ta yêu thương và trân trọng em?”, anh hỏi. “Lời thề của em, cô dâu?”

“Tôi không thề gì cả”, cô trả lời. “Lúc đó tôi chỉ

mới bốn tuổi, Nathan. Tôi đã không ký hôn ước. Là ngài ký.”

Anh nhắm mắt và đếm đến mười. “Vậy em không tin là mình phải tôn trọng chữ ký của cha em ư? Lời hứa của ông ta thay em không có chút ràng buộc nào sao?”

“Tôi không hề nói thế”, cô thì thầm rồi buông tiếng thở dài thườn thượt, rồi thêm vào, “Dĩ nhiên tôi sẽ tôn trọng. Những lời thề đó được ký dưới tên tôi”.

“Và những điều đó là gì?”, anh yêu cầu.

Cô mất một lúc lâu để trả lời vẻ mặt trông hoàn toàn bất mãn. “Tôi cũng phải yêu thương và tôn trọng ngài”, cô lầm bầm.

Anh không thỏa mãn. “Và?”

“Và gì?”, cô hỏi, giả vờ lơ đãng.

Ngay lập tức, anh quyết định rằng cô dâu của mình đang cố làm anh điên lên. “Ta cũng đã đọc bản hôn ước từ đầu tới cuối”, anh ngắt lời. “Đừng cố thử sự kiên

nhân của ta.”

“Ôi, được thôi”, cô đáp trả. “Tôi cũng phải vâng lời ngài. Giờ thì ngài vui rồi chứ?”

“Đúng”, anh trả lời. “Giờ chúng ta đã quay trở lại nơi bắt đầu”, anh nói. “Như ta đã nói với em, ta sẽ là người ra lệnh và em sẽ là người phải tuân theo những mệnh lệnh đó. Và em cứ thử hỏi ta lý do lần nữa xem.”

“Tôi sẽ cố gắng nghe theo lời ngài, Nathan, khi tôi thấy chúng hợp lý.”

Lòng khoan dung của Nathan chầm dứt. “Ta không đưa ra một thứ chết tiệt nếu em nghĩ chúng có hợp lý hay không”, anh gầm lên. “Em sẽ làm như lời ta nói.”

Sara dường như không hề thất vọng khi anh lên giọng. Cô khá nhẹ nhàng khi nói. “Ngài thật sự không nên sử dụng những lời lẽ xúc phạm trước mặt một quý cô, Nathan. Điều đó rất thô tục, trong khi ngài lại là một Hầu tước.”

Khuôn mặt anh trở nên lạnh lẽo. Sara cảm thấy

mình hoàn toàn bị đánh bại. “Ngài ghét tôi, đúng không?”

“Không.”

Cô không tin anh. Chúa ơi, chỉ mới nhìn thấy bóng dáng cô đã khiến anh phát ốm. Khuôn mặt anh phủ một màu xám xịt. “ôi, vâng, ngài thực sự ghét tôi”, cô tranh luận. “Ngài không thể đánh lừa tôi. Tôi là một người nhà Winchester, và ngài ghét tất cả những người nhà Winchester.”

“Ta không ghét em.”

“Ngài không cần phải quát lên với tôi. Sau cùng thì, tôi chỉ cố gắng để có một cuộc nói chuyện thoải mái, còn ngài thì chẳng kiểm soát thái độ của mình chút nào.” Sara không cho anh thời gian quát mình lần nữa. “Tôi rất mệt mỏi, Nathan. Tôi cần nghỉ ngơi bây giờ.”

Anh quyết định để cô làm theo ý mình. Anh mở cửa và rời đi, rồi quay lại.

“Sara?”

“Vâng?”

“Em không sợ ta chút nào, đúng không?” Anh trông hoàn toàn ngạc nhiên. Đó dường như là sự thật anh vừa mới nhận ra. Cô lắc đầu. “Không.”

Anh quay đi vì thế cô không thể nhìn thấy nụ cười trên môi Nathan.

“Nathan?”

“Sao?”

“Tôi đã hơi e sợ trong lần đầu tiên gặp ngài”, cô thú nhận. “Điều đó liệu có khiến ngài cảm thấy tốt hơn không?”

Anh đóng cửa lại như một câu trả lời.

Giây phút chỉ còn lại một mình, cô òa khóc. Ôi, cô mới ngây thơ và ngu ngốc làm sao. Cô đã lãng phí nhiều năm tháng để mơ mộng về vị hiệp sĩ trong bộ giáp vàng tuyệt vời bước đến và tuyên bố cô là cô dâu của anh. Cô đã tưởng tượng anh là người lịch thiệp, hiểu biết, một

người đàn ông nhạy cảm và hết lòng yêu cô.

Những giấc mơ đã chế nhạo cô. Chàng hiệp sĩ của cô thậm chí còn mờ nhạt hơn cả vàng. Anh ta rõ ràng là người hiểu biết, rộng lượng và có lòng yêu thương chẳng khác gì một con dê.

Sara tiếp tục cảm thấy thương hại chính mình cho đến khi cơn kiệt sức chiếm lấy.

Một giờ sau, Nathan ghé thăm cô lần nữa. Sara đang ngủ say. Cô không buồn thay quần áo mà ngủ quên trên đồng chăn nhiều màu. Cô nằm thoải mái với hai cánh tay giang rộng.

Một cảm giác hài lòng lấp đầy trong anh. Thứ cảm giác khác lạ, hoàn toàn xa lạ, nhưng anh phát hiện mình thực sự thích được ngắm nhìn cô nằm trên giường. Anh chú ý thấy chiếc nhẫn cưới của Nora vẫn nằm trên tay Sara. Thật kỳ quặc, nhưng anh không thích trông thấy điều đó chút nào. Anh rút chiếc nhẫn khỏi ngón tay cô chỉ để loại bỏ cảm giác kích thích phi lý của mình rồi nhét chiếc nhẫn vào túi.

Anh chuyển sự chú ý sang việc cởi quần áo giúp Sara. Sau khi cởi hàng khuy dài với những cái móc nhỏ xuống đến lưng cô, anh nói lỏng áo choàng. Tiếp đến là giày và tất. Anh khá vụng về với công việc này, và chiếc váy lót của Sara gần như đánh bại anh. Anh không thể nào tháo được nút thắt ở dây buộc. Nathan đành sử dụng mũi dao để cắt đứt nó. Anh tiếp tục công việc cho đến khi loại bỏ hết tất cả quần áo trên người cô ngoại trừ chiếc sơ mi bằng lụa. Chiếc áo màu trắng cực kỳ nữ tính với đường viền ren xung quanh cổ áo.

Nathan đầu hàng sự thôi thúc của anh và miết nhẹ mu bàn tay lên lưng cô.

Sara không tỉnh dậy. Cô buông một tiếng thở dài khe khẽ và chuyển tư thế ngay khi Nathan đang ném những thứ còn lại trên trang phục của cô lên chiếc ghế gần đó.

Nathan không biết mình đã đứng đó bao nhiêu lâu để nhìn cô. Sara trông ngây thơ, tin cậy và hết sức mong manh khi ngủ. Lông mi của cô đen, dày, tương phản đáng ngạc nhiên với làn da màu kem. Thân hình cô

giống như một thổi nam châm thu hút anh. Bộ ngực đầy đặn, thứ chỉ được che đậy bởi một lớp sơ mi mỏng manh, đã khuấy động anh. Khi Nathan nhận thấy cơ thể mình đang phản ứng trước cô, anh quay người rời khỏi ca bin.

Lạy Chúa, anh đang muốn làm cái quái gì với cô thế này? Làm cách nào anh có thể duy trì khoảng cách với một người quyến rũ như cô dâu của mình?

Nathan gạt những câu hỏi sang một bên khi cơn say sóng cuộn lên. Anh chờ đến lúc dạ dày thôi cồn cào dữ dội rồi mới nhắc chiếc chăn trên móc xuống và phủ lên người Sara. Tay anh chạm vào má cô, và không thể không mỉm cười khi Sara cọ má vào những đốt ngón tay anh theo bản năng. Cô khiến anh liên tưởng đến một chú mèo con dễ thương.

Cô chuyển tư thế và đôi môi chạm vào da anh. Nathan đột ngột giật tay lại. Anh rời khỏi phòng và ghé thăm dì của Sara. Nora đang ngủ hết sức yên bình. Bà ấy trông xanh xao, hơi thở nặng nhọc, nhưng dường như không có vẻ gì đau đớn. vẻ mặt Nora bình thản. Nathan

nhớ đến chiếc nhẫn trong túi mình. Anh đi đến bên giường, nâng bàn tay bà lên và trượt chiếc nhẫn vào.

Nora mở mắt và mỉm cười với anh. “Cảm ơn cậu, cậu bé tốt bụng. Ta sẽ nghỉ ngơi thoải mái hơn nhiều vì giờ đây chiếc nhẫn của Jonny đã quay trở lại.”

Nathan ghi nhận lòng biết ơn của bà bằng một cái gật đầu cắt ngắn, sau đó quay bước ra cửa. “Cậu nghĩ ta là một kẻ ngốc đa sầu đa cảm đúng không?”, bà nói với theo.

Môi anh thoáng nụ cười. “Đúng”, anh trả lời. “Tôi cho là thế.”

Sự trung thực một cách thẳng thắn của anh khiến bà cười khúc khích. “Cậu đã nói chuyện với Sara chưa?”, bà hỏi.

“Rồi.”

“Con bé ổn chứ?”, Nora hỏi. Bà ước anh sẽ quay lại để mình có thể nhìn thấy vẻ mặt của anh.

“Cô ấy đang ngủ”, Nathan thông báo. Anh mở cửa và đi ra ngoài.

“Chờ đã”, Nora nói với theo. “Làm ơn đừng rời đi vội.” Anh nhận thấy sự run rẩy trong giọng nói của bà và ngay lập tức quay lại. “Ta rất sợ”, Nora thì thầm.

Nathan đóng cửa và đến bên người người phụ nữ già. Anh khoanh tay trước ngực. Dáng vẻ thoải mái như sẵn sàng cau mày. “Bà không cần phải sợ”, anh nói, giọng mềm mại và nhẹ nhàng. “Bà đã được an toàn, Nora.”

Bà lắc đầu. “Không, cậu hiểu nhầm rồi”, bà giải thích. “Ta không lo sợ cho mình, cậu bé thân mến. Nỗi sợ của ta là dành cho cậu và Sara. Cậu có biết mình đang dính dáng vào điều gì không? Cậu không thể biết những người đàn ông đó có khả năng gì. Thậm chí đến ta còn không hiểu được lòng tham sẽ khiến họ lấn sâu đến thế nào nữa. Họ sẽ săn đuổi cậu.”

Nathan nhún vai. “Tôi đã sẵn sàng”, anh trả lời. “Những gã nhà Winchester không phải là thách thức đối

với tôi.”

“Nhưng cậu bé thân mến, họ...”

“Nora, bà không biết khả năng của tôi”, anh phản đối. “Khi tôi nói mình có thể xử lý bất cứ thách thức nào, bà phải tin tôi.”

“Họ sẽ dùng Sara để tóm cậu”, Nora thì thầm. “Họ sẽ làm tổn thương con bé nếu họ phải làm thế”, bà thêm vào với một cái gật đầu.

“Tôi bảo vệ những gì thuộc về mình.” Giọng anh đánh thép và mạnh mẽ.

Sự kiêu ngạo của anh thực sự đã khiến bà bình tĩnh lại. Bà chậm rãi gật đầu. “Ta tin cậu sẽ làm thế”, bà nói. “Nhưng còn những phụ nữ nhà Winchester thì sao?”

“Ý bà là tất cả bọn họ, hay một ai đó?”

“Sara.”

“Cô ấy sẽ làm tốt.” Anh nói. “Cô ấy không còn là

người của nhà Winchester nữa. Sara đã trở thành người nhà St. Jame. Bà đang sỉ nhục khả năng của tôi khi lo lắng cho sự an toàn của cô ấy. Tôi luôn chăm sóc tốt những tài sản của mình.”

“Tài sản?”, bà lặp lại. “Ta chưa bao giờ nghe ai đề cập đến vợ mình theo kiểu đó.”

“Bà đã rời nước Anh quá nhiều năm rồi, Nora. Dù thế cũng chẳng có gì thay đổi. Vợ vẫn là tài sản sở hữu của chồng.”

“Sara của tôi có một trái tim nhạy cảm”, Nora chuyển đề tài. “Những năm vừa qua không dễ dàng với nó. Nó bị coi là một kẻ ngoại lai chỉ vì bản hôn ước. Một số người nói con bé bị chính gia đình mình xa lánh. Sara không bao giờ được phép tham gia những lễ hội mà các quý cô trẻ tuổi nào cũng mong chờ. Mọi sự ưu ái luôn được dành cho chị gái của nó, Belinda.”

Nora ngừng lại lấy hơi rồi tiếp tục. “Dĩ nhiên, Sara tuyệt đối trung thành với cha mẹ và chị gái nó, dù cả đời ta cũng không hiểu nổi tại sao con bé có thể ngưỡng mộ

chúng. Cậu nên chú ý để mắt tới chị gái của Sara, vì nó cũng xảo trá như Henry. Bọn chúng đều là con của quỷ dữ.”

“Bà lo lắng quá nhiều rồi, Nora.”

“Ta chỉ muốn cậu thấu hiểu... Sara”, Nora thì thầm.

Tiếng khò khè trở lại trong giọng nói, rõ ràng Nora đang trở nên mệt mỏi. “Sara của ta là một đứa mơ mộng”, bà tiếp tục. “Hãy xem những bức vẽ của nó, ngài sẽ hiểu những gì ta nói. Nó không muốn tin là cha nó cũng giống như các anh em khác trong nhà. Dĩ nhiên, lỗi thuộc về mẹ con bé. Chị ấy đã nói dối con gái trong suốt những năm tháng qua, bào chữa cho mọi tội lỗi mà người khác cáo buộc cha nó.”

Nathan không bày tỏ ý kiến gì.

“Cậu bé thân mến”, bà lại bắt đầu.

Cái cau mày bất chợt của anh khiến bà dừng lại. “Thưa bà, tôi sẽ có một thỏa hiệp với bà”, Nathan nói. “Tôi sẽ không gọi bà là bà già nếu bà ngừng gọi tôi là

cậu bé thân mến. Chúng ta thỏa thuận chứ?”

Nora cười. Bà nheo mắt nhìn người đàn ông khổng lồ kia. Sự hiện diện của anh dường như đã chiếm trọn căn phòng. “Được, gọi cậu là cậu bé thân mến có vẻ như còn hơn cả sự ngu ngốc”, bà đồng ý với một tiếng cười khúc khích. “Vậy ta có được phép gọi cậu là Nathan?”

“Được”, anh trả lời. “Tất cả những lo lắng của bà dành cho Sara là vô căn cứ. Tôi sẽ không cho phép ai làm tổn thương cô ấy. Sara là vợ tôi, và tôi sẽ luôn đối xử tốt với cô ấy. Sẽ đến lúc cô ấy nhận ra sự may mắn của mình.”

Anh chấp tay ra sau lưng giống như một vị tướng, rồi đi đi lại lại trong căn phòng nhỏ.

“Thực tế là cậu đã bảo vệ con bé khỏi những tên vô lại vào buổi tối hôm đó”, Nora nói. “Ta biết cậu sẽ chăm sóc tốt cho con bé. Ta chỉ hy vọng cậu quan tâm tới sự nhạy cảm của nó, Nathan. Sara thật sự rất nhút nhát. Nó giữ suy nghĩ của mình khóa kín bên trong. Rất khó để

biết con bé đang cảm thấy gì.”

Nathan nhướn mày. “Chúng ta liệu có đang cùng nói về một người không, phu nhân?”

Nụ cười của Nora đã nói lên tất cả. Bà dừng lại vuốt một sợi tóc đi lạc trở lại búi tóc. “Ta tình cờ nghe được chút ít cuộc đối thoại của cậu với cháu gái ta.” Bà thú nhận. “Ta không có thói quen nghe trộm”, bà thêm vào, “nhưng hai người đã có cuộc tranh luận khá lớn tiếng, thật sự thì những gì ta nghe thấy hầu hết là ý kiến của Sara. Chỉ một đoạn ngắn thôi”, bà thêm vào. “Nói cho ta điều này, Nathan. Cậu sẽ làm chứ?”

“Tôi sẽ làm điều gì?”

“Yêu thương và tôn trọng con bé?”

“Bà đã nghe cái đoạn đó ư?”, Nathan không thể không bật cười khi nhớ ra cái cách mà Sara đã dám sử dụng để thách thức anh.

“Ta tin là toàn bộ thủy thủ đoàn của cậu đã nghe được những lời nói của Sara. Ta sẽ phải có một cuộc nói

chuyện nhỏ nhỏ với con bé về tiếng hét thiếu nữ tính của nó. Ta chưa bao giờ nghe thấy nó lên giọng lên trước đây. Nhưng ta không thể hoàn toàn đổ lỗi cho nó. Cậu đã tốn khá nhiều thời gian để đến đón nó. Nó tức giận vì sự lãng quên của cậu. Cậu phải tin ta khi ta nói với cậu rằng lớn tiếng với người khác không phải là bản tính của con bé.”

Nathan lắc đầu. Anh quay người và bước ra khỏi cabin. Anh kéo cửa đóng lại phía sau khi Nora nói với theo. “Cậu vẫn phải trả lời ta. Cậu sẽ yêu và tôn trọng con bé chứ?”

“Tôi có lựa chọn nào không, thưa phu nhân?”

Anh đóng cửa lại trước khi bà có thể trả lời.

Sara bị đánh thức chỉ một lát sau vì tiếng nôn khủng khiếp của ai đó. Những âm thanh như tra tấn làm cho dạ dày của cô cũng trở nên nôn nao.

Cô ngồi dậy. Ý nghĩ đầu tiên dành cho Nora. Sự di chuyển của con tàu sẽ làm cho dì cô phát bệnh.

Sara lập tức tung chăn sang một bên và chạy ào đến cửa. Cô vẫn còn buồn ngủ và cảm thấy hoàn toàn mất phương hướng. Cô thậm chí không nhận ra mình chỉ đang mặc một chiếc áo cho đến khi trượt chân trên lớp váy lót.

Rõ ràng là một trong số những người hầu gái của Nathan đã làm công việc này. Sara nhìn thấy rương quần áo của mình đã được đặt cạnh bức tường phía đối diện và nhận ra cô đã ngủ trong suốt thời gian nó được chuyển đến. Cô đỏ mặt khi nhận ra một gã đàn ông nào đó đã đi vào ca bin trong lúc cô ngủ say. Sara hy vọng người hầu gái đã phủ chăn giùm mình trước khi cuộc thăm viếng diễn ra.

Sara nghe thấy âm thanh ở ngoài hành lang và mở cửa. Nathan chỉ vừa đi qua khi cô ngó ra bên ngoài. Anh chưa bao giờ buồn liếc qua cô, chỉ giơ tay ra và kéo cửa đóng lại khi sắp bước đi.

Sara không hề bị xúc phạm bởi sự khiếm nhã của Nathan và cô cũng không còn lo lắng cho đi mình nữa. Dĩ nhiên, khi trông thấy vẻ mặt của Nathan cô lập tức

biết ngay. Anh chồng Viking hung tợn của cô xanh xao như nước biển.

Có thể nào? Cô tự hỏi. Liệu ngài Hầu tước thô lỗ và bất khả chiến bại của nhà St. Jame lại có thể nào bị say sóng?

Sara có thể đã cười âm lên nếu như không quá kiệt sức. Cô quay lại giường và tranh thủ chợp mắt, sau đó chỉ thức dậy một lúc để ăn tối với dì Nora trước khi quay trở lại giường lần nữa.

Không khí trong phòng vào ban đêm khá lạnh, Sara tỉnh giấc và run rẩy. Cô cố gắng kéo chăn quanh vai, nhưng tấm chăn bị kẹt dưới một cái gì đó khá chắc chắn. Sara cuối cùng cũng mở mắt và phát hiện ra nguyên nhân. Chiếc chăn lộn xộn giữa đôi chân trần và dài của Nathan.

Anh đang ngủ cạnh cô.

Cô hoảng hồn, mở miệng định hét lên. Anh ôm chặt bàn tay to lớn của mình lên một nửa khuôn mặt cô.

“Em dám gây một tiếng động nào xem”, anh ra lệnh.

Cô kéo tay anh ra. “Ra khỏi giường tôi ngay.” Yêu cầu được đưa ra với một giọng thì thầm đầy giận dữ.

Anh thở dài mệt mỏi trước khi trả lời. “Sara, em đang ngủ trên giường của ta. Nếu ai đó phải rời đi, thì đó phải là em.”

Giọng anh ngái ngủ và thô lỗ. Sara đã thực sự thoải mái trước thái độ vô tình của anh. Cô đoán anh đã kiệt sức đến mức chỉ muốn ngủ, do đó cô vẫn giữ được đức hạnh của mình.

“Rất tốt”, cô tuyên bố. “Tôi sẽ sang ngủ với dì Nora.”

“Không, em sẽ không làm thế”, anh trả lời. “Em sẽ không rời khỏi phòng này. Nếu em vẫn muốn, cô dâu của ta, em có thể ngủ trên sàn nhà.”

“Tại sao ngài cứ khẳng khẳng phải gọi tôi là cô dâu?” cô hỏi. “Nếu ngài cứ muốn gọi tôi bằng một thứ

gì khác thay vì tên của tôi, vậy hãy gọi tôi là vợ, chứ không phải cô dâu.”

“Nhưng em vẫn chưa phải vợ ta”, anh trả lời.

Cô không hiểu. “Tôi chắc chắn là vợ ngài... phải không?”

“Chưa, cho đến khi ta lên giường với em.”

Một phút dài im lặng trôi qua trước khi cô trả lời câu tuyên bố đó.

“Ngài có thể gọi tôi là cô dâu.”

“Ta không cần sự cho phép của em”, anh kéo dài giọng rồi vươn tay ôm Sara vào lòng khi cô lại bắt đầu run lên, nhưng cô đẩy anh ra.

“Chúa ơi, tôi không thể tin nổi điều này đang diễn ra với mình.” Cô kêu lên. “Ngài có nghĩa vụ phải tử tế, lịch thiệp và hiểu biết.”

“Điều gì khiến em nghĩ rằng ta không như thế?”,

anh không thể cưỡng lại việc hỏi cô.

“Ngài đang khóa thân”, cô buột miệng nói.

“Và điều đó có nghĩa là ta không...”

Cô muốn đánh anh. Mặt cô quay về hướng khác, nhưng cô có thể nghe thấy tiếng cười trong giọng anh. “Ngài đang làm tôi lúng túng”, cô tuyên bố. “Cố ý.”

Anh không thể kiên nhẫn thêm nữa. “Ta không cố tình gây rắc rối cho em”, anh ngắt lời. “Đây chỉ là cách ta ngủ, cô dâu của ta. Em cũng sẽ thích nó, một khi...”

“Ôi, chúa ơi”, cô rên lên.

Sara quyết định chấm dứt cuộc trò chuyện đáng xấu hổ này. Cô lỉnh xuống cuối giường để có thể thoát ra vì một bên bị chặn bởi tường, còn bên kia bị khóa bởi Nathan. Trong phòng quá tối nên cô khó có thể tìm thấy thứ gì đó để đỡ. Tuy nhiên, Nathan đã đá một trong số những chiếc chần ra khỏi giường. Sara nhặt nó lên và quán quanh người.

Cô không biết mình đã đứng và nhìn trừng trừng vào lưng anh bao lâu. Hơi thở sâu của anh cho cô biết anh đã ngủ say.

Toàn thân cô đóng băng chỉ trong chốc lát. Chiếc áo ngủ mỏng manh phần nào bảo vệ cô trước cái lạnh trong phòng.

Cô thật đáng thương. Sara ngồi bệt xuống sàn, giấu đôi chân trần dưới chiếc chăn, rồi nằm dài ra.

Cô cảm giác như thể sàn nhà được bao phủ bởi một lớp băng. “Tất cả những cặp vợ chồng đều có không gian riêng”, cô lầm bầm. “Tôi chưa bao giờ, chưa bao giờ bị đối xử tệ như thế này trong suốt cuộc đời mình. Nếu đây là ý ngài muốn về cái cách ngài định yêu thương tôi, thì ngài đã thất bại rồi, Nathan.”

Anh đã nghe thấy từng tràng thì thầm của cô, nên cười và nói. “Em học nhanh đấy, cô dâu.”

Cô không biết anh đang nói về điều gì. “Và ngài nghĩ là tôi học được nhanh chóng điều gì?”, cô hỏi.

“Vị trí của em hiện nay”, anh kéo dài giọng. “Dành cho con chó của ta nhiều hơn.”

Tiếng hét phần nộ của cô lấp đầy ca bin. “Chó của ngài ư?” Cô nhanh chóng đứng dậy, sau đó chọc vào vai anh. “Dịch ra, chồng.”

“Trèo vào đây nào, Sara”, anh trả lời. “Ta luôn ngủ ở ngoài.”

“Tại sao?”, cô hỏi trước khi có thể ngừng lại.

“Để bảo vệ”, anh trả lời. “Nếu ca bin bị xâm phạm, kẻ thù sẽ phải bước qua xác ta trước khi chạm vào em. Giờ thì em có thể đi ngủ được chưa, cô gái?”

“Đây là quy tắc cũ hay mới?”

Anh không trả lời câu hỏi. Cô lại chọc vào vai anh. “Đã có phụ nữ nào khác ở trên chiếc giường này, Nathan?”

“Không”

Cô không biết tại sao, nhưng cảm thấy vô cùng hài lòng với sự phủ định cái kinh đó. Con giận của cô tiêu tan khi nhận ra chồng mình thật sự có ý bảo vệ mình. Anh vẫn là một kẻ đều cáng, nhưng anh sẽ làm hết sức để giữ an toàn cho cô. Sara trèo lên giường và ép mình vào bức tường phía sau lưng.

Chiếc giường bắt đầu lay động theo sự run rẩy của cô. Sự khoan dung của Nathan biến mất. Anh vươn tay và thô lỗ ôm cô vào lòng. Sara như bị bao phủ bởi hơi ấm và sự khóa thân của anh. Nathan gác một trong những cái chân nặng nề của mình lên cả hai chân cô, ngay lập tức ủ ấm nửa người phía dưới của Sara. Ngực và cánh tay anh chăm sóc phần còn lại trên cơ thể cô.

Sara không phản đối. Cô không thể. Tay anh đã phủ lên miệng cô. Cô xích lại gần anh hơn, rúc đỉnh đầu dưới cằm anh, và nhắm mắt lại.

Nathan ngay lập tức bỏ tay ra khỏi miệng cô, cô thì thầm. “Nếu ai đó phải ngủ dưới sàn, thì đó là ngài.”

Tiếng làm bầm trầm thấp vì khó chịu là phản ứng

duy nhất của anh. Sara mỉm cười với chính mình. Cô đã cảm thấy tốt hơn nhiều. Cô ngáp dài rồi dịch sát hơn nữa vào chồng mình, để anh xua tan toàn bộ sự run rẩy của cô.

Cô rơi vào giấc ngủ, cảm thấy ấm áp và an toàn... với một chút yêu thương.

Đó là một khởi đầu tốt đẹp.

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 4: 1

Sau khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau, Sara đã cảm thấy khá hơn nhiều. Cuối cùng, cô cũng có thời gian nghỉ ngơi thư giãn và cảm thấy mình đã sẵn sàng để gánh vác cả thế giới. Nói một cách chính xác, cô thấy đủ mạnh mẽ để có thể nói chuyện với người chồng Viking của mình lần nữa.

Suốt đêm qua, Sara lập ra một kế hoạch tuyệt vời mà cô chắc rằng một khi giải thích chính xác những gì mình muốn cho chồng thì anh sẽ đồng ý.Ồ, anh có lẽ sẽ cần nhắc, nhưng cuối cùng anh cũng sẽ hiểu ra vấn đề này có ý nghĩa thế nào với cô, và anh sẽ chịu thua.

Có một vài vấn đề cần được thảo luận, nhưng Sara quyết định rằng chuyện đáng lo ngại nhất phải được ưu tiên giải quyết trước.

Sara muốn được tỏ tình và có một cuộc hôn nhân đúng nghĩa. Không cần biết anh sẽ tỏ ra thô lỗ và kiêu ngạo thế nào khi nghe cô giải thích các yêu cầu của mình, cô quyết định phải giữ bình tĩnh. Cô đơn giản là sẽ nói chuyện bằng giọng ngọt ngào và hợp lý nhất có thể.

Chúa ơi, nhiệm vụ phía trước đang khiến cô trở nên sợ hãi. Nathan không phải là một người dễ nói chuyện. Tại sao ư, anh lúc nào cũng cư xử như thể những chuyện đó chỉ là những thứ vớ vẩn mỗi khi anh ở bên cô.

Điều này khiến Sara có những suy nghĩ tiêu cực. Nếu thật sự anh không muốn cưới cô thì sao?

“Thật vớ vẩn”, Sara lầm bầm. “Dĩ nhiên là chàng muốn kết hôn với mình.” Nỗ lực củng cố niềm tin của Sara kéo dài không lâu. Cô đã quá quen với ý nghĩ Nathan là chồng đến nỗi chưa một lần xem xét đến chuyện kết hôn với ai khác. Cô lớn lên với những suy nghĩ đó, cũng vì bản thân là người dịu dàng và khoan dung, sống thuận theo tự nhiên nên cô đã không bao giờ tự đặt câu hỏi về số phận của chính mình.

Nhưng còn Nathan? Anh dường như không phải người dễ dàng chấp nhận thứ gì đó mà không đấu tranh.

Sara đoán chừng sẽ còn tiếp tục băn khoăn về tình trạng này cho đến lúc có thể nói chuyện với anh.

Sara thay trang phục cẩn thận, quyết định phải xuất hiện một cách xinh đẹp nhất trước mặt Nathan. Cô mất gần một tiếng đồng hồ để dỡ hành lý. Chiếc váy đi dạo màu xanh lục thẫm là lựa chọn đầu tiên, nhưng cô không thể phui thẳng tất cả các nếp nhăn trên váy, vì thế Sara quyết định chọn chiếc váy màu hồng nhạt. Cổ áo không quá lộ liễu như chiếc mà anh đã từng nhận xét bằng những lời thô lỗ, và cô nghĩ rằng điều này sẽ làm tâm trạng anh tốt hơn.

Cabin của họ thực tế là một căn phòng xinh đẹp, lớn hơn nhiều so với căn phòng nơi dì Nora ở. Vì sao ư, phòng của cô thực sự to gấp ba lần căn phòng đó. Trần cũng cao hơn nên tạo ra cảm giác rộng rãi hơn hẳn.

Mặc dù vậy, đồ đạc trong cabin khá sơ sài. Có một ví lò kim loại ở góc phòng. Sara cho rằng đó là lò sưởi,

mặc dù vậy, cô thừa nhận mình không quan tâm quá nhiều đến thiết kế hiện đại của nó. Ở góc đối diện là một tấm bình phong màu trắng khá cao. Trên tường đằng sau có móc treo quần áo, một bồn rửa mặt đặt bình sứ và bát ở phía trên. Góc đối diện giường là hòm quần áo của Sara. Có một chiếc bàn với hai ghế được đặt chính giữa phòng và một chiếc bàn gỗ lớn kê sát tường.

Đúng thế, đồ đạc trong phòng thực sự khá sơ sài, cô trầm ngâm, nhưng chắc chắn cô sẽ phải sử dụng chúng trong một hoặc hai tháng tới, tùy thuộc vào thời tiết. Nếu sóng yên biển lặng, chuyến đi tới đảo của dì Nora sẽ không tốn quá nhiều thời gian.

Sara lấy quần áo của Nathan khỏi móc, gấp lại, rồi đặt chúng vào thùng quần áo của mình. Sau đó cô treo váy lên. Cô cũng bỏ những tập giấy và bản đồ của anh khỏi bàn và thay vào đó là những miếng hút ẩm của các phác thảo và bức vẽ bằng chì than của mình.

Sau khi mặc chiếc váy màu hồng cùng tông màu với giày, Sara chải tóc và buộc ra phía sau cũng bằng một dải ruy băng màu hồng. Cô lấy cây dù màu hồng

trong hòm quần áo rồi bắt đầu qua thăm Nora. Sara hy vọng dì mình sẽ cảm thấy khỏe khoắn để có thể cùng cô đi dạo trên boong tàu. Sara muốn tâm sự trước với dì về những gì định nói với Nathan trước khi đối mặt với anh.

Tuy nhiên, Nora vẫn đang ngủ say và Sara thì không nữa đánh thức bà dậy.

Khi rời khỏi ca bin của Nora, cô để ý thấy hành lang tối, hẹp được mở rộng ra thành một căn phòng hình chữ nhật lớn. Ánh mặt trời lọt xuống cầu thang khiến sàn gỗ lấp lánh. Một khu vực sạch sẽ không có đồ đạc, nhưng lại có vô số các móc sắt đen nhô ra từ trần nhà. Cô tự hỏi chỗ này được sử dụng để làm gì, hay nơi này chỉ đơn giản là một không gian lãng phí. Sara chuyển sự chú ý khi một trong số các thủy thủ ịch bước xuống cầu thang.

Đầu của người đàn ông khuất sau một vật treo thấp, và anh ta dừng lại đột ngột khi thấy cô. Sara phát hiện ra mình đã gặp người này trên cầu cảng nhưng giả vờ không nhận ra gã. Sau cùng thì, cô đã hành động hoàn toàn không có chút nữ tính và sự việc đó tốt nhất là nên

bị lãng quên.

“Chúc một ngày tốt lành, thưa ngài”, cô chào gã.
“Tên tôi là Sara Winchester.”

Gã ta lắc đầu. Cô không hiểu như thế nghĩa là gì.

“Cô là phu nhân St. Jame.”

Sara quá ngạc nhiên trước sự táo bạo của người đàn ông này đến nỗi quên cả việc nhắc nhở anh ta về chuyện dâm dích chính mình.

“Vâng”, cô đồng ý. “Bây giờ tôi đã là phu nhân St. Jame, cảm ơn ngài đã nhắc nhở điều đó.”

Người đàn ông to lớn nhún vai. Chiếc khuyên vàng trên tai gã ta thu hút sự chú ý của Sara và cả thực tế là gã ta dường như có một chút cảnh giác với cô. Có thể là người đàn ông này không quen với việc thăm hỏi một quý cô được giáo dục. “Rất vui khi được làm quen với ngài, thưa ngài”, cô nói.

Cô chờ gã ta giới thiệu tên của mình. Gã ta cúi

xuống nhìn cô chăm chăm một lúc lâu trước khi trả lời.

“Chúng ta đã gặp nhau tối qua, phu nhân St. Jame”,
gã nói. “Cô đã đánh tôi, nhớ không?”

Cô nhớ rất rõ. Cô ném cho gã ánh nhìn bất mãn vì đã nhắc lại hành vi tồi tệ đó, rồi chậm rãi gật đầu. “Vâng, tôi có nhớ, thưa ngài, vì ngài đã đề cập đến điều đó, và vì sự hổ thẹn của chính bản thân mình, tôi phải nói lời xin lỗi ngài. Sự bào chữa duy nhất là lúc đó tôi đã có chút sợ hãi. Tên ngài là gì?”

“Jimbo.”

Nếu nghĩ rằng đó là một cái tên kỳ lạ, Sara đã không đưa ra bất kỳ nhận xét gì về nó. Cô vươn tay và siết tay phải của gã giữa hai bàn tay cô. Cảm giác làn da mềm mại của Sara đối lập với những vết chai trên tay khiến Jimbo giật mình. Chiếc dù rơi xuống sàn, nhưng Jimbo vẫn còn choáng váng trước sự đùng chạm của Sara nên không thể cúi nhặt nó lên, còn cô thì lại quá chú tâm đến việc chiếm được tình bạn với Jimbo để nhớ ra cô phải nhặt cây dù. “Ngài sẽ tha thứ cho tôi chứ,

thưa ngài, vì cú đánh đó?”

Jimbo cứng họng. Người phụ nữ gã gặp hai đêm trước khác xa với phu nhân có giọng nói dịu dàng đang đứng khiêm nhường trước mặt.

Chúa ơi, cô thật đẹp, là người sở hữu đôi mắt màu nâu đẹp nhất mà gã từng thấy.

Gã giữ lại suy nghĩ đó khi ánh mắt cô nhìn gã bối rối. “Có quan trọng không nếu tôi có hoặc không tha thứ cho cô?”, gã lẩm bẩm.

Sara nắm tay gã đầy thân mật trước khi thả ra. “Ồ... tôi... đúng thế, ngài Jimbo. Dĩ nhiên là nó quan trọng. Tôi đã thật thô lỗ.”

Gã đảo mắt lên trần. “Được rồi, tôi bỏ qua. Cô đã không gây ra bất cứ thương tổn thật sự nào cả”, gã cầu nhàu thêm vào. Gã cảm thấy mình ngượng nghịu như một cậu học sinh vậy.

Nụ cười của Sara làm tan chảy vẻ nhăn nhó của Jimbo. “Cảm ơn ngài. Ngài quả là người có trái tim nhân

hậu.”

Jimbo ngửa đầu cười lớn. Khi lấy lại bình tĩnh, gã nói, “Nhớ đề cập đến... trái tim nhân hậu của tôi cho thuyền trưởng. Cậu ta sẽ đánh giá cao khi nghe thấy lời khen ngợi đáng giá thế này”.

Cô cho rằng đó là một ý kiến hay. “Vâng, tôi sẽ nói với thuyền trưởng điều đó”, cô hứa.

Vì tâm trạng của người thủy thủ dường như đang rất tốt, Sara quyết định hỏi gã vài câu. “Thưa ngài? Sáng nay không biết liệu ngài có gặp cô hầu gái nào không? Giường của tôi cần được dọn dẹp và một số váy vóc của tôi cũng cần được quan tâm.”

“Con tàu này không có bất cứ cô hầu gái nào”, Jimbo quay lại. “Thực tế là, cô và dì của mình là những phụ nữ duy nhất đi cùng chúng tôi.”

“Vậy ai đã...” Cô dừng nửa chừng câu hỏi. Nếu trên tàu không có những cô hầu gái, vậy ai đã thay quần áo cho cô? Câu trả lời lập tức xuất hiện. Là Nathan.

Jimbo nhìn sắc đỏ đang phủ lên má cô, tự hỏi Sara đang nghĩ gì.

“Tôi có một câu hỏi khác, nếu ngài đủ kiên nhẫn lắng nghe.”

“Cái gì cơ?”, gã bắt ngờ phản bác.

“Căn phòng này gọi là gì? Hay liệu nó có một cái tên riêng nào không?” Cô đưa tay quét một vòng xung quanh khu vực bên cạnh. “Tôi nghĩ nó chỉ là một hành lang đơn thuần, nhưng giờ khi có ánh sáng trải trên những bậc cầu thang, tôi có thể thấy nó rộng hơn nhiều. Nó có thể biến thành một phòng khách tuyệt đẹp”, cô thêm vào. “Tôi đã không để ý đến những tấm bình phong trong lần đầu tiên lên tàu, và tôi...”

Cô ngừng nói khi Jimbo dịch tấm bình phong sang một bên và cố định bằng khóa và dây đai vào bức tường cạnh bậc thang. “Đây là phòng sinh hoạt tập thể”, Jimbo nói. “Hoặc đại loại nó được gọi như thế trên tất cả các tàu quân sự chính thống.”

Hành lang đã hoàn toàn biến mất, và khi chiếc bình phong được dời đi, Sara có thể thấy những bậc thang dẫn xuống tầng phía dưới. “Cầu thang này dẫn đi đâu?”

“Rượu và nước được cất ở ngay tầng dưới”, Jimbo trả lời. “Bên dưới nữa là nơi trữ đạn dược.”

“Đạn dược ư?”, cô hỏi. “Tại sao chúng ta lại cần đạn dược?”

Jimbo mỉm cười. “Cô đã không để ý đến những khẩu pháo khi lên tàu ư, phu nhân của tôi?”

Cô lắc đầu. “Lúc đó tôi có một chút bối rối, thưa ngài, và đã không quá để ý đến những chi tiết.”

Một chút bối rối chắc chắn xứng đáng là câu nói giảm nói tránh hay nhất trong năm, Jimbo nghĩ. Cô gái này lúc đó vô cùng giận dữ.

“Chúng tôi có tám khẩu pháo tất cả”, Jimbo nói. “Con số đó ít hơn mức trung bình của hầu hết các con tàu khác, nhưng chúng tôi luôn luôn bắt trúng mục tiêu, nên chúng tôi không cần nhiều hơn. Con tàu này là phiên

bản thu nhỏ của một tàu khu trục mà ngài thuyền trưởng thích”, anh thêm vào. “Các kho đạn dược được đặt bên dưới tầng chứa nước để phòng trường hợp bị tấn công. Cách đó sẽ khiến chúng an toàn hơn trong trường hợp phát nổ.”

“Nhưng ngài Jimbo, giờ chúng ta đâu có chiến tranh. Tại sao thuyền trưởng lại cản trở vũ khí trên tàu? Chúng cần vào việc gì?”

Jimbo nhún vai. Mắt Sara đột nhiên mở lớn. “Pagan.” Cô buột miệng thốt ra tên của gã cướp biển khét tiếng rồi gật đầu. “Ôi vâng, dĩ nhiên. Ngài thuyền trưởng thật khôn ngoan khi đã chuẩn bị mọi thứ để đối phó với những kẻ xấu xa đang lang thang trên biển. Chẳng phải ông ấy đã nghĩ đến chuyện bảo vệ mọi người khỏi lũ cướp biển sao?”

Giấu đi một nụ cười là sự cố gắng phi thường, nhưng Jimbo đã làm được. “Cô từng nghe về Pagan ư?”

Cô để anh thấy sự tức giận của mình. “Mọi người đều biết gã xấu xa đó.”

“Gã xấu xa? Điều đó nghĩa là cô không thích Pagan sao?”

Cô cho rằng đây là câu hỏi kỳ cục nhất mình từng được nghe. Tia lấp lánh trong mắt Jimbo khiến Sara trở nên bối rối. Jimbo dường như đang cực kỳ vui vẻ và câu chuyện chẳng có chút ý nghĩa gì với gã. Họ đang nói đến tên cướp biển hung tợn chứ không phải là chia sẻ những câu chuyện hài hước mới nhất được lan truyền quanh Luân Đôn.

“Tôi chắc chắn là không thích người đàn ông đó. Hắn ta là tội phạm, thừa ngài. Vì sao ư, một số tiền thưởng lớn dành cho chiếc đầu của hắn được biết đến trên toàn nước Anh. Ngài chắc hẳn đã được Chúa ban cho một bản chất lãng mạn nếu tin vào tất cả những câu chuyện ngớ ngẩn xung quanh sự tốt đẹp của Pagan.”

Bài giảng của Sara bị gián đoạn bởi những tiếng còi chói tai. “Tiếng ồn đó là gì?”, cô hỏi. “Tôi cũng đã nghe thấy nó trước khi thay trang phục.”

“Đó là tiếng còi đổi ca của thuyền trưởng”, gã giải

thích.

“Cô sẽ nghe thấy âm thanh này bốn tiếng một lần, cả ngày và đêm. Nó thông báo việc đổi nhiệm vụ.”

“Ngài Jimbo?”, cô hỏi khi gã bắt đầu xoay người.

“Phu nhân Sara, cô không cần phải gọi tôi là ngài”, gã càu nhàu. “Gọi Jimbo là được rồi.”

“Vậy ngài cũng phải thôi gọi tôi là phu nhân Sara”, cô phản bác. “Bây giờ chúng ta đã là bạn nên ngài có thể gọi tôi là Sara.” Cô nắm tay lấy cánh tay gã. “Tôi có thể hỏi câu hỏi cuối cùng không?”

Gã liếc qua vai mình. “Vâng?”

“Tôi qua... hoặc là tôi trước đó? Vâng, tôi để ý dường như ngài là thuộc cấp của chồng tôi. Điều đó liệu có đúng?”

“Đúng.”

“Vậy ngài biết Nathan đang ở đâu không? Tôi có vài

lời muốn nói với anh ấy.”

“Cậu ta là một kẻ gàn dở.”

Sara giật mình nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Sau đó, cô lắc đầu. Sự phản đối trên mặt cô thu hút hoàn toàn sự chú ý của Jimbo. Gã quay hẳn người lại. “Tôi đang nói với cô, cậu ta là một kẻ gàn dở.”

“Vâng, ngài ấy rất có thể là một kẻ gàn dở, Jimbo”, cô bắt đầu và ngừng lại nhặt chiếc dù lên, rồi đi quanh người đàn ông to lớn. “Nhưng anh thật thiếu tôn trọng khi dám nói lớn suy nghĩ đó. Giờ tôi đã là vợ của Nathan và tôi sẽ không muốn nghe những câu nói đại loại như thế. Phiền anh đừng tỏ ra thiếu tôn trọng lần nữa.”

Matthew đi xuống cầu thang đúng lúc nghe thấy Jimbo lầm bầm điều gì đó về sự tôn trọng. Sara mỉm cười khi đi ngang qua ông.

“Những thứ đó là về cái gì?”, Matthew hỏi Jimbo. “Tôi nghĩ mình đã nghe thấy cậu...”

Jimbo lừ mắt cắt ngang lời ông. “Ông sẽ không tin,

nhưng tôi chỉ hứa là sẽ không bao giờ nói với ai Nathan là một tên ngốc.”

Matthew lắc đầu. “Cô ấy là một người kỳ lạ, phải không Jimbo? Tôi tự hỏi bằng cách nào một cô gái ngây thơ đến thế lại có thể được sinh ra trong một gia đình đầy rẫy sự xấu xa như vậy.”

“Sara chẳng có bất cứ điểm nào giống Jade của chúng ta”, Jimbo tuyên bố. Gã đang đề cập đến em gái của Nathan. “Trong tất cả những chuyến chu du của chúng ta bên nhau, tôi chưa bao giờ thấy Jade khóc, dù chỉ một lần.”

“Không, cô bé không bao giờ khóc.” Có một niềm tự hào trong giọng Matthew. “Nhưng cô gái này... Tôi không biết rằng một phụ nữ lại có thể cư xử cứng đầu như cái cách mà cô ta đã làm trong buổi tối đầu tiên.”

“La hét chẳng khác gì một đứa trẻ ngỗ nghịch”, Jimbo xen vào. “Jade”, gã tiếp tục, “Cô bé không bao giờ hét”.

“Không bao giờ”, Matthew đồng ý, cố tình nhấn giọng.

Jimbo đột nhiên cười toe toét. “Hai người bọn họ khác nhau như lửa với tuyết”, gã nói. “Dù thế, họ vẫn có một điểm chung.”

“Đó là gì?”

“Quá đôi xinh đẹp.”

Matthew gật đầu.

Câu chuyện so sánh giữa hai người phụ nữ bị cắt ngang khi tiếng thét chói tai vọng đến. Matthew và Jimbo đều biết chính Sara gây ra sự huyền ảo này. “Chắc hẳn cô ta là một phần của chuyện này?”, Matthew kéo dài giọng.

“Một phần ồn ào”, Jimbo lầm bầm. “Tôi tự hỏi điều gì đang làm cô ta giận dữ.”

Thật lạ lùng khi cả hai đều háo hức quay lại boong tàu để xem chuyện gì đang diễn ra. Rồi cả hai cùng mỉm

cười.

Sara đã tìm thấy Nathan. Anh đang đứng sau bánh lái. Cô gọi lớn trong khi anh đang kéo tụt chiếc áo sơ mi và vẫn quay lưng về phía cô.

Cô trông thấy những vết sẹo trên lưng Nathan và phản ứng theo bản năng, hét lên đầy phần nộ.

“Ai đã gây ra cho ngài chuyện này?”

Nathan lập tức phản ứng. Anh nắm chặt chiếc roi da và quay người đối mặt với mối đe dọa. Không tốn một giây Nathan nhận ra rằng xung quanh anh chẳng có bất cứ kẻ địch nào có ý định làm hại cô dâu của mình. Sara đang đứng một mình.

“Cái quái gì thế?”, anh vừa gầm lên vừa cố gắng điều hòa lại nhịp tim.

“Ta tưởng có gã nào đó đang cố...” Anh dừng lại nửa chừng, hít một hơi thật sâu, rồi nói, “Em đau ở đâu sao, phu nhân?”

Cô lắc đầu.

“Vậy thì đừng bao giờ thét lên như thế một lần nữa”, anh ra lệnh, giọng nhẹ nhàng hơn. “Nếu em muốn sự chú ý của ta, đơn giản hãy yêu cầu điều đó.”

Chiếc dù của Sara rơi xuống sàn khi cô tiến đến bên chồng. Cô vẫn còn choáng váng bởi những gì đã nhìn thấy. Cô thậm chí không biết là mình đã làm rơi chiếc dù. Sara dừng lại khi chỉ còn cách Nathan vài bước. Anh thấy mắt cô ngập nước. “Giờ thì, đây là cái gì?”, anh hỏi. “Gã nào đã dọa nạt em?” Chết tiệt thật, anh tự nhủ mình không đủ kiên nhẫn cho việc này.

“Lung ngài, Nathan”, cô thì thầm. “Nó đầy những vết sẹo.”

Anh lắc đầu. Từ trước đến giờ chưa có ai dám đề cập với anh về sự biến dạng đó. Những người đã thấy lưng Nathan đều vờ như họ không để ý.

“Cảm ơn vì đã nói điều đó với ta”, anh ngắt lời. “Ta chưa bao giờ biết...”

Quý thật, cô bắt đầu khóc. Anh cho rằng sự chế nhạo của mình rõ ràng là quá nhiều đối với cô. “Nhìn này, Sara”, anh lầm bầm đầy bức tức. “Nếu lưng của ta xúc phạm em, thì hãy xuống dưới.”

“Nó không xúc phạm tôi”, cô trả lời. “Tại sao ngài có thể nói ra điều xấu xa như thế?”

Nathan ra hiệu cho Jimbo thay mình điều khiển bánh lái, rồi chấp tay sau lưng để không thể ôm lấy Sara. Thôi thúc được vỗ về cô bao trùm tâm trí anh. “Được rồi, vì sao em lại hét lên, Sara?”

Giọng anh nhanh như một cơn gió. Sara đoán anh có chút nhạy cảm đối với những vết sẹo của mình. “Tôi đã tức giận khi thấy những vết sẹo, Nathan. Có phải ngài gặp một tai nạn?”

“Không.”

“Vậy ai đã cố ý gây ra điều này với ngài?”, cô không cho anh thời gian trả lời. “Con quái vật nào đã gây ra sự đau đớn nhường đây? Chúa ơi, làm sao ngài có thể

chịu đựng được nỗi đau đớn ấy.”

“Vì chúa, nó đã xảy ra lâu rồi.”

“Có phải là Pagan?”, cô hỏi.

“Cái gì?”, anh hỏi lại.

Anh giật mình. Sara cho rằng suy đoán của cô đã đúng. “Là do Pagan gây ra ư?”

Jimbo bắt đầu ho. Nathan xoay người lại trừng mắt khiến gã phải im lặng. “Cái quái gì khiến em nghĩ đó là Pagan?”, anh hỏi.

“Vì hắn rất độc ác”, cô trả lời.

“Ồ, vậy sao?”, anh hỏi. “Và làm sao em biết điều đó?”

Cô nhún vai. “Mọi người nói với tôi rằng hắn là người như thế.”

“Đó không phải là Pagan.”

“Ngài có hoàn toàn chắc chắn không, Nathan? Không ai biết tên xấu xa đó trông thế nào. Có thể đó chính là Pagan, ngài chỉ là không nhận ra điều đó bởi vì hắn không cho ngài biết tên thật.”

Anh cho cô thấy sự bức tức của mình. “Ta biết hắn là ai.”

“Vậy ngài sẽ nói cho tôi biết đó là ai chứ?”

“Vì sao?”

“Vì như thế tôi có thể ghét hắn ta.”

Sự tức giận của anh biến mất. Nathan sững sờ trước sự thành thật của Sara. “Không, ta sẽ không nói cho em biết hắn là ai.”

“Nhưng đó không phải là Pagan.”

Cô có thể khiến một gã đàn ông trở nên lạc lối, Nathan thầm nghĩ.

“Không”, anh lặp lại câu trả lời.

“Nathan, ngài không cần phải quát tôi.”

Nathan quay lưng bỏ đi. Jimbo cũng rời khỏi bánh lái. Sara chờ đến khi chỉ còn lại cô và chồng, rồi mới mới tiến lại gần hơn.

Nathan cảm nhận được sự đụng chạm từ mỗi ngón tay Sara trên vai phải. Anh không nhúc nhích. Sự mon trón nhẹ nhàng trượt dần xuống lưng anh vô cùng dịu dàng và quá khiêu khích. Anh không thể phớt lờ sự đụng chạm đó cũng như những cảm xúc khao khát kỳ lạ bị khuấy động từ những động chạm của cô.

“Tôi sẽ không chọc vào lưng ngài tôi qua nếu như biết có những vết thương này”, cô thì thầm. “Nhưng em đã không thể thấy nó trong bóng tối và em không hề... biết.”

“Vì Chúa, em yêu, nó không còn đau nữa. Điều này xảy ra cách đây nhiều năm về trước.”

Giọng nói cộc cằn của anh khiến cô hoảng hốt. Tay cô rời khỏi lưng anh rồi buông thõng xuống. Sara dịch

sang đứng bên cạnh, cánh tay chạm vào cánh tay anh. Cô ngược nhìn Nathan và chờ anh nhìn cô. Biểu hiện của anh như được tạc tượng, cô nghĩ thầm. Anh giống như trong hình dung của cô về một chàng Viking. Các cơ bắp cuộn cuộn trên vai và bắp tay anh hoàn toàn phù hợp với một chiến binh. Ngực anh phủ đầy những sợi lông quăn màu tối nhạt lan dần tới vùng bụng săn chắc hình chữ V gần cặp quần ống túm.

Cô không dám nhìn xuống thấp hơn, vì như thế sẽ thật trơ trẽn và khi chuyển sự chú ý lên mặt anh, cô thấy Nathan đang quan sát mình.

Cô đỏ mặt. “Nathan?”

“Sao?”

Có phải là anh luôn luôn sẵn sàng lắng nghe mỗi khi nói chuyện với cô? Sara buộc bản thân phải giữ giọng vui vẻ khi nói lời xin lỗi. “Xin lỗi nếu như em đã làm tổn thương cảm xúc của ngài.”

Nathan không nghĩ rằng câu nói đó xứng đáng nhận

được câu trả lời.

“Ngài thuyền trưởng sẽ đề ý chứ?”, cô hỏi tiếp.

“Đề ý cái gì?”

“Đề ý tới ngài vì đã điều khiển con thuyền thay ông ấy.”

Nụ cười của anh với cô thật ấm áp. “Đây không phải là một con thuyền, Sara. Em có thể gọi nó với cái tên Seahawk, một con tàu hay một chiến hạm, nhưng không bao giờ được gọi là thuyền. Đó là một sự xúc phạm, cô dâu bé nhỏ, và chúng ta, những thuyền trưởng, sẽ phản đối gay gắt khi nghe thấy một điều báng bổ tương tự.

“Chúng ta, những thuyền trưởng?”

Anh gật đầu.

“Ôi, Nathan, tôi đã không nhận ra”, cô đỏ mặt.
“VẬY là chúng ta rất giàu sao?”

“Không.”

“Ồ, tại sao lại không?”

Quý thật, anh nghĩ, cô rõ ràng trông rất bất mãn. Nathan nhanh chóng giải thích rằng anh và Colin đã thành lập công ty tàu biển cùng nhau như thế nào, tại sao cả hai lại quyết định anh nên giữ vai trò đối tác giấu mặt, rồi Nathan kết thúc bản tóm tắt ngắn gọn với sự thật là trong thời gian khoảng xấp xỉ mười tháng, có thể sớm hoặc chậm hơn một hai tháng, công ty của họ chắc chắn sẽ thu về lợi nhuận.

“Sao ngài có thể chắc chắn là chỉ trong một năm nữa chúng ta sẽ trở nên giàu có?”

“Bản hợp đồng ta đã ký.”

“Ý ngài là hợp đồng cho những dịch vụ tàu biển?”

“Không.”

Tiếng thở dài của cô thật sự ấn tượng. “Làm ơn hãy giải thích cho tôi, Nathan.”

Anh lơ tịt yêu cầu của cô. Sara đẩy nhẹ anh. Chúa ơi, phải rất căng thẳng mới khai thác được điều gì đó từ anh. “Nếu ngài chắc chắn điều đó, tôi sẽ rất vui lòng được giúp đỡ.”

Nathan bật cười. Sara lấy lại tự tin. Đề nghị được giúp đỡ anh một tay rõ ràng đã khiến Nathan hài lòng. Giọng cô tràn đầy nhiệt tình khi nói. “Tôi có thể giúp ngài công việc sổ sách. Tôi thật sự khá giỏi với những con số. Ngài không tin ư?”, cô thêm vào khi thấy anh lắc đầu. “Nhưng tôi thật sự muốn giúp.”

Nathan buông bánh lái và quay lại đối mặt với cô. Chúa ơi, hôm nay trông Sara thật xinh đẹp. Anh thầm nghĩ trong khi nhìn cô cố gắng chỉnh lại mái tóc xoắn hoang dã. Gió to khiến cho công việc trở nên bất khả thi. Cô đang mặc bộ váy màu hồng. Đôi má ửng đỏ như tô điểm thêm vào bức tranh đáng yêu. Ánh mắt anh dừng trên miệng cô. Môi vợ anh cũng có màu hồng phớt như phần còn lại trên cơ thể.

Anh đầu hàng sự thôi thúc đột ngột của mình. Trước khi cô có thể lùi ra xa, anh đã giữ chặt vai cô.

Nathan kéo cô vào lồng ngực, luồn tay vào những lọn tóc phía sau cổ cô. Anh cảm giác chúng mềm như lụa. Anh kéo đầu cô ngửa ra để khuôn mặt cô nghiêng về phía mình. Nathan tự nhủ rằng việc anh chuẩn bị hôn cô chỉ là để tâm trí mình bình tĩnh trở lại. Anh cũng biết rằng một khi cô được giải thích về nghĩa vụ đặc biệt của mình, cô sẽ lại tiếp tục hét lên.

“Mỗi chúng ta đều có nghĩa vụ riêng phải thực hiện.” Anh nói với cô. Mỗi anh ngày càng kè sát môi cô. “Nghĩa vụ của ta là khiến em có thai, Sara, còn nghĩa vụ của em là cho ta một người nối dõi.”

Miệng anh đặt lên Sara vừa kịp lúc để bắt được hơi thở hỗn hển do cảm thấy bị xúc phạm của cô.

Đầu tiên, Sara đơn giản là quá choáng váng để có thể phản ứng lại. Miệng anh mạnh mẽ, nóng bỏng và đòi hỏi khủng khiếp. Nathan nhấn chìm cô trong sự ám áp, cùng hương vị và cả mùi hương nam tính tuyệt vời của anh.

Nathan muốn sự hưởng ứng của Sara. Cô không

làm anh thất vọng. Khi lưỡi anh luồn vào miệng cô tìm kiếm, đầu gối cô trở nên yếu ớt. Cô thậm chí còn vòng tay ôm cổ và bám vào anh ngay cả khi cố gắng lắc người thoát khỏi vòng tay Nathan.

Cô không nhận ra mình đang đáp trả nụ hôn của Nathan, không biết rằng những âm thanh mà cô nghe được lại là âm thanh của chính mình.

Chỉ khi Sara hoàn toàn hưởng ứng, Nathan mới bắt đầu dịu dàng hôn cô. Chúa ơi, cô thật mềm mại. Anh có thể cảm thấy sức nóng bên trong cô, anh muốn được gần hơn, gần hơn nữa. Bàn tay anh dịch xuống ôm lấy cặp mông tròn trịa, từ từ nâng lên khỏi mặt đất, kéo cô áp sát vào phần đang cương lên vì kích thích của mình.

Môi anh ngấu nghiến môi cô hết lần này đến lần khác. Anh muốn được ở trong cô. Nathan biết mình gần như không thể kiểm soát được ý thức nữa. Con đoi của anh đang kêu gào được giải tỏa.

Đột nhiên, tiếng huýt sáo và tiếng la ó từ đám đông đang cười lớn lọt vào tâm trí Nathan. Đoàn thủy thủ rõ

ràng đang phần khích thương thức cảnh tượng anh mang lại. Nathan cố dứt khỏi cô.

Cô không buông anh ra mà luồn tay vào tóc anh, kéo anh quay trở lại nụ hôn sâu hơn. Nathan đáp ứng lời mời gọi của Sara với một tiếng gầm gừ thấp. Họ trao cho nhau những cái hôn đầy nhục dục, nhưng khi chiếc lưỡi ngọt ngào của Sara cọ xát vào lưỡi anh, anh buộc bản thân phải dừng lại.

Cả hai đều thở hổn hển khi rời khỏi nhau. Sara dường như không giữ được thăng bằng. Cô ngã người dựa lên gờ gỗ bên cạnh bánh lái. Một tay cô đặt lên trên ngực, thì thào những tiếng rời rạc. “Ôi...”

Ngay khi ngài thuyền trưởng của họ dừng đụng chạm vào cô dâu, những gã đàn ông lập tức trở về với nhiệm vụ của mình. Nathan nhìn chằm chằm vào những cái lưng đó trước khi quay lại với Sara. Anh không thể thôi cảm thấy thỏa mãn hoàn toàn khi trông thấy vẻ kinh ngạc trên mặt cô. Nó khiến anh lại muốn hôn cô.

Anh phải lắc đầu trước sự thiếu kỷ luật của chính

mình. Anh quyết định rằng mình đã lãng phí đủ thời gian vào cô dâu của mình và chuyển tập trung về bánh lái. Nathan nhăn mặt khi nhận ra đôi tay mình đang run lên. Nụ hôn rõ ràng có ảnh hưởng nhiều hơn là anh nghĩ.

Sara mất lâu hơn để trở lại bình thường, run rẩy từ đầu tới chân. Cô không hề biết rằng một nụ hôn lại có thể quá... cuồng nhiệt như vậy.

Chắc chắn anh ấy không hề bị ảnh hưởng, cô nghĩ khi thấy anh tỏ vẻ chán nản một cách khủng khiếp.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy muốn khóc mà không hiểu lý do. Rồi cô nhớ lại những sự xúc phạm anh đã nói về nghĩa vụ đặc biệt của cô. “Tôi không phải một cái máy để”, cô thì thầm. “Và tôi hoàn toàn chắc chắn là mình không hề thích ngài chạm vào người.”

Nathan liếc nhìn qua vai. “Em rất có thể đã lừa được ta”, anh dài giọng. “Cách mà em hôn ta...”

“Tôi tin là mình ghét nó.”

“Em nói dối.”

Đó là một câu xúc phạm, đúng thế, nhưng cách anh nói ra những lời đó thật sự khiến cô cảm thấy rất âm ập. Anh khiến nó nghe rất giống như một lời quyền rũ.

Điều đó cũng chẳng có nghĩa lý gì. Có lẽ cô đã quá tuyệt vọng khi mong muốn được nghe từ gã Viking kia những lời nói tốt đẹp đến nỗi giờ đây cô còn đáp lại cả những lời lẽ sỉ nhục? Sara có thể cảm thấy chính mình đang đỏ mặt. Cô nhìn chằm chằm xuống giày và khoanh tay một cách e dè trước ngực. “Ngài không thể hôn tôi một lần nữa”, Sara tuyên bố, ước gì giọng mình đủ mạnh mẽ và ít thờ hèn hèn đi một chút.

“Ta không thể ư?”

Vẻ phản kích của anh lộ rõ. “Không, ngài không thể”, cô nói. “Tôi đã quyết định rằng trước tiên ngài và tôi sẽ phải cùng đứng trước giáo đường, Nathan, và chúng ta cần sự chứng giám của một Đức giám mục thực sự trước khi ngài lại có thể hôn tôi.”

Cô đã không nhìn anh khi nhận mạnh lời tuyên bố, nhưng khi kết thúc, cô liếc mắt phán đoán phản ứng của

Nathan. Thật không may, về mặt anh chẳng nói cho cô bất cứ điều gì. Cô cau mày nhìn anh. “Tôi tin là cuộc hôn nhân của chúng ta có thể sẽ phải chịu thử thách trước tòa - trừ khi chúng ta đọc lời thề trước một đại diện của Chúa.”

Cuối cùng, anh cũng để lộ thái độ cho cô thấy. Cô ước gì mình đã đoán sai. Chúa ơi, về mặt cau có của anh nóng như thể hơi nóng mặt trời đang chọi vào họ.

Nhưng đôi mắt anh... rất sống động, rất chân thật và rất mê hoặc. Khi anh nhìn thẳng vào mắt cô, Sara lạc mất hơi thở. Một ý nghĩ bất chợt xuất hiện trong tâm trí cô. Gã Viking của cô thật sự rất đẹp trai.

Tại sao mình không chú ý đến điều này trước kia chứ? Cô tự hỏi. Chúa lòng lành ơi, liệu có phải cô đang thấy anh hấp dẫn không?

Nathan kéo cô khỏi dòng suy nghĩ khi hỏi, “Em cho là mình đã tìm ra cách hủy bỏ hôn ước ư?”.

“Không.”

“Tốt”, anh đáp trả. Rồi sau khi suy nghĩ lại, anh thêm vào, “Như ta đã nói với em, ta không có ý định hủy bỏ hôn ước này, Sara”.

Cô không thích giọng điệu kiêu ngạo của anh. “Tôi biết rõ điều đó trước khi được chỉ dẫn.”

“Em đã biết?”

“Đúng.”

“Bằng cách nào?”

Cô lại lắc đầu, nhưng Nathan đã dừng hành động đó khi kéo cô vào vòng tay mình. Anh kiên quyết luồn tay vào và giữ chặt tóc cô.

“Buông tôi ra, Nathan. Ngài khiến đầu tôi bị đau khi kéo tóc tôi mạnh như thế.”

Anh không buông ra nhưng bắt đầu miết tay lên gáy cô. Sự đụng chạm của anh rất nhẹ nhàng. Sara thấy mình buông tiếng thở nhẹ nhàng.

“Em đã nhận ra ta muốn tiền và đất đai nhiều đến thế nào, đúng không Sara?”, anh hỏi. “Đó là lý do em biết ta sẽ không từ bỏ hôn ước.”

“Không.”

Nathan không biết tại sao mình lại ép cô giải thích. Anh cảm thấy tò mò, tuy nhiên, nguyên nhân lại vì hành động nhút nhát của cô. Đối với anh, người phụ nữ này không hề khó đối phó, và Nathan quyết định phải hiểu rõ điều cô đang suy nghĩ.

“Vậy tại sao em biết ta sẽ muốn kết hôn với em?”

“Ôi, tại sao ngài lại không chứ?”, cô thì thầm.

“Tại sao ta không ư?”

“Nathan, tôi sở hữu tất cả những gì một người chồng có thể muốn ở một người vợ”, cô buột miệng nói. Sara cố gắng giữ giọng điệu kiêu ngạo và tự tin như cách anh đã làm mỗi khi nói chuyện với cô. “Thật đấy”, cô thêm vào với một cái gật đầu mạnh mẽ.

“Vậy sao?”

Cô có thể nhìn thấy nét cười trong mắt anh. Niềm kiêu hãnh trong cô lập tức bốc hơi. “Vâng, đúng thế”, cô nói.

Một vệt ửng hồng phủ lên má cô. Anh tự hỏi, làm thế nào mà cùng một lúc, một người vừa nói giọng kiêu ngạo lại vừa trông rất nhút nhát được nhỉ? Nathan cảm thấy cô thực sự rất mâu thuẫn. “Em có muốn cho ta biết lý do tại sao em lại nghĩ rằng mình có mọi thứ mà ta muốn?”

“Chắc chắn rồi”, cô trả lời. “Với một người chồng, tôi rất xinh đẹp chứ không hề thô thiển”, cô nói thêm một cách gấp gáp. “Tôi thừa nhận rằng mình không xinh đẹp mê hồn, Nathan, nhưng chúng ta không nên đề tâm tới điều đó.”

“Em không tin mình... xinh đẹp đến mê hồn ư?”, anh hỏi, đầy ngạc nhiên.

Cô nhăn nhó nhìn Nathan, vì nghĩ rằng chắc chắn là

anh đang cố tình trêu chọc mình. “Tất nhiên là không”, cô nói. “Ngài hẳn phải có chút tàn nhẫn khi chế nhạo ngoại hình của tôi. Tôi không quá xấu, Nathan. Chỉ vì tôi có mái tóc và đôi mắt màu nâu không có nghĩa là tôi trông... không hấp dẫn.”

Anh nở nụ cười âu yếm. “Sara, đã bao giờ em để ý cách đàn ông dừng lại và ngoái nhìn khi em đi qua chưa?”

Cô ước mình có thể lao vào đánh anh. “Nếu ngài cố ý ám chỉ rằng tôi kém hấp dẫn, tốt thôi, thưa ngài”, cô nói khẽ.

“Tốt thôi, cái gì cơ?”, anh hỏi khi cô dường như ghen lời.

“Thì ngài cũng chẳng đáng giá gì, chồng ạ.”

Nathan lắc đầu. Anh đã không kết hôn với một người phụ nữ rỗng tuếch. Sự thật này phần nào cũng khiến anh hài lòng. “Em nói đúng”, anh tuyên bố. “Ta đã gặp nhiều phụ nữ xinh đẹp hơn, nhưng như em vừa nói,

chúng ta không nên quan trọng điều đó.”

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 4: 2

“Tôi e rằng nếu như ngài nghĩ đã làm tôi cảm thấy thấp kém với những nhận xét thô lỗ vừa rồi, thì ngài đã nhầm”, cô đáp trả. Sự ngượng ngùng xen lẫn trong giọng cô. “Tôi đích thực là có những phẩm chất mà một người đàn ông cần. Ngài dám cười tôi ư? Tôi nói những gì mình nghĩ. Tôi đã được dạy dỗ để trở thành một người vợ tốt, giống như cách ngài được dạy dỗ để trở thành một trụ cột của gia đình. Đó là cách của mọi thứ diễn ra”, cô kết thúc với một cái nhún vai cố ý.

Biểu hiện của cô rõ ràng là rất dễ bị tổn thương. Cô cũng đã chọc trúng trí tò mò của anh. Người phụ nữ này đã nói ra những thứ chết tiệt nhất.

“Sara, chính xác thì em đã được dạy dỗ những gì?”

“Tôi có thể dễ dàng quản lý gia đình dù ngài có thuê bao nhiêu người hầu đi chăng nữa”, cô bắt đầu nói. “Tôi có thể khâu những mũi khâu thẳng tắp mà không bị kim đâm vào tay, có thể lập kế hoạch cho một buổi dạ hội chính thức với khoảng hai trăm người”, cô nói phóng đại, “và thực hiện bất cứ nhiệm vụ nào khác liên quan đến việc điều hành một điền trang lớn”.

Cô chắc chắn rằng danh sách đó đã gây ấn tượng với Nathan. Thậm chí ngay cả cô còn tự thấy ấn tượng với chính mình. Dĩ nhiên, hầu hết những gì cô vừa khoe khoang đều thuần túy là bịa đặt, vì cô không thực sự biết liệu bản thân có thể điều hành một điền trang lớn hay không, nhưng Nathan không thể nào biết những thiếu sót của cô đúng không? Hơn nữa, cô chưa bao giờ tổ chức một sự kiện vui chơi nào đó cho mọi người không có nghĩa là không thể tổ chức một bữa tiệc cho khoảng hai trăm người. Cô tin mình có thể hoàn thành bất cứ mục tiêu nào nếu cô thực sự đề tâm chinh phục thử thách đó. “Sao nào?”, cô hỏi khi anh không đưa ra bất cứ bình luận nào.

“Ngài nghĩ thế nào về những thành tích của tôi?”

“Ta có thể thuê một ai đó trông coi việc nhà”, anh phản bác. “Ta không cần phải kết hôn chỉ để có một ngôi nhà thoải mái.”

Anh gần như phá ra cười, vì vẻ thất vọng trên khuôn mặt cô rất hài hước.

Cô cố gắng để không bày tỏ cảm giác bị đánh gục bởi những nhận xét của anh. “Đúng thế, nhưng tôi cũng có thể trò chuyện một cách thông minh với khách khứa của ngài ở bất cứ lĩnh vực nào. Tôi đã đọc khá nhiều.”

Nụ cười của anh khiến Sara dừng lại. Cô cho rằng cách cư xử của anh chỉ chứng minh điều mà mọi người mong đợi ở một người mang tước hiệu như anh ta. Nathan hóa ra là một tên hèn hạ giống như những gã đàn ông còn lại của gia đình St. Jame. Anh ta chắc chắn là một con lừa cứng đầu.

“Ngài không thể thuê được người nào được giáo dục tốt như vậy”, cô lầm bầm.

“Chỉ thế thôi sao?”, anh hỏi.

“Chẳng lẽ em không được dạy dỗ để làm điều gì khác nữa ư?”

Niềm tự hào của cô giống như chiếc váy bị cắt vụn và được gom lại xung quanh mắt cá chân, không có thứ gì trong những lời cô vừa nói gây ấn tượng với anh ư?

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như khiến ta thỏa mãn trên giường.”

Mặt cô đỏ gay. “Tất nhiên là không”, cô lấp bắp. “Tôi mong chờ ngài sẽ dạy tôi làm cách nào...” Cô ngừng lại, giẫm lên chân anh. Rất mạnh. “Sao ngài dám nghĩ tôi sẽ được dạy dỗ trong việc... việc...”

Cô không thể nói tiếp. Biểu hiện trong ánh mắt cô làm anh bối rối. Nathan không thể xác định liệu Sara sẽ òa khóc hay sẽ cố giết anh. “Ta cho là một người tình có thể hiểu rõ những nghĩa vụ đó”, anh nói chỉ để trêu tức cô.

Chúa ơi, anh nghĩ, thật sự thích thú khi trêu chọc cô. Cô phản ứng thật phóng túng, và thật... nguyên sơ.

Anh biết mình nên dừng trò chơi này lại. Cô đã khiến chuyện này thành công ngoài sức tưởng tượng, nhưng anh vẫn đang cảm thấy quá phấn khích để có thể dừng lại.

“Ngài sẽ không có bất cứ tình nhân nào hết.” Cô hét lên tuyên bố. Nathan cố tình nhún vai. Cô lại giẫm lên chân anh. “Không cần biết cô ta xinh đẹp thế nào, không cần biết cô ta có thể... thông minh ra sao, không cần biết”, cô nói. “Tôi sẽ không cho phép.”

Cô không cho anh thời gian phản ứng lại với tuyên bố đó mà tiếp tục. “Để ngủ cạnh tôi, Nathan, tốt thôi, tương lai ngài có thể quên những suy nghĩ kiểu đó đi. Trước tiên ngài phải theo đuổi tôi một cách chính thức và phải kết hôn trước Đức giám mục.”

Cô chờ anh đồng ý trong một lúc lâu. “Thế nào?”, cô yêu cầu.

Anh lại nhún vai.

Làm thế nào cô có thể từng nghĩ rằng anh là một kẻ

không chút quyền rũ? Chúa ơi, cô ước gì mình có đủ sức mạnh để đá vào lưng anh một cái. “Chúng ta đang thảo luận một vấn đề rất nghiêm trọng”, cô nhấn mạnh. “Và nếu ngài nhún vai với tôi thêm một lần nào nữa, tôi thề là mình sẽ lại hét lên đây.”

Anh không nghĩ đây là lúc để đề cập đến thực tế rằng cô đã hét lên. “Không phải chúng ta”, anh nói với giọng nhẹ nhàng và dịu dàng. “Em là người duy nhất nghĩ rằng đây là vấn đề nghiêm trọng”, anh giải thích. “Ta thì không.”

Cô hít một hơi thật sâu và cố gắng lần cuối. “Nathan, làm ơn hãy thử hiểu cho cảm giác của tôi”, cô thì thầm. “Tôi đã quyết định rằng việc ngài ngủ với tôi thật không đoan chính chút nào.” Cô quá xấu hổ để tiếp tục chuyển hướng đến chủ đề này. “Ngài sẽ cưới tôi hay không?”

“Ta đã làm thế.”

Chúa ơi, cô đang tức giận với anh. Mặt đỏ gay gắt như bị cháy nắng và cô không thể nhìn thẳng vào mắt

anh. Cô chăm chú nhìn vào ngực Nathan. Chủ đề này rõ ràng khiến anh vô cùng phiền lòng.

Thế nhưng cô vẫn kiên trì. “Trông này”, cô lầm bầm. “Điều này cực kỳ dễ dàng, thậm chí là đối với một người nhà St. Jame. Tôi muốn được theo đuổi, Nathan, và ngài sẽ không được chạm vào tôi cho đến khi chúng ta đọc lời thề trước người nhân danh Chúa. Ngài có nghe tôi nói không?”

“Ta chắc chắn là cậu ta đang nghe cô nói rất rõ, thừa phụ nhân”, một tiếng hét vọng lại từ phía sau cô. Sara đẩy người ra khỏi Nathan và quay lại, phát hiện thấy một trong số hơn chục khán giả đang cười với cô. Cô để ý thấy tất cả bọn họ đều đang tạm ngừng nhiệm vụ và gật đầu với cô. Hầu hết đều đứng cách cô và Nathan một khoảng khá xa.

“Phải, tôi cược là ngài ấy hiểu rõ từng từ”, một tiếng vọng khác vang lên. “Cô ấy sẽ không để thuyền trưởng chạm vào người cho đến khi họ kết hôn. Đúng không, Haedley?”

Một người đàn ông hói đầu và lưng còng gập đầu.
“Đó là những gì tôi đã nghe thấy”, ông ta hét lên trả lời.

Sara xấu hổ. Lạy Chúa, cô hẳn đã la hét như một con chuột chù.

Cô quyết định đổ lỗi cho Nathan nên quay lại nhìn trừng trừng vào anh. “Ngài cứ phải làm tôi xấu hổ mới được sao?”

“Chính em đang làm điều đó rất tốt, cô dâu của ta. Quay về ca bin”, anh ra lệnh. “Và cởi chiếc váy đó ra.”

Cô lập tức mắc bẫy bởi mệnh lệnh đó. “Tại sao? Ngài không thích ư?”, cô hỏi.

“Cởi tất cả mọi thứ, Sara. Ta sẽ xuống dưới trong ít phút nữa.”

Tim cô lồi nhịp khi toàn bộ ý nghĩa trong những lời anh vừa nói hiện lên trong đầu. Cô đơn giản là quá tức giận để tiếp tục nói lý lẽ với anh. Không chào tạm biệt, cô quay người và chậm rãi rời đi.

Cô đi qua Jimbo trên đường tiến về phía cầu thang. “Ngài nói đúng, Jimbo”, cô nói trong tiếng thì thầm khàn khàn. “Nathan là một tên gàn dở.”

Người thủy thủ không kịp trả lời, vì Sara đã biến mất.

Cô không bắt đầu chạy cho đến khi tiến vào phòng sinh hoạt tập thể.

Sara nhấc váy lên rồi bắt đầu chạy nhanh như gió. Cô không dừng lại ở cửa ca bin của mình mà tiếp tục chạy đến góc xa hơn, nơi dì Nora đang ở.

Nếu xét cả về kích thước và tuổi tác của mình, Matthew vẫn có thể nhanh nhẹn nếu được yêu cầu và người đàn ông đã tiến đến cửa đúng lúc Sara tới nơi.

“Phu nhân Sara, tôi hy vọng cô sẽ không làm phiền Nora ngọt ngào bằng chuyến viếng thăm hiện giờ.” Ông nói từ phía sau.

Sara không nghe thấy tiếng ông ta đến gần. Cô thở hắt hắt và quay lại. “Ngài khiến tôi giật mình”, cô bắt

đầu. “Ngài không nên lên đến gần ai đó, thưa ngài. Tên của ngài là gì?”

“Matthew.”

“Rất vui được gặp ngài”, cô quay lại. “Còn về dì Nora, ồ, tôi chỉ muốn nhìn qua dì ấy.”

“Tôi đang chăm sóc dì cô”, Matthew xen ngang. “Bà ấy vẫn chưa bình phục để nói chuyện với bất kỳ ai vào hôm nay. Bà ấy đã kiệt sức.”

Sara ngay lập tức cảm thấy đầy tội lỗi. Cô hoàn toàn chỉ nghĩ đến việc bộc bạch trái tim mình với dì Nora để nhận được sự giúp đỡ trong việc đối phó với Nathan. Tuy nhiên, vấn đề riêng của cô dường như không đáng kể. “Dì Nora không thực sự ốm đúng không?”, cô hỏi, trong giọng hiển hiện nỗi sợ hãi. “Tôi đã nhìn thấy những vết bầm tím, nhưng tôi cho rằng...”

“Bà ấy sẽ hồi phục sớm thôi.” Matthew thông báo. Ông rất hài lòng với thái độ quan tâm của cô. “Dù thế thì, Nora cần phải nghỉ ngơi rất nhiều. Bà ấy cũng sẽ

không được di chuyển. Xương sườn của bà ấy bị rạn...”

“Ôi chúa ơi, tôi không hề biết.”

“Nào nào, đừng có bắt đầu khóc”, Matthew nài nỉ. Đôi mắt của Sara phủ một lớp sương khi nhìn ông.

Ông không biết phải làm gì nếu như cô òa khóc. Ý nghĩ phải an ủi vợ của thuyền trưởng khiến cho dạ dày ông thắt lại. “Nó không tệ như thế”, Matthew nói kèm một cái gật đầu nhấn mạnh. “Tôi đã cố định vùng bụng của bà ấy. Tất cả những gì Nora cần làm bây giờ là nghỉ ngơi. Tôi không muốn bà ấy lo lắng về bất cứ điều gì”, ông thêm vào và đưa sang cô một cái nhìn hiểu biết khi nói ra lưu ý cuối cùng.

Sara ngay lập tức đi đến kết luận rằng Matthew đã đoán ra cô đang định làm gì. Cô cúi đầu ăn năn rồi nói, “Tôi đã định đặt gánh nặng của mình lên vai dì ấy về một vấn đề mới nảy sinh. Dĩ nhiên, tôi sẽ không làm phiền dì. Tôi không muốn khiến dì ấy thêm lo lắng. Khi dì tỉnh lại, ngài có vui lòng nói cho dì biết rằng tôi sẽ đến thăm ngay khi được yêu cầu hay không?”

Matthew gật đầu. Sara nắm tay ông. Cách thể hiện tình cảm của cô khiến ông lo lắng. “Cảm ơn ngài vì đã giúp Nora. Dì ấy là một phụ nữ có trái tim nhân hậu. Dì ấy đã phải chịu đựng điều này, ngài Matthew, tất cả chỉ vì tôi.”

Chúa ơi, cô trông như thể lại chuẩn bị òa khóc. “Nào, nào, cô đã không làm đau dì của mình”, Matthew nói. “Cô không phải là người đã đá vào sườn bà ấy. Tôi được biết chính cha cô cùng những người anh em của hẳn đứng đằng sau chuyện này.”

“Chú Henry của tôi đã đứng sau sự phụng dưỡng này”, cô quay lại. “Tuy nhiên, tôi vẫn phải có trách nhiệm. Nếu tôi cứ không khẳng định rằng dì Nora phải quay lại nước Anh cùng mình...”

Cô không tiếp tục giải thích mà nhanh chóng nắm lấy tay Matthew, rồi ngạc nhiên trước nụ cười của ông khi cô nhún gối chào đồng thời nói cho ông biết mình vui như thế nào khi có ông là một trong số những thuộc cấp của mình.

Matthew nhăn mặt khi thấy cô quay trở lại ca bin của mình, ông cầu nhàu về sự ngu xuẩn của tất cả những chuyện này, vì đơn giản là quá lố bịch khi ông đã thực sự lo lắng bởi thấy cô suýt khóc. Tuy nhiên, ông vẫn mỉm cười khi bỏ đi.

Sara tiếp tục nghĩ đến dì Nora cho đến khi mở cửa vào phòng. Ngay khi nhìn thấy chiếc giường lớn, vấn đề của Nathan lập tức giành được sự ưu tiên cao nhất trong đầu cô.

Sara không dám lãng phí dù chỉ một phút. Cô đóng cửa, chốt lại và kéo chiếc rương nặng trĩu của mình về phía cửa ra vào, căng lưng với nỗ lực đó.

Cô vội vã đi về phía chiếc bàn, nghĩ đến việc đặt thêm những món đồ nội thất chèn vào chiếc rương để gia cố pháo đài của cô.

Dù cô nỗ lực như thế nào cũng vẫn không thể làm cái bàn nhúc nhích. Cuối cùng, cô tìm ra nguyên nhân. Chân bàn đã được đóng đinh xuống sàn tàu. “Tại sao mọi người lại muốn làm một việc như thế này nhỉ?”, cô

tự lắm lắm.

Cô cố gắng di chuyển chiếc bàn nhỏ và phát hiện ra chân bàn cũng được đóng đinh xuống sàn như vậy. May mắn thay, những chiếc ghế không được cố định. Tuy nhiên, chúng cũng rất nặng. Sara kéo một chiếc về phía chiếc rương và tốn thêm vài phút quý giá để đánh vật với sức nặng của nó cho đến khi nhấc được thứ đồ nội thất khủng khiếp đó và dựng nó lên trên chiếc rương.

Cô lùi lại quan sát thành quả của mình và xoa tay vào hai bên hông, cố gắng đẩy lùi cơn nhức nhối. Tuy biết rằng khóa cửa chỉ là biện pháp tạm thời, nhưng cô vẫn cảm thấy mình thật thông minh. Mặc dù vậy, không tốn quá nhiều thời gian để Sara quên đi niềm tự hào nhỏ bé đó khi cô nhận ra mình đang hành xử trẻ con như thế nào. Đúng thế, cô thầm nghĩ, nếu hành động của cô trẻ con, thì đó là do Nathan. Nếu như anh không biết điều hơn một chút, vậy tại sao cô lại phải như thế chứ? Có thể trước khi màn đêm buông xuống, gã Viking của cô sẽ bắt đầu suy nghĩ một cách lý trí hơn và nhận ra giá trị trong yêu. Và nếu tên đàn ông đầu lừa đó không đồng ý, tốt thôi, cô nhất quyết ở trong ca bin cho đến khi anh

phải nhượng bộ. Nếu cô bị chết đói, thì cứ để nó như thế đi.

“Ta thích thế này hơn đây.”

Sara nhảy dựng lên, rồi quay lại.

Cô thấy Nathan đang dựa lưng vào cạnh bàn và mỉm cười.

Anh không chờ cô hỏi mà chỉ đơn giản chỉ tay lên cửa sập. “Ta thường đi vào từ phía trên”, anh giải thích với tiếng thì thầm êm ái. “Nó nhanh hơn.”

Có thể cô đã gật đầu đồng ý, nhưng không chắc mình đã làm vậy. Sara dựa người vào chiếc rương và nhìn anh chăm chăm, ôi, Chúa ơi, cô phải làm sao bây giờ?

Cô dâu của anh dường như không thể thốt ra lời nào. Nathan quyết định cho cô thêm chút thời gian để bình tĩnh lại trước khi đề lên cô. Mặt Sara hoàn toàn trắng bệch, và nhiều khả năng cô sẽ lại ngất vào người anh một lần nữa.

“Ta cho rằng em đang cố gắng thay đổi khung cảnh trong phòng?”

Giọng nói của anh dễ chịu và nhẹ nhàng. Cô muốn hét lên nhưng thay vì thế chỉ buột miệng nói, “Vâng. Tôi thích nó thế này hơn.”

Anh lắc đầu. “Nó sẽ không tác dụng đâu.”

“Nó không sao?”

“Em có thể không để ý, nhưng rương và ghế rõ là đang chặn cửa ra vào. Hơn nữa, ta không nghĩ rằng ai đó trong hai ta sẽ muốn ngồi... lên đó.”

Dĩ nhiên, những lưu ý của anh thật lố bịch. Họ đều biết tại sao cánh cửa bị chặn lại. Tuy nhiên, Sara giả vờ như mình hoàn toàn chú ý đến vấn đề này với nỗ lực giữ lại sự tự tôn của mình. “Vâng, tôi tin là ngài nói đúng”, cô tuyên bố. “Đồ đạc rõ ràng đang chặn cửa ra vào. Tôi chỉ vừa mới để ý thấy. Cảm ơn ngài vì đã chỉ cho tôi sự thật đó.” Cô không dừng lại để thở khi thêm vào, “Tại sao chân bàn lại bị đóng đinh xuống sàn?”.

“Em cũng đã cố dịch chuyển nó sao?”

Cô lò lẹt tiếng cười trong giọng anh. “Tôi nghĩ rằng nó sẽ đẹp hơn nhiều khi ở trước cái rương. Chiếc bàn kia cũng thế”, cô nói thêm.

“Nhưng tôi không thể di chuyển cả hai.”

Anh đứng dậy, tiến một bước về phía cô. Sara lập tức lùi lại. “Khi sóng biển trở nên dữ dội, đồ đạc trong phòng sẽ bị xô dịch”, anh giải thích. Anh tiến về phía cô thêm bước nữa. “Đó là lý do.”

Cô cảm thấy mình như thể đang bị quấy rầy. Mái tóc dài của Nathan sóng sánh khi anh di chuyển. Cơ bắp trên vai anh dường như cuộn cuộn cùng cái vẻ vênh vang như một con báo. Sara muốn bỏ chạy khỏi Nathan, nhưng tận sâu trong tâm trí, cô thành thật thú nhận rằng cô muốn anh bắt được cô như thế nào. Cô thực sự thích cách anh hôn cô... nhưng đó là tất cả những gì cô thích.

Từ cái nhìn trên khuôn mặt Nathan cô biết rằng anh muốn ở cô nhiều hơn thế. Chiến thuật đáng sợ của anh

đã khiến cô trở nên ngớ ngẩn. Cô nhăn mặt vì anh đã khiến cho cô trở nên bối rối.

Anh cười đáp trả.

Cô đi vòng hết nửa ca bin để rồi tự dòn ép mình tại đầu giường. Nathan ngừng lại khi nhìn thấy vẻ hoảng sợ trong mắt cô, anh buông một tiếng thở dài.

Cô nghĩ anh có thể đã nghĩ lại, nhưng trước khi kịp cảm thấy vui về khả năng đó, đôi tay to lớn của anh đã đặt lên vai cô và kéo về phía mình.

Anh nâng cằm cô lên, ép phải nhìn vào mắt anh. Giọng anh thật mềm mỏng, “Sara, ta biết điều này rất khó khăn với em. Nếu chúng ta có thêm thời gian, có thể chúng ta sẽ cùng chờ cho đến lúc em hiểu ta hơn một chút. Dù thế thì ta cũng sẽ không nói dối em mà nói rằng ta có thể hoặc sẽ theo đuổi em. Vì sự thật là ta không có đủ kiên nhẫn hay kinh nghiệm trong chuyện này. Tuy nhiên, ta không muốn em sợ ta”. Anh ngừng lại, nhún vai, rồi cười với cô.

“Chuyện em có sợ hay không lẽ ra không phải là vấn đề đối với ta, nhưng không phải vậy.”

“Và...”

“Chúng ta không còn thời gian”, anh ngắt lời. “Nếu em không trốn khỏi ta tám tháng trước, có thể giờ đây em đang mang trong người con trai của ta.”

Mất cô mở to khi nghe lời tuyên bố đó. Nathan nghĩ đó là do cô phản ứng với việc anh đề cập đến đứa bé. Cô đúng là một cô gái ngây thơ, và anh biết cô không hề có chút kinh nghiệm nào trong những vấn đề về tình dục. Và Chúa ơi, điều đó khiến anh rất hài lòng.

“Em không chạy trốn ngài”, cô thốt lên. “Ngài đang nói đến điều gì nữa đây?”

Sự phủ nhận khiến anh cau mày ngạc nhiên. “Đừng cả gan nói dối ta.” Anh bóp nhẹ vai cô và nhấn mạnh từng từ. “Ta sẽ không dung túng điều đó, Sara. Em luôn luôn phải trung thực với ta.”

Cô trông hoảng sợ khi anh nói.

“Em không nói dối”, cô đáp lại. “Em chưa bao giờ chạy trốn ngài, Viking. Không bao giờ.”

Nathan tin cô. Cô trông quá đôi chân thành và cảm thấy hoàn toàn bị xúc phạm.

“Sara, ta đã gửi một lá thư cho cha mẹ em thông báo với họ về dự định đến đón em. Ta gửi tin nhắn vào thứ Sáu. Và ta đoán em phải sẵn sàng vào ngày thứ Hai tiếp theo. Ta thậm chí còn đề rõ giờ giấc. Em đã bỏ đến đảo của dì mình vào sáng Chủ nhật - một ngày trước đó. Ta chỉ có thể thấy hai chuyện này thật trùng khớp.”

“Em không hề biết”, cô quay lại. “Nathan, cha mẹ em chắc chắn đã không nhận được thư của ngài. Không ai nói một lời nào với em. Đó thực sự là khoảng thời gian hỗn loạn. Mẹ em đã lo lắng đến phát ốm về dì Nora - em gái của bà. Nora luôn luôn viết thư cho mẹ ít nhất mỗi tháng một lần, nhưng mẹ không nhận được lá thư nào trong một khoảng thời gian dài. Mẹ em đã bị ốm chỉ vì lo lắng. Dĩ nhiên, khi mẹ đề nghị mình sẽ đến nhà dì Nora và xem có chuyện gì xảy ra, ôi, em đã lập tức đồng ý.”

“Bà ta đã kể sự lo lắng đó cho em từ lúc nào?”, anh hỏi.

Sự hoài nghi của anh khiến cô nổi giận. Cô biết những gì Nathan đang nghĩ và cau mày. “Vài ngày trước khi em đi”, cô thú nhận. “Nhưng mẹ sẽ không thổ lộ nỗi lo lắng của mình nếu em không bắt gặp bà đang khóc. Và mẹ đã rất miễn cưỡng khi đặt gánh nặng đó lên vai em. Rất miễn cưỡng”, cô thêm vào. “Ngài biết không, giờ nếu nghĩ kỹ lại, em chắc chắn mình là người đã đề nghị được đi đến đảo của dì Nora.”

Một ý nghĩ bất ngờ chuyển sự chú ý của cô. “Làm sao ngài biết được đích đến thật sự của em? Gia đình đã nói với mọi người rằng em đến thuộc địa thăm chị gái.”

Anh không buồn giải thích với cô rằng người của anh đã đi theo cô, cũng như không muốn đề cập đến việc cô đã đặt vé trên một trong những con tàu của mình. Anh chỉ đơn giản nhún vai. “Tại sao họ không thể nói ra sự thật của chuyện này?”

“Vi Nora là một nỗi ô nhục của gia đình”, Sara nói.

“Dì ấy đã lấy chồng và chạy trốn khỏi nước Anh mười bốn năm về trước. Em đã đoán chắc mọi người có thể đã quên vụ bê bối đó, nhưng theo như những gì đã diễn ra thì chẳng ai quên cả.”

Nathan chuyển chủ đề quay lại những bức thư. “Vậy là em không hề biết Nora đã không viết thư cho mẹ em cho đến hai ngày trước khi em đi ư?”

“Mẹ không muốn em lo lắng”, Sara nói. “Em không cho phép ngài nghĩ rằng mẹ có bất cứ dính líu gì đến những thủ đoạn gian trá kia. Cha em hoặc chị gái em có thể đã cố gắng ngăn chặn những bức thư của ngài, Nathan, chỉ để ngài phải chờ lâu hơn một chút, nhưng mẹ sẽ không bao giờ đồng lõa với những sự dối trá như vậy.”

Nathan nhận thấy sự bảo vệ cô dành cho mẹ thật đáng kính. Cho dù phi lý nhưng dầu sao vẫn đáng kính. Vì lý do đó anh không ép cô phải chấp nhận sự thật. Tuy nhiên niềm tin của cô vào sự vô tội của cha mình khiến Nathan tức giận ra mặt.

Sau đó, anh bỗng nhận ra rằng cô đã không cố gắng chạy trốn anh.

Cảm thấy cực kỳ hài lòng với phát hiện này, anh thôi nhăn nhó.

Sara nhìn chồng mình chăm chăm trong khi cố gắng nghĩ cách khác để thuyết phục anh rằng mẹ cô hoàn toàn vô tội trong chuyện này. Và rồi sự thật trong những gì anh vừa nói choán lấy tâm trí cô.

Anh không hề quên cô.

Nụ cười của cô trở nên quyến rũ. Nathan không biết điều gì đã khiến cô thay đổi đột ngột như thế. Sara ưỡn vào ngực anh, vòng tay quanh eo và ôm anh. Anh làm bầm phản ứng. Những hành động kỳ lạ của cô càng làm Nathan trở nên hoang mang hơn. Tuy nhiên, anh lại thấy thích thú với sự bày tỏ tình cảm đột ngột vừa rồi, thích rất nhiều.

Sara buông tiếng thở dài khe khẽ, rồi lùi ra khỏi chồng mình.

“Tất cả những cái đó là sao?”, anh hỏi, giọng lại bắt đầu xuất hiện sự cau có.

Sara dường như không thèm để ý mà vén mái tóc trở về vị trí cũ rồi thì thầm. “Ngài đã không quên em.” Cô hất những lọn tóc qua vai, trong một cử chỉ anh phát hiện ra rằng hết sức nữ tính, rồi thêm vào, “Dĩ nhiên, em biết ngài đã không như vậy. Em chắc chắn rằng có một sự hiểu nhầm nho nhỏ nào đó, vì em...”

Khi cô không tiếp tục, anh nói, “Vì em biết ta muốn cưới em?”.

Cô gật đầu.

Anh cười lớn.

Cô nhìn anh với vẻ mặt bất mãn, rồi nói, “Nathan, khi em không thể tìm thấy Nora, em đã gửi một số ghi chú đến nơi ở của ngài đề yêu cầu ngài giúp đỡ, nhưng ngài không thèm trả lời. Sau đó em tự hỏi...”

“Sara, ta không có chỗ ở cố định”, Nathan nói.

“Dĩ nhiên ngài có”, cô lập luận. “Ngài có hai dãy nhà. Em đã nhìn thấy nó một lần khi được đưa ra ngoài cưỡi ngựa trong... tại sao ngài lại lắc đầu với em?”

“Nhà của ta đã bị cháy thành tro từ năm ngoái.”

“Không ai nói với em điều đó!”

Anh nhún vai. “Vây, em đáng lẽ nên gửi tin nhắn tới quê hương của ngài”, cô nói. “Được rồi”, cô lẩm bẩm. “Giờ thì tại sao ngài vẫn lắc đầu với em?”

“Căn nhà ở miền quê cũng đã bị phá hủy trong một vụ cháy”, anh giải thích.

“Khi nào?”

“Năm ngoái”, anh trả lời. “Khoảng một tháng trước khi căn nhà trong thành phố bị phá hủy.”

Cô kinh hoàng. “Làm sao tài sản của ngài lại gặp đủ mọi xui xẻo đến vậy, Nathan?”

Đó không phải là xui xẻo, nhưng anh không nói cho

cô biết điều đó. Những vụ cháy đều do kẻ thù của anh cố ý gây ra. Chúng tìm kiếm những lá thư buộc tội. Khi đó Nathan đang làm việc cho Nội các. Khi cuộc điều tra kết thúc, những gã con hoang đã bị xử lý, nhưng anh không có thời gian để làm thủ tục bảo hiểm thiệt hại cho các tài sản của mình.

“Em thật sự đã viết thư yêu cầu ta giúp tìm kiếm Nora ư?”, anh hỏi.

Cô gật đầu. “Em không biết nhờ cậy ai khác”, cô thú nhận. “Em nghĩ chính chú Dunnford của ngài là người đứng sau thủ đoạn gian xảo này”, cô thêm vào.

“Thủ đoạn nào?”, anh hỏi.

“Có thể chính ông ấy chặn những bức thư ngài đã gửi cho cha mẹ em.”

Anh để cô thấy sự bức tức của mình. “Ta nghĩ người đứng đằng sau chuyện này chính là cha em.”

“Và tại sao ngài lại nghĩ như thế?”

“Vì Attila Rợ Hung[2] đã mất nhiều năm về trước”, anh nói. “Và cha em là người duy nhất đủ thủ đoạn để lên được kế hoạch xấu xa đó.”

[2] Attila: là Thiên Vu của đế quốc Hung Nô (434 - 453), người đã tạo dựng một đế chế của người Hung trải dài từ Đức đến sông Ural, rồi từ sông Danube tới biển Baltic.

“Em sẽ không muốn nghe những lời vu khống chống lại cha mình. Hơn nữa, em chắc chắn đó chính là Dunnford.”

“Ồ? Và ông ta không phải là người đánh di của em ư?”

Mắt cô lập tức ngân ngấn nước. Ngay lập tức anh cảm thấy hối hận vì câu hỏi đó. Cô quay sang nhìn chằm chằm vào ngực anh trước khi trả lời. “Không”, cô thì thầm. “Chuyện đó là do chú Henry làm. Ông ta là người ngài đã gặp trong quán rượu đêm hôm đó. Và giờ thì ngài đã biết sự thật về em”, cô kết thúc với một tiếng khóc đáng thương.

Nathan chụm tay để nâng cằm cô lên. Ngón tay cái của anh cọ lên làn da mịn màng của cô. “Sự thật gì?”

Cô nhìn chằm chằm vào mắt Nathan rất lâu trước khi trả lời. “Em đến từ một gia đình xấu xa.”

Cô hy vọng sẽ nhận được sự phủ nhận, thậm chí là một chút cổ vũ từ anh.

“Đúng vậy.”

Cô nghĩ người đàn ông này không hề có lấy một lời tán dương nào trong người.

“Tốt, ngài cũng thế”, cô lẩm bẩm rồi gạt tay anh khỏi cằm mình.

“Chúng ta thực sự không nên có những đứa trẻ.”

“Tại sao không?”

“Vì chúng có thể trở nên giống như chú Henry của em. Tệ hơn nữa, chúng có thể cư xử như những người trong gia đình ngài. Thậm chí chính ngài cũng phải thừa

nhận rằng đàn ông nhà St. Jame từ biểu hiện cho tới trái tim đều rất thủ đoạn. Họ đều là kẻ xấu xa”, cô gặt đầu thêm vào. “Tất cả bọn họ.”

Dĩ nhiên, anh sẽ không thừa nhận bất cứ một điều nào như thế và bày tỏ thái độ của mình ngay lập tức.

“Chỉ là họ quá mức chân thật nên mới hành xử một cách thô lỗ. Em sẽ biết điều đó khi khiến họ trở nên vô cùng tức giận. Họ rất thẳng thắn.”

“Ồ, thẳng thắn, được thôi”, cô phản đối.

“Ý em là sao?”

Sara biết mình lại làm anh nổi giận, nhưng cô không quan tâm. “Chú Dunnford của ngài cũng thật thẳng thắn làm sao khi bắt chính anh trai mình, đúng chứ?”

“Vậy ra em biết chuyện đó?”, anh cố gắng một cách khó khăn để không bật cười. Sara tỏ vẻ không tán thành lắm.

“Mọi người đều biết chuyện đó. Vụ việc xảy ra vào

giữa buổi sáng trên bậc thềm tại căn nhà trong thị trấn của ông ta, với đầy rẫy nhân chứng đi ngang qua.”

Nathan nhún vai. “Dunnford có lý do chính đáng”, anh kéo dài giọng.

“Để bắt anh trai của ông ta ư?”, giọng cô hoài nghi.

Anh gật đầu.

“Và lý do là gì?”, cô hỏi.

“Anh trai của Dunnford đã đánh thức ông ấy dậy.”

Nụ cười bất ngờ của Nathan đã khiến cô ngừng lại. Vẻ đẹp trai của anh đã quay trở lại. Cô thấy chính mình cũng đang cười.

“Dunnford không giết anh trai của ông ấy”, Nathan giải thích, “ông chỉ khiến cho ông ấy gặp chút bất tiện khi ngồi trong vài tuần mà thôi. Khi em gặp ông ấy, em sẽ...”

“Em đã gặp ông ta một lần”, Sara cắt ngang. Cô đột

nhiên không thờ nổi. Cái cách anh đang nhìn cô chăm chăm khiến cô thấy bên trong rợn lên một cảm giác lạ lùng. “Em cũng đã gặp vợ ông ấy.”

Cô vẫn cười với anh. Một tia sáng tinh nghịch lóe lên trong mắt. Tim anh đập nhanh. Cô không tỏ ra sợ sệt chút nào. Anh cố gắng nghĩ cách để chuyển chủ đề quay lại vấn đề quan trọng nhất trong đầu anh bây giờ: Đưa cô lên giường.

Nathan nhẹ nhàng xoa vai cô một cách lơ đãng. Sara không nghĩ rằng anh còn nhận thức được những gì mình đang làm vì ánh mắt anh đang nhìn xa xôi. Cô cho rằng có thể anh đang nghĩ đến những người họ hàng của mình.

Cô muốn anh xoa dịu sự nhức nhối ở lưng, vì anh trông có vẻ bận tâm, cô quyết định lợi dụng sự không chú ý đó. Cô chuyển tay phải của anh lên cột sống của mình. “Xoa ở đây này, Nathan. Lưng em bị đau khi di chuyển đồ đạc.”

Anh không tranh luận với yêu cầu đó mà chỉ đơn

giảm làm theo những gì cô nói. Anh không quá nhẹ nhàng cho đến khi cô nói anh nhẹ tay hơn một chút. Sau đó Sara dịch chuyển cả hai tay anh lên cột sống của cô. Khi anh bắt đầu xoa dịu nơi đó, cô dựa hẳn vào người anh và nhắm mắt. Cảm giác như thiên đường.

“Tốt hơn không?”, anh hỏi sau vài phút nghe tiếng thở dài của cô.

“Vâng, tốt hơn”, cô đồng ý.

Anh không ngừng xoa lưng Sara và cô không muốn anh dừng lại.

“Em đã gặp Dunnford khi nào?”, anh hỏi, cầm dựa hờ hững trên đỉnh đầu cô, mũi hít vào mùi hương nữ tính ngọt ngào của Sara.

“Em gặp ông ấy tại trang viên”, cô trả lời. “Cả chú và dì anh đều ở đó. Đó là một trải nghiệm khủng khiếp em không bao giờ quên.”

Anh cười khúc khích. “Dunnford trông giống như một kẻ man rợ”, anh nói. Nathan chậm rãi kéo cô tới gần

anh hơn bằng cách ép vào cột sống của cô. Cô không cưỡng lại được. “Chú của ta là một người to lớn và cường tráng, ông có cả tá cơ bắp ở vai. Đúng thế, ta cho là ông ấy có thể có chút đáng sợ.”

“Vợ của ông ta cũng thế”, Sara xen vào với một nụ cười. “Em không thể phân biệt họ với nhau.”

Anh nhéo vào lưng cô vì dám xúc xược. “Dunnford có một bộ ria mép.”

“Dì ấy cũng thế.”

Anh nhéo cô một cái nữa. “Phụ nữ St. Jame không béo như phụ nữ nhà Winchester”, anh phản đối.

“Phụ nữ nhà Winchester không béo”, cô tranh luận. “Họ chỉ là... đầy đặn.”

Cô cho rằng đây chính là lúc họ phải đối mặt với những vấn đề thực sự. Cô hít một hơi thật sâu, rồi nói. “Nathan?”

“Sao?”

“Em sẽ không cởi bỏ toàn bộ quần áo.”

Tuyên bố này của cô đã thu hút toàn bộ sự chú ý của anh. “Em không làm thế sao?”

Cô dịch lại một chút để có thể nhìn thấy biểu hiện của anh. Nụ cười của anh chậm rãi và thoải mái. Nó như tiếp thêm cho cô can đảm để thiết lập phần còn lại trong những quy tắc của mình. “Không, em không thể”, cô nói. “Nếu chúng ta phải làm điều đó, em sẽ giữ quần áo trên người. Giữ nó hoặc bỏ nó, Nathan.”

Cô cắn môi dưới trong khi chờ Nathan phản ứng. Anh nghĩ cô lại tiếp tục sợ hãi. Điều này khiến anh nổi giận.

“Vi Chúa, Sara, tôi sẽ không làm em đau.”

“Có đây”, cô thì thầm.

“Và làm cách nào em biết điều đó?”

“Mẹ em nói nó luôn luôn đau.” Má Sara đỏ gay.

“Không phải luôn luôn”, anh ngắt lời. “Lần đầu tiên có thể có một chút... khó chịu.”

“Ngài đang mâu thuẫn với chính mình”, cô kêu lên.

“Em không cần phải cư xử cứ như thế...”

“Em cũng không thích thú nhiều lắm”, cô ngắt lời. “Ngài có thể hiểu điều đó ngay lúc này. Nó sẽ mất bao lâu? Máy phút hay mấy giờ?”, cô hỏi. “Em đang cố gắng để chuẩn bị tinh thần.”

Nathan không xoa lưng cô nữa mà là ôm cô thật chặt. Anh trông có chút hoảng hốt bởi câu hỏi của cô. Sara tận dụng lợi thế. “Hãy giúp em một yêu cầu nhỏ được không. Ngài không thể chờ cho đến tối nay để làm điều này hay sao? Vì ngài đã quyết định, ngài không thể cho em ít nhất vài tiếng để đến với định mệnh của mình ư?”

Đến với định mệnh của cô ấy? Nathan muốn bóp cổ cô. Cô làm như thể mình sắp phải ra pháp trường vậy. Anh nhắm mắt ngay cả khi nhượng bộ. “Được”, anh nói.

“Chúng ta sẽ chờ đến tối, nhưng đó là điều duy nhất ta sẵn sàng đồng ý với em, Sara.”

Sara kiễng chân và hôn anh, đôi môi thoáng lướt qua môi anh và cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Cái quái gì thế?”

“Một nụ hôn.”

“Không, Sara”, anh gầm gừ. “Thế này mới là hôn.”

Nathan kéo cô vào ngực mình, nâng mặt cô lên và đưa miệng khóa môi cô lại. Anh không hề nhẹ nhàng, nhưng sự thực là cô không quan tâm đến điều đó. Cô dựa hẳn vào anh và để anh dẫn dắt. Cô nghĩ thầm, sau cùng mình đã chiến thắng và cô đoán anh cũng phải có quyền nhận được một nụ hôn.

Thật kỳ lạ, nhưng đó là những ý nghĩ cuối cùng cô có thể giữ. Nụ hôn trở nên đầy chiếm hữu. Sự thân mật mạnh mẽ và nguyên thủy khiến đầu gối cô trở nên yếu ớt. Sara bám vào chồng và rên rỉ đầy khoái lạc khi lưỡi anh chuyển vào trong miệng cô.

Anh ép mạnh phía sau và nâng cô lên cạ sát vào xương chậu của mình. Hông của cô theo bản năng ôm lấy vật đang cương cứng của anh. Anh kéo, cô đẩy.

Cảm giác thật khêu gợi và đầy kích thích. Nathan từ bỏ việc cố gắng chinh phục cô khi nhận ra Sara hoàn toàn đáp ứng. Chúa ơi, cô ấy đang đáp ứng. Cô ấy đang nắm chặt tóc anh khi cố gắng gần anh hơn.

Nathan đột ngột đẩy người ra khỏi cô, rồi giữ chặt cho đến lúc cô tỉnh táo lại sau nụ hôn. Anh hạnh phúc một cách ngạo mạn từ thực tế đó.

Và chết tiệt thật, anh muốn cô. Anh đẩy Sara trở lại giường và bỏ đi. Anh phải di chuyển chiếc giường và ghế trước khi chạm vào cánh cửa.

Sara đã lấy lại được lý trí trước lúc anh mở được cánh cửa. “Sau này, Nathan”, cô bắt đầu nói với giọng run rẩy trong bộ dạng nhả nhỏ. “Em thực sự đánh giá cao nếu ngài không đi vào phòng bằng đường ống khói. Em hứa sẽ không chột cửa lại một lần nữa”, cô thêm vào khi anh quay lại và nhìn cô đầy nghi ngờ.

“Đi qua đâu cơ?”, anh hỏi, nghĩ rằng chắc hẳn mình đã không nghe được chính xác những gì cô vừa nói.

“Đường ống khói”, cô giải thích.

“Và ngài vẫn không trả lời câu hỏi của em. Đây có phải điều ngài quyết định sẽ làm trong vài phút hoặc vài giờ không?”

Câu hỏi của cô chuyển hướng sự chú ý của Nathan và anh chẳng còn chút hứng thú giải thích rằng cửa sập không phải là ống khói. Sau này anh sẽ giải thích sự thật đó cho người phụ nữ không biết gì kia. “Làm thế quái nào ta biết nó sẽ diễn ra trong bao lâu?”, anh lẩm bẩm.

“Ý ngài là ngài chưa bao giờ làm điều đó trước kia ư?”

Nathan nhắm mắt. Cuộc nói chuyện đã vượt khỏi tầm kiểm soát.

“Ôi, ngài đã từng chưa?”

“Rồi.” Giọng anh phần nộ. “Ta chỉ chưa từng bấm giờ cho điều đó trước đây.” Anh ngắt lời.

Anh kéo cánh cửa đóng lại sau lưng rồi bỗng nhiên quay lại và mỉm cười với cô.

Cô ngạc nhiên trước sự thay đổi nhanh chóng của Nathan. “Sara?”, anh hỏi.

“Vâng?”

“Em sẽ không phải ghét điều đó.”

Cánh cửa đóng lại ngay sau lời hứa.

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Sara không gặp Nathan trong suốt những giờ còn lại trong ngày. Cô tiếp tục bận rộn sửa chữa ca bin và phân loại đồ đạc còn lại của mình. Vì không có hầu gái riêng, Sara phải tự dọn dẹp giường, phủi bụi đồ đạc trong phòng và thậm chí là mượn một cái chổi để quét bụi trên sàn. Cô nhớ rằng chiếc dù đã bị mình bỏ lại trên boong tàu, nhưng khi đi tìm thì cô không thể thấy nó ở đâu.

Trước lúc mặt trời lặn, từng dây thần kinh của Sara căng ra như chực đứt. Cô đã không thể tìm ra bất cứ kế hoạch hợp lý nào để có được sự hòa hoãn thứ hai. Sara có chút xấu hổ vì sự hèn nhát của chính mình.

Cô biết rằng việc giường chiếu đó rồi sẽ xảy ra vào một lúc nào đó, biết rằng cô có thể tiếp tục sợ hãi nó

cho đến khi điều đó được thực hiện và hoàn thành, nhưng những suy nghĩ đó không giảm bớt nỗi sợ hãi của Sara.

Khi có tiếng gõ cửa cô đã suýt thét lên. Sara nhanh chóng lấy lại bình tĩnh khi nhận ra rằng Nathan chắc chắn sẽ không gõ cửa. Không, anh sẽ xông ngay vào. Bởi ca bin này thuộc về anh ấy và cô cho là anh có toàn quyền đi vào mà không cần phải báo trước.

Matthew đang chờ ở bên ngoài.

Cô chào người thủy thủ và mời ông vào trong. Ông lắc đầu từ chối. “Dì Nora của cô chờ cô tới thăm”, ông thông báo. “Trong khi cô ở ca bin của bà ấy, tôi sẽ chuẩn bị nước trong bồn tắm. Thuyền trưởng cho rằng cô có thể muốn tắm, vì thế ngài ấy đã ra lệnh cho chúng tôi chuẩn bị nước sạch. Đây là một ưu ái mà cô sẽ không thể nhận được thường xuyên”, ông thêm vào. “Tốt nhất là cô nên tận hưởng điều đó.”

“Nathan thật chu đáo”, Sara trả lời.

“Tôi chắc chắn sẽ nói với cậu ấy suy nghĩ đó của cô”, Matthew trả lời vì chẳng còn gì tốt hơn để nói. Ông đi bên cạnh Sara, cảm thấy lúng túng và nhút nhát một cách nực cười, ông đổ lỗi cho sự thật rằng mình không quen với việc được đối xử ngang bằng bởi người khác, trừ Nathan. Ông cũng chưa bao giờ được phụ nữ nhún người chào và phải thừa nhận nụ cười của Sara cũng quá mê hoặc. Vài ông hơi rũ xuống, Chúa ơi, ông đang bị quyến rũ giống như con bò Jimbo lúc trước.

Khi họ đến cửa phòng của Nora, Matthew buộc mình thoát khỏi trạng thái sững sờ và nói khẽ. “Cô sẽ không làm cho bà ấy mệt mỏi, được chứ?”

Sara gật đầu, sau đó chờ Matthew mở cửa cho mình, ông không hiểu ý cô cho đến khi cô ra hiệu để chỉ cho ông thấy những gì mình muốn. Cô cảm ơn sau khi ông mở rộng cửa, rồi đi vào trong. Matthew kéo cánh cửa đóng lại sau lưng mình.

“Matthew đã tỏ vẻ thật bối rối”, Nora nói.

“Con không để ý”, Sara thừa nhận và cười với di

trong khi vội vã tiến đến bên giường để hôn bà. Nora đã được dựng ngồi dậy bởi một đồng gối dày sau lưng.

“Dù sao, con đã để ý thấy ông ấy đã lo lắng thế nào thay cho dì, Nora”, Sara tuyên bố. Cô kéo một cái ghế ra, ngồi xuống và vuốt những nếp nhàu trên vạt váy. “Con tin ông ấy sẽ trở thành anh hùng trong lòng dì.”

“Ông ấy là một người đẹp trai, đúng không Sara? Ông ấy cũng có một trái tim nhân hậu. Bản chất của ông ấy rất giống với người chồng trước đây của ta, dù ngoại hình của cả hai người bọn họ chẳng có chút nào giống nhau cả.”

Sara giữ nụ cười trên môi. “Có vẻ như dì hơi say mê Matthew, đúng không dì Nora?”

“Thật vớ vẩn, bé con. Ta đã quá già để có thể say mê ai đó.”

Sara để chủ đề đó trôi qua. “Dì đã cảm thấy tốt hơn chưa?”

“Rồi, con yêu ạ”, Nora trả lời. “Còn con đang cảm

thấy thế nào?”

“Tốt, cảm ơn dì.”

Nora lắc đầu. “Con trông không tốt chút nào”, bà nói. “Sara, con đang ngồi trên thành ghế, trông như thể con sẽ chạy trốn chỉ trong lần khiêu khích đầu tiên. Nathan đang khiến con lo lắng đúng không?”

Sara chậm chạp gật đầu. “Dĩ nhiên con cũng lo lắng cho dì”, cô thú nhận. “Nhưng bây giờ khi gặp dì, con đã nhận ra rằng dì sẽ khỏe lại.”

“Đừng thay đổi chủ đề”, Nora yêu cầu. “Ta muốn nói về Nathan.”

“Con không muốn.”

“Chúng ta đều giống nhau”, Nora phản đối. Sự cố vũ trong giọng của bà như loại bỏ những phiền muộn trong câu nhận xét. “Con và chồng mình đã hòa hợp với nhau như thế nào?”

Sara nâng vai trong một cái nhún trang nhã. “Đúng

như mong đợi. Con để mọi thứ tùy thuộc vào anh ấy.”

Nora cười. “Nathan đã hôn con chưa?”

“Nora, dì không nên hỏi con những câu hỏi như thế.”

“Trả lời ta, cậu ta đã hay chưa?”

Sara cúi nhìn xuống đùi. “Có, chàng đã hôn con.”

“Tốt.”

“Nếu con nói không.”

“Giờ thì, Sara, ta biết Nathan không giống như những gì con tưởng tượng, nhưng nếu nhìn vào sâu bên dưới lớp vỏ bọc cần, ta tin rằng con sẽ tìm thấy cho chính mình một người đàn ông đích thực.”

Sara quyết định giữ cho cuộc trò chuyện được nhẹ nhàng, “Ồ?”, cô trêu chọc. “Và làm thế nào dì biết con tưởng tượng ra sao về chàng?”

“Trong những giấc mơ hoang sơ nhất của con, con

cũng không thể từng tưởng tượng mình cưới Nathan. Cậu ta có một chút áp đảo ngay từ cái nhìn đầu tiên, đúng không?”

“Ôi, con không biết”, Sara thì thầm.

“Dĩ nhiên là con biết”, Nora trả lời. “Con đã ngắt đi khi nhìn thấy cậu ta lần đầu tiên, đúng chứ?”

“Con quá kiệt sức”, Sara tranh luận. “Dì Nora, Nathan muốn... ngủ với con”, cô đột nhiên thốt lên.

Dì Nora dường như không có chút ngạc nhiên nào với thông báo đó. Sara cảm thấy nhẹ nhõm khi biết rằng dì cô đã không xấu hổ. Cô đang rất cần lời khuyên của bà.

“Đó là khuynh hướng tự nhiên của cậu ta”, Nora nói. “Con có sợ không, Sara?”

“Một chút”, Sara trả lời. “Tuy biết nhiệm vụ của mình là gì, nhưng con không biết nhiều về chàng và con muốn có một sự tán tỉnh.”

“Con đang lo lắng điều gì?”

Sara nhún vai.

“Con đang nghĩ cậu ta sẽ làm con đau?”

Sara lắc đầu. “Đó là điều đặc biệt nhất, dì à. Nathan là một người có vẻ ngoài hung tợn khi cau mày với con, hầu hết thời gian bên cạnh con, nhưng sâu trong tim mình con biết chàng sẽ không làm đau con. Thậm chí, chàng đã nói rằng không muốn con sợ chàng.”

“Tốt.”

“Nhưng chàng sẽ không chờ đến khi con quen với chuyện đó”, Sara giải thích.

Dì Nora mỉm cười. “Ta mong chờ rằng cậu ta sẽ không muốn chờ, Sara. Con là vợ cậu ta, và ta có thể thấy cách cậu ta nhìn con trong đêm đầu tiên. Cậu ta muốn con.”

Sara có thể cảm thấy chính mình đang đỏ mặt.
“Nếu con khiến Nathan thất vọng thì sao?”

“Ta không tin như vậy”, Nora vỗ về. “Cậu ta sẽ nhận thấy rằng con không khiến cậu ta thất vọng.”

“Bọn con phải có một đứa con nếu Nathan muốn lấy nửa kho báu đã được Đức vua định đoạt và từ khi chàng bị buộc phải chờ để đón con... di có biết chàng nghĩ con đã chạy trốn khỏi chàng?” Sara giải thích những gì cô đã biết và nhận ra Nora đang cau mày khi kết thúc câu chuyện.

“Di không vui khi Nathan cố gắng đến đón con sao?”

“Dĩ nhiên. Ta đang cau mày vì ta tin cha mẹ con lại lừa dối con một lần nữa.”

“Nora, di không thể tin...”

“Như ta đã nói với con trước kia”, Nora cắt ngang. “Ta chưa bao giờ ngừng viết thư cho mẹ con. Thậm chí ta biết có khả năng một hoặc hai bức thư của mình đã bị thất lạc, nhưng chắc chắn là không phải tất cả sáu lá thư. Không, đó là một lời nói dối, Sara, để đưa con ra

khỏi nước Anh.”

“Mẹ con sẽ không đồng ý với một lời nói dối như thế.”

“Dĩ nhiên chị ấy sẽ làm vậy”, Nora lẩm bẩm. “Chị gái tội nghiệp của ta rất sợ chồng. Chị ấy luôn luôn như vậy, trước đây và cả sau này nữa. Chúng ta đều biết điều đó, Sara, và thật vô nghĩa để giả vờ điều này với nhau. Hãy để tâm trí thoát khỏi đám mây mù đi bé con. Nếu Winston bắt chị ấy phải nói dối con, chị ấy sẽ làm thế. Giờ thì thế là đủ về cha mẹ tội nghiệp của con rồi”, bà nói vội vã khi Sara trông như thể đang định ngắt lời. “Ta muốn hỏi con một câu hỏi.”

“Đó là gì?”

“Con có muốn cưới Nathan không?”

“Vấn đề không phải là con muốn gì”

“Con có, hay không?”

“Con chưa bao giờ nghĩ về việc ở với một ai khác”,

Sara trả lời ngập ngừng. “Con không thật sự biết mình cảm thấy như thế nào, dì Nora. Dù thế, con không thích sự thật là có bất cứ phụ nữ nào khác có được chàng. Dì có biết con đã không nhận ra điều đó cho đến khi chàng đề cập đến ‘người tình’ với con không? Con đã phản ứng rất kịch liệt với gợi ý đó. Tất cả những điều đó thật khó hiểu.”

“Đúng thế, tình yêu luôn luôn khó hiểu.”

“Con không đang nói về tình yêu”, Sara phản đối. “Chỉ là trong suốt những năm qua con luôn được dạy bảo rằng phải coi Nathan như chồng của mình.”

Nora buông một tiếng thở dài khiếm nhã. “Con đã được dạy dỗ để ghét người đàn ông đó. Họ nghĩ mình đã nuôi dạy một người giống như chị gái Belinda của con, nhưng họ không thể làm được điều đó, đúng không? Con không ghét Nathan một chút nào cả.”

“Không, con không ghét ai cả.”

“Suốt những năm qua con đã bảo vệ cậu ta bằng

trái tim mình, Sara, cũng giống như đã bảo vệ mẹ con mỗi khi có cơ hội. Con đã nghe lời nói dối của họ về Nathan nhưng rồi bỏ ngoài tai những lời đó.”

“Họ nghĩ con ghét chàng”, Sara thú nhận. “Con giả vờ đồng ý với mọi điều mà họ hàng nói với con về chàng để được yên thân. Chú Henry là người xấu xa nhất. Giờ thì ông ấy đã biết sự thật. Khi con đứng trước mặt ông ấy ở trong quán rượu và nhìn thấy nhẫn của dì trên ngón tay út nần nẫn của ông ấy, ôi, con đã mất bình tĩnh. Con tự hào rằng Nathan sẽ trả đũa và thêm vào lời nói dối đó bằng cách nói với ông ấy rằng chàng và con đã có một mối quan hệ tuyệt vời trong một thời gian dài.”

“Có lẽ đó không hoàn toàn là một lời nói dối”, dì Nora nói. “Ta tin sau này Nathan sẽ trả thù thay ta, Sara. Và con có biết tại sao không?”

“Vì chàng nhận ra dì thực sự là một người đáng yêu và ngọt ngào”, Sara trả lời.

Nora đảo mắt lên trần can bin. “Không, con yêu, ta không tin cậu ta nhận ra những thứ như thế. Cậu ta để

mất đến ta vì cậu ta biết con yêu ta đến nhường nào. Nathan là tip người sẽ chăm sóc cho những người gần gũi với mình.”

“Nhưng dì Nora...”

“Ta nói rằng cậu ta đã bắt đầu quan tâm tới con, Sara.”

“Dì đang mơ tưởng rồi.”

Cuộc trò chuyện kết thúc đột ngột khi Matthew đi vào phòng, ông trao cho Nora nụ cười rộng mở và một cái nháy mắt chậm rãi. “Đã đến lúc nghỉ ngơi rồi”, ông nói với bà.

Sara hôn chúc dì ngủ ngon và trở lại ca bin của mình. Bồn tắm đã sẵn sàng. Cô dành thời gian ngâm mình cho đến khi nước trong bồn trở lạnh, sau đó mặc áo ngủ màu trắng cùng tông với áo khoác ngoài. Cô đang ngồi ở một bên giường, chải lại mớ tóc rối, khi Nathan đi vào phòng.

Hai người đàn ông trẻ đi vào theo sau anh. Hai gã

thủy thủ gập đầu chào cô, rồi nâng chiếc bồn tắm ở giữa và bê ra ngoài. Sara lấy tay nhẹ nhàng nắm chặt áo choàng sát vào cổ cho đến khi những gã đàn ông đi khỏi, rồi mới tiếp tục với mái tóc rối của mình.

Nathan đóng cửa và chột lại.

Anh không nói một lời với cô vì không nghĩ mình cần phải làm thế. Về mặt anh đã nói lên tất cả những gì cô cần. Người đàn ông này đã cương quyết, tốt thôi. Sẽ không có bất cứ một đặc ân hay một trì hoãn nào được đưa ra nữa. Cô bắt đầu run rẩy.

Cô nhận ra Nathan cũng đã tắm. Tóc anh vẫn ướt, được chải chuốt bóng mượt phía sau cổ. Nhưng dáng vẻ không khoan nhượng của anh lại không mềm mại chút nào. Anh cũng không mặc áo. Sara nhìn chăm chăm vào anh trong khi tiếp tục chải tóc, tự hỏi Chúa rằng cô có thể nói về điều gì để giảm bớt căng thẳng.

Nathan cũng nhìn chăm chăm trong khi anh kéo chiếc ghế ra khỏi bàn, ngồi xuống và chậm rãi cởi giày. Rồi đến đôi vớ. Sau đó, anh đứng dậy, mắt vẫn không

rời khỏi mắt cô và bắt đầu cởi nút quần. Sara nhắm mắt lại.

Anh mỉm cười với sự e thẹn đó.

Dù thế thì điều đó cũng không ngăn được anh. Nathan đã trút bỏ xong toàn bộ phần quần áo còn lại và ném chúng lên ghế.

“Sara?”

Cô không mở mắt khi trả lời.

“Vâng, Nathan?”

“Cởi quần áo của em ra.”

Anh nghĩ rằng giọng mình đủ mềm mại và dịu dàng để cố gắng giảm bớt nỗi sợ của cô. Anh không nghi ngờ về nỗi sợ hãi hiện giờ của Sara, vì cô đang chải chiếc lược qua mái tóc với một lực mạnh đến nỗi tự khiến cho đầu mình bị đau khủng khiếp. Cô sẽ tự khiến mình mất kiểm soát nếu không bình tĩnh lại.

Tuy nhiên, Sara không hề cảm thấy được trấn an bởi giọng nói của anh. “Chúng ta đã thảo luận điều này rồi, Nathan”, cô thông báo khi cào lược vào thái dương lần nữa. “Em đã nói với ngài là mình sẽ giữ quần áo trên người.”

Cô cố gắng thể hiện sự quả quyết trong giọng nói của mình. Nhưng nỗ lực đó không có tác dụng. Thậm chí cả cô cũng có thể nghe thấy sự run rẩy trong tiếng thì thầm khàn khàn của chính mình. “Được chứ?”, cô hỏi.

“Được”, anh đồng ý với một tiếng thở dài.

Sự đồng ý dễ dàng của anh trấn tĩnh cô. Sara ngừng chải tóc nhưng vẫn không nhìn anh khi đứng lên và từ từ đi qua căn phòng. Cô đi vòng ra xa để né tránh, ánh mắt nhìn chằm chằm xuống sàn nhà.

Sau khi cất chiếc lược đi, cô hít một hơi thật sâu và quay lại. Cô quyết định giả vờ rằng mình không bận tâm tới thân hình khỏa thân của anh. Sara tự nhắc nhở rằng mình là vợ anh và không nên hành động giống như một

đưa trẻ ngây thơ ngu ngốc nữa.

Dĩ nhiên, vấn đề ở chỗ cô là một người ngây thơ, chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông khỏa thân trước đó. Chúa ơi, cô đang lo lắng. Giờ mình là một thiếu nữ, không phải trẻ con, cô tự nói với chính mình. Hoàn toàn chẳng có lý do gì để xấu hổ cả.

Sau đó, Sara lướt ánh mắt nhìn bao quát chồng mình, và tất cả những suy nghĩ về thế giới xung quanh của cô bay vèo ra khỏi ống khói. Nathan đang đỡ tay đóng cái cửa sập trên trần nhà. Anh quay nửa lưng về phía cô, nhưng vóc dáng của anh cũng vẫn đủ để khiến cho cô cảm thấy nghẹt thở.

Người đàn ông trước mặt cô có thân hình tráng kiện, cơ bắp rắn như thép, toàn thân như được quét một lớp đồng màu nâu sẫm. Cô đột nhiên nhận ra rằng phía sau của anh cũng đen gần như những phần còn lại trên cơ thể. Làm cách nào mà phần riêng tư của anh ấy cũng có màu nâu sẫm? Cô không định hỏi anh câu hỏi đó, dù có thể sau khi họ kết hôn khoảng hai mươi hay ba mươi năm nữa, cô sẽ cảm thấy thoải mái khi đề cập đến chủ

đề này.

Cũng có lẽ một ngày nào đó cô có thể nhớ lại cái đêm đau đớn và bật cười thoải mái.

Nhưng chắc chắn cô không thể cười vào lúc này khi nhìn Nathan chăm nắn. Ánh sáng dịu dịu khiến làn da của anh được đánh bóng. Cô thầm biết ơn anh đã quay lưng về phía mình khi làm việc đó. Liệu anh có đang cố tình cho cô thêm thời gian để quen dần với kích thước của mình không?

Nếu đó là mục đích của anh ấy, thì nó không hề có tác dụng, cô nghĩ thầm. Người đàn ông này có thể nguy trang thành cái cây. Anh chắc chắn rất lớn.

Sara buông tiếng thở dài khe khẽ khi nhận ra mình đang cư xử trẻ con như thế nào. Sự an ủi duy nhất của cô là sự thật anh sẽ không hề biết cô đang sợ hãi như thế nào. Sara ngoảnh mặt đi để Nathan không thể trông thấy cô đang đỏ mặt và nói, “Chúng ta sẽ lên giường bây giờ chứ?”.

Cô cảm thấy hài lòng. Giọng cô nghe rất thờ ơ khi hỏi câu hỏi đó.

Anh nghĩ giọng cô nghe như thể vừa mới nuốt phải một vật sắc nhọn nào đó. Nathan biết mình phải tìm cách để làm với đi nỗi sợ ở cô dâu của mình trước khi lên giường với cô.

Dĩ nhiên, câu hỏi đặt ra là bằng cách nào. Anh buông một tiếng thở dài rồi ôm cô vào lòng. Cô chạy về phía giường. Anh nắm lấy vai cô và từ từ ép cô quay người đối mặt với mình.

Nathan nghĩ cô dâu của mình chắc chắn sẽ không gặp chút khó khăn nào khi nhìn vào mắt anh. Không, anh không cần phải nâng cằm cô lên để thu hút hoàn toàn sự chú ý của cô. Nathan giữ nụ cười. Anh nghi ngờ khả năng Sara sẽ có thể cụp mắt xuống ngay cả khi anh nói với cô rằng có một con rắn đang trườn qua chân cô.

“Sự khỏa thân của ta có khiến em khó chịu không?”, anh hỏi một sự thật hiển nhiên, nghĩ cách tấn công thẳng vào vấn đề.

“Tại sao ngài lại nghĩ thế?”

Bàn tay anh di chuyển sang hai bên cổ của Sara. Anh có thể cảm thấy mạch cô đập dưới ngón tay cái của mình. Anh tiếp tục sự đụng chạm nhẹ nhàng. “Em thích cảm giác khi ta hôn em, đúng không Sara?”

Cô dường như kinh ngạc bởi câu hỏi đó. “Có không?”, anh hỏi lại khi thấy cô tiếp tục nhìn mình chăm chăm.

“Vâng”, cô thú nhận. “Em có thích ngài hôn em.”

Anh nhìn cô, hài lòng một cách ngạo mạn.

“Nhưng em không tin mình sẽ thích một thứ khác chút nào”, cô nói, nghĩ cách cảnh báo anh một cách khéo léo lần nữa.

Nathan trông không hề bị xúc phạm bởi sự thành thật của cô. Anh cúi xuống, hôn lên trán và sống mũi của cô. Miệng anh thoáng chạm vào môi cô. “Ta sẽ thích nó”, Nathan nói kèm tiếng gầm gừ trầm thấp phát ra từ cổ họng.

Sara chưa sẵn sàng trước nhận xét đó, vì thế cô im lặng đồng thời mím chặt môi khi miệng anh lại đặt lên môi cô.

Nathan cảm thấy như thể đang hôn một pho tượng. Dù thế, anh không nản chí. Anh thở dài vào miệng cô và từ từ siết chặt tay quanh cổ cô. Khi làn da bắt đầu rạo rức và đau nhói, cô mở miệng để yêu cầu anh bỏ mình ra. Tuy nhiên, lời đề nghị trở nên lộn xộn trong tâm trí rối bời của cô, khi lưỡi anh di chuyển vào trong và chạm vào lưỡi cô.

Phản ứng của cô thật tuyệt. Sự băng giá bên trong cô bắt đầu tan dần. Nathan nói lỏng cái ôm của mình ngay khi cô mở miệng chào đón. Ngón tay trỏ của anh miết thành những đường tròn lười biếng dọc theo hai bên cổ cô. Anh thận trọng để áp đảo cô và nghĩ mình đang thành công khi cô dịch lại gần hơn và quấn tay quanh cổ anh.

Tiếng thở dài thỏa mãn của cô hòa với tiếng gầm gừ đòi hỏi của anh.

Anh không hề giảm đi sự tấn công dịu dàng này. Nụ hôn dài, mạnh mẽ và vô cùng thôi thúc. Miệng anh chà xát một cách đói khát lên miệng cô hết lần này đến lần khác trong khi lưỡi anh làm bùng lên ngọn lửa trong cô.

Cái hôn dường như dài bất tận. Vì cô hoàn toàn ngây thơ trước những cảm giác mới mẻ thế này nên anh không mất nhiều thời gian để loại bỏ sự xấu hổ cũng như kháng cự của cô. Nathan cố gắng kiềm chế ham muốn cồn cào của mình, nhưng khi những ngón tay cô luôn qua mái tóc ẩm ướt của anh, cũng như những vuốt ve nhẹ như lông hồng và đầy nhục dục đã thổi bùng lên ngọn lửa trong anh.

Anh không quá vội vàng. Anh đã thuần hóa được cô và đột nhiên thiếu kiên nhẫn. Sara buông một tiếng rên đứt quãng khi Nathan kéo tay cô ra khỏi cổ mình. Miệng anh lại chiếm đoạt lấy miệng cô như cảm thấy chưa thỏa mãn. Cô muốn được sát lại gần hơi ấm của anh lần nữa, để quán mình quanh hơi ấm đó. Nhưng anh không đáp ứng. Anh tiếp tục khóa tay và kéo xóc cô lên cùng một lúc. Cô không hiểu anh muốn gì ở cô cũng như không thể suy nghĩ mạch lạc vì cô đang mãi miết chú tâm vào

nụ hôn của anh và đơn giản là quá choáng ngợp bởi những cảm giác lạ lẫm và tuyệt vời bên trong cô.

“Giờ thì, em có thể đặt cánh tay mình quanh người ta một lần nữa”, anh thì thầm khi kết thúc nụ hôn. Nụ cười của anh lấp đầy sự dịu dàng. Chúa ơi, cô thật trong sáng. Biểu hiện hoang mang của cô không giấu được anh. Niềm đam mê và sự bối rối đều hiện rõ cho anh thấy. Nathan chưa bao giờ biết một phụ nữ có thể phản ứng đầy cởi mở và phóng túng đến thế.

Anh hơi rung động khi phát hiện ra mình muốn làm cô hài lòng nhiều đến thế nào. Sự tin tưởng ngây thơ cô sẵn sàng trao cho anh khiến Nathan cảm thấy như thể mình có thể chinh phục cả thế giới.

Nhưng trước tiên anh sẽ phải chinh phục cô. “Đừng sợ”, anh thì thầm với một giọng khàn khàn, rồi vuốt ve má cô bằng mu bàn tay, mỉm cười khi cô nghiêng mặt về phía tay anh theo bản năng để được vuốt ve nhiều hơn.

“Em đang cố để không sợ hãi”, cô thì thầm đáp lại. “Những lo lắng thật sự đã giảm bớt vì em biết ngài quan

tâm đến những cảm giác của em.”

“Em đi đến kết luận đó từ khi nào?”

Anh tự hỏi khi thấy một tia lấp lánh đột ngột xuất hiện trong mắt cô. Cô dường như đang thích thú về điều gì đó.

“Khi ngài đồng ý rằng em có thể giữ quần áo của mình.”

Nathan thở dài. Anh quyết định đây không phải lúc để nói đến sự thật là anh vừa mới cởi bỏ áo choàng và váy ngủ của cô. Anh đoán là cô sẽ sớm phát hiện ra.

“Ta không phải là một người đàn ông quá kiên nhẫn, Sara, đặc biệt khi ta muốn điều gì đó mãnh liệt như ham muốn em.”

Anh đặt tay quanh eo cô và kéo dần về phía mình. Hai làn da cọ sát vào nhau. Cô tròn mắt, nhưng trước khi tìm lại đủ lý trí để quyết định rằng liệu mình có thích cảm giác này hay không, miệng anh đã yên vị trên môi cô một lần nữa.

Người đàn ông này chắc chắn biết cách để hôn. Cô đã không làm cho anh phải ép buộc mình mở miệng - thay vì thế cô nhanh chóng trở thành kẻ xâm lược. Lưỡi cô cọ xát với lưỡi anh trước. Anh cầu nài. Cô nghĩ âm thanh đó có nghĩa là anh thích sự táo bạo của mình và cô hoàn toàn trở nên phóng túng hơn.

Một nụ hôn hoang dã. Anh muốn thấp lại niềm đam mê giữa họ. Khi cô bắt đầu bật ra những tiếng thút thít đầy gợi cảm trong cổ họng, anh biết mình đã đạt được mục tiêu. Cô hoàn toàn nóng bỏng vì anh một lần nữa. Và Chúa ơi, âm thanh khiến anh muốn được ở bên trong cô đến nhưc nhối.

Tay cô nắm chặt vai anh. Bộ ngực mềm mại của cô cọ xát vào ngực anh. Anh nâng cô lên và kéo sát vào cơ thể mình, rồi đắm chìm trong tiếng thở hổn hển và sự gần gũi được tạo ra bởi một cái hôn dài và nóng bỏng khác.

Sara dường như không thể nắm bắt được bất cứ ý nghĩ nào. Cảm giác mà nụ hôn của anh mang lại thật lạ, thật tuyệt vời. Cô thậm chí không thể giữ được sự xấu

hồ của mình.

Cô biết anh đã cởi bỏ toàn bộ quần áo của mình, nhưng vẫn cố ý trêu chọc anh khi nhắc khéo rằng anh đã hứa sẽ để cô mặc quần áo. Đó là một mảnh lời của cô, nhưng lý do cô làm vậy thật khôn ngoan. Cô muốn anh chậm lại, để mình có thêm thời gian làm quen với cơ thể, hơi nóng và những đụng chạm của anh.

Cô không hề biết họ đã ở trên giường như thế nào, nhưng Nathan đột nhiên kéo chiếc chăn lại. Miệng anh rời khỏi miệng cô khi Nathan nhắc cô lên và cẩn thận đặt nằm xuống chính giữa những tấm chăn. Anh không cho cô thời gian để cố gắng che giấu cơ thể trần trụi của mình, nên nằm theo cô xuống giường, bao phủ lên cô bằng cơ thể ấm áp của anh.

Quá nhiều, quá sớm. Sara bắt đầu cảm thấy hoàn toàn mắc kẹt trong sự yêu thương của anh. Cô không muốn sợ hãi và không muốn làm anh thất vọng.

Niềm đam mê mơ hồ lập tức biến mất. Cô không muốn làm điều này thêm chút nào.

Nhưng cô cũng không muốn anh ngừng hôn cô. Và Chúa ơi, cô rất sợ hãi.

Anh có thể sẽ phản đối nếu cô bắt đầu hét. Vì vậy cô ngậm chặt miệng với nỗ lực giữ cho tiếng hét nằm im trong cổ họng.

Đầu gối anh cố gắng tách hai chân cô ra. Cô sẽ không cho phép sự gằn gù đó và bắt đầu kháng cự lại. Cô cũng đánh vào hai vai anh. Anh lập tức ngừng lại và tựa người lên khuỷu tay để giảm bớt trọng lượng khỏi người cô, rồi bắt đầu nhám nháp hõm cổ Sara. Cô thích điều này. Hơi thở của anh ấm áp, ngọt ngào, trêu chọc và mon trón vành tai khiến Sara rùng mình. Với một tiếng thì thầm đen tối, anh nói rằng cô đã khiến mình hài lòng biết bao, khiến anh ham muốn cô như thế nào, thậm chí còn nói rằng anh thấy cô xinh đẹp đến nhường nào. Khi kết thúc những lời khen ngợi, anh chắc chắn rằng mình đã dễ dàng cô chấp nhận anh hoàn toàn.

Anh đã nhầm. Ngay khi anh cố gắng tách đùi cô ra một lần nữa, cô trở nên hoàn toàn cứng rắn. Anh nghiêng rãnh trong nỗi thất vọng.

Cảm giác từ làn da mềm mại của cô khiến Nathan điên cuồng với nhu cầu được ở bên trong cô. Nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng cho cuộc xâm lăng của anh. Trán anh lấm tẩm mồ hôi khi nỗ lực kiềm chế bản thân. Mỗi lần tay anh di chuyển chạm vào bầu ngực, Sara căng thẳng trở lại. Sự thất vọng của Nathan nhanh chóng khiến nỗi khát khao còn cao trở nên đau đớn.

Sẽ chỉ mất vài phút trước khi anh hoàn toàn mất kiểm soát với chính bản thân mình. Chúa ơi, anh không muốn làm đau cô. Anh đang cảm thấy tuyệt vọng được đẩy vào trong nơi ấm áp của cô, nhưng cô sẽ phải ham muốn, ẩm ướt và sẵn sàng khi anh cũng biến cô thành của mình.

Cô chắc chắn là mình chưa sẵn sàng nên cầu vai anh và cố đẩy ra.

Anh quyết định để cô được như ý trong một hoặc hai phút. Nathan lăn sang một bên, nghĩ đến việc đặt một khoảng cách nho nhỏ giữa họ trước khi anh hoàn toàn mất đi sự tỉnh táo và nhấn chìm mình trong cô.

Anh nghĩ rằng mình chỉ cần vài phút để tìm lại sự cương quyết của bản thân. Khi trái tim anh ngừng đập điên cuồng trong lồng ngực, không còn quá đau đớn đến ghê tởm và khi cơn đau khủng khiếp ở chỗ ấy giảm đi một chút, anh sẽ thử lại lần nữa.

Anh nghĩ rằng ve vãn một trinh nữ là một việc làm vô cùng khó khăn, vì anh hoàn toàn không có kinh nghiệm gì trong việc tán tỉnh hay ngủ với một trinh nữ, anh cảm thấy hoàn toàn không đủ.

Có lẽ một lúc nào đó sau này, khi anh là một người đàn ông già, rất già, anh sẽ nghĩ lại cái đêm tra tấn đầy ngọt ngào này và tự cười chính mình. Nhưng lúc này anh không có tâm trạng để cười. Anh muốn ôm thật chặt cô dâu của mình và khuấy động vài xúc cảm trong cô khi yêu cầu cô thôi sợ hãi anh.

Sự tương phản trong những suy nghĩ trái ngược khiến anh lắc đầu.

Chân tay Sara đang run lẩy bẩy. Ngay sau khi anh dịch ra xa, cảm giác bị mắc kẹt đầy bất lực biến mất. Cô

muốn anh hôn mình lần nữa. Nhưng vẻ mặt Nathan khiến cô lo lắng. Anh trông như thể muốn quát cô. Cô hít một hơi thật sâu, rồi lặn người sang để đối mặt với anh. “Nathan?”

Anh không trả lời. Đôi mắt nhắm chặt, quai hàm nghiến lại.

“Chàng đã nói rằng mình là một người kiên nhẫn.”

“Đôi khi.”

“Chàng đang thất vọng về em, đúng không?”

“Không.”

Cô không tin anh. “Đừng cau mày”, cô thì thầm. Cô vươn người để chạm vào lồng ngực anh.

Anh phản ứng như thể cô vừa mới đốt cháy mình. Nathan cảm thấy nao núng. “Chàng không muốn làm điều này nữa ư?”, cô hỏi. “Chàng không muốn em nữa?”

Không muốn cô? Anh chỉ muốn giữ chặt tay cô và

buộc cô phải cảm thấy anh muốn cô nhiều như thế nào. Dĩ nhiên, anh đã không làm thế vì chắc chắn cô sẽ lại cảm thấy sợ hãi.

“Sara, cho ta một phút”, anh nói với giọng gấp gáp. “Ta sợ...” Anh không kết thúc lời giải thích, không nói rằng anh đang sợ sẽ khiến cô bị đau nếu mình chạm vào. Sự thú nhận đó sẽ chỉ tăng thêm nỗi sợ hãi của cô mà thôi, vì thế anh giữ im lặng.

“Chàng không cần phải sợ”, cô thì thầm.

Nathan không thể tin những gì mà tai mình đang nghe. Anh mở mắt nhìn cô. Sara không thể thật sự nghĩ... Và sự dịu dàng trong mắt cô cho anh biết cô thật sự tin là anh đang sợ.

“Vi Chúa, Sara, ta không sợ.”

Ngón tay cô chậm rãi dạo chơi trên ngực anh. Anh bắt lấy tay cô khi nó đi đến vùng bụng phẳng của anh. “Ngừng lại”, anh ra lệnh.

“Chàng chỉ mang những phụ nữ đầy kinh nghiệm

lên giường đứng không, Nathan?”

Câu trả lời của anh là một tiếng cầu nhàu nho nhỏ.

Cô cười. “Nathan, chàng thích hôn em, đúng chứ?”

Nathan vừa hỏi cô câu hỏi đó cách đây mười lăm phút, khi đang cố gắng tống khứ nỗi sợ của cô đi. Thề có Chúa, anh có thể sẽ phá lên cười nếu như không quá đau đớn như bây giờ. Người phụ nữ này đang đối xử với anh như thể anh chưa từng làm chuyện này bao giờ.

Anh đang định nói ra những suy nghĩ thẳng thừng của Sara thì cô tiến sát lại. Nathan đột nhiên nhận ra rằng cô dâu của mình không còn sợ anh nữa. “Đúng không?”, cô cố chấp.

“Đúng thế, Sara, ta thích hôn em.”

“Vậy làm ơn hãy hôn em lần nữa.”

“Sara, hôn không chỉ là điều duy nhất trong tâm trí ta. Ta muốn chạm vào em. Tất cả mọi nơi.”

Anh chờ cô cứng người lại lần nữa. Chúa ơi, anh ước gì mình có sự kiên nhẫn cho việc này. Từng dây thần kinh của anh như thể sắp dính lại với nhau, tất cả những gì anh có thể nghĩ là được giải phóng bên trong cô.

Anh nhắm mắt lại và gặm gù.

Ngay sau đó Nathan cảm thấy cô cầm tay mình. Anh mở mắt ngay khi cô đặt tay anh lên bao phủ lên một bên ngực căng tràn của mình.

Anh không động đậy một lúc lâu. Cô cũng không. Họ chỉ nhìn chằm chằm vào mắt nhau. Anh chờ để nhìn xem cô sẽ làm gì tiếp theo. Trong khi cô lại chờ anh tiếp tục nhiệm vụ của mình.

Sara sớm trở nên mất kiên nhẫn. Anh đang nhẹ nhàng mon trón hai bên nhũ hoa của cô. Những cảm nhận từ bàn tay anh khiến cô cảm thấy râm ran ở sâu bên trong cơ thể. Nó cũng khiến cô liêu lĩnh. Cô cọ xát ngón chân của mình với chân anh và từ từ nhắc người dậy để hôn anh.

“Em ghét cảm giác bị mắc kẹt”, cô thì thầm khi trao anh nụ hôn nhẹ tựa lông hồng.

“Nhưng em không cảm thấy bị mắc kẹt lúc này, Nathan. Đừng từ bỏ em, chồng yêu. Đây là một trải nghiệm mới mẻ với em. Thật đấy.”

Anh nhẹ nhàng vuốt ve má cô và thì thầm, “Ta sẽ không từ bỏ”. Có một chút cười trong giọng khi anh nói thêm vào, “Thật đấy”.

Cô thở dài và hôn anh theo cách cô muốn. Khi lưỡi cô luồn vào trong để tìm lưỡi anh, sự kiểm soát của Nathan biến mất. Anh trở thành kẻ xâm lược một lần nữa, khiến nụ hôn của họ thậm chí sâu hơn với sự phóng túng hoang dã.

Anh tiếp tục cuộc tấn công nhẹ nhàng của mình cho đến khi cô cong lưng và cổ mang anh sát lại. Nathan không đáp ứng nhu cầu của cô mà cúi xuống hôn lên phần giữa mông hoặc giữa hai bầu ngực của cô. Miệng anh trêu chọc qua lại giữa đôi nhũ hoa cho đến khi chúng cương cứng. Lưỡi anh khiến cô phát điên. Khi không thể

chịu đựng nỗi sự đau khổ ngọt ngào này nữa, cô nắm lấy tóc anh và bắt đầu giật mạnh.

Sara cảm thấy như thể mình bị đánh bởi một tia sét nóng bỏng khi anh dùng miệng xâm chiếm một bên nhũ hoa của cô. Cô cong người, đòi hỏi nhiều hơn.

Một cảm giác quặn thắt ấm áp cuộn lên trong dạ dày cô. “Nathan, làm ơn”, cô rên rỉ. Cô không có bất cứ ý tưởng nào về điều muốn cầu xin anh, chỉ biết rằng hơi nóng bùng lên đang khóa lấp khiến tâm trí cô mù mịt.

Miệng anh chuyển sang gò bồng đảo bên cạnh ngay khi bàn tay trượt xuống giữa hai đùi cô. Cô không cong oằn lên đón chờ anh nhưng bật ra tiếng rên rỉ đứt quãng khác.

Nathan nghiêng người chống trên một khuỷu tay để có thể trông thấy vẻ mặt cô. Cô cố gắng giấu mặt vào hõm vai anh. Anh dịch ra và lùa tay nắm lấy tóc cô.

“Ta thích cách em hưởng ứng với ta”, anh thì thầm. “Em có thích cách ta chạm vào em không?”

Anh đã biết rõ câu trả lời. Anh có thể cảm thấy cô đang sẵn sàng như thế nào. Thật nóng bỏng làm sao. Ngón tay anh lần xuống nơi thâm kín của cô và chậm rãi đi vào bên trong.

Đôi tay cô nắm chặt hai bên hông anh cho đến giây phút đó, rồi thả lỏng, vuốt ve vai và lưng anh.

Ngón tay cô cào lên lưng anh. “Nathan”, cô thì thầm. “Đừng làm thế. Ôi, Chúa ơi, đừng dừng lại.”

Cô tiếp tục mâu thuẫn với chính mình bằng cách uốn cong lưng lên ép người vào tay anh. Nathan gần như không thể nghe thấy những gì cô đang nói. Cơ thể anh rung lên bởi ham muốn nguyên thủy được chiếm hữu cô.

Anh ngăn lại phản đối yếu ớt của cô bằng một nụ hôn rồi bao phủ lên cô. Cô không cố khóa chân lại, thay vào đó di chuyển để vật cứng cáp của anh nằm giữa đùi mình.

Nathan nắm lấy tóc cô để giữ thẳng bằng khi hôn

anh. Cái cách cô cọ xát xương chậu vào anh khiến anh phát điên. Anh không thể nhẹ nhàng được nữa. Cô sẽ không để anh làm như thế. Móng tay của cô khiến anh đau nhói. Anh thích điều đó. Cô đang rên rỉ. Anh thậm chí còn thích điều đó nhiều hơn.

Anh từ từ đi vào trong cô nhưng dừng lại ngay khi cảm thấy bức màng mỏng phản kháng. Anh ngẩng đầu lên, đủ để có thể nhìn vào mắt cô.

“Quấn chân quanh hông ta”, anh ra lệnh, giọng gay gắt với sự cương quyết.

Khi cô làm theo những gì anh yêu cầu, anh buông một tiếng gầm nhỏ. Và vẫn còn chút do dự.

“Nhìn ta này, Sara.”

Cô mở mắt và nhìn vào mắt anh.

“Em sẽ thuộc về ta. Bây giờ và mãi mãi.”

Mắt cô mờ đi vì đam mê. Cô giờ hai tay ôm lấy khuôn mặt anh. “Em luôn luôn thuộc về chàng, Nathan.

Luôn luôn.”

Miệng anh tiếp tục bao phủ miệng cô. Anh đẩy sâu vào trong cô bằng một chuyển động nhanh mạnh, nghĩ đến chuyện làm sao để cơn đau mà anh biết cô sẽ cảm thấy trôi qua và kết thúc một cách nhanh nhất có thể.

“Ngoan nào, em yêu”, anh thì thầm khi cô kêu lên. Anh đã hoàn toàn ở trong cô. Cái nóng chặt chẽ trong cô bao phủ lấy anh, ép sát vào anh. “Chúa ơi, nó thật tuyệt vời”, anh nói với một tiếng rên.

“Không, nó không tuyệt vời chút nào”, cô kêu lên, cố gắng dịch chuyển để giảm bớt cơn đau. Nhưng anh đã giữ hông cô lại không để cô cử động.

“Sẽ tốt hơn trong một phút nữa”, anh nói với cô. Hơi thở của anh nặng nhọc, nghe như thể đã bị rút hết sạch hơi. Mặt anh đặt hờ hững thoải mái trên hõm cổ cô, dùng răng và lưỡi món trớn, đùa nghịch trên da thịt cô. Sự tra tấn ngọt ngào đã khiến cô phần nào quên đi cơn đau.

“Đừng đẩy vào ta như thế, Sara”, anh ra lệnh, giọng khắc nghiệt và căng thẳng. “Ta không thể dừng lại được nữa. Ta không thể.”

Lưỡi anh cọ vào dải tai cô. Cô ngừng đấu tranh và buông tiếng thở dài trong khoái lạc.

“Con đau sẽ không kéo dài lâu”, anh thì thầm. “Ta hứa.”

Sự dịu dàng và quan tâm trong giọng Nathan khiến cô hưởng ứng nhiều hơn là lời hứa anh dành cho cô. Dù thế, cô hy vọng là anh đúng. Cô vẫn còn đau. Con đau vẫn tiếp tục, nhưng sau một phút nó có vẻ đỡ hơn. Tuy nhiên, khi anh bắt đầu di chuyển, cơn đau lập tức quay lại.

“Nếu chàng không di chuyển, cơn đau sẽ không quá kinh khủng”, cô thì thầm.

Tiếng rên của anh thật thô lỗ.

“Được không, Nathan?”, cô nài nỉ.

“Được”, anh trả lời, đáp lại sự lo lắng trong giọng cô. Dĩ nhiên đó là một lời nói dối nhưng cô quá ngây thơ để hiểu anh cần được chuyển động nhiều như thế nào. “Ta sẽ không di chuyển.”

Tay cô bắt đầu vuốt ve tóc và gáy của anh.

Tiếng rên của anh trở nên thô ráp hơn. Hơi nóng trong cơ thể đang bốc lên ngoài tầm kiểm soát và cơn đau khi phải kiềm chế của anh đang yêu cầu được lắng dịu.

Cô dường như không thể ngừng thôi thúc đụng chạm vào anh. “Nathan, hôn em.”

“Cơn đau của em đã hết?”

“Hầu hết.”

Anh cố tình rút ra một chút khi hôn cô, sau đó lại từ từ đẩy vào bên trong.

“Chàng đang di chuyển”, cô kêu lên.

Thay vì nói lời đồng ý, anh hôn cô. Khi anh thử rút ra một lần nữa, móng tay cô bấu vào cặp đùi cứng cáp của anh. Cô đang cố gắng giữ anh sát vào mình. Nathan lờ đi sự chống đối của cô và tìm cách khiến cô thêm muốn anh như anh đang thêm muốn cô. Tay anh nhẹ nhàng trượt xuống dưới, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve ngọn lửa bên trong cô.

Cô ngả đầu lên trên gối, nới lỏng đôi bàn tay bấu chặt trên đùi anh.

Sau đó cô bắt đầu chuyển động, hông đẩy lên sát về phía anh. Những hành động của cô theo bản năng, hết sức nguyên thủy và không thể kiểm soát được.

Cô cũng sớm trở nên đòi hỏi. Anh đáp ứng cô bằng cách từ từ rút ra và đẩy mạnh hơn vào trong cô.

Sara cong người về phía anh một cách mạnh mẽ. Chiếc giường kêu cọt kẹt theo chuyển động bập bênh của họ. Trong ánh nến, cơ thể họ lấp lánh bởi những giọt mồ hôi. Tiếng rên rỉ ngọt ngào của cô pha trộn với những tiếng gầm gừ nguyên thủy của anh.

Cả hai đều trở nên hoang dại, mù mịt khi tìm kiếm sự thỏa mãn cuối cùng. Anh không thể dừng lại khi tìm thấy cơn khoái cảm đỉnh điểm của chính mình và gần như thét lên khi tuôn trào trong cô.

Đầu anh rơi xuống vai cô, hoàn toàn đầu hàng trước cơn cực khoái đang cháy bỏng thống trị trong anh.

Anh biết cô đã gần như giải phóng được bản thân. Anh lại tiếp tục đưa đẩy cho đến khi nhận thấy cô căng người lên áp sát vào anh, rồi đẩy cô lên đến đỉnh điểm của khoái cảm bằng một cú đẩy mạnh mẽ và hoang dã nữa.

Cô thét lên tên của anh.

Tiếng thét của cô văng bên tai anh. Anh đổ sụp lên người Sara, sức nặng từ cơ thể anh như đánh tan sự run rẩy của cô.

Không ai trong hai người họ cử động trong một lúc lâu, rất lâu.

Nathan quá thỏa mãn. Cô quá kiệt sức.

Sara cảm thấy một dòng nước ẩm ướt gần tai mình và đưa tay lên chạm vào nó, rồi ngay sau đó cô nhận ra rằng mình đang khóc. Chúa ơi, cô thật sự đã mất bình tĩnh sao? Dù là thế, cô cũng quá hài lòng đến mức gạt đi nỗi lo lắng về điều đó. Và cũng quá thỏa mãn nữa. Tại sao trước đây không ai nói với cô là làm tình lại có thể tuyệt vời đến thế? Nhịp đập trong trái tim của chồng đang hòa nhịp với của cô. Sara buông một tiếng thở dài hạnh phúc. Giờ thì cô đã là vợ anh.

“Chàng không thể gọi em là cô dâu được nữa”, cô thì thầm trên cổ anh. Trong cơn bốc đồng, lưỡi cô nghịch ngợm trên da anh. Hương vị của anh mặn mà, nam tính và tuyệt vời vương trên đầu lưỡi.

“Ta có quá nặng với em không?”

Giọng anh như bao trùm toàn bộ cơ thể cô. Cô trả lời, “Vâng, chàng đang trở nên nặng nề”. Anh ngay lập tức lăn người nằm ngửa ra.

Cô vẫn chưa muốn anh rời đi mà muốn anh ôm mình, nói rằng cô là một cô gái tốt thế nào, tặng cô

những lời khen ngợi và yêu thương như tất cả các bà vợ mong muốn được nghe. Cô cũng muốn anh hôn mình một lần nữa.

Cô không nhận được bất cứ điều gì. Mắt Nathan nhắm nghiền. Anh trông yên bình và say ngủ.

Cô không hay biết về cuộc chiến nội tâm mà Nathan đang phải tự mình đương đầu. Anh đang tuyệt vọng cố tìm hiểu xem điều gì đã xảy ra. Nathan chưa bao giờ hoàn toàn mất kiểm soát. Cô đã mê hoặc anh. Và, khiến anh nhầm lẫn. Anh đang cảm thấy mình bị công kích, chết tiệt, và bị cảm giác sợ hãi bao trùm.

Sara lặn đến cạnh anh. “Nathan?”

“Sao?”

“Hãy hôn em.”

“Ngủ đi.”

“Hôn chúc em ngủ ngon.”

“Không.”

“Tại sao không?”

“Ta sẽ lại muốn em nếu hôn em”, anh cuối cùng cũng giải thích. Anh không buồn nhìn cô mà nhìn chăm chăm lên trần nhà. “Em quá nhạy cảm.”

Cô ngồi dậy, nhăn mặt với sự khó chịu cô cảm thấy giữa hai đùi. Anh nói đúng. Cô quá nhạy cảm. Nhưng nó dường như không phải vấn đề.

Cô vẫn muốn anh hôn cô.

“Chàng là người duy nhất khiến em nhạy cảm”, cô lầm bầm, chọc vào vai anh. “Em nhớ là đã nói chàng không được cử động.”

“Em cử động trước, Sara. Nhớ không?”, anh kéo dài giọng.

Cô đỏ mặt. Tim đập sai nhịp. Giọng anh không quá cáu kỉnh. Cô ôm người anh, muốn anh vòng tay ôm cô. “Nathan, phần kết thúc thường không quan trọng bằng

phần đang diễn ra phải không?”

Anh không biết cô đang nói về điều gì. “Đi ngủ đi”, anh yêu cầu lần thứ hai và giật chiếc chăn phủ lên hai người, rồi nhắm mắt lại.

Cô vòng tay qua ôm anh. Cô kiệt sức. Và, thất vọng. Cô đã nói với anh điều đó.

Anh cười lớn. “Sara, ta biết em đã cảm thấy thỏa mãn.”

“Đó không phải là những gì em muốn nói”, cô thì thầm.

Cô chờ Nathan yêu cầu mình giải thích cho anh ý của cô là gì, nhưng rồi từ bỏ khi anh chỉ im lặng.
“Nathan?”

“Chết tiệt, giờ thì gì nữa?”

“Làm ơn đừng dùng giọng đó để nói với em.”

“Sara...”, giọng anh bắt đầu chứa sự cảnh báo.

“Sau khi chàng đưa những phụ nữ khác lên giường, ôi, sau đó... chàng đã làm gì?”

Lạy Chúa, cô đang ám chỉ điều gì? “Ta bỏ đi”, anh ngắt lời.

“Chàng đang định rời bỏ em?”

“Sara, đây là giường của ta. Ta sẽ đi ngủ.”

Sự kiên nhẫn của cô chấm dứt. “Không, trước khi em làm rõ chuyện này với chàng”, cô tuyên bố. “Sau khi một người đàn ông kết thúc... việc đó, anh ta nên nói với vợ rằng cô ấy tuyệt như thế nào. Sau đó anh ta nên hôn cô ấy và ôm cô ấy thật chặt. Họ sẽ ngủ trong vòng tay nhau.”

Nathan không kìm được, bật cười. Cô đang nói những thứ chết tiệt nhất. Nghe cũng giống như một đôi thông thường. “Nó được gọi là làm tình, Sara, và làm thế nào em biết đâu là điều đúng đắn? Em là một trinh nữ, nhớ không?”

“Em biết điều gì là đúng đắn”, cô phản đối.

“Sara?”

“Vâng.”

“Đừng hét lên với ta.”

Anh quay sang nhìn cô. Khi thật, cô trông như thể sắp khóc. Anh không có kiên nhẫn để đối phó với những giọt nước mắt của cô. Chúa ơi, cô thật dễ tổn thương và... xinh đẹp. Đôi môi của cô màu hồng và sưng lên bởi những cái hôn của anh.

Anh giờ tay và kéo cô vào lòng. Sau khi đưa cho cô một cái hôn nhanh lên trán, anh kéo mặt cô xuống hõm vai và lẩm bầm. “Em là một người phụ nữ tuyệt vời. Giờ thì đi ngủ thôi.”

Giọng anh như không hề nghiêm túc, nhưng cô không quan tâm. Anh đang ôm cô, vuốt ve lưng cô. Cô nghĩ đó là điều đáng để nói đến. Cô xích lại gần anh và nhắm mắt lại.

Cằm của anh để hờ hững và thư thái trên đỉnh đầu cô. Mỗi khi hình ảnh về lúc làm tình của họ xuất hiện

trong đầu anh, anh khóa chặt nó lại. Anh không sẵn sàng để cảm xúc của mình hiện ra rõ như lòng bàn tay. Anh chỉ đơn giản là quá nguyên tắc để cho một người phụ nữ có được sự gần gũi đó.

Anh chỉ trôi vào giấc ngủ khi cô thì thầm tên anh lần nữa. Anh siết chặt Sara để cho cô biết rằng mình muốn cô giữ im lặng. Cô lại thì thầm tên anh.

“Sao?”, anh trả lời với một cái ngáp cố tình.

“Chàng có biết giữ và ôm nhau như thế này gọi là gì không?”

Cô không định tốn thêm công sức nào với anh nữa cho đến khi cô nói với anh cô đang nghĩ gì. Nathan siết chặt cô lần nữa và đồng ý. “Không, Sara, nó gọi là gì?”

“Yêu thương.”

Anh rên lên. Cô cười. “Một khởi đầu tốt, đúng không?”

Tiếng ngáy của anh là câu trả lời duy nhất. Sara

không bận tâm rằng anh đã quá thô lỗ khi ngủ ngay giữa lúc cô đang nói chuyện đầy nhiệt thành. Cô đơn giản sẽ giải thích lại tất cả cho anh vào ngày mai.

Cô không thể chờ đến ánh sáng ban mai. Cô đang tìm ra hàng trăm cách để khiến Nathan nhận ra sự may mắn của mình. Cô biết mình là người bạn đời hoàn hảo của anh. Anh vẫn chưa biết điều đó, nhưng cuối cùng, với sự kiên nhẫn và hiểu biết, anh sẽ nhận ra mình yêu cô nhiều như thế nào. Cô chắc chắn điều đó.

Cô là vợ anh, tình yêu của anh. Hôn nhân của họ đúng đắn trong mọi khía cạnh. Có một mối dây liên kết giữa họ. Hôn nhân là một gắn kết thiêng liêng, và Sara quyết định bảo vệ và trân trọng lời thề của cô.

Cô ngủ thiếp đi, ôm anh chặt trong vòng tay. Ngày mai cuộc sống mới của cô sẽ chính thức bắt đầu với danh phận là vợ của Nathan. Đó sẽ là một ngày của thiên đường.

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Đó là một ngày của địa ngục.

Nathan rời khỏi ca bin trước khi cô thức dậy. Anh mở nắp cửa sập cho cô, căn phòng tràn ngập không khí trong lành và ánh nắng mặt trời. Thời tiết đã ấm áp hơn hôm trước. Sau khi tắm, cô mặc một chiếc váy hoàng gia màu xanh da trời nhạt viền trắng và đi tìm chồng. Cô muốn hỏi anh ga trải giường sạch được cất ở đâu để cô có thể thay. Cô cũng muốn được anh hôn lần nữa.

Sara vừa bước những bước đầu tiên trên đường lên boong chính thì nghe thấy tiếng hét của một người đàn ông. Cô vội vã tiến về phía trước để xem sự hỗn loạn đó là về cái gì và suýt chút nữa vấp ngã lên một người đàn ông đã ngã sõng soài nằm dài trên sàn. Người thủy thủ già rõ ràng đã bị ngã một cú đau điếng, vì ông ta như thể

đang ngủ một cách ngon lành.

Chiếc dù cô không tìm thấy ngày hôm qua đang xoắn lại giữa hai chân ông ta. Jimbo quỳ xuống bằng một gối bên người đàn ông đang nằm dài. Gã tát vào má người đàn ông hai lần với nỗ lực đánh thức ông ta tỉnh dậy.

Trong vài giây một đám đông đã tụ tập xung quanh họ. Ngay lập tức, mỗi người đều đưa ra một hoặc hai gợi ý cho Jimbo cách để đánh thức ông ta.

“Cái quái gì đã xảy ra thế này?”, giọng Nathan vang rền ngay phía sau Sara. Cô không quay lại khi trả lời câu hỏi của anh. “Em tin ông ta đã trượt chân trên một thứ gì đó.”

“Đó không phải là một cái gì đó, phu nhân của tôi”, một trong số những thủy thủ nói. Anh ta chỉ lên sàn tàu.

“Chiếc dù của cô đã vướng vào chân ông ta.”

Sara bị buộc phải nhận toàn bộ trách nhiệm. “Vâng, đó là dù của tôi”, cô nói.

“Tai nạn của ngài đây là lỗi của tôi. Ông ấy sẽ ổn chứ, Jimbo? Tôi thật sự không cố ý gây ra tai nạn nhỏ nhỏ này. Tôi...”

Jimbo nhìn cô đầy thương hại. “Không cần phải nói tiếp, phu nhân Sara. Ai cũng biết đó chỉ là một tai nạn.”

Sara ngược lên nhìn đám đông. Hầu hết đều gật đầu và cười với cô. “Không cần kích động như thế, phu nhân. Ivan sẽ đánh thức ông ta dậy trong một vài phút nữa.”

Một người đàn ông với bộ râu màu cam gật đầu. “Đừng lo lắng”, gã xen vào. “Điều này không quá tệ. Lưng của hắn đã đỡ cho hắn rồi.”

“Murray?”, Jimbo gọi. “Mang cho tôi một xô nước. Thứ đó sẽ khiến ông ta phải tỉnh lại ngay thôi.”

“Ivan có thể nấu bữa tối nay không?” Người đàn ông Sara nhớ tên là Chester hỏi câu hỏi đó. Gã ta đang cau mày nhìn Sara.

Cô cau mày đáp trả. Rõ ràng là gã đang đổ lỗi cho

cô về tình huống xui xẻo này. “Dạ dày của ngài quan trọng hơn sức khỏe của bạn ngài hay sao?”, cô hỏi. Cô không cho gã thời gian trả lời mà quỳ xuống bên cạnh người đàn ông bất tỉnh và vỗ nhẹ lên vai ông ta. Người đàn ông già không phản ứng. Miệng ông ta đang há hốc.

“Chúa ơi, Jimbo, có phải tôi đã giết ông ấy không?”, cô thì thầm.

“Không, cô không giết ông ta”, Jimbo trả lời. “Cô có thể thấy ông ta vẫn đang thở, Sara. Khi tỉnh dậy, tất cả những gì ông ta cảm thấy là hơi đau đầu một chút thôi.”

Nathan nâng Sara lên và kéo ra khỏi đám đông nhưng cô không muốn rời đi. “Em phải chịu trách nhiệm cho tai nạn này”, cô nói. Ánh mắt cô vẫn nhìn thẳng về phía Ivan, nhưng cô hoàn toàn có thể trông thấy những cái gật đầu của những người đang vây quanh cô. Cô cảm thấy mình đỏ mặt khi nhận được sự đồng ý dễ dàng của họ. “Đó là một tai nạn”, cô kêu lên.

Không ai phản đối. Điều này khiến cô cảm thấy tốt

hơn. “Tôi nên chăm sóc Ivan”, cô lại tuyên bố. “Khi ông ấy mở mắt tôi phải nói cho ông ấy rằng mình lấy làm tiếc thế nào vì đã bỏ quên chiếc dù ở đó.”

“Ông ta sẽ không có tâm trạng mà nghe đâu”, Nathan dự đoán.

“Phải”, Lester đồng ý. “Ivan Kinh Khủng không phải người có thể tha thứ cho một chuyện nhỏ nhặt trong một thời gian khá dài. Hắn yêu sự ghét bỏ, phải không Walt?”

Người đàn ông có thân hình mảnh mai với cặp mắt nâu đậm gật đầu đồng ý.

“Điều này còn hơn cả một chuyện nhỏ nhặt, Lester”, gã lẩm bầm. “Ivan chắc chắn sẽ giận dữ.”

“Ivan có phải là đầu bếp duy nhất không?”, Sara hỏi.

“Đúng thế”, Nathan nói với cô.

Cô cuối cùng cũng quay lại nhìn chồng. Mặt Sara

đỏ gay gắt, cô thật sự không biết liệu hơi nóng trên má là do thực tế đây là lần đầu tiên họ gặp lại sau đêm thân mật hôm qua hay do cô đã gây ra sự náo loạn này.

“Tại sao họ lại gọi ông ấy là Ivan Kinh Khủng?”, cô hỏi. “Liệu có phải do tính khí khó chịu của ông ta?”

Anh gần như không thèm liếc mắt nhìn cô khi trả lời. “Họ không thích đồ ăn ông ta nấu”, anh nói rồi ra hiệu cho một trong số những người đàn ông đổ toàn bộ nước trong xô lên người Ivan. Người đầu bếp lập tức phun ra và rên rỉ.

Nathan gật đầu, rồi quay người bỏ đi. Sara không thể tin anh có thể rời đi mà không nói một lời với cô. Cô cảm thấy bị sỉ nhục. Cô quay người lại phía Ivan và đứng vắn tay trong khi chờ cơ hội để xin lỗi. Cô âm thầm tuyên bố mình sẽ tìm Nathan và cho anh một bài học khác về cách cư xử đúng mực.

Ngay khi Ivan ngồi dậy, Sara quỳ xuống bên cạnh ông ta. “Cầu xin ngài hãy tha lỗi cho tôi, vì đã gây ra cho ngài tai nạn này. Chính chiếc dù của tôi đã khiến

ngài bị trượt ngã, dù thế nếu ngài chỉ cần chú ý tới nơi mình đang đi, tôi chắc là ngài đã để ý đến nó. Tuy nhiên, tôi vẫn cầu xin sự tha thứ của ngài.”

Ivan xoa tay lên gáy trong khi nhìn chăm chăm vào người phụ nữ xinh đẹp đang cố gắng đỡ một chút lỗi lên ông ta. Sự lo lắng trong biểu hiện của cô ta khiến ông giữ lại sự cău kỉnh. Điều đó và cả sự thật là cô ta là người phụ nữ của thuyền trưởng.

“Nó không là gì so với một cú đánh tôi từng nhận được”, thay vào đó ông ta lầm bầm. “Cô đã không cố ý sao?”

Giọng ông ta pha một chút giọng Scotland. Sara nghĩ nó khá là kịch.

“Không, dĩ nhiên tôi không cố ý, thưa ngài. Ngài đã cảm thấy khỏe đủ để đứng lên chưa? Tôi sẽ giúp ngài đứng dậy.”

Vẻ cảnh giác của người đàn ông cho thấy ông ta không muốn nhận sự trợ giúp của cô. Jimbo kéo người

đầu bếp đứng dậy, nhưng ngay khi gã buông ông ta ra, ông ta bắt đầu lao đảo. Sara vẫn đang quỳ bên cạnh. Cô vớ tay ra để lấy cây dù từ giữa hai chân người đàn ông ngay lúc một thủy thủ khác vươn tay ra để đỡ người bạn của anh ta đứng vững. Ivan tội nghiệp đột nhiên bị kéo vào một cuộc lôi kéo vì vợ của thuyền trưởng đang kéo chân ông ta. Ivan cuối cùng lại bị ngã ngửa ra sau.

“Tránh xa tôi ra, tất cả các người”, ông ta gầm lên. Giọng ông ta nghe không còn chút kịch nào nữa. “Các người sẽ không được dùng xúp tôi nấu tối hôm nay. Đầu tôi đang đau, và giờ thì cái mông của tôi cũng nhức nhối. Thật chết tiệt nếu tôi không chui lên giường của mình bây giờ.”

“Coi chừng cái lưỡi của ông, Ivan”, Jimbo ra lệnh.

“Đúng”, một người đàn ông khác nói với ra.

“Chúng ta có một quý cô ở đây.”

Jimbo nhắc chiếc dù của Sara lên và đặt nó vào tay cô. Gã quay người bỏ đi, nhưng những lời tiếp theo của cô buộc gã phải quay trở lại.

“Tôi sẽ chuẩn bị canh cho mọi người.”

“Không, cô sẽ không làm thế”, Jimbo nói với cô. Giọng đanh gọn của gã không cho phép bất cứ sự phản đối nào trong đó.

“Cô là người phụ nữ của thuyền trưởng và cô sẽ không phải làm những công việc tầm thường như thế.”

Vì cô không muốn rơi vào tranh cãi với Jimbo trước mặt những người còn lại, cô chờ đến khi gã bỏ đi. Sau đó cô cười với những người đàn ông đang nhìn mình.

“Tôi sẽ làm những bát xúp thật ngon cho mọi người. Ivan? Liệu điều đó có làm cho ngài cảm thấy tốt hơn khi được nghỉ ngơi cho đến hết ngày? Đó là những điều tối thiểu tôi có thể làm để đền bù vì vụ tai nạn.”

Ivan hoan nghênh. “Cô đã từng làm xúp trước kia chưa?”, ông ta hỏi với vẻ mặt nửa cười, nửa cau có.

Vì mọi người bắt đầu nhìn chằm chằm vào mình, cô quyết định nói dối. Nấu xúp sẽ khó thế nào nhỉ? “Ồ, vâng... tôi... rất nhiều lần”, cô nói cứng. “Tôi đã giúp

đầu bếp của chúng tôi làm rất nhiều bữa tối tuyệt vời.”

“Tại sao một phụ nữ xinh đẹp như cô lại phải làm những công việc tầm thường như thế?”, Chester hỏi.

“Ồ nông thôn rất... nhàm chán”, cô phản đối. “Nó cho tôi vài thứ để làm.”

Họ trông như thể đều tin vào lời nói dối đó. “Nếu ngài đủ khỏe để dẫn tôi xuống nhà bếp, Ivan, tôi sẽ bắt tay vào công việc ngay bây giờ. Một món xúp ngon cần nhiều giờ để hầm”, cô thêm vào với hy vọng là mình đúng.

Ivan cho phép cô đặt tay lên cánh tay mình. Ông ta tiếp tục xoa gáy bằng tay còn lại khi đưa cô về khu vực làm việc của mình. “Nó được gọi là khoang bếp, phụ nhân của tôi, không phải là nhà bếp”, ông ta giải thích. “Đi chậm thôi, cô gái”, Ivan cầu nhàu thêm vào khi cô vội vã đi trước. “Tôi vẫn còn choáng váng.”

Họ đi xuống một hành lang tối nối tiếp nhau cho đến khi cô hoàn toàn mất phương hướng. Dĩ nhiên, Ivan biết

đường và dẫn cô đến chính xác khu vực tôn nghiêm của mình, ông ta thấp hai cây nến, giữ chúng trong những quả cầu thủy tinh và ngồi xuống cái ghế kê sát tường.

Có một lò nung khổng lồ ở chính giữa phòng. Nó chắc chắn là cái lớn nhất cô từng nhìn thấy. Khi cô nêu nhận xét đó với Ivan, ông ta lắc đầu.

“Nó không phải là lò nung, nó là bếp ở dưới tàu. Có một cái lỗ mở ở mặt sau. Cô phải đi vòng qua góc mới có thể nhìn thấy nó.

Đó là nơi tôi chế biến món thịt trên một vỉ nung. Ở phía này cô có thể nhìn thấy những miếng đồng khổng lồ chìm xuống thấp ở vị trí dễ thấy nhất. Có tất cả bốn miếng, tất cả đều cần thiết để tôi làm món xúp thịt bò. Cũng có thịt - nhưng một số đã hỏng. Tôi đã để riêng nửa bị ôi thiu ra khỏi những phần còn dùng được. Hầu hết đều đang được nấu chín trong nước, tôi đã thêm vào trước khi lên boong tàu vì có vài chuyện cần nói với Chester. Ở đây có đôi chút ngọt ngào, và tôi cần đôi chút gió biển trong lành.”

Ivan vẫy tay về phía đồng thịt bị ôi thiu ông ta đặt trên thành bếp, nghĩ rằng khi mình cảm thấy tốt hơn sẽ quăng đồng rác đó xuống biển, nhưng hoàn toàn quên mất chuyện giải thích vì đầu lại bắt đầu đau như búa bổ.

“Ồ đây không còn nhiều việc để làm”, ông ta lẩm bẩm sau khi đỡ hơn. “Chỉ cần thái rau và thêm gia vị vào. Tất nhiên, cô biết tất cả những thứ đó. Cô có muốn tôi ở lại cho đến khi tìm hiểu xong toàn bộ khoang bếp chứ?”

“Không”, Sara trả lời. “Tôi sẽ làm tốt thôi, Ivan. Ngài hãy đi và nhờ Matthew kiểm tra vết sưng xem. Có thể ông ấy sẽ có một số loại thuốc đặc biệt để giúp ngài giảm cơn đau nhức.”

“Đó là điều ông ta sẽ làm, cô gái”, Ivan đáp lại. “Ông ta sẽ cho tôi nửa lít đầy rượu grog để giảm cơn đau nhức và mệt mỏi, hoặc tôi sẽ được biết lý do tại sao.”

Ngay khi người đầu bếp rời khỏi, Sara bắt đầu làm việc. Cô sẽ làm món xúp ngon nhất mà mọi người chưa

bao giờ được ăn. Cô thêm vào những miếng thịt còn lại cô tìm được ở bên cạnh thành bếp, chia đều vào các nồi đặt trên các miếng đồng. Sau đó cô rắc vừa đủ các loại gia vị tìm thấy trong ngăn tủ bên dưới vào mỗi nồi. Một chai đầy lá khô đã nghiền nhỏ. Mùi hương khá cay, vì thế cô chỉ thêm một chút thứ đó vào.

Sara dùng toàn bộ thời gian còn lại của buổi sáng và một chút buổi trưa trong bếp. Cô thậm nghĩ có một chút kỳ lạ khi chẳng ai đến tìm cô. Dĩ nhiên, suy nghĩ đó hướng đến Nathan.

“Người này thậm chí chẳng thèm chào mình cho tử tế”, cô lẩm bẩm rồi lau trán bằng chiếc khăn mà cô giặt bên eo và hất những sợi tóc ẩm ướt qua vai.

“Ai đã không chào em một cách tử tế?” Tiếng nói trầm thấp đến từ ngưỡng cửa. Sara nhận ra âm điệu gầm gừ nhỏ của Nathan.

Sara quay người lại và cau mày nhìn anh. “Chàng đã không chào em một cách tử tế”, cô tuyên bố.

“Em đang làm cái gì ở đây?”

“Làm xúp. Chàng đang làm gì ở đây?”

“Tìm em.”

Trong bếp khá ẩm và cô chắc chắn đó là lý do cô đột nhiên cảm thấy đầu óc quay cuồng. Đó không thể là một phản ứng với cái cách anh đang nhìn.

“Em đã từng nấu xúp?”

Cô bước qua để đứng trước mặt anh trước khi trả lời. Nanthan dựa người vào ngưỡng cửa, trông thoải mái như một con báo đang chuẩn bị lao đi.

“Không”, cô nói. “Em không biết cách nấu xúp. Giờ thì em biết. Nó không quá khó.”

“Sara...”

“Những thủy thủ đều đổ lỗi cho em về tai nạn của Ivan. Em phải làm gì đó để có được sự tôn trọng của họ. Ngoài ra, em muốn những thuộc cấp của mình phải

thích em.”

“Thuộc cấp của em?”

Cô gật đầu. “Vì chàng không có một ngôi nhà và cũng chẳng có những người hầu, ôi, chàng sở hữu con tàu này, và vì thế thủy thủ của chàng cũng phải là thuộc cấp của em. Khi họ nếm xúp của em họ sẽ thích em.”

“Tại sao em phải quan tâm liệu họ có thích em hay không?”, anh hỏi.

Anh rời khỏi bức tường và đến gần cô hơn. Quỷ thật, anh nghĩ mình đang bị cô hấp dẫn như một gã nghiện rượu nhìn thấy những chai rượu. Tất cả đều là lỗi của cô vì trông quá ngọt ngào và xinh đẹp.

Mặt cô đỏ lên vì hơi nóng trong khoang bếp. Những sợi tóc xoăn của cô ướt nhẹp. Anh vươn tay, nhẹ nhàng vén một lọn tóc khỏi má cô. Nathan dường như còn ngạc nhiên với sự động chạm tự phát này hơn cả cô.

“Nathan, bất cứ ai cũng muốn được quý mến.”

“Ta thì không.”

Cô đưa ánh mắt bất mãn nhìn anh vì anh đã không đồng ý với cô. Anh bước thêm một bước nữa về phía cô. Đùi anh chạm vào đùi cô. “Sara?”

“Vâng?”

“Em vẫn còn đau vì tối hôm qua?” Mặt cô đỏ ửng lên tức thời. Cô không nhìn vào mắt anh khi trả lời mà nhìn chăm chăm vào xương quai xanh của anh. “Tối qua nó thật sự đau.” Cô thì thầm.

Anh nâng mặt cô bằng ngón cái. “Đó không phải là những gì ta hỏi em”, anh thì thầm nhẹ nhàng.

“Không phải ư?”

“Không”, anh trả lời.

“Vậy chàng muốn biết điều gì?”

Dường như cô cảm thấy ngạt thở vì anh. Anh thấy rằng cô cần một chút không khí trong lành. Quỳ thật,

anh không muốn cô lại ngát xiu. “Ta muốn biết liệu em còn đau không, Sara”, anh nói.

“Không”, cô trả lời. “Giờ em không còn đau nữa.”

Họ nhìn chăm chăm vào nhau trong một phút dài, và im lặng. Sara nghĩ anh có thể muốn hôn cô, nhưng không chắc chắn lắm. “Nathan? Chàng vẫn chưa chào em một cách tử tế.”

Cô đặt tay lên trước áo anh, nhắm mắt và chờ đợi.

“Chào hỏi một cách tử tế là cái quái gì?”, anh hỏi. Anh biết chính xác cô muốn gì từ anh, nhưng anh muốn xem cô sẽ làm gì tiếp theo.

Cô mở mắt và cau mày nhìn anh. “Chàng sẽ phải hôn em.”

“Tại sao?”, anh hỏi, trêu chọc cô lần nữa.

Sự bức tức của cô trở nên rõ ràng.

“Hãy làm đi”, cô ra lệnh.

Trước khi anh có thể hỏi cô câu hỏi tột tể nào khác, cô đưa tay siết lấy hai bên má anh và kéo đầu anh xuống, “Ôi, đừng để ý”, cô thì thầm. “Em sẽ tự làm điều này.”

Anh không có bất cứ phản đối nào. Nhưng anh cũng không đảm nhận nhiệm vụ. Sara đặt một nụ hôn trong sáng lên miệng anh, rồi ngả người ra sau. “Sẽ tốt hơn nhiều nếu như chàng hợp tác, Nathan. Chàng nên hôn đáp trả em.”

Giọng cô thấp, gợi cảm, mềm mại như thân thể ấm áp của cô đang ép vào anh. Một người đàn ông chỉ có thể chịu đựng được sự trêu chọc đến thế là cùng. Nathan cúi thấp đầu và chậm rãi chà miệng lên miệng cô. Sara thở hổn hển khi anh tách miệng cô và hôn thật sâu.

Cô hoàn toàn tan chảy trong vòng tay anh. Anh một lần nữa lại gần như bị hủy diệt bởi sự hưởng ứng dễ dãi của cô trước sự đụng chạm của anh. Lưỡi anh trêu đùa lưỡi cô, và anh không thể kiềm chế bật lên tiếng rên rỉ khoái lạc sâu trong cổ họng.

Khi Nathan cuối cùng cũng giật được ra khỏi cô, cô tựa hẳn người vào anh. Anh không thể cưỡng lại thôi thúc vòng tay qua người cô và ôm thật chặt. Cô ngửi thấy mùi hoa hồng và quế.

“Ai đã dạy em cách hôn?”, anh hỏi trong tiếng thì thầm thô ráp. Anh cho đó là một câu hỏi không hợp lý, vì sự thật cô vẫn còn là một trinh nữ khi anh đưa cô lên giường, nhưng dù sao anh cũng bị buộc phải hỏi câu hỏi đó.

“Chính chàng đã dạy em”, cô trả lời.

“Em chưa bao giờ hôn ai trước kia ư?”

Cô lắc đầu. Sự tức giận của anh tiêu tan trong nháy mắt. “Nếu chàng không thích cách em hôn...”, cô bắt đầu.

“Ta rất thích.”

Cô ngừng giải thích.

Anh đột nhiên đẩy hẳn người ra khỏi cô, nắm lấy

tay và kéo cô đến bên những cây nền. Anh thổi tắt nến và đi hướng ra hành lang.

“Nathan, em không thể rời khỏi bếp”, cô tuyên bố.

“Em cần một giấc ngủ trưa.”

“Em... cái gì cơ? Em không bao giờ ngủ trưa.”

“Em phải làm bây giờ.”

“Nhưng còn món xúp tuyệt vời của em?”

“Chết tiệt thật, Sara, ta không muốn em nấu ăn lần nữa.”

Cô cau mày với bờ lưng rộng của anh. Chúa ơi, anh thật độc đoán. “Em đã giải thích tại sao mình lại nhận nhiệm vụ này”, cô lầm bầm.

“Em nghĩ mình sẽ có được sự tin tưởng của những gã đàn ông đó với một bát thức ăn bỏ đi ư?”

Nếu anh đi chậm lại một chút, cô nghĩ mình có thể sẽ đá vào bắp chân anh.

Thay vì thế cô hét lên, “Nó không phải là thức ăn bỏ đi”.

Anh không muốn tranh cãi mà tiếp tục kéo Sara đi suốt quãng đường quay trở lại ca bin của họ. Cô có một chút ngạc nhiên khi anh theo cô vào trong.

Anh đóng cửa phía sau và chốt lại.

“Quay người lại, Sara.”

Cô nhìn mặt với anh vì sự độc đoán quá đáng, rồi làm như anh yêu cầu. Anh nhanh chóng cởi nút chiếc váy của cô nhanh hơn lần cuối cùng anh làm việc đó.

“Em thật sự không muốn ngủ trưa.” Cô lại nói với anh.

Anh không ngừng tháo những chiếc nút cho đến khi váy cô rơi xuống sàn. Cô chợt nhận ra rằng anh thật sự không có hứng thú bắt cô đi ngủ. Anh tháo tuột chiếc áo nhỏ mỏng manh trên người cô, nhưng khi đang cố cởi nốt cái trang phục đó, cô gạt tay anh ra.

Nathan nhìn cô hồi lâu. Với anh, thân hình cô thật sự hoàn hảo. Bộ ngực đầy đặn, vòng eo nhỏ nhắn với đôi chân thật dài, quyến rũ và tinh tế.

Cái nhìn nóng bỏng của anh nhanh chóng khiến cô thấy không thoải mái. Sara giật mạnh dây áo ngủ, sự cố gắng đó cũng không thể che giấu bộ ngực của cô.

Sara không cảm thấy bối rối khi anh cởi nút áo, bởi hành động đó thu hút toàn bộ sự chú ý của cô. “Chàng cũng sẽ ngủ ư?”

“Ta không bao giờ ngủ trưa.”

Anh quăng áo sơ mi sang một bên, dựa người vào cửa, và bắt đầu cởi giày. Sara lùi lại một chút.

“Chàng không phải đang thay quần áo, đúng không?”

Anh cười nhếch mép, đáng yêu. “Không.”

“Chàng không muốn...”

Anh không nhìn cô khi trả lời. “Ôi, đúng vậy, ta

muốn”, anh kéo dài giọng.

“Không.”

Anh ngay lập tức phản ứng, người đứng thẳng và đi về phía cô. Tay anh chống lên hai bên hông. “Không ư?”

Cô lắc đầu.

“Tại sao lại không?”

“Bây giờ là ban ngày”, cô thốt lên.

“Chết tiệt, Sara, em sẽ không hoảng sợ đâu chứ? Thề có Chúa, ta không nghĩ rằng mình có thể vượt qua được thử thách đó thêm lần nữa đâu.”

Cô bị tổn thương. “Thử thách? Chẳng gọi việc làm tình với em là một thử thách?”

Anh không định để cô lảng tránh trả lời câu hỏi của mình. “Em sợ ư?”, anh hỏi.

Nathan nhìn như thể rất sợ câu trả lời của cô. Sara đột nhiên nhận ra rằng mình có một lối thoát nếu muốn,

nhưng ngay lập tức cô loại bỏ ý tưởng đó. Cô sẽ không nói dối.

“Đêm qua em không hề sợ”, cô nói. Cô khoanh tay trước ngực và thêm vào. “Là chàng.”

Nhận xét đó không đáng để vặn lại. “Em nói mình không còn đau nữa”, anh nhắc khi tiến đến gần cô thêm một bước.

“Lúc này em không hề ham muốn”, cô thì thầm. “Nhưng cả hai ta đều biết rằng em sẽ như thế nếu ngài cứ khẳng khẳng theo cách của mình, Nathan.”

Nụ cười của Nathan cho thấy niềm vui của anh. “Em sẽ không thể chịu đựng nổi điều đó sao?” Một cơn quặn thắt âm ập xuất hiện trong dạ dày cô. Tất cả những gì người đàn ông này cần phải làm là nhìn cô theo cái cách đặc biệt của anh và cô sẽ bùng nổ.

“Chàng muốn... di chuyển một lần nữa?”

Nathan không cười. Sara trông có vẻ lo lắng, và anh không muốn cô nghĩ rằng mình đang chế nhạo cảm xúc

của cô. Anh cũng sẽ không nói dối. “Đúng thế”, anh kéo dài giọng khi đến gần cô. “Ta muốn chuyển động một lần nữa.”

“Vậy chúng ta sẽ không làm gì ngoài việc ngủ.”

Cô gái nhỏ bé thật sự cần phải hiểu ai là chồng và ai là vợ, Nathan nghĩ thầm.

Anh quyết định sau đó sẽ giải thích rằng tất cả nhiệm vụ của cô chỉ là nghe lời anh. Những gì anh muốn bây giờ là hôn cô. Anh choàng tay quanh vai cô, kéo cô qua cửa sập, và không để cô rời đi khi anh tiến tới kéo chiếc cửa gỗ đóng lại. Cabin chìm vào bóng tối. Nathan ngừng lại để hôn Sara. Một cái hôn nóng bỏng, ẩm ướt, và kéo dài, để cô biết chắc chắn rằng anh đang làm theo ý mình.

Sau đó anh quay lại thấp nền. Tay cô ngăn hành động của anh lại. “Đừng”, cô thì thầm.

“Ta muốn nhìn thấy em khi...”

Anh ngừng giải thích khi cảm thấy tay cô đặt trên

dây thắt lưng của anh. Tay Sara đang run rẩy, nhưng cô không ngay lập tức tháo những chiếc nút trên chiếc quần ống túm của Nathan. Những ngón tay cô chạm vào vùng bụng săn chắc của Nathan. Hơi thở hổn hển của Nathan cho cô biết anh thích điều đó. Nó khiến cô mạnh bạo hơn. Cô dựa mặt vào lồng ngực anh, rồi chậm rãi vuốt từ thắt lưng xuống. “Chàng muốn nhìn thấy em khi em làm sao, Nathan?”, cô thì thầm.

Nathan phải sử dụng toàn bộ tâm trí để tập trung vào những gì cô đang nói.

Những ngón tay của cô đang từ từ dạo chơi xuống phía dưới anh. Anh nhắm mắt trong nỗi đau đớn ngọt ngào.

“Khi em bùng nổ trong thỏa mãn”, anh rên rỉ.
“Chúa ơi, Sara, hãy chạm vào ta.”

Cơ thể của anh căng cứng. Sara cười với chính mình. Cô không hề biết sự đụng chạm của mình lại có thể đánh thức anh đến thế. Cô đẩy quần anh xuống thấp hơn một chút. “Em đang chạm vào chàng, Nathan.”

Anh không thể chịu được sự giày vò này lâu hơn. Anh cầm lấy tay cô và đặt nó xuống cái nơi mà anh cần sự đụng chạm của cô nhiều nhất.

Cô muốn vuốt ve anh. Anh không để cô làm thế. Anh phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp từ sâu trong cổ họng. “Đừng”, anh ra lệnh. “Chỉ giữ ta, ép chặt ta, nhưng đừng... Ôi, Chúa ơi, Sara, ngừng lại ngay.”

Anh như thể đang rất đau đớn. Cô rút tay ra. “Em đang làm đau chàng sao?”, cô thì thầm.

Anh lại hôn cô. Sara vòng tay quanh cổ anh và ôm lấy. Khi anh chuyển đến hõm cổ cô và bắt đầu đặt những nụ hôn ướt át lên dải tai cô, cô cố gắng chạm vào cái vật cứng cáp đầy kích thích của anh lần nữa.

Anh bắt lấy tay cô và đặt lên eo anh. “Quá sớm để ta đánh mất kiểm soát”, anh thì thầm. “Em khiến điều này thật không thể chịu nổi.”

Cô hôn gáy anh. “Vậy em sẽ không chạm vào chỗ đó nữa, Nathan, nếu chàng hứa không chuyển động qua

lại quá nhiều khi làm tình với em.”

Anh cười và nói với cô. “Em sẽ muốn ta đi chuyển.”

Anh kéo cô vào lòng ngực mình. “Em biết không, Sara?”, anh nói giữa hai nụ hôn cuồng nhiệt.

“Điều gì?”

“Ta vừa quyết định sẽ khiến em phải cầu xin.”

Anh chứng minh lời nói của mình. Trước khi hai người lên giường và anh tiến vào giữa hai đùi cô, cô đã cầu xin anh kết thúc sự tra tấn ngọt ngào đó.

Ngọn lửa đam mê trong cô hoàn toàn không thể kiểm soát. Nathan làm đau cô khi cuối cùng cũng đi chuyển vào trong.

Cô quá chật chội, quá nóng bỏng, nên với anh đó là một sự đau đớn đầy hạnh phúc. Anh cố gắng trở thành một người tình dịu dàng, biết cô nhạy cảm thế nào và anh không hề chuyển động cho đến khi cô bắt đầu quằn

quai phía dưới.

Cô thấy chính mình được giải phóng trước khi đến lượt anh và sự run rẩy của cô đã mang đến cho anh cơn cực khoái. Anh không nói một từ nào trong suốt cuộc làm tình. Còn cô lại không ngừng nói, những lời nói dịu dàng của tình yêu. Một số có ý nghĩa, một số thì không.

Cuối cùng khi Nathan đổ sụp lên trên cô, lấy lại được khả năng suy nghĩ, anh nhận ra cô đang khóc.

“Chúa ơi, Sara, ta lại làm đau em sao?”

“Chỉ một chút thôi”, cô ngượng ngùng thì thầm.

Anh nhòm dậy để nhìn vào mắt cô. “Vậy tại sao em lại khóc?”

“Em không biết”, cô trả lời. “Nó thật... tuyệt vời, và em quá...”

Nathan dừng sự đông dài của cô bằng cách hôn cô. Khi nhìn vào mắt cô lần tiếp theo, anh cười. Cô vô cùng sửng sốt.

Cô gái này có thể chiếm đoạt được trái tim anh, anh đột nhiên nhận ra. Âm thanh phát ra từ tiếng còi thông báo đổi ca giống như tiếng chuông cảnh báo dội vào tâm trí Nathan. Thật quá nguy hiểm khi anh bị vợ mình cuốn hút như thế, ngu ngốc... và vô trách nhiệm. Anh cũng biết rằng chăm sóc một người phụ nữ có thể khiến anh trở nên dễ bị tổn thương. Nếu anh học được bất cứ điều gì từ hậu quả của những cuộc phiêu lưu trước đây, thì đó là việc phải bảo vệ bản thân bằng bất cứ giá nào.

Yêu cô có thể sẽ phá hủy anh.

“Nathan, tại sao chàng lại cau mày?”

Anh không trả lời mà bước ra khỏi giường, quay lưng về phía cô và mặc quần áo, sau đó rời khỏi ca bin. Cánh cửa được đóng lại nhẹ nhàng sau lưng.

Sara quá sửng sò trước hành động đó nên chết lặng hồi lâu. Chồng cô đã chạy trốn khỏi ca bin theo đúng nghĩa đen. Như thể có một con quỷ đang đuổi phía sau.

Có phải việc làm tình với anh chẳng có nghĩa lý gì

đến nỗi phải lập tức rời bỏ cô? Sara bật khóc. Cô muốn, và cần những lời lẽ yêu thương của anh. Chúa ơi, anh đối xử với cô như thể cô chẳng là gì ngoài nơi thỏa mãn cơn thèm khát của anh. Cho nhanh, quên nhanh. Sara tự nghĩ rằng một con điếm còn được đối xử tốt hơn là những gì anh đã đối xử với cô. Những người phụ nữ sống về đêm ít nhất còn kiếm được một hoặc hai đồng bạc lẻ.

Cô thậm chí không xứng đáng nhận được một tiếng găm gù tạm biệt.

Khi nước mắt đã cạn, Sara mang sự thất vọng ra khỏi giường. Cô nắm chặt tay và đập vào gối của Nathan, lấy làm thỏa mãn khi tưởng tượng đó là đầu của chồng. Sau đó Sara kéo chiếc gối của anh vào lòng và ôm thật chặt. Mùi hương của Nathan vẫn vương trên gối. Cả mùi hương của cô nữa.

Sara không tốn nhiều thời gian để nhận ra cô đáng thương như thế nào. Cô ném chiếc gối sang một bên và dành thời gian dọn dẹp lại ca bin.

Cô ở trong phòng trong suốt thời gian còn lại của

buổi chiều. Cô mặc lại chiếc váy màu xanh và khi ca bin đã sạch sẽ, cô ngồi xuống một chiếc ghế rồi bắt đầu sử dụng giấy và than để vẽ phác thảo con tàu.

Công việc này khiến cô tạm quên Nathan. Matthew làm gián đoạn việc làm của cô khi ông gõ cửa và hỏi liệu cô có muốn ăn tối trong một hoặc hai tiếng nữa. Cô nói mình sẽ chờ và cùng ăn với dì.

Sara háo hức muốn biết những thủy thủ nghĩ gì về món xúp của mình. Hương vị của nó khá ngon khi cô cuối cùng cũng nếm xong tất cả các loại gia vị. Cô nghĩ rằng nó nên có thêm vị béo ngậy vì đã được hầm trong nhiều giờ.

Đoàn thủy thủ đến cảm ơn cô giờ chỉ còn là vấn đề thời gian. Cô chải tóc và thay váy để chuẩn bị cho những cuộc viếng thăm của họ.

Những thuộc cấp của cô sẽ sớm dành cho cô sự tin tưởng hoàn toàn. Dù sao thì, nấu xúp là một bước tiến vĩ đại để tiến tới điều đó. Tại sao ư, vì trước khi màn đêm buông xuống tất cả bọn họ sẽ thấy cô vô cùng đáng

kính trọng.

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Trước khi màn đêm buông xuống, mọi người cho rằng cô đang cố giết họ.

Đồng hồ chuyển sang sáu giờ tối. Chỉ vài phút sau, tốp đầu tiên bắt đầu bước xuống bếp dùng bữa. Những người đàn ông đã có một ngày làm việc đầy mệt nhọc. Sàn tàu đã được gột rửa, những chiếc võng được giặt sạch, lưới được vá lại và một nửa trong số các khẩu pháo được lau chùi sạch sẽ. Những người thủy thủ đang rất mệt mỏi, cơn đói của họ trở nên dữ dội. Hầu hết đều ăn hai tô xúp đầy trước khi cơn đói lắng dịu.

Họ không lên cơn đau bụng cho đến cuối phiên canh gác thứ hai.

Sara không hề hay biết đoàn thủy thủ đã bị bệnh.

Dù vậy, cô đang mất dần sự kiên nhẫn của mình, đến giờ vẫn chưa thấy ai đến và nói rằng cô đã hoàn thành công việc tốt đến thế nào.

Một tiếng gõ cửa mạnh mẽ vang lên, Sara chạy ào ra trả lời. Jimbo đứng ngoài ngưỡng cửa cau mày nhìn cô. Nụ cười của Sara trở nên ngập ngừng.

“Chào buổi tối, Jimbo”, cô bắt đầu. “Có điều gì không ổn sao? Trông anh dường như không được vui cho lắm.”

“Cô chưa dùng chút canh nào ư, phu nhân Sara?”, gã ta hỏi.

Sự quan tâm rõ ràng của gã không có ý nghĩa gì với Sara. Cô lắc đầu. “Tôi đang chờ dùng bữa với dì Nora”, cô giải thích. “Jimbo, những âm thanh kinh khủng mà tôi đang nghe thấy là gì?”

Cô ngó ra cửa để xem liệu có thể định vị được nơi phát ra âm thanh.

“Là đoàn thủy thủ.”

“Đoàn thủy thủ làm sao?”

Nathan đột nhiên xuất hiện cạnh Jimbo. Vẻ mặt chông khiến hơi thở Sara nghẹn sâu trong cổ họng. Anh đang vô cùng giận dữ.

Sara lùi lại theo bản năng. “Có chuyện gì, Nathan?”, cô hỏi, giọng đầy cảnh giác. “Có điều gì đó không ổn ư? Là dì Nora sao? Dì ấy vẫn ổn chứ?”

“Nora ổn.” Jimbo xen vào.

Nathan ra hiệu cho Jimbo tránh đường, sau đó hiên ngang tiến vào ca bin. Sara tiếp tục lùi khỏi anh. Cô thấy quái hàm anh đang bệnh ra, cho thấy dấu hiệu không tốt.

“Chàng đang thất vọng điều gì ư?”, cô hỏi Nathan trong tiếng thì thầm nhát nhòa.

Anh gật đầu.

Cô quyết định hỏi rõ hơn. “Chàng thất vọng về em sao?”

Anh lại gật đầu. Và đá cánh cửa đóng sầm lại.

“Tại sao?”, cô hỏi, cố che giấu nỗi sợ hãi để anh không nhận ra.

“Món xúp.” Giọng Nathan trầm thấp, đầy kiềm chế và giận dữ.

Cô bối rối vì câu trả lời của anh nhiều hơn là vì sợ. “Bọn họ không thích món xúp của em ư?”

“Cái thứ đó không phải là do em cố ý chứ?”

Vì không biết anh đang ám chỉ điều gì, cô im lặng. Anh có thể thấy trong mắt Sara sự bối rối. Anh nhắm mắt và đếm đến mười. “Vậy nghĩa là không phải em đang cố tình giết họ sao?”

Cô buông tiếng thở gấp gấp. “Dĩ nhiên em không bao giờ thử giết ai đó. Sao chàng có thể nghĩ ra cái thứ tồi tệ đến thế? Tất cả mọi người giờ đã là thuộc cấp của em, và em chắc chắn sẽ không cố làm điều gì đó để tổn hại đến họ. Nếu mọi người không thích món xúp em làm, thì em rất lấy làm tiếc. Em không biết họ lại là

những người kén ăn đến thế.”

“Những người kén ăn ư?”, anh gầm lên và lặp lại từng từ. “Hai mươi trong số những thủy thủ của ta giờ đang treo người bên mạn tàu để nôn hết cái thứ xúp em nấu. Mười người khác đang quần quai trong đau đớn trên võng của họ. Các thủy thủ chưa chết, nhưng chắc chắn là họ đang ước mình thà bị đày xuống địa ngục còn hơn.” Cô kinh hoàng trước những gì anh nói. “Em không hiểu”, cô kêu lên. “Ý chàng muốn nói là món xúp của em không ngon? Và những người thủy thủ đã đổ bệnh do em sao? Ôi, Chúa ơi, em phải đi an ủi họ.”

Anh tóm lấy vai cô trong lúc cô cố vội vã vượt qua anh. “An ủi ư? Sara, một hoặc hai trong số họ rất có thể sẽ an ủi em rời khỏi con tàu này.”

“Họ sẽ không ném em xuống biển. Em là chủ nhân của họ.”

Nathan cảm thấy muốn quát lên. Sau đó, anh nhận ra mình đã làm vậy. Anh hít một hơi thật nhanh. “Cái quái gì sẽ khiến họ không ném em xuống biển chứ”, anh

lầm bầm.

Nathan kéo cô đến bên giường, ấn cô ngồi xuống chiếc mền bông. “Giờ thì, vợ của ta, em phải nói cho ta biết em đã làm cái món xúp chết tiệt đó như thế nào.”

Cô bật khóc. Nathan mất gần hai mươi phút mới hiểu nguyên nhân. Và đến cuối cùng thì Sara vẫn không phải người cung cấp cho anh những thông tin đầy đủ. Anh không thể hiểu đầu cua tai nheo như thế nào với những câu giải thích rời rạc của cô. Ivan nhớ những miếng thịt hồng ông ta đặt trên vỉ nướng. Ông ta cũng nhớ rằng mình không hề nói cho cô biết những miếng thịt đó đã bị hồng.

Nathan nhốt Sara trong cũi để cô không thể gây thêm sai lầm nào nữa. Cô trở nên tức giận với Nathan vì anh đã không cho cô đi xin lỗi các thủy thủ.

Tối hôm đó, Nathan không trở về giường. Anh và những người còn khỏe phải tiếp quản ca canh gác kế tiếp. Sara không hiểu rằng chồng cô đang làm nhiệm vụ và cô tin là anh giận đến nỗi không muốn ngủ cùng cô.

Cô không biết mình sẽ tìm lại đủ can đảm để đối mặt với những thủy thủ bằng cách nào. Làm sao để thuyết phục họ rằng cô không cố tình gây ra điều đó? Sự lo lắng chuyển thành giận dữ chỉ trong chốc lát. Làm sao những người đàn ông đó có thể tin vào một điều tồi tệ như thế về vợ thuyền trưởng chứ? Tại sao ư, họ đã làm ô danh tiếng tăm của cô khi tin là cô muốn làm tổn hại đến họ. Sara quyết định rằng một khi lấy lại được sự tin tưởng của các thủy thủ, cô sẽ ngồi xuống và nói chuyện thẳng thắn về sự kết luận vội vã của những người này.

Nathan cũng không sớm tha thứ cho lỗi lầm của cô. Sáng hôm sau anh mới xuống ca bin, nhìn cô chăm chú nhưng không nói một lời nào. Anh thiếp đi trên đồng ga trải giường và ngủ cả buổi sáng.

Cô không thể chịu nổi việc bị giam giữ quá lâu. Cô cũng không thể chịu nổi tiếng ngáy của anh. Lúc cô ra khỏi phòng là đã quá trưa khoảng nửa tiếng đồng hồ. Sara lên boong tàu, mở chiếc dù xanh và dự định đi dạo một chút.

Cuộc tản bộ trở thành một trải nghiệm đáng xấu hổ với Sara. Mỗi thủy thủ mà cô đến gần đều quay lưng lại với cô. Đa số họ vẫn mang vẻ mặt u ám. Tất cả đều cau có. Mắt cô ngập nước trước khi chạm đến cầu thang hẹp dẫn lên boong cao nhất.

Sara gần như không biết mình đang đi đâu, cô chỉ muốn tránh khỏi những cái nhìn mặt dữ dội đó càng xa càng tốt, dù chỉ là một vài phút.

Tầng cao nhất của con tàu đầy những dây thừng và cột. Nơi đây hầu như không có không gian cho Sara tản bộ. Cô phát hiện ra một góc gần cánh buồm cao nhất, cô ngồi xuống, đặt chiếc dù đang mở giữa hai sợi dây thừng lớn.

Sara không biết mình đã ngồi đó bao nhiêu lâu để nghĩ về kế hoạch thuyết phục những thủy thủ lại quý mến mình.

Mặt và tay cô nhanh chóng đỏ hồng vì ánh nắng. Một quý cô đi dạo với làn da rám nắng thật không được thời trang cho lắm. Sara quyết định mình nên đi xuống

và ghé thăm dì Nora. Tốt hơn là viếng thăm người nào đó quan tâm đến cô. Dì Nora sẽ không đổ lỗi cho cô. Đúng thế, điều duy nhất cô cần là một chuyến viếng thăm vui vẻ. Cô đứng dậy và giật cây dù thì phát hiện ra rằng nó đang vướng vào những sợi dây thừng. Sara mất năm phút để nói lỏng nút thắt ở sợi dây đủ để gỡ ra một phần chiếc dù. Gió quá mạnh khiến nhiệm vụ càng thêm khó khăn. Tiếng cánh buồm vỗ vào những cây cột lớn đến mức át đi những tiếng cô làm bầm đầy thất vọng. Cô từ bỏ khi chiếc dù bị xé rách. Sau đó, Sara quyết định tìm Matthew hoặc Jimbo để xin hỗ trợ.

Sara bỏ lại chiếc dù lơ lửng giữa những sợi dây thừng và bước xuống cầu thang.

Vụ đổ gãy xảy ra đã suýt xô Sara ngã về phía mạn tàu. Chester vừa kịp tóm được cô trước khi quá muộn. Cả hai quay về phía xuất hiện những tiếng ầm ầm trên boong đúng lúc trông thấy một cột buồm đang gãy, đổ vào cây cột to hơn.

Chester bắt đầu chạy và hét lên yêu cầu mọi người hỗ trợ trong lúc anh ta phi như bay lên cầu thang. Sara

quyết định cô sẽ tránh xa khỏi sự hỗn loạn đang xảy ra xung quanh mình. Cô chờ cho đến khi vài người nữa hối hả chạy qua mình, mới tiếp tục đi xuống ca bin của Nora. Matthew vừa ra khỏi phòng khi Sara sải chân qua ông ta.

“Chúc một ngày tốt lành, Matthew”, cô chào. Cô dừng lại và cúi người, rồi thêm vào. “Tôi sẽ chỉ ở đây vài phút. Tôi muốn xem di Nora thế nào rồi. Tôi hứa sẽ không làm cho di ấy bị mệt mỏi.”

Matthew cười toe toét. “Tôi tin cô”, ông trả lời. “Nhưng tôi vẫn sẽ quay trở lại kiểm tra trong nửa giờ nữa.”

Sau đó, tiếng vỡ vụn vang rền khiến con tàu bị rung chuyển. Sara bám chặt vào cửa để giữ cho mình không bị xô ngã. “Chúa ơi, gió hôm nay thật dữ dội phải không Matthew?”

Người thủy thủ đã chạy về phía cầu thang. “Không phải gió”, ông hét qua vai.

Sara đóng cửa phòng Nora ngay khi Nathan ra ngoài chỉ huy đội thủy thủ của mình.

Dì cô lại được dựng lên ngồi dựa lưng vào một đồng gối phía sau. Sara nghĩ rằng bà trông đã được nghỉ ngơi nhiều hơn và nói ra điều đó. “Dì Nora, hai má dì đã hồng hào trở lại, những vết bầm cũng bắt đầu ngả sang màu vàng. Chẳng mấy chốc dì sẽ có thể cùng con đi dạo trên boong rồi.”

“Đúng thế, ta đã khá hơn nhiều”, Nora trả lời. “Tình hình của con thì sao, Sara?”

“Ồ, con ớn”, cô trả lời. Sara ngồi bên giường và nắm lấy tay bà.

Nora cau mày nhìn cô. “Ta đã nghe về món xúp, cô bé. Ta biết con không hề ớn.”

“Con không ăn chút xúp nào”, Sara kêu lên. “Nhưng con cảm thấy thật kinh khủng về những người thủy thủ. Con không cố ý khiến họ đổ bệnh.”

“Ta biết con không cố ý”, Nora an ủi.

“Ta đã nói với Matthew điều đó. Ta đã phải bảo vệ con, Sara, và nói với ông ấy rằng trong đầu con chẳng hề ẩn chứa dù là một suy nghĩ xấu xa. Tại sao ư, vì con sẽ không bao giờ cố ý gây ra những thứ khủng khiếp như thế.”

Cái cau mày của Sara cũng giống với dì mình. “Con nghĩ rằng thuộc cấp của con quá mức thô lỗ khi họ có những ý nghĩ ác độc đến thế về chủ nhân của mình. Đúng thế, con thực sự nghĩ như vậy đấy. Lý do là, họ hoàn toàn trái ngược với truyền thống, thừa di.”

“Vậy còn Nathan?”, Nora hỏi. “Cậu ta cũng buộc tội con ư?”

Sara nhún vai. “Nathan có chút thất vọng về món xúp, dĩ nhiên rồi, nhưng con không tin rằng chàng ấy lại nghĩ con cố ý đầu độc những thủy thủ. Chàng có lẽ hiểu chuyện hơn một chút bởi vì chàng đã không đụng đến một chút xúp nào. Dù sao thì, con quyết định sẽ không quan tâm xem người đàn ông đó nghĩ gì về mình nữa. Con còn thất vọng về chàng nhiều hơn là chàng thất vọng về con. Vâng, con đã như vậy đấy”, cô thêm vào

khi Nora bắt đầu cười. “Chàng đối xử với con không tốt một chút nào.”

Cô không cho bà thời gian hồi đáp câu nói gây sốc đó. “Ôi, con không bao giờ nên nói như thế. Nathan là chồng con, và con phải luôn luôn trung thành với chàng. Con thật xấu hổ với bản thân vì...”

“Cậu ta có làm tổn thương con không?”, Nora cắt ngang.

“Không, dĩ nhiên là không. Chỉ là...”

Một phút dài trôi qua trong khi Nora cố đoán xem vấn đề là gì và Sara thì cố nghĩ cách để giải thích.

Khi Sara bắt đầu đỏ mặt, Nora đoán vấn đề thuộc khía cạnh khá riêng tư trong cuộc hôn nhân của họ. “Cậu ta không nhẹ nhàng khi ngủ với con?”

Sara nhìn xuống trước khi trả lời. “Chàng rất nhẹ nhàng.”

“Và?”

“Nhưng sau đó chàng đã không... Đó là lần thứ hai, vâng, ngay sau đó, chàng bỏ đi. Chàng không nói một từ âu yếm nào với con, dì Nora. Thực tế thì, chàng đã không nói bất cứ thứ gì. Một con điểm còn được đối xử tử tế hơn.”

Nora quá nhẹ nhõm với việc Nathan đã nhẹ nhàng với Sara nên không thể nhận ra vấn đề trong sự thiếu chu đáo của anh. “Con có nói bất cứ lời lẽ âu yếm nào với cậu ta không?”, bà hỏi.

“Không.”

“Có vẻ như Nathan không biết cách cho con những gì con muốn. Rất có thể cậu ta không biết con cần những lời khen ngợi từ cậu ta.”

“Con không cần chàng khen ngợi”, Sara phản đối với giọng bất mãn. “Con chỉ muốn chàng để ý một chút, ôi, Chúa giúp con, đó không phải là sự thật. Con rất cần nghe chàng khen ngợi. Con không biết tại sao con dường như lại cần chúng, nhưng con muốn. Nora? Dì có thấy con thuyền đang nghiêng về một bên không? Con tự hỏi

tại sao Nathan lại không làm cho nó thăng bằng trở lại.”

Nora mất một phút để bắt kịp chủ đề của cháu gái. “Đúng vậy, nó hơi nghiêng, phải không nhỉ?”, bà đáp. “Nhưng con đã nói gió hôm nay rất mạnh.”

“Chúng ta không có vẻ gì như đã bị va chạm vào đâu đó”, Sara xen vào. “Con hy vọng thuyền sẽ không bị lật”, cô thêm vào với tiếng thở dài. “Con chưa bao giờ học bơi. Dù vậy thì điều này cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nathan không thể nào để con chết đuối được.”

Nora cười. “Tại sao cậu ta lại không thể?”, Sara dường như khá ngạc nhiên với câu hỏi đó. “Vì con là vợ chàng”, cô buột miệng. “Chàng đã hứa sẽ bảo vệ con, Nora.”

“Và con tin rằng cậu ta sẽ làm thế?”

“Dĩ nhiên.”

Con tàu đột nhiên chuyển mình một lần nữa, đẩy họ thậm chí xa hơn về phía dòng nước. Sara trông thấy Nora giật mình đến thế nào, bà đang nắm chặt tay cô.

Cô vỗ nhẹ vào Nora và nói, “Nathan là thuyền trưởng của con tàu này, dì Nora, và chàng sẽ không để chúng ta rơi xuống đại dương. Chàng biết mình đang làm gì. Đừng lo lắng”.

Một tiếng gầm đột ngột tràn kín ca bin.

Âm thanh đó vang lên tên cô. Sara nhắm mắt theo phản xạ, rồi quay người và đưa cho Nora một cái nhìn cực kỳ bất mãn. “Dì đã thấy những gì con nhắc đến chưa dì Nora? Lần duy nhất Nathan gọi tên con, chàng đã hét lên. Con tự hỏi cái gì khiến chàng nổi giận lúc đó. Người đàn ông này có khuynh hướng thật khó chịu. Thật kỳ diệu khi con có thể chịu đựng được.”

“Đi và xem cậu ta muốn gì đi”, Nora gợi ý. “Đừng để cậu ta làm con sợ vì những tiếng quát. Chỉ cần nhớ là con phải nhìn vào bên dưới lớp vỏ bọc đó.”

“Con biết”, Sara trả lời trong tiếng thở dài. Cô đứng dậy vuốt phẳng những nếp nhăn ở váy. “Nhìn bên dưới dưới lớp vỏ bọc, con sẽ tìm thấy cho mình một người đàn ông tốt”, cô thêm vào, lặp lại những gợi ý của bà lúc

trước. “Con sẽ thử.”

Cô hôn Nora và vội vàng bước ra hành lang. Cô suýt đâm vào Jimbo. Người đàn ông to lớn giữ cô lại để cô khỏi ngã. “Đi với tôi”, gã ra lệnh.

Gã ta dẫn cô về phía cầu thang đi xuống tầng thấp hơn. Cô giật lại. “Nathan đang gọi tôi, Jimbo. Tôi phải đến chỗ chàng. Chàng đang ở trên boong tàu, đúng không?”

“Tôi biết cậu ta ở đâu”, Jimbo lầm bầm. “Nhưng cậu ta cần vài phút để bình tĩnh lại, Sara. Cô có thể trốn ở dưới này cho đến lúc cậu ta...”

“Tôi sẽ không trốn chồng mình”, Sara ngắt lời.

“Thật chết tiệt nếu như cô không làm vậy.”

Sara giật nảy người khi giọng Nathan vang rền phía sau lưng. Cô quay lại, dùng cảm nặn ra một nụ cười. Sau cùng thì, đứng bên cạnh vẫn còn một trong số các thuộc cấp của cô nên những sự nổi giận riêng tư nên được đặt sang một bên. Dù thế thì vẻ cau có trên mặt

chồng đã khiến Sara thay đổi thái độ. Cô không còn quan tâm đến việc Jimbo vẫn đang nhìn nữa.

Cô cau mày nhìn lại. “Vi Chúa, Nathan, sao chàng phải tiếp cận em một cách lạnh lẽ như thế? Chàng đã làm em sợ.”

“Sara”, Jimbo bắt đầu với một tiếng thì thầm. “Tôi sẽ không...”

Cô phớt lờ tiếng lẩm bẩm của người thủy thủ. “Và trong khi em đang đề cập đến chủ đề về những thói quen xấu của chàng, em có thể cũng sẽ chỉ ra rằng mình đang phát ốm lên với tiếng chàng quát tháo suốt cả ngày. Nếu chàng có điều gì muốn nói với em, xin vui lòng nói bằng giọng bình thường thôi, thưa chàng.”

Jimbo chuyển sang đứng cạnh cô. Matthew đột nhiên bước ra khỏi bóng tối và đứng ở phía còn lại. Trong thâm tâm Sara nhận ra sự thật đáng ngạc nhiên rằng cả hai người đàn ông đều đang thật tâm cố để bảo vệ cô. “Nathan sẽ không bao giờ làm đau tôi”, cô tuyên bố. “Chàng có thể muốn, nhưng chàng sẽ không bao giờ

động đến tôi dù giận dữ đến thế nào.”

“Cậu ta trông như thể muốn giết cô”, Jimbo hơi kéo dài giọng phản đối. Gã thật sự đang cười toe toét, vì phát hiện ra Sara đang cư xử thật đáng giá. Sai lầm, gã tự thêm vào, nhưng vẫn đáng giá.

Nathan cố gắng bình tĩnh lại trước khi mở miệng. Anh nhìn chăm chăm vào Sara và hít vài hơi thật sâu. Anh đếm.

“Chàng luôn luôn như thế mỗi khi muốn giết ai đó sao?”, Sara thì thầm lại.

Sara khoanh tay lại phía trước, cố tỏ ra giận dữ và không lo lắng.

Nathan vẫn không nói một lời nào. Ánh nhìn trong mắt anh thiêu đốt da thịt cô. Sự thực thì, anh trông như thể muốn bóp cổ cô.

Nhìn vào bên dưới lớp vỏ bọc, Nora đã nhắc nhở cô như thế. Sara không thể làm được điều đó. Thậm chí cô còn không thể nhìn vào mắt Nathan dẫu chỉ một đến hai

giây. “Được rồi”, cô lẩm bẩm khi không thể chịu nổi cái nhìn nóng bỏng của anh thêm một chút nào nữa. “Ai đó đã dùng món xúp của em? Đó có phải là lý do mà chàng trở nên thế này không?”

Những múi cơ xuất hiện trên hàm anh. Cô quyết định là lẽ ra mình không nên hỏi câu hỏi đó. Nó chỉ khiến anh nhớ lại sự hỗn loạn mà cô gây ra ngày hôm qua. Sau đó cô thấy anh đang cầm cây dũa.

Mí mắt phải của Nathan hơi giật. Chúa ơi, anh để ý thấy mình đang nuôi dưỡng một mầm mống đầy tai họa trước sự ngây thơ đầy tội lỗi của vợ mình. Anh vẫn chưa thể tin vào chính bản thân để có thể mở miệng nói chuyện với cô. Anh chộp lấy tay cô và kéo vào trong cabin, đóng sầm cửa lại, rồi dựa người vào đó.

Sara bước đến bàn làm việc, xoay người lại và dựa vào bàn. Cô cố tỏ ra lạnh nhạt. “Nathan, em không thể làm gì khác ngoài việc thấy rằng chàng lại đang thất vọng về điều gì đó.” Cô bắt đầu. “Chàng sẽ nói cho em biết điều gì đang khiến chàng phiền lòng, hay là chàng sẽ tiếp tục đứng đó và nhìn em chăm chăm? Hầu tước,

chàng đang thử thách lòng kiên nhẫn của em.”

“Ta thử thách lòng kiên nhẫn của em ư?”

Cô không dám gật đầu trả lời. Anh đã gài lên câu hỏi đó, Sara đoán là anh không muốn nhận lại câu trả lời.

“Thứ này trông có quen không?”, anh hỏi bằng giọng thô ráp sau đó nhắc chiếc dù lên nhưng vẫn giữ ánh mắt nhìn thẳng vào Sara.

Cô nhìn chiếc dù chăm chú và phát hiện ngay rằng nó đã hỏng mất một nửa.

“Chàng đã làm gãy chiếc dù xinh đẹp của em?”, cô hỏi. Vẻ mặt đầy tức giận.

Mí mắt của anh lại giật. “Không, ta không làm gãy nó. Khi cột buồm đầu tiên bị tháo lỏng, nó đã làm chiếc dù chết tiệt này bị gãy. Em đã tháo những cái chốt ra ư?”

“Vui lòng đừng gào lên”, cô phản đối. “Em không thể nghĩ được gì khi chàng cứ hét vào mặt em.”

“Trả lời ta.”

“Em có thể đã nói lỏng vài sợi dây thừng lớn, Nathan, nhưng em có lý do. Đó là một chiếc dù rất đắt tiền”, cô trả lời với một cái xua tay về phía anh. “Nó bị mắc và em chỉ cố... Nathan, chính xác thì điều gì xảy ra khi những chiếc dây thừng được tháo ra?”

“Chúng ta mất hai cột buồm.”

Cô không hiểu những gì anh đang nói. “Chúng ta làm sao cơ?”

“Hai cột buồm đã bị phá hỏng.”

“Và đó là lý do khiến chàng thất vọng? Thưa chồng, chàng có ít nhất sáu cánh buồm trên thuyền. Chắc chắn...”

“Tàu”, anh gầm lên. “Nó là ‘tàu’, chứ không phải là thuyền.”

Cô quyết định thử xoa dịu anh. “Ý em là tàu.”

“Em còn bất cứ thứ nào như này nữa không?”

“Nó được gọi là dù”, cô trả lời. “Vâng, em còn có ba cái nữa.”

“Đưa chúng cho ta. Ngay bây giờ.”

“Chàng sẽ làm gì với chúng?”

Cô đi nhanh về phía rương đựng đồ khi anh tiến một bước đầy đe dọa về phía cô.

“Em không thể tưởng tượng nổi tại sao chàng lại cần những chiếc dù của em”, cô thì thầm.

“Ta sẽ ném chúng xuống biển. Nếu may mắn, chúng sẽ làm tê liệt cả đàn cá mập.”

“Chàng không thể ném những chiếc dù xuống đại dương. Chúng rất hợp với những chiếc váy của em. Nathan. Chúng được làm ra chỉ để... Thật là tội lỗi khi lãng phí... chàng không thể.” Cô kết thúc chuỗi than thở với một tiếng than gần như khóc.

“Cái quái quỷ gì khiến ta không thể.”

Anh không mắng cô nữa. Lẽ ra cô nên vui mừng với sự may mắn nhỏ bé đó, nhưng cô đã không làm vậy. Anh vẫn quá xấu xa. “Giải thích tại sao chàng lại muốn phá hỏng những chiếc dù của em”, cô yêu cầu. “Sau đó em có thể đưa chúng cho chàng.”

Cô đặt chiếc dù thứ ba ở phía dưới cùng trong rương, nhưng khi cô đứng thẳng người và quay lại đối diện với anh lần nữa, cô ôm chặt cả ba chiếc vào lòng.

“Những chiếc dù này là một mối tai họa, đó là lý do.”

Cô nói đầy hoài nghi. “Làm thế nào chúng lại có thể là một mối đe dọa?”

Cô đang nhìn anh như thể cô nghĩ rằng anh đã mất trí. Anh lắc đầu. “Chiếc dù đầu tiên đã làm tê liệt người của ta, Sara”, anh bắt đầu.

“Nó chỉ làm Ivan bị thương ở chân thôi”, cô sửa lại.

“Đó là lý do tại sao em lại làm ra cái món xúp chết tiệt đủ để làm tê liệt cả đoàn thủy thủ còn lại.” Anh phản đối.

Có một điểm hợp lý trong lời nói của anh, cô thừa nhận, nhưng cô cho rằng anh thật quá xấu xa khi nhắc lại chủ đề về món xúp của cô.

“Chiếc dù thứ hai đã làm tê liệt con tàu của ta”, anh tiếp tục. “Em không để ý là chúng ta không thể di chuyển trên mặt nước ư? Chúng ta đã phải thả neo xuống để xem xét việc sửa chữa. Giờ thì chúng ta đã trở thành một con mồi dễ xoi cho bất cứ con tàu nào ngang qua. Đó là lý do tại sao những chiếc dù chết tiệt của em sẽ xuống đại dương.”

“Nathan, em không cố ý gây ra những sai lầm đó. Chàng đang hành động như thể em đã làm mọi thứ một cách có chủ ý.”

“Em đã làm thế ư?”

Cô phản ứng như thể anh vừa đập vào lưng cô.

“Không”, cô kêu lên. “Chúa ơi, chàng đang xúc phạm em.”

Anh muốn đánh cho cô hiểu ra. Cô bắt đầu khóc.

“Đừng có khóc lóc nữa.” Anh yêu cầu.

Cô không những tiếp tục khóc, mà còn lao vào trong vòng tay anh. Quý thật, đầu tiên anh nghĩ rằng mình là người khiến cô khóc, và cô chắc chắn nên có chút thất vọng vì anh, không phải sao?

Nathan không biết nên làm gì với cô. Những chiếc dù nằm rải rác trên sàn nhà quanh chân anh, và cô khóc nức nở, nước mắt thấm ướt áo sơ mi của anh. Anh đưa tay ôm và giữ cô thật chặt ngay cả khi cố gắng hiểu xem vì cái quái gì mà mình lại muốn an ủi cô đến thế.

Người phụ nữ này đã gần như phá hủy tàu của anh.

Anh hôn cô.

Cô vùi mặt vào hõm cổ anh và ngừng khóc. “Liệu họ có biết em đã làm vỡ con tàu?”

“Em không làm vỡ nó”, anh lầm bầm.

Chúa ơi, giọng cô thật tội nghiệp.

“Nhưng liệu họ có nghĩ em...”

“Sara, chúng ta có thể sửa chữa thiệt hại trong một vài ngày”, anh nói. Đó là một lời nói dối, vì họ có thể sẽ phải tốn gần như cả tuần để cân nhắc và sửa chữa. Nhưng anh đã giảm bớt sự thật đi một chút để cô đỡ lo lắng.

Sau đó, Nathan quyết định là mình đã mất trí. Vợ anh đã chẳng làm được gì ngoài việc gây ra những hỗn loạn kể từ khi bước lên tàu của anh. Anh hôn lên trán và bắt đầu xoa lưng cho cô.

Cô dựa vào anh. “Nathan?”

“Sao?”

“Liệu những thuộc cấp của em có biết em đã gây ra tai họa này không?”

Anh đảo mắt lên trần. Những thuộc cấp của cô ấy, thực vậy sao! “Có, họ đều biết.”

“Chàng đã nói cho họ?”

Anh nhắm mắt. Giọng nói của cô đầy chỉ trích. Nathan đoán cô đang cho rằng anh đã phản bội cô. “Không, ta không nói với họ. Chính họ đã thấy chiếc dù, Sara.”

“Em muốn họ tôn trọng em.”

“Ôi, rõ ràng là họ tôn trọng em”, anh nói. Giọng không còn sự giận dữ.

Cô nghe thấy tiếng cười trong giọng anh và nhanh chóng lấy lại hy vọng khi anh nói thêm. “Tiếp theo, họ đang chờ em mang bệnh dịch hạch đến.”

Cô nghĩ anh đang châm chọc mình. “Họ sẽ không tin cái thứ vô nghĩa đó”, cô trả lời.

“Ồ, có, họ có”, anh nói. “Họ đang cá cược nhau, Sara. Một số cho rằng trước tiên họ sẽ bị lên nhọt, sau

đó mới là dịch hạch. Vài người khác tin...”

Cô đẩy người ra khỏi anh. “Chàng đang nghiêm túc ư?”

Anh gật đầu. “Họ nghĩ em bị nguyên rửa, vợ yêu à.”

“Làm sao chàng có thể cười với em khi nói ra những điều tội lỗi đến thế?”

Anh nhún vai. “Bọn họ rất mê tín, Sara.”

“Có phải vì em là phụ nữ?”, cô hỏi. “Em nghe nói rằng những thủy thủ nghĩ sẽ thật xui xẻo nếu có phụ nữ trên tàu, nhưng em không tin vào điều ngu ngốc đó.”

“Không, không phải vì em là phụ nữ”, anh trả lời. “Họ vẫn quen với việc có phụ nữ trên tàu. Em gái Jade của ta đã từng là nữ chủ nhân của con tàu này.”

“Vậy tại sao...”

“Em không giống Jade”, anh nói với cô. “Họ đã sớm thấy điều đó.”

Cô không thể thuyết phục được anh giải thích. Một ý nghĩ bất chợt khiến cô đổi chủ đề. “Nathan, em sẽ giúp mọi người sửa chữa”, cô nói. “Vâng, chính thế. Họ sẽ nhận ra là em đã không cố ý...”

“Chúa cứu tất cả chúng ta”, anh ngắt lời.

“Vậy em sẽ phải làm gì để lấy lại lòng tin của họ?”

“Ta không hiểu nổi ám ảnh của em khi phải giành được lòng tin từ đoàn thủy thủ”, anh trả lời. “Nó hoàn toàn vô nghĩa.”

“Em là nữ chủ nhân của họ. Em phải có được sự tôn trọng nếu muốn lãnh đạo họ.”

Anh buông một tiếng thở dài và lắc đầu. “Kiểm soát chính em trên giường đi và ở đó cho đến khi ta trở lại.”

“Tại sao?”

“Đừng hỏi ta. Chỉ cần ở yên trong ca bin này thôi.”

Cô gật đầu đồng ý. “Em sẽ không rời khỏi ca bin

ngoại trừ đi thăm dì Nora, được chứ?”

“Ta không nói...”

“Làm ơn đi? Đây sẽ là một buổi chiều rất dài, Nathan. Chàng có thể sẽ rất bận rộn để về nhà trong nhiều giờ liền. Chàng đã hoàn toàn không trở về giường cả đêm qua. Em đã cố thức để chờ chàng, nhưng em rất mệt mỏi.”

Anh cười vì cô gọi ca bin của họ là nhà. Rồi anh gật đầu. “Em sẽ thức và chờ ta đêm nay”, anh ra lệnh. “Dù là mấy giờ.”

“Chàng lại đang muốn quát em ư?”

“Không.”

“Được rồi, vậy thì”, cô hứa. “Em sẽ thức đợi chàng.”

“Chết tiệt, Sara”, anh phản đối. “Ta đang không hỏi em. Ta nói với em.”

Anh ôm và siết vai cô. Điều này còn hơn cả một sự quan tâm. Cô đẩy tay anh và lại vòng tay ôm quanh eo.

“Nathan?”, cô thì thầm.

Nathan nghe giọng cô run rẩy. Tay anh buông thõng xuống, nghĩ rằng có thể cô đang sợ anh sẽ làm mình đau. Nathan đang định giải thích rằng dù cô có khiêu khích anh đến thế nào thì anh cũng không bao giờ, không bao giờ giơ cao tay đánh cô. Nhưng Sara đột ngột kiễng chân lên và hôn anh. Anh quá ngạc nhiên trước sự biểu lộ tình cảm này và không biết nên phản ứng ra sao.

“Em rất thất vọng khi chàng rời khỏi ca bin quá nhanh sau khi chúng ta đã... rất thân mật.”

“Ý em là sau khi chúng ta làm tình?”, anh hỏi và cười trước sự bẽn lẽn trong giọng Sara.

“Vâng”, cô trả lời. “Em rất thất vọng.”

“Tại sao?”

“Vì một người vợ thích được nghe rằng cô ấy...”

“Đã làm chồng thỏa mãn?”

“Không”, cô trả lời. “Đừng nhạo báng em, Nathan. Đừng làm những gì xảy ra giữa chúng ta trở nên lạnh lẽo và tính toán như thế. Điều đó quá đẹp để.”

Anh bị chấn động trước những lời lẽ nồng nhiệt của cô, biết rằng nó được nói ra bằng cả trái tim. Nathan thấy mình đang hài lòng một cách thái quá về cô.

“Đúng, nó thật đẹp”, anh nói. “Ta không nhạo báng em”, giọng anh thô ráp hơn. “Ta chỉ đang cố hiểu em muốn gì ở ta.”

“Em muốn nghe rằng chàng...”

Cô không thể tiếp tục.

“Rằng em là một phụ nữ xinh đẹp?”

Cô gật đầu. “Em cũng đã sai”, cô thừa nhận. “Em lẽ ra cũng phải nói với chàng những lời động viên.”

“Tại sao?”

Trông anh thật sự hoang mang. Điều đó khiến cô nổi giận. “Vì một người chồng cũng cần phải nghe những điều đó từ vợ.”

“Ta không cần.”

“Có, chàng cần.”

Anh quyết định mình đã lãng phí một cuộc nói chuyện với cô vợ khó hiểu của mình, liền quỳ một gối xuống để nhặt những chiếc dùi.

“Em có thể giữ chúng lại không?”, cô hỏi. “Em sẽ tự tay phá hủy chúng ngay bây giờ. Em không muốn thuộc cấp của mình nhìn thấy chàng ném chúng xuống biển. Điều đó thật đáng xấu hổ.”

Anh miễn cưỡng đồng ý, dù anh chắc chắn rằng cô không thể gây ra thêm bất cứ thiệt hại thật sự nào với những món đồ vô dụng đó, miễn là chúng ở yên trong ca bin. Tuy nhiên, chỉ là để an toàn, anh yêu cầu cô phải cho mình một lời hứa.

“Em sẽ không mang chúng ra khỏi căn phòng này?”

“Vâng.”

“Em sẽ phá hủy chúng chứ?”

“Vâng.”

Anh khá thỏa mãn và thật sự bắt đầu cảm thấy một chút yên bình. Trước khi rời khỏi ca bin, Nathan đã bị thuyết phục rằng vợ mình không thể nào có khả năng phá hoại thêm bất cứ điều gì khác nữa.

Ngoài ra cô còn có thể làm được gì hơn nữa?

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Sara khiến con tàu của Nathan bốc cháy.

Cô lại ru ngủ họ vào cảm giác an toàn. Tám ngày đêm trôi qua mà không hề có thêm rủi ro nào khác. Những người đàn ông vẫn còn cảnh giác với Sara, nhưng họ không còn cau có gằn như thường xuyên nữa. Thậm chí một vài người còn huýt sáo khi thực hiện công việc thường ngày của họ. Chester, một người đầy hoài nghi trong đoàn thủy thủ, là người duy nhất kiên trì làm dấu thánh mỗi khi cô đi ngang qua.

Sara giả vờ như không để ý.

Họ đã bắt kịp thời gian khi những cánh buồm được sửa xong và chỉ còn cách hòn đảo Nora sống khoảng một tuần hoặc hơn. Thời tiết rất thuận lợi, dù cái nóng

gần như không thể chịu nổi vào những buổi trưa. Tuy nhiên, ban đêm vẫn lạnh, và vẫn cần một chiếc mền dày để đẩy lùi những cơn run rẩy.

Mọi thứ quá đổi yên bình.

Nathan lẽ ra nên nhận ra rằng sự yên bình sẽ không kéo dài lâu. Đó là một đêm muộn của ngày thứ Sáu khi hoàn thành những chỉ dẫn cần thiết cho phiên canh gác, anh chen ngang cuộc nói chuyện giữa Jimbo và Matthew để đưa cho họ một vài mệnh lệnh mới để chuẩn bị cho bài luyện tập bắn pháo vào sáng hôm sau.

Ba người đàn ông đứng ngay trước cánh cửa sập dẫn thẳng xuống ca bin của Nathan. Vì lý do đó Jimbo hạ giọng khi nói. “Những thủy thủ đang bắt đầu quên đi câu chuyện về việc vợ cậu bị nguyên rủa, cậu bé.” Gã ngừng lại để liếc ra phía sau Nathan, như thể hành động này có thể bảo đảm rằng Sara không thể nghe lỏm được, rồi thêm vào, “Chester vẫn đang kể với mọi người về những con đường mòn tội ác. Chúng ta tốt nhất nên tiếp tục để mắt sát sao đến Sara cho tới khi...”.

“Jimbo, sẽ không có ai dám động vào vợ của thuyền trưởng”, Matthew gầm gừ.

“Tôi không nói là sẽ có người làm thế”, Jimbo phản đối. “Tôi chỉ nói rằng họ có thể vẫn làm tổn thương tinh thần của cô ấy. Sara có chút yếu đuối.”

“Cậu có biết cô ấy coi tất cả chúng ta như thuộc cấp của cô ấy không hả?”, Matthew chỉ ra và cười toe toét, rồi tự kiểm chế. “Phu nhân Sara rõ ràng là nắm cậu trong lòng bàn tay, nếu cậu quá quan tâm đến cảm giác của cô ấy.” ông lại tiếp tục với cùng chủ đề khi một mùi khói thu hút sự chú ý của mình. “Liệu có phải tôi đang ngửi thấy mùi khói không?”, ông hỏi.

Nathan thấy một làn khói màu xám rỉ ra xung quanh khe cửa sập trước khi hai người còn lại cũng nhìn thấy. Lẽ ra anh nên hét lên để cảnh báo cháy cho những người khác thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng anh đã không làm vậy. Thay vào đó, anh gầm lên tên của Sara. Sự thống khổ trong giọng Nathan thật đau thương.

Anh giật cửa hầm mở ra, một luồng khói đen dày

bốc lên sau khi cửa được mở làm ba người đàn ông bị mờ mắt. Nathan lại hét tên Sara.

Matthew gào lên, “Có cháy!”.

Jimbo chạy đi lấy xô, la hét mệnh lệnh yêu cầu phải tăng gấp đôi số nước biển, trong khi đó Matthew cố gắng giữ không cho Nathan xuống dưới qua đường cửa sập.

“Cậu không biết nó tệ thế nào”, ông hét lên. “Sử dụng cầu thang, cậu bé, sử dụng...”

Matthew ngừng ra lệnh khi Nathan đã trượt xuống qua cánh cửa được mở, sau đó quay người chạy xuống cầu thang.

Nathan khó có thể nhìn thấy thứ gì bên trong cabin, khói quá dày che kín tầm nhìn của anh. Anh mò mẫm theo cách của mình để đến bên giường tìm Sara.

Cô không có ở đây. Trước khi tìm kiếm trong cabin, phổi của anh bắt đầu bị thiêu đốt. Anh lao đảo trở lại cửa sập, sử dụng xô nước biển Jimbo đưa xuống để dập

tất lửa.

Mối đe dọa đã qua. Thoát được vụ hỏa hoạn trong gang tấc khiến tất cả bọn họ choáng váng. Nathan dường như không thể kiểm soát được nhịp tim. Nỗi sợ hãi về sự an toàn của Sara gần như đã áp đảo anh. Nhưng cô thậm chí không ở trong ca bin. Cô đã không bị nhấn chìm bởi khói.

Cô đã không chết.

Nhưng.

Matthew và Jimbo đứng hai bên Nathan. Cả ba người nhìn chằm chằm vào các góc phòng để đánh giá thiệt hại.

Vài tấm ván dưới bếp lò đã rơi qua sàn xuống tầng thấp hơn. Ở đó giờ là một lỗ hổng, một cái lỗ phát sáng bên dưới những tấm ván sàn. Hai trong số bốn bức tường bị lửa làm cháy xém, một màu đen kịt chạy thẳng lên tới tận trần.

Dù thế, thiệt hại trong ca bin không phải là những

thứ đang thôi miên Nathan. Không, toàn bộ sự quan tâm của anh đã gắn chặt vào phần còn lại trên những chiếc dù của Sara. Những chiếc nan hoa vẫn rực sáng giữa hai miếng kim loại còn sót lại trên bếp lò.

“Cô ấy nghĩ đây là lò sưởi?” Matthew thì thầm với Jimbo. Ông miết tay lên hàm khi xem xét khả năng này.

“Tôi cho là cô ấy nghĩ vậy”, Jimbo trả lời.

“Nếu đang ngủ, khói có thể đã giết cô ấy”, Nathan nói, giọng thô ráp.

“Giờ thì, cậu bé”, Jimbo bắt đầu, chắc chắn cậu đang trở nên kích động, “Sara ớn và đó là những gì quan trọng. Cậu trông đen như bồ hóng trên những bức tường này vậy. Cậu chỉ có thể tự đổ lỗi cho chính mình”, gã thêm vào với một cái gật đầu rõ ràng.

Nathan bắn sang gã một cái nhìn chết người. Jimbo chẳng có chút nào bị đe dọa. “Tôi đã nghe thấy Sara gọi cái cửa sập là ông khói. Tôi đã cười gằn chết với nhận xét đó. Tôi cho rằng cậu đã khiến cô ấy căng thẳng.”

“Tôi không cho là cậu ta đã làm thế”, Matthew xen vào. Nathan không hề bình tĩnh với sự tranh cãi của Jimbo. Anh như thể gần như phát khóc khi gầm lên. “Cô ta đã đốt tàu của tôi.”

“Cô ấy không cố tình”, Matthew bảo vệ.

Nathan không nghe. “Cô ta đốt tàu của tôi”, anh lại gầm lên.

“Lần đầu tiên tôi thấy cậu than phiền, cậu bé”, Jimbo xen vào. “Giờ thì bình tĩnh lại và cố giải thích cái tai nạn nhỏ này đã.”

“Tôi nghĩ cậu ta sẽ phải mất thêm vài phút nữa trước khi có thể nghĩ được thứ gì khác”, Matthew nói. “Cậu bé này luôn luôn nóng tính, Jimbo. Sara đã thật sự đốt lửa. Đó là sự thật, đúng chứ.”

Hai người đàn ông quay người bước ra khỏi ca bin. Cả hai đều cho rằng Nathan cần được ở một mình một lúc. Tiếng quát của Nathan khiến họ dừng lại. “Mang cô ta đến đây cho tôi, ngay bây giờ.”

Jimbo ra hiệu cho Matthew ở lại và nhanh chóng đi ra khỏi cửa. Gã không cho cô lời cảnh báo nào về vấn đề đang diễn ra khi tìm thấy cô ở ca bin của Nora, mà chỉ đơn giản thông báo rằng chồng cô muốn có vài lời với cô.

Sara nhanh chóng trở lại ca bin của mình. Cô tròn mắt kinh ngạc khi thấy sàn nhà toàn nước, rồi há hốc mồm khi nhận ra lỗ hồng ở góc phòng.

“Chúa ơi, điều gì đã xảy ra ở đây?”

Nathan quay lại nhìn cô trước khi trả lời. “Lửa.”

Cô hiểu chỉ trong nháy mắt. “Lửa?”, Sara lặp lại với một tiếng thì thầm khàn đặc. “Ý anh là lửa trong lò sưởi, Nathan?”

Anh không trả lời cô trong một phút dài như vô tận. Rồi anh từ từ tiến đến trước mặt cô. Tay anh gần đủ để tóm lấy cổ cô.

Anh chống lại sự cảm dỗ đáng hổ thẹn đó bằng việc siết chặt hai tay sau lưng.

Cô không nhìn anh. Điều đó thật có ích. Ánh mắt cô vẫn tập trung vào những thiệt hại trong ca bin. Sara cắn môi dưới và khi cô bắt đầu run rẩy, Nathan đoán cô đã nhận ra chính xác những gì mình đã làm.

Anh nhâm. “Em lẽ ra không bao giờ được để lò sưởi ngoài tầm giám sát”, cô thì thầm, “có phải một tia lửa...”.

Anh lắc đầu.

Cô nhìn vào mắt anh. Nỗi sợ hãi trở nên rõ ràng.

Một chút giận dữ trong anh lập tức biến mất. Thật chết tiệt nếu anh lại khiến cô sợ hãi. Đây là một suy nghĩ bất hợp lý, trong mọi trường hợp, nhưng nó đã khiến anh phải giăn bớt vẻ cau có của mình.

“Sara?” Giọng anh khá kiềm chế.

Anh dường như đang rất tức giận. Cô buộc bản thân phải đứng im một chỗ, đang bị áp đảo bởi thôi thúc quay lưng khỏi anh. “Vâng, Nathan?”, cô trả lời, ánh mắt dán thẳng xuống sàn.

“Nhìn vào ta.”

Cô làm theo. Anh thấy mắt cô ngập nước. Cảnh tượng đó xé nát cơn giận dữ cuối cùng còn sót lại trong anh.

Anh thở dài và dứt quãng.

“Chàng muốn nói với em điều gì?”, cô hỏi trong khi anh tiếp tục nhìn chăm chú.

“Nó không phải là một cái lò sưởi.”

Nathan rời khỏi ca bin. Sara dõi theo anh một lúc lâu trước khi quay lại nhìn Matthew và Jimbo.

“Có phải chàng ấy vừa nói rằng cái lò sưởi không phải là một cái lò sưởi?”

Hai người đàn ông cùng gật đầu đồng thanh.

Vài cô rũ xuống. “Nó trông như một cái lò sưởi.”

“Ồ, nó không phải đâu”, Matthew nói rồi huých vào sườn Jimbo. “Cậu giải thích đi.”

Jimbo gật đầu rồi cho Sara biết rằng những miếng kim loại được xếp chồng lên nhau trong góc ca bin, được chở về từ chuyến đi cuối cùng của Nathan. Chúng đã từng được sử dụng để sửa cái bếp cũ trong văn phòng công ty tàu biển Emerald. Nathan đã quên mang chúng khỏi tàu khi họ cập cảng, Jimbo nói tiếp, dù thế - gã chắc chắn thuyền trưởng sẽ không quên trong lần tới.

Matthew kết thúc lời giải thích bằng việc nói cho Sara biết cửa sập chỉ đơn giản là ống dẫn khí không hơn. Và nó không phải là ống khói.

Vẻ mặt của Sara đỏ như gấc ngay khi hai người đàn ông giải thích cho cô hiểu. Sau đó cô cảm ơn vì sự kiên nhẫn của họ. Cô cảm thấy mình giống như một con ngốc không biết gì. “Tôi đã suýt giết chết mọi người”, cô thì thầm.

“Đúng đây, suýt chút nữa cô đã làm thế”, Matthew đồng ý.

Cô bật khóc. Hai người đàn ông gần như thay đổi

bởi cảnh tượng bí ẩn trước mắt. Jimbo nhìn Matthew chăm chăm.

Matthew bỗng nhiên cảm thấy mình giống như một người cha đang cố dỗ dành con gái. Ông ôm Sara vào lòng và lúng túng vỗ về lên lưng cô.

“Giờ thì, Sara, mọi chuyện không còn quá tệ nữa”, Jimbo nói, cố xoa dịu cô.

“Cô không thể nào biết nó không phải là lò sưởi.”

“Một kẻ ngốc cũng biết điều đó”, cô khóc lớn.

Hai người đàn ông gật đầu với nhau qua đỉnh đầu Sara. Rồi Matthew nói. “Có thể tôi cũng cho rằng nó là một cái lò sưởi nếu tôi...” Ông không thể nói tiếp vì chẳng nghĩ ra lời nói dối hợp lý nào.

Jimbo bắt đầu cứu viện. “Bất cứ ai cũng sẽ nghĩ nó là một cái lò sưởi nếu người đó không thường xuyên đi biển.”

Nathan đứng ở ngưỡng cửa. Anh không thể tin

những gì mình đang thấy ở Jimbo và Matthew, hai gã cướp biển máu lạnh nhất anh từng có vinh dự được làm việc cùng, giờ đây đang hành động như thể những vú em. Anh có thể đã phá ra cười nếu sự chú ý của anh đang không lang thang trên những thiệt hại mà ngọn lửa mang đến. Thay vào đó, anh nhắm mắt.

“Khi nào thì ông mới thôi khiến cho lưng vợ tôi bị bầm dập, Matthew, ông có thể sẽ cần vài người để dọn dẹp cái đồng lộn xộn này.”

Nathan quay sang Jimbo. “Những tấm ván đã rơi xuống phía dưới, đi xem xét và khắc phục các thiệt hại đi, Jimbo.

Matthew, nếu ông không bỏ tay khỏi người vợ tôi, tôi sẽ...”

Anh không cần phải nói hết lời đe dọa.

Matthew đã đi được nửa đường ra cửa trước khi Nathan bước đến bên Sara.

“Nếu cần ai đó để an ủi vợ tôi, thì người đó sẽ là

tôi.”

Anh kéo Sara vào vòng tay và áp mặt cô vào ngực mình. Jimbo không dám cười cho đến khi ra khỏi phòng. Tuy nhiên, gã lại buông một tiếng cười vui vẻ sau khi đóng cánh cửa lại phía sau lưng. Nathan tiếp tục ôm Sara vài phút sau đó. Và sự tức giận chiếm lấy anh.

“Chúa ơi, vợ yêu, em đã hết khóc chưa?”

Cô cọ mặt trên áo sơ mi của chồng rồi rời khỏi anh.

“Em đang cố nín khóc, nhưng đôi khi, dường như em không thể chịu nổi.”

“Ta đã thấy”, anh nói.

Anh kéo cô đến giường, đẩy cô xuống và cảm thấy đủ bình tĩnh để giảng giải cho cô về sự sợ hãi đè nặng mà mỗi thủy thủ đều nuôi dưỡng trong lòng. Lửa. Anh đi đi lại lại trong phòng, bàn tay to lớn chắp sau lưng trong khi nói. Anh bình tĩnh, hợp lý, và sâu sắc.

Anh đang quát cô trước khi hoàn thành bài diễn thuyết. Dù thế, cô không dám đề cập đến sự thật này với

anh. Mạch máu phía trên của anh đập mạnh, và cô đi đến kết luận là chồng mình chưa thật sự vượt qua được cơn giận.

Cô nhìn anh bước đi, quất tháo và càu nhàu, trong những phút anh tự cẩu kính với bản thân, cô nhận ra mình thật sự yêu anh nhiều đến nhường nào. Anh đang cố gắng tử tế với cô. Tất nhiên anh không hề biết điều đó mà tự đổ lỗi cho bản thân, Jimbo và Matthew, thậm chí cả Chúa vì đã mang lửa đến, rồi cả chuyện không ai thèm bận tâm giải thích cuộc sống trên tàu cho cô.

Cô muốn lao mình vào vòng tay anh và nói rằng dù có như thế thì cô vẫn luôn yêu anh, cảm xúc trở nên càng... mạnh mẽ và chân thật. Cô cảm thấy rất yên bình và mãn nguyện. Như thể cô đã đi cả một cuộc hành trình dài suốt những năm tháng chờ đợi anh, để rồi cuối cùng cũng đã về đến nhà.

Nathan khiến cô chú ý bằng cách yêu cầu cô trả lời. Dĩ nhiên anh phải nhắc lại câu hỏi vì cô đang mơ màng, không biết anh đã hỏi gì. Trông anh chỉ có một chút giận dữ với sự thiếu tập trung của cô, điều mà Sara đoán rằng

cuối cùng anh cũng đã dần quen. Chỉ có Chúa mới biết cô đang dần trở nên quen thuộc với những cái nhìn mặt của anh. Người đàn ông này đang giận đỏ mặt. Ôi, cái cau mày của anh, khi hoàn toàn dành cho cô vẫn có thể khiến cô nổi gai ốc, nhưng sau cùng thì dì Nora đã đúng. Đằng sau tấm mặt nạ là một người đàn ông thật sự tốt bụng và nhân hậu.

Nathan cuối cùng cũng kết thúc những lời quở trách của mình. Khi anh hỏi, cô lập tức hứa sẽ không chạm vào bất cứ thứ gì khác trên tàu cho đến khi họ cập bến.

Nathan hài lòng. Sau khi anh rời khỏi ca bin, cô mất nhiều giờ liền để dọn dẹp đống lộn xộn, kiệt sức sau khi thay hết ga giường, nhưng sau khi tắm cô vẫn quyết định sẽ thức chờ chồng vì muốn chìm vào giấc ngủ trong vòng tay anh.

Sara kéo tấm phác thảo khỏi thùng, ngồi xuống bàn và vẽ một bức tranh về chồng mình. Tấm giấy dường như không đủ lớn để chứa kích thước của anh. Cô cười trước khái niệm huyền ảo đó. Anh chỉ là một người đàn

ông. Người đàn ông của cô. Cô nghĩ mình đã tái hiện chân dung khá tốt, dù thế thì cô cũng từ chối đặt những vết cau có lên khuôn mặt anh. Cô cũng hình dung ra được tư thế giống như một gã Viking của anh, với đôi chân cơ bắp đứng dạnh ra và hai tay chống hai bên hông, mái tóc phủ xuống vai, và cô ước mình có màu vẽ ở đây có thể diễn tả lại sự quyến rũ từ mái tóc màu nâu và đôi mắt xanh tuyệt đẹp của anh. Có lẽ khi họ về đến nhà của dì Nora, cô sẽ mua một vài hộp màu và vẽ ra một bản phác thảo riêng cho chồng.

Khi Nathan trở về ca bin, lúc đó đã là sau nửa đêm. Sara đang ngủ say. Cô cuộn tròn như một chú mèo con trên ghế. Mái tóc xoăn dài che gần hết khuôn mặt, Sara trông vô cùng nữ tính.

Anh không biết mình đã đứng đó bao lâu để nhìn cô. Chúa ơi, cảm giác có cô bên cạnh thật tuyệt. Anh không hiểu tại sao mình lại cảm thấy thỏa mãn, thậm chí thừa nhận rằng đây là một phản ứng nguy hiểm, vì chẳng đời nào anh cho phép một phụ nữ trở nên có ý nghĩa với mình nhiều hơn là một thứ hành lý.

Suy cho cùng - anh tự nhủ - cô chỉ đơn giản là một loại tài sản. Tất cả chỉ có thế.

Nathan cởi quần áo, tắm rửa, và bước đến cạnh bàn. Anh thấy bức vẽ và nhẹ nhàng gỡ nó ra khỏi tay cô. Sự tò mò chiếm lấy anh, anh chậm rãi lật qua những tác phẩm cô đã hoàn thành. Có khoảng mười hoặc mười hai bức vẽ đã xong. Tất cả đều là phác thảo về anh.

Anh không biết nên phản ứng thế nào. Những bức vẽ được hoàn thành một cách đáng ngạc nhiên. Chắc chắn là cô hình dung được khổ người và sức mạnh của anh. Nhưng anh cho rằng tâm trí cô có chút mơ mộng nếu như anh cười trong mỗi bức tranh.

Cô thật sự là một người lãng mạng hết thuốc chữa. Người phụ nữ già kia đã nói với anh rằng tâm trí Sara hầu như lúc nào cũng mơ màng. Anh biết rằng lời nhận xét này hoàn toàn không cường điệu.

Đúng thế, vợ anh là một kẻ mơ mộng ngốc nghếch. Và anh vẫn đứng đó, chậm rãi lướt qua từng bức vẽ trong một thời gian rất dài. Dĩ nhiên là tất cả những thứ

này đều sai, nhưng nó vẫn như đang thôi miên anh.

Bức tranh miêu tả anh từ phía sau, đứng trên boong tàu cạnh bánh lái, nhìn về phía hoàng hôn đang mờ dần. Như thể cô đã lén ra sau lưng để phác họa mà anh không hề hay biết. Tay anh cầm chặt bánh lái, chân đất và cởi trần. Chỉ một chi tiết nhỏ trên dáng người anh được nhìn thấy cũng đủ để khiến anh suýt mỉm cười.

Trên lưng anh chẳng có lấy một vết sẹo.

Có phải cô đã quên mất chúng, hoặc cô đã quyết định không muốn cho những vết sẹo vào bức vẽ của mình? Nathan kết luận là vấn đề này không quá quan trọng để anh nghĩ ngợi thêm nữa. Anh có những vết sẹo và cô tốt hơn là nên chấp nhận nó. Anh lắc đầu với phản ứng lô bịch của mình, rồi bế Sara và đặt lên giường.

Nathan mở cửa sập để khói thoát khỏi ca bin, rồi nằm dài cạnh cô.

Cô lập tức trở người lại, ôm lấy anh. “Nathan?”

“Sao?”

Nathan khiến giọng mình khắc nghiệt nhất có thể để cô nhận ra rằng anh không muốn nói chuyện.

Thông điệp của anh không được đón nhận. Cô lĩnh lại gần hơn và đặt tay lên ngực anh. Ngón tay cô đùa giỡn với đám lông dày cho đến khi anh áp tay lên tay cô. “Ngừng lại”, anh ra lệnh.

Cô ngã đầu lên vai anh. “Tại sao chàng lại cho rằng em đang có một thời gian khó khăn để thích nghi với cuộc sống trên tàu?”, cô thì thầm hỏi.

Anh trả lời với một cái nhún vai có thể khiến cô bay vào tường nếu như không giữ cô lại.

“Em nghĩ rằng điều đó có thể xảy ra vì ta không thường xuyên điều khiển một con tàu ư?” Anh đảo mắt lên trần. “Em không có nghĩa vụ phải điều hành con tàu của ta”, anh trả lời. “Mà là ta,”

“Nhưng vì em là vợ chàng, em nên...”

“Ngủ đi.”

“Giúp đỡ”, cô nói gần như cùng lúc với anh.

Cô hôn lên hõm cổ anh. “Em sẽ làm tốt hơn khi chúng ta đến đất liền, Nathan. Em có thể điều hành một căn nhà rộng, và...”

“Vi Chúa, Sara, em không cần phải đọc lại danh sách những thành tựu đó thêm nữa.”

Cô cứng người ép vào anh, rồi thả lỏng. Cuối cùng cô cũng buộc mình phải nghe theo lời anh, anh nghĩ thầm. Người phụ nữ này đã ngủ.

“Nathan?”

Lẽ ra mình nên khôn ngoan hơn, anh nghĩ thầm. Cô ấy sẽ không ngủ cho đến khi cảm thấy thoải mái và sẵn sàng.

“Lại gì nữa?”

“Chàng quên hôn em và chúc ngủ ngon.”

Chúa ơi, cô ấy thật xấu xa. Nathan buông tiếng thở

dài đầy mệt mỏi. Anh biết mình sẽ không được ngủ cho đến khi chấp thuận cô. Vợ anh có thể trở thành người khá độc đoán. Anh tự nhủ, cô thật phiền toái. Vào lúc này, anh chẳng thể nghĩ ra nổi bất cứ một phẩm chất tốt đẹp nào của cô. Vì sao chứ, cô bướng bỉnh như một con lừa, độc đoán như một bà mẹ kế và những thứ đó chỉ là hai trong số hàng tá khiếm khuyết mà anh nhận thấy.

Dù vậy anh cũng đã hôn cô, nhanh và cuồng nhiệt, chỉ để cô ngừng cắn nhai. Chết tiệt, anh nghĩ, mùi vị của cô thật tuyệt vời. Anh phải hôn cô lần nữa. Anh sử dụng lưỡi. Cô cũng thế. Nụ hôn của họ trở nên mãnh liệt hơn, khơi gợi hơn.

Cô đề lên người anh. Sự khiêu khích đó khiến anh không thể chống lại. Cô mềm mại và nữ tính. Anh phải làm tình với cô. Anh đã không để cô quở trách khi làm nhiệm vụ này. Dù thế cô vẫn có chút kháng cự. Khi anh ra lệnh cho cô cởi váy ngủ và châm nến, cô yêu cầu được để mọi thứ trong bóng tối. Anh từ chối, nói rằng anh muốn nhìn cô khiến mặt cô đỏ ửng trước khi cố giấu mình khỏi ánh mắt của anh bằng cách kéo chăn cao lên tận cằm.

Anh ném chiếc chăn sang một bên, bắt đầu thực hiện công việc vệ vấn để sự xấu hổ biến mất khỏi cô. Trong chốc lát, cô trở nên bạo dạn. Cô muốn chạm vào mọi nơi trên người anh bằng tay và miệng mình. Anh để cô làm những gì cô muốn, dĩ nhiên, cho đến khi anh quá thèm muốn cô và run rẩy với khao khát của mình.

Chúa ơi, cô là người phụ nữ tuyệt vời nhất mà anh từng chạm vào. Mỗi phản ứng của cô đều thể hiện sự chân thành và đáng tin cậy. Điều này khiến anh lo lắng. Người đàn bà quyến rũ ngọt ngào đó của anh không hề giữ lại cho mình bất cứ điều gì, và đến khi anh đặt người vào giữa hai đùi cô, cô đã ẩm ướt, nóng bỏng, đầy cầu xin anh tiến vào sâu bên trong.

Nathan muốn thực hiện điều này chậm rãi và nhẹ nhàng hơn, để mỗi lần anh tiến vào sẽ như kéo dài mãi mãi, nhưng cô đã khiến anh quên khuấy ý định tốt đẹp đó khi thít chặt anh sâu hơn bên trong cô. Cái nhói đau từ những ngón tay cô bấu lên anh khiến anh trở nên hoang dã, tiếng thút thít khiêu gợi của cô làm anh hoàn toàn mất kiểm soát.

Anh tuôn trào trong cô cùng lúc khi cô thấy mình được giải phóng. Nathan ôm cô thật chặt, cảm nhận sự rung mình của cô với cái rung mình của anh đang hòa làm một.

Mùi hương sau cuộc làm tình của họ vương vấn trong không khí. Cả cảm giác bình yên cũng ở quanh quần đùi đây.

Anh cố lặn người ra nhưng cô không cho anh thực hiện điều đó. Tay cô ôm chặt quanh eo anh. Một sự kiềm chế yếu ớt, nhưng anh quyết định sẽ nằm yên thêm vài phút, cho đến khi cô bình tĩnh lại một chút. Tim cô vẫn đập như trống, và tim anh cũng thế.

Anh có thể cảm thấy sự ẩm ướt trên vai, biết rằng cô lại khóc. Điều này khiến anh thích thú. Sara luôn luôn khóc mỗi khi cô đã được thỏa mãn. Cô cũng, luôn luôn hét lên tên anh. Cô xin lỗi hành động của mình bằng việc nói với anh chúng là những giọt nước mắt của niềm vui. Cô khóc vì chưa bao giờ hạnh phúc đến thế.

Anh cũng thế, anh nghĩ thầm. Lần thứ hai trong

đêm hôm đó, nhận thức này khiến anh trở nên bồn
khoăn.

“Em yêu chàng, Nathan.”

Câu nói đó đã khiến Nathan cảm thấy thật sự sợ hãi. Anh đáp lại lời thì thầm hứa hẹn của cô như thể vừa bị roi da quất vào người. Người anh, trong chốc lát, từ da thịt ấm áp biến thành cái lạnh đến từ gang thép. Cô buông khỏi anh. Anh lăn người nằm nghiêng và quay lưng lại. Cô bỗng nhiên thấy mình đang nhìn chằm chằm vào lưng anh.

Cô chờ anh ghi nhận những lời lẽ bày tỏ tình yêu của mình. Nhiều phút trôi qua trước khi cô chấp nhận sự thật rằng anh sẽ không nói bất cứ điều gì với cô. Tiếng anh ngáy giúp cô đi đến kết luận đó.

Cô thấy mình muốn khóc. Dù thế, cô đã không làm vậy, cố tìm ra một chút chiến thắng nhỏ bé trong sức mạnh mới mẻ đó của mình rồi tập trung vào việc tìm xem có gì khác để cô có thể trở nên vui vẻ hơn hay không.

Ít nhất anh đã không rời khỏi ca bin sau khi họ làm tình, cô nghĩ thầm. Cô cho rằng mình nên cảm ơn vì điều đó. Nhưng thực tế cô đã không quá biết ơn.

Sara run rẩy, lăn người khỏi sự ẩm áp của Nathan và với lấy chiếc chăn. Khi đã yên vị dưới chăn, cô và Nathan đã quay lưng lại với nhau.

Cô cảm thấy mình thật cô đơn và dễ bị tổn thương. Cô nghĩ rằng tất cả là lỗi của anh. Anh là người đang làm cho cô cảm thấy khổ sở. Sara quyết định ngay rằng nếu không hết lòng yêu anh, cô chỉ có thể ghét anh. Chúa ơi, anh thật máu lạnh. Và, cứng đầu. Anh phải biết rằng cô cần được nghe thấy những lời yêu đương nhiều thế nào, nhưng anh vẫn từ chối nói những điều đó.

Liệu anh có yêu mình hay không? Cô nghĩ đến điều băn khoăn đó một lúc lâu. Khi Nathan quay lại và ôm cô vào lòng. Anh lau bầu trong lúc kéo cô sát vào ngực. Tóc cô kẹt dưới vai anh. cảm anh cọ lên đầu cô theo cái cách cô cho rằng đó là một cử chỉ trìu mến, và cô bỗng nhiên không còn chút phiền lòng với việc anh đã quên nói với cô rằng anh yêu cô.

Cô nhắm mắt, cô chìm vào giấc ngủ và tự nhủ, Nathan yêu mình. Tâm trí anh vẫn có chút khó chấp nhận những gì trái tim anh đã biết... luôn luôn biết, cô chỉnh lại, từ lúc họ cưới nhau.

Sẽ đến lúc chồng cô sẽ nhận ra. Tại sao ư, chỉ bởi vì tính khí thất thường đã khiến anh tốn thời gian lâu hơn để chấp nhận điều đó so với hầu hết những ông chồng bình thường khác.

“Em thật sự yêu chàng, Nathan”, cô thì thầm lên cổ anh.

Giọng anh cộc cằn nhiều hơn là dịu dàng trong giấc ngủ khi nói, “Ta biết, em yêu. Ta biết”.

Anh lại ngáy trước khi cô có thể đủ can đảm để hỏi liệu anh có vui trước sự bày tỏ nồng nhiệt của cô.

Cô vẫn không thể ngủ. Sara mất một giờ nữa để cố nghĩ cách khiến Nathan nhận ra sự may mắn của anh khi có cô làm vợ.

Con đường vào trái tim Nathan chắc chắn không đi

qua dạ dày, cô quyết định. Chàng sẽ không ăn bất cứ thứ gì cô chuẩn bị nữa. Bản tính của người đàn ông này luôn luôn là nghi ngờ và món xúp đã làm cho kỹ năng nấu ăn của cô trở nên tệ hại trong mắt anh.

Cuối cùng cô cũng tìm ra được một kế hoạch có vẻ khá ổn. Cô sẽ tác động lên chồng mình thông qua các thuộc cấp của anh. Nếu cô có thể chứng minh giá trị của mình với đoàn thủy thủ, chẳng lẽ Nathan lại không bắt đầu thấy cô tuyệt vời thế nào? Sẽ không quá khó để thuyết phục họ rằng cô tốt bụng và chân thành ra sao. Ôi, đúng thế, họ chắc chắn là những kẻ mê tín, nhưng sau cùng thì đàn ông vẫn chỉ là đàn ông, những lời lẽ nhẹ nhàng cùng hành động ân cần chắc chắn sẽ giành được sự tôn trọng của họ.

Tại sao ư, nếu cô thật sự đặt tâm trí vào vấn đề, cô chắc chắn có thể tìm ra cách để có được sự tôn trọng của các thủy thủ trong vòng một tuần.

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tất cả đoàn thủy thủ đều đeo một nhánh tỏi quanh cổ cho đến hết cuối tuần, với nỗ lực tránh khỏi những mối nguy hại đến từ phu nhân Sara.

Cô dành toàn bộ bảy ngày của mình, cố lấy lại niềm tin của họ. Khi phát hiện ra tại sao những người đó lại đeo những chiếc vòng cổ đầy mùi như thế, cô trở nên chán nản với thuộc cấp của mình đến nỗi từ bỏ luôn cả việc giành lấy niềm tin từ họ.

Sara cũng thôi không chạy về ca bin của mình mỗi khi họ dán mắt nhìn cô. Cô chỉ giả vờ rằng mình không để ý và không định để ai trong số các thủy thủ biết hành động của họ khiến cô thất vọng đến nhường nào. Cô giữ sự điềm tĩnh và nước mắt trong tầm kiểm soát.

Chỉ có Nathan và Nora biết cảm giác thật sự của cô. Sara để mặc cho hai người đó biết được cảm giác tổn thương của cô. Nathan làm hết sức có thể để lờ đi hoàn cảnh này. Nora cũng làm hết sức có thể để xoa dịu cháu gái.

Dĩ nhiên, vấn đề là mỗi một tai nạn nhỏ - không cần biết nguyên nhân là gì - đều được đổ lỗi hoàn toàn cho sự hiện diện của Sara. Tất cả những gì họ nghĩ là người phụ nữ này bị nguyên rủa. Giây phút Chester nhận thấy trên tay gã xuất hiện một mụn cóc mới, gã liền đổ lỗi cho Sara. Tay gã đã chạm vào cô, gã nhớ lại, khi họ đi ngang qua nhau trên tàu.

Làm sao cô tìm được lý do để phản đối lại sự ngu ngốc đó chứ? Cô đặt câu hỏi đó với Nathan ít nhất hai lần một ngày. Dù thế thì câu trả lời của anh chẳng bao giờ có chút ý nghĩa. Nathan chỉ càu nhàu giận dữ trước những gì cô nói hoặc nhún vai với những gì cô cho là nỗi thống khổ của mình. Nathan đúng là có lòng cảm thông của một con dê, còn cô luôn hôn anh để phản đối sự quanh co trong câu trả lời của anh.

Trước ngày thứ Hai tiếp theo, Sara không nghĩ cuộc đời mình có thể xuất hiện thêm bất cứ sự ảm đạm nào hơn nữa. Lúc đó, cô đã không tính đến những tên cướp biển. Chúng đã tấn công con tàu vào sáng ngày thứ Ba.

Đó là một ngày yên bình và đẹp trời với ánh mặt trời tỏa sáng, Matthew đang cùng Nora đi dạo trên boong tàu. Cánh tay Nora đặt lên cánh tay Matthew, hai người thì thầm và cười nói như những đứa trẻ. Cặp đôi già đã rất gần gũi với nhau trong những tuần vừa qua. Sara nghĩ Matthew cũng say mê dì Nora như dì Nora đang say mê ông. Ông cười nhiều, còn dì Nora dường như đỏ mặt một cách thường xuyên hơn.

Khi Sara bắt đầu đi dạo, Jimbo liền hộ tống cô. Cô không bao giờ được phép đi một mình. Cô tin rằng điều đó chỉ bởi vì thuộc cấp của cô đã trở nên quá hiếu chiến. Dù vậy khi cô nói điều đó với Jimbo, gã lắc đầu.

“Có thể đó chỉ là một phần nhỏ”, gã nói. “Nhưng sự thật thì thuyền trưởng không muốn bất cứ thứ gì khác bị phá hỏng nữa, Sara. Đó chính là lý do tại sao cô có thêm một vệ sĩ theo sau cả ngày lẫn đêm.”

“Ôi, thật xấu hổ làm sao”, Sara kêu lên.

Jimbo cố nín tiếng cười khúc khích. Sara chắc chắn mình sẽ được đưa vào một vở kịch. Tuy nhiên gã không muốn cô nghĩ là mình đang cười cô. “Nào, nào, điều đó không quá kinh khủng”, gã nói.

“Cô không cần phải thốt lên đầy tuyệt vọng đến thế.”

Sara nhanh chóng lấy lại tinh thần. Mặt nóng lên và cô để cho gã thấy sự bức tức của mình. “Vậy đây sẽ là cách mà mọi chuyện sẽ diễn ra ư?”, cô hỏi. “Với một vài rủi ro nhỏ bé và giờ tôi bị chính thuộc cấp của mình kết tội như một mụ phù thủy, còn chồng tôi thì coi tôi như một thứ nhơ nhớp trong đồng tài sản của chàng? Jimbo, tôi có cần phải nhắc anh rằng chẳng có gì khác bất thường xảy ra kể từ vụ cháy, tuy nhiên nó đã trôi qua tận bảy ngày trước. Cuối cùng thì chắc hẳn họ sẽ phải hiểu ra mình đang cư xử ngu ngốc đến nhường nào.”

“Không có gì bất thường?”, Jimbo lặp lại. “Cô không thể nghiêm túc thế chứ, Sara. Cô đã quên mất

vận xui nhỏ nhỏ của Dutton ư?”

Gã ta sẽ nhắc lại sự việc không may đó. Sara nhìn gã bất mãn. “Ông ta không chết đuối, Jimbo.”

Jimbo đảo mắt lên trời. “Không, ông ta không chết đuối.” Gã đồng ý. “Nhưng cũng gần như thế.”

“Và tôi đã xin lỗi ông ta.”

“Đúng, đúng, cô đã làm vậy”, Jimbo nói. “Nhưng còn Kently và Taylor thì sao?”

“Họ là ai với ai?”, cô hỏi, cố ý lơ đi.

“Những người bị cô hạ đo ván hai ngày trước - vì trượt chân lên đám dầu mỡ của mấy khẩu pháo mà cô đã làm đổ”, gã nhắc lại.

“Anh không thể đổ hoàn toàn lỗi lên người tôi.”

“Tôi không thể ư?”, gã hỏi, háo hức được nghe lý do cô đưa ra để giải thích cho những tai nạn đó. “Cô đã làm tràn dầu ra còn gì?”

“Đúng thế”, cô thừa nhận. “Nhưng tôi đang trên đường đi lấy giẻ để lau dọn đồng hồ đồng đó thì họ chạy qua. Dĩ nhiên là nếu họ không vội vội vàng vàng tránh xa khỏi tôi, họ đã dừng lại và tôi có thể cảnh báo về sàn tàu trơn trượt. Vì thế anh thấy đây, Jimbo, lỗi thật sự là do cái thói mê tín của họ.”

Tiếng hét cảnh báo một chiếc tàu đang đến gần đã kết thúc cuộc nói chuyện của họ. Trong nháy mắt, boong tàu tràn đầy thủy thủ đang chạy về vị trí của mình.

Sara không hiểu được sự hỗn độn đó là gì. Nathan gầm lên tên cô trước khi Jimbo có thể giải thích rõ ràng.

“Nathan, em không làm gì cả”, cô kêu lên khi thấy anh sai bước về phía mình. “Cái gì đó đã xảy ra, em thề là mình không làm gì cả.”

Những lời sốt sắng của cô khiến Nathan dừng lại. Anh thật sự đã mỉm cười trước khi chộp lấy tay và kéo cô về phía ca bin của họ.

“Ta biết đó không phải trách nhiệm của em”, anh nói, “Nhưng những thủy thủ có thể vẫn sẽ đổ lỗi cho em như thường lệ”.

“Họ sẽ đổ lỗi gì cho em trong lần này nhỉ?”, cô hỏi.

“Chúng ta chuẩn bị có vài vị khách không mời, Sara.”

“Không mời ư?”, cô thì thầm.

Họ đã đến ca bin. Nathan kéo cô vào bên trong nhưng để cửa mở. Rõ ràng là anh không định ở lại lâu. “Cướp biển”, anh giải thích.

Mặt cô lập tức trắng bệch.

“Đừng có ngất”, anh ra lệnh dù đã vươn tay ra để bắt được cô trong trường hợp cô không nghe lời anh.

Cô đẩy tay anh ra. “Em sẽ không ngất”, cô tuyên bố. “Em tức giận, Nathan, chứ không phải sợ hãi. Thật chết tiệt nếu em để cho những thuộc cấp của mình nghĩ rằng em đã mang những tên cướp biển đến. Hãy đuổi

chúng đi, Nathan. Em không muốn có một sự lộn xộn nữa.”

Nathan biết họ đang ở trong một trận chiến thật sự, nhưng không muốn nói điều đó cho vợ mình. Thực tế là anh đang lo lắng, vì biết rằng lẽ ra anh nên sử dụng những thiết bị nấp đạn nhanh hơn trong chuyến đi này. Họ sẽ không bao giờ có khả năng chạy nhanh hơn những tên khốn đang tiến đến gần. Chiếc Seahawk quá công kênh và nặng nề để có thể đáp ứng được điều đó.

“Hứa với em rằng chàng sẽ cẩn thận.” Sara nói.

Anh lờ đi yêu cầu đó. “Matthew đã đưa Nora xuống dưới”, anh nói. “Ở lại đây cho đến khi ông ta quay lại đón em.”

Sau khi ra lệnh cho cô, anh quay người và bước ra cửa. Sara chạy theo sau. Nathan buộc phải dừng lại khi cô giơ tay ôm quanh eo anh. Hoặc là đứng như thế, hoặc là kéo cô lên cầu thang cùng mình.

Nathan quay người lại, gỡ tay cô ra và rời đi. “Vì

Chúa, đúng là phụ nữ, giờ không phải là lúc yêu cầu một cái hôn tạm biệt”, anh gầm lên.

Sara đang định nói với anh, không, đó chắc chắn không phải lý do cô khiến anh dừng lại, nhưng anh đã cướp mất ý định của cô bằng cách trao cô một nụ hôn chóng vánh.

Khi anh rời người ra, cô cười. “Nathan, giờ không phải là lúc để... lãng mạn”, cô nói. “Chàng có một trận chiến trước mặt. Đi và xem xét nó đi.”

“Vì sao em giữ ta lại?”, anh yêu cầu.

“Em muốn chàng hứa rằng mình sẽ cẩn thận.”

“Em cố tình muốn làm ta phát điên lên sao, Sara? Có phải đó là âm mưu khiến ta mất trí không?”

Cô không trả lời câu hỏi kỳ quặc đó.

“Hứa với em, Nathan. Em sẽ không buông áo chàng ra cho đến khi chàng hứa. Em yêu chàng và em sẽ lo lắng trừ khi chàng cho em một lời hứa.”

“Tốt thôi”, anh phản bác. “Ta sẽ cẩn thận. Em vui rồi chứ?”

“Được rồi, cảm ơn chàng.”

Cô quay lại và bước nhanh vào ca bin để chuẩn bị tinh thần cho trận chiến sắp tới. Cô nhanh nhẹn chạy đến ngăn kéo bàn, định tìm nhiều vũ khí nhất có thể.

Nếu những gã cướp biển xâm phạm tàu thành công, Sara quyết định cô sẽ giúp chồng bằng bất cứ cách nào cô có thể.

Sara tìm thấy hai khẩu súng lục ở dưới cùng trong ngăn kéo và một con dao găm sắc nhọn trong ngăn giữa. Cô nhét con dao vào tay áo chiếc váy và cất súng trong túi xách màu xanh. Cô quấn dây đeo ví quanh cổ tay ngay khi Matthew xông vào ca bin. Một tiếng nổ lớn bùng lên phía xa. “Là một trong số những khẩu pháo của chúng ta hay của bọn chúng?”, Sara hỏi, giọng run rẩy trong sự lo lắng.

Matthew lắc đầu. “Là của bọn chúng”, ông trả lời.

“Chúng đã bị hụt mục tiêu. Chúng vẫn chưa gần chúng ta đủ để gây ra bất cứ thiệt hại nào. Đó là lý do những khẩu pháo của chúng ta vẫn chưa được châm lửa, Sara. Đi với tôi nào. Tôi đã giấu Nora an toàn dưới hầm chứa nước. Cô có thể chờ ở đó cùng bà ấy.”

Cô không tranh cãi, biết rõ rằng Nathan là người đứng sau mệnh lệnh này, nhưng cô cảm thấy điều này thật hèn nhát.

Dường như cô chẳng có chút danh dự nào nếu như trốn đi.

Bên trong thân tàu tối đen. Matthew bước xuống những bậc thang ọp ẹp trước. Ông đỡ cô ở những bậc đầu tiên, giải thích cho cô rằng gỗ đã bị mục nát và sẽ được thay thế ngay khi ông có thời gian cho công việc này. Khi họ bước xuống sàn tàu và rẽ vào một khúc quanh, luồng ánh sáng yếu ớt phát ra từ một cây nến dẫn đường cho họ đến nơi Nora đang kiên nhẫn chờ.

Dì của Sara được đặt ngồi trên một chiếc hộp bằng gỗ. Chiếc khăn choàng màu đỏ tươi của bà quấn quanh

vai. Người phụ nữ lớn tuổi không tỏ ra sợ sệt chút nào. “Chúng ta chuẩn bị có một cuộc phiêu lưu”, bà thốt lên với cháu gái. “Matthew, anh yêu, hãy cẩn thận.”

Matthew gật đầu. “Có thể sẽ là một cuộc phiêu lưu thú vị nếu như chúng ta không có những món hàng hóa giá trị trên tàu”, ông nói.

“Những hàng hóa giá trị nào?”, Sara hỏi.

“Ta tin ông ấy đang nói đến ta và con, con yêu”, Nora giải thích.

“Đúng thế”, Matthew đồng ý. Ông bắt đầu trở lại cầu thang ọp ẹp. “Giờ thì chúng ta bắt đầu phải bảo vệ thay vì tấn công”, ông nói thêm. “Đây sẽ là lần đầu tiên của đội thủy thủ.”

Sara không biết ông ta đang nói đến điều gì. Nhưng rõ ràng là Nora hiểu. Nụ cười của bà đã nói lên điều đó. “Dì cho rằng ý của Matthew là gì khi nói những lời đó, Nora?”, cô hỏi.

Nora xem xét nhanh vấn đề để nói với Sara nhưng

lại lập tức loại bỏ ý niệm đó. Bà quyết định rằng cô cháu gái quá ngây thơ để có thể hiểu được. Sara vẫn nhìn mọi thứ chỉ dưới hai gam màu đen và trắng. Trong tâm trí giàu sức tưởng tượng của cô bé không hề có bất cứ màu xám nào. Sẽ có lúc cô bé hiểu rằng cuộc sống không hề đơn giản, cũng như chấp nhận sự thật là Nathan đã lèo lái một cuộc sống đầy biến động. Nora hy vọng bà sẽ ở đó khi Sara biết rằng cô bé đã kết hôn với Pagan. Bà mỉm cười khi nghĩ đến phản ứng của cháu gái trước tin tức đó.

“Ta tin những thủy thủ sẽ chiến đấu mạnh mẽ hơn nếu họ không phải bảo vệ chúng ta an toàn”, Nora nói.

“Nó chẳng có ý nghĩa gì cả”, Sara tranh luận.

Nora đồng ý nhưng bà đã thay đổi chủ đề thay vì nói với cháu gái điều đó. “Đây là nơi cất giữ đạn dược ư?”

“Con tin là thế.” Sara trả lời. “Dì có cho là những cái thùng này chứa đầy thuốc súng không?”

“Hẳn rồi”, Nora nói. “Chúng ta phải để mắt đến ánh nền. Nếu lửa lan xuống đây, ồ, ta chẳng cần phải cho con biết điều gì có thể sẽ xảy ra. Đừng để ta quên tất nền khi Matthew xuống đón chúng ta.”

Con tàu đột nhiên như thể mới ợ một tiếng lớn. Nó lắc từ phía sau đến giữa thân tàu. “Dì có nghĩ rằng bọn chúng đã bắn trúng chúng ta không?”, Sara hỏi.

“Có vẻ như bọn chúng đã làm vậy rồi.” Nora trả lời.

“Nathan nên kết thúc chuyện này một cách nhanh chóng. Thần kinh của con không thể chịu nổi tình trạng hỗn loạn kiểu này. Nora, có phải dì và Matthew đã trở nên hết sức gần gũi?”

“Con thật khéo chọn thời điểm để hỏi”, Nora trả lời trong một tiếng cười nhỏ.

“Con chỉ muốn giải tỏa tâm lý của chúng ta khỏi sự lo lắng lúc này”, cô đáp lại.

“Đúng thế, đây có thể là một ý kiến hay đấy. Và con nói đúng, Matthew và ta đã trở nên khá thân thiết.

Ông ấy quả là một người dịu dàng và thấu hiểu. Ta đã quên bằng mất cảm giác thoải mái khi tâm sự những suy nghĩ và lo lắng của mình với một người quan tâm đến ta.”

“Con cũng quan tâm đến di, thừa di.”

“Đúng thế, con yêu, ta biết con cũng quan tâm đến ta, nhưng hai điều này hoàn toàn không giống nhau. Con sẽ hiểu những gì ta nói khi con và Nathan trở nên gần gũi với nhau hơn chút nữa.”

“Con e là sẽ chẳng bao giờ có ngày đó”, cô trả lời. “Matthew có hay tâm sự với di không?”, cô hỏi.

“Ồ, có chứ, thường xuyên.”

“Ông ấy có nói nhiều về Nathan?”

“Rất nhiều lần”, Nora thú thật. “Dĩ nhiên một vài điều được chia sẻ trong sự tin tưởng, vì thế ta không thể nói đến...”

“Dĩ nhiên là di có thể”, Sara ngắt lời. “Sau tất cả thì

con là cháu gái của dì, và những thứ dì sẽ nói với con, con sẽ không thể để nó lan xa hơn. Dì có tin con không, dì Nora?”

Sara tiếp tục khích lệ trong mười phút hoặc hơn trước khi Nora cuối cùng cũng phải nhượng bộ.

“Matthew đã kể cho ta nghe về cha của Nathan. Con đã từng gặp Bá tước Wakersfield chưa?”

Sara lắc đầu. “Người ta nói rằng ông ấy đã mất khi Nathan mới chỉ là một cậu bé, Nora. Con lúc đó cũng không khác gì một đứa trẻ. Dù thế, con cũng nghe người ta nói rằng ông ấy đã được phong tước hiệp sĩ.”

“Đúng thế, ông ấy đã được phong tước hiệp sĩ. Dù vậy, tất cả những thứ đó chỉ là một sự giả tạo. Matthew nói với ta rằng Bá tước đã phản bội đất nước trong khi vẫn còn đang trong thời gian phục vụ tổ quốc. Đúng thế, đó là sự thật, Sara.” Bà nói thêm khi cháu gái thở dốc. “Đó là một câu chuyện kinh khủng, bé con. Cha của Nathan đã móc ngoặc với hai kẻ ngoại đạo khác và ba người họ cho rằng mình có thể lật đổ hoàng gia. Họ tự phong cho mình là Tòa Án, và như Matthew đã xâu

chuỗi các sự kiện cho ta, họ đã suýt thực hiện thành công kế hoạch xảo quyệt đó. Dù thế, cha Nathan đã có ý định khác. Lương tâm của ông ta đã khiến ông ta bị sát hại trước khi sự thật được phanh phui.”

Sara sợ hãi trước những gì cô vừa biết. “Nathan tội nghiệp”, cô thì thầm. “Sự hổ thẹn này hẳn là không thể chịu nổi.”

“Không, không hoàn toàn”, Nora trở lại. “Con thấy đây, không ai biết toàn bộ sự thật. Người ta vẫn tin rằng Bá tước bị giết trong một vụ tai nạn xe ngựa. Không có bất cứ một tin đồn nào quanh đây. Ta cảnh cáo con, nếu gia đình con nghe phong thanh được điều này, họ sẽ sử dụng nó để ép Đức vua hủy bỏ hôn ước của con.”

“Ôi, đã quá muộn cho điều đó rồi”, Sara trả lời.

“Con vẫn còn quá ngây thơ nếu con tin rằng nó quá muộn, Sara. Sự việc này quá bất thường, nhất là đối với một Đức vua có tinh thần không hoàn toàn khỏe mạnh.”

“Ông ta là một tên ngớ ngẩn”, Sara thì thầm.

“Và lúc đó con mới chỉ có bốn tuổi”, dì cô nói khẽ.

“Tuy nhiên, chúng con đã sống với như vợ chồng. Con không tin Hoàng tử nhiếp chính dám hủy bỏ...”

“Ông ta dám làm bất cứ thứ gì ông ta muốn”, Nora phản đối.

“Lo lắng của dì thật vô nghĩa”, Sara xen vào. “Con sẽ không kể cho bất cứ ai về cha của Nathan, thế nên cha mẹ con cũng sẽ không tìm ra. Thậm chí con cũng sẽ không để Nathan biết rằng con đã biết, được chứ? Chàng sẽ phải an ủi con trước.”

Nora dịu dần. “Con có biết rằng ta cũng đã phát hiện ra việc tại sao lưng của Nathan lại bị thương không?”

“Con tin là ai đó đã dùng roi da đánh lên lưng chàng”, Sara trả lời.

“Không, không phải roi da”, Nora nói. “Những vết sẹo trên lưng cậu ta là do lửa, không phải roi. Con chỉ cần nhìn là có thể nhận ra điều đó, bé con.”

Sara cảm thấy dạ dày của mình cuộn lên. “Ôi, Chúa ơi, một sự cố ý ư? Ai đó đã cố tình thiêu cháy chàng?”

“Ta tin là thế, nhưng ta không chắc chắn. Ta chỉ biết rằng chuyện này có liên quan đến một người phụ nữ. Tên cô ta là Aariah. Nathan đã gặp cô ta khi ghé thăm một cầu cảng nước ngoài ở phương Đông.”

“Nathan đã gặp người phụ nữ này thế nào?”

“Ta không được kể chi tiết”, Nora thú thật. “Ta chỉ biết rằng cô Aariah này là người thiếu đứng đắn. Cô ta đã chơi đùa với Nathan.”

Sara hỏn hển. “Ý di là Nathan đã giao thiệp với cô gái điếm đó ư?”

Nora vươn tay vỗ lên tay Sara. “Nathan chỉ là phóng thích hạt giống của cậu ta trước khi ổn định cuộc sống. Con không cần phải khiến bản thân bị kích thích như thế.”

“Di có nghĩ rằng Nathan yêu cô ta?”

“Không, dĩ nhiên Nathan không yêu cô ta. Cậu ta đã đính hôn với con, Sara. Trong ấn tượng của ta, Nathan là một người lý trí. Cậu ta sẽ không cho phép bản thân yêu một người phụ nữ. Ta sẽ cuộc phần thừa kế của ta với con rằng khi Ariaah kết thúc với Nathan, cậu ta rất có thể cũng đã chán ghét cô ta. Matthew cho ta biết rằng người phụ nữ đó đã sử dụng Nathan để thao túng một gã tình nhân khác của cô ta. Đúng thế, đó là sự thật”, bà nói vội vã khi Sara trông không có chút tin tưởng. “Theo Matthew, Ariaah là bậc thầy trong trò chơi của cô ta. Vì lý do đó ta tin Nathan đã bị tra tấn bởi những mệnh lệnh của cô ta. Cảm ơn Chúa, cậu ta đã có thể trốn thoát. Đó là thời điểm một cuộc cách mạng nhỏ đang diễn ra, con thấy đấy, và một số người có cảm tình với những kẻ vô chính phủ đã hỗ trợ cậu ta khi họ phóng thích những tù nhân khác. Sau đó Jimbo và Matthew đã chăm sóc cho Nathan.”

“Hẳn Nathan đã trải qua rất nhiều khổ sở?”, Sara nói nhỏ, giọng cô run lên. “Chàng phải còn rất trẻ khi bị người phụ nữ hung dữ đó lừa dối. Con cũng tin Nathan đã yêu cô ta, dì Nora.”

“Ta không tin”, Nora phản bác.

Sara buông tiếng thở dài mệt mỏi. “Sẽ thật tốt nếu đó chỉ là một sự chơi đùa”, cô nói. “Và nếu họ đã chia sẻ cùng một chiếc giường, ôi, không hẳn là chàng không chung thủy với con, vì khi đó chúng con vẫn chưa bắt đầu cuộc sống hôn nhân. Dì biết đấy, lúc này mọi chuyện đang bắt đầu có ý nghĩa với con.”

“Cái gì đang bắt đầu có ý nghĩa?”

“Trước đây, con đã không tâm sự điều này với dì, nhưng con nhận ra rằng Nathan dường như rất quan tâm đến việc bảo vệ cảm xúc của chàng. Giờ thì con cho rằng con đã hiểu lý do. Chàng không tin phụ nữ. Con không thể trách Nathan. Nếu những ngón tay của dì bị đốt cháy một lần, liệu dì có đặt nó lại gần ngọn lửa một lần nữa không?”

“Chuyện đã trôi qua lâu rồi”, Nora trả lời. “Nathan giờ là một người đàn ông trưởng thành, Sara, và chắc chắn cậu ta đã loại bỏ tất cả thứ đó ra khỏi tâm trí của mình.”

Sara lắc đầu. “Dì có thể giải thích thái độ của Nathan bằng cách nào khác? Nathan không hề thích khi con nói với chàng rằng con yêu chàng. Nathan đã cứng người bên trên con và trở nên lạnh lùng. Chàng không bao giờ, dù chỉ một lần, nói với con rằng chàng quan tâm đến con. Chàng chỉ có thể là vẫn ghét tất cả phụ nữ - trừ con, dĩ nhiên.”

Nora cười. “Trừ con ư?”

“Con tin là Nathan yêu con, dì Nora. Chàng chỉ là đang gặp khó khăn để nhận ra điều đó.”

“Hãy cho cậu ta thời gian, con yêu. Đàn ông cần nhiều thời gian hơn để hiểu ra mọi thứ. Như con đã thấy đây, chỉ bởi vì họ là những con quái vật cứng đầu.”

Sara hoàn toàn đồng ý với nhận xét đó. “Nếu con có cơ hội gặp ả Ariaiah đó, con sẽ...”

“Con sẽ có cơ hội khá tốt để gặp cô ta”, Nora xen vào. “Cô ta đang sống ở Luân Đôn từ năm trước hoặc đại loại thế. Matthew nói cô ta đang tìm kiếm một người

bảo bọc khác.”

“Nathan có biết cô ta đang ở Anh?”

“Ta có thể tưởng tượng như thế”, Nora trả lời.

Tiếng ồn ào trở nên quá to khiến hai người phụ nữ không thể tiếp tục cuộc thảo luận. Trong khi Nora phiền lòng về trận chiến, Sara lại phiền lòng về những thông tin mà dì cô vừa chia sẻ.

Hai hay ba mươi phút sau. Sự im lặng bao trùm lên con tàu. “Giá mà ta có thể nhìn thấy điều gì đang diễn ra, ta sẽ không quá lo lắng thế này”, Nora nói thəm.

Sara cho rằng đó là một ý kiến hay.

“Con sẽ lên lên trên ca bin và xem liệu mọi việc có ổn không.”

Nora kịch liệt phản đối ý kiến đó. Cửa sập được mở ra ngay giữa cuộc tranh cãi của họ, và hai người phụ nữ rơi vào im lặng. Họ bắt đầu cầu nguyện rằng Matthew đang xuống đón họ. Nhưng khi không có ai gọi với

xuống, họ lại bắt đầu vẽ ra những kết luận kinh khủng rằng kẻ thù đã thật sự chiếm được con tàu. Sara ra hiệu cho Nora ép người vào góc phía sau một chiếc thùng lớn, rồi quay lại thổi tắt nến. Cô đi theo cách của mình đến cạnh cầu thang và chờ cơ hội để đón ngã những tên vô lại.

Chúa ơi, cô đang sợ. Dù thế, sự sợ hãi không ngăn được cô. Điều cô quan tâm đầu tiên là Nathan. Nếu kẻ thù thật sự đang ở trên tàu, chồng cô liệu còn sống hay đã chết? Cô nghĩ đến cảnh anh nằm trong một vũng máu, rồi buộc mình nén những suy nghĩ khủng khiếp đó lại. Cô sẽ không thể giúp được chồng nếu cô để trí tưởng tượng lấn át mình.

Một tia sáng yếu ớt chiếu xuống khi cửa sập hoàn toàn được mở ra. Nó không dày hơn một cái chốt thẳng, nhưng vẫn đủ để Sara thấy được hai gã đàn ông đội những chiếc khăn màu sắc sặc sỡ đang đi xuống cầu thang.

Tên cướp biển đầu tiên bỏ qua một bậc cầu thang yếu ớt, nhưng tên thứ hai thì không. Hấn buông tiếng

chủi bối khi ngã sượt qua cánh cửa mở hẹp, sau đó nằm chổng chơ giữa các tấm ván. Chân gã treo lơ lửng phía dưới, còn tay thì gắn chặt vào hai bên hông.

Cái quái gì thế? Gã đầu tiên lảo bầm khi quay lại. “Tự mày khiến mày mắc bẫy à?”, gã cười thích chí khi thêm vào. Gã đang vớ tay để kéo những tấm gỗ ra, rồi đột nhiên dừng lại khi một cú đánh đột ngột đập lên mặt.

Tên đột nhập đang tiếp tục đi vòng quanh lần nữa thì Sara đập báng súng vào gáy hắn. Cô lảo bầm xin lỗi khi hắn ngã sụp xuống sàn.

Hắn không la lên. Mà là cô. Khi thấy hắn vẫn còn thở, cô lập tức bình tĩnh lại, nhẹ người khi thấy hắn chưa chết.

Cô nâng váy và duyên dáng bước qua người gã đàn ông đã ngã sõng soài trên sàn. Cô bước nhanh lại đối đầu với nạn nhân thứ hai. Gã đàn ông xấu xí đang nheo mắt nhìn cô với vẻ ngạc nhiên nhất trên mặt. Nếu hắn đang không nhìn cô chăm chăm, cô có thể sẽ đánh hắn. Dù thế, cô không nỡ làm chuyện xảo quyết đến thế, vì

tên vô lại đã bị mắc kẹt, và với lòng trắc ẩn của mình, cô đã xé một miếng vải từ váy lót và nhồi những thứ đó vào miệng hắn, giữ cho hắn khỏi la lên xin cứu viện. Sau đó Nora bước đến bên trợ thủ của mình, giúp cô trói chặt tay chân gã đàn ông.

Đi của cô có vẻ nắm tình hình khá tốt. Nora chỉ không hiểu mức độ nghiêm trọng trong hoàn cảnh hiện tại của họ. Nếu những gã đàn ông này đã tiến được vào kho đạn dược, nghĩa là những gã khác cũng đã ở trên tàu.

“Trông này, con yêu, ta tìm thấy vài sợi dây thừng. Ta có thể trói gã kia giùm con chứ?”

Sara gật đầu. “Vâng, đó hẳn là một ý tưởng tuyệt vời. Hắn có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào. Nhét thêm một miếng giẻ vào miệng hắn nữa. Đây, sử dụng vài miếng từ váy lót của con. Giờ thì chiếc váy thật sự hỏng rồi.”

Cô tạm dừng để xé thêm một mảnh vải dài khác, rồi đưa nó cho dì mình. “Chúng ta sẽ không muốn hắn hét lên xin giúp đỡ đâu phải không, dì Nora?”

“Chắc chắn là không”, dì cô đồng ý.

Sara cố ấn một trong số những khẩu súng lục vào tay bà, nhưng bà từ chối nhận thứ vũ khí đó. “Con có thể cần cả hai khi cứu Matthew và Nathan, con yêu.”

“Dì chắc chắn đang đặt gánh nặng lên vai con”, Sara nói khẽ.

“Ta không chắc mình có thể cứu được bất cứ ai.”

“Đi đi”, Nora ra lệnh. “Sẽ có nhiều điều ngạc nhiên đang chờ đợi con, Sara. Ta sẽ chờ ở đây đến khi con hoàn thành nhiệm vụ của mình.”

Sara định ôm dì chào tạm biệt, nhưng cô sợ một trong số những khẩu súng có thể phát nổ.

Cô cầu nguyện trên suốt quãng đường lên ca bin. Khu vực sinh hoạt tập thể vắng tanh. Sara định ngó vào ca bin của cô thì nghe thấy tiếng những gã đàn ông đang bắt đầu đi xuống. Cô ép người vào góc tam giác sau bức bình phong và chờ đợi.

Jimbo vấp ngã xuống cầu thang đầu tiên. Sara có thể thấy rõ gã khi nhìn lên qua những đường may trên bức màn. Trán gã bị một vết cắt lớn. Máu chảy dài sang hai bên mặt. Gã không thể lau máu vì tay đang bị trói phía sau lưng, và bị bao vây bởi ba tên cướp biển.

Cảnh tượng trước mắt khiến Sara quên đi nỗi sợ hãi. Cô đang cực kỳ tức giận.

Sara thấy Jimbo nhìn về phía cầu thang. Cô nghe thấy những tiếng bước chân khác và Nathan xuất hiện trong tầm mắt. Cũng giống như người bạn tàu của anh, tay Nathan bị trói lại sau lưng. Sara tạ ơn trời vì anh vẫn còn sống, cô bắt đầu run rẩy. Vết mặt chồng cô cũng khiến cô hơi mỉm cười. Anh trông hết sức buồn chán.

Cô thấy anh đưa cho Jimbo một cái gạt đầu. Rất nhanh chóng, rất thoág qua, cô biết rất có thể mình đã bỏ lỡ nó nếu không phải đang quan sát anh một cách chăm chú. Sau đó Jimbo quay đầu một chút hướng về tấm bình phong.

Cô đoán là Nathan biết cô đang trốn ở đó. Sara nhìn

xuống, thấy gấu vấy của mình đã bị nhô ra một nửa, cô nhanh chóng kéo nó lại.

“Đưa chúng vào ca bin”, một giọng câu kính ra lệnh.

Nathan tiếp tục bị đẩy về phía trước. Anh vấp, trông như thể đang nỗ lực để giữ cơ thể khỏi khụy đầu gối xuống và đẩy mình vào góc của tấm bình phong. Tay anh giống như một cái chân, hoặc đại loại thế.

“Ồ đây có xúc xích và rượu grog”, một tên khác la lên. “Chúng ta có thể kiếm chút bánh mì trong khi xem bọn chúng bị giết. Perry, mày muốn để thằng thuyền trưởng chết đầu tiên hay cuối cùng?”

Trong lúc câu hỏi đang được đặt ra, Sara đặt một khẩu súng vào tay Nathan. Khi anh không ngay lập tức nhận ra lợi thế cô dành cho mình, cô dùng khuỷu tay thúc nhẹ anh một cái.

Anh không cho cô thấy bất cứ phản ứng nào với sự thúc giục đó. Cô chờ thêm một phút, khi thấy anh vẫn

không bắn, cô nhớ ra rằng tay anh đã bị trói.

Cô nhớ đến con dao găm chặt trong tay áo, ngay lập tức tiến hành công việc cắt sợi dây trói dày. Cô vô tình cắt vào da anh hai lần. Sau đó, Nathan nắm lấy lưỡi dao và tiếp tục nhiệm vụ thay cô.

Khoảnh khắc đó với cô giống như cả thế kỷ đã trôi qua, nhưng cô biết thời gian thậm chí còn chưa đến một phút.

“Thuyền trưởng đang ở cái chỗ quỷ nào?”, một giọng khác quát lên. “Tao muốn uống một cốc rượu grog.”

Vậy ra bọn chúng đang chờ tên cầm đầu trước khi bắt đầu lễ hội giết người, Sara kết luận.

Tại sao Nathan cũng đang chờ? Tay anh đã được tự do, nhưng anh hành động như thể chúng vẫn chưa. Anh giữ lưỡi dao, để có thể sẵn sàng quăng nó đi khi thời cơ đến. Khẩu súng ở tay còn lại, chìa thẳng xuống sàn.

Nathan dường như đã sẵn sàng cho cuộc chiến,

nhưng anh vẫn chờ. Anh đang ép cô sát vào tường. Sara ngạc nhiên rằng những bản lề mà anh ép lên bức bình phong vẫn chưa bị trọng lượng của anh làm gãy.

Nathan rõ ràng đang ngầm nói với cô rằng hãy cứ ở yên đây.

Cứ như thể cô đang có tâm trạng để đi đến chỗ nào khác, cô nghĩ thầm. Chúa ơi, cô lại trở nên lo lắng. Tại sao chồng cô không lợi dụng cơ hội lúc này? Chẳng lẽ anh đang chờ những gã cướp biển tăng lên gấp đôi từ năm đến mười rồi mới hành động sao? Sara quyết định gửi cho anh một thông điệp nhỏ. Cô chạm quanh viền của bức bình phong và nhéo vào lưng anh.

Anh không phản ứng. Cô lại nhéo anh. Cô rút tay lại khi nghe thấy tiếng một gã khác đi xuống. Rõ ràng đó là tên cướp biển đầu sỏ, vì một trong số những gã đàn ông nói với hắn rằng đã đến lúc chúng có thể thưởng thức rượu grog trước khi tiếp tục công việc. Một trong số những tên vô lại khác đi qua phòng sinh hoạt tập thể và mở cửa ca bin của cô. Hắn đi vào trong, sau đó nhanh chóng trở ra trong một hoặc hai giây ngắn ngủi sau đó.

Gã con hoang đang giữ một trong số những chiếc váy của cô trong tay. Đó là chiếc váy màu xanh nhạt, chiếc váy cô rất thích, tên bản thiêu đó đã đặt bàn tay của gã lên nó.

Cô thề sẽ không bao giờ mặc chiếc váy đó nữa.

“Chúng ta có một con đàn bà trên tàu, thuyền trưởng”, gã đàn ông hôi hám nói.

Tên đầu sỏ đứng quay lưng về phía Sara vì thế cô không thể nhìn thấy mặt hắn. Cô có một chút cảm ơn vì sự hòa hoãn này. Riêng kích thích của gã thôi đã đủ kinh khủng rồi. Gã đứng ngang vai so với Nathan.

Gã thuyền trưởng buông tiếng khúc khích nhỏ, đầy ghê tởm đến nỗi Sara cảm thấy như thể có hàng ngàn con bọ đang bò trên da mình. “Tìm con chó cái đó đi”, hắn ra lệnh. “Tao chơi nó xong sẽ đến phiên chúng mày.”

Sara bịt tay lên miệng để giữ cho mình khỏi nôn khan.

“Thuyền trưởng”, một tên khác nói. “Cô ta sẽ chết trước khi chúng tôi có cơ hội.”

Một tràng khúc khích theo sau câu nói đó. Sara muốn khóc. Cô đã nghe tất cả những gì muốn nghe về những kế hoạch nhơ nhuốc của chúng. Cô lại véo Nathan. Mạnh hơn. Cô cũng huých anh.

Cuối cùng anh cũng đầu hàng yêu cầu của cô. Anh di chuyển nhanh như chớp. Bóng anh trở nên mờ nhạt khi lao nhanh về phía hai gã đứng trước cửa ca bin của họ. Nhưng thậm chí trong lúc đang di chuyển, anh cũng phóng dao. Lưỡi dao tìm thấy mục tiêu của nó chính giữa hai con mắt của một tên đang ngã ra. Phát súng anh bắn hạ gục một tên khác.

Nathan huých vai vào hai tên chặn cửa. Lực huých xô cả hai tên ngã vào bên trong. Nathan theo sau chúng. Anh rút ngắn cuộc chiến bằng việc đập đầu chúng vào với nhau.

Jimbo dùng đầu để xô ngã tên cầm đầu. Tay gã vẫn bị trói sau lưng, cú huých chỉ khiến tên thuyền trưởng

mất thăng bằng. Hắn nhanh chóng lấy lại thăng bằng. Hắn chọt vào cổ và xô gã xuống sàn. Hắn đá vào một bên sườn của Jimbo. Dù thế, đó không phải là một cú đá chính xác khủng khiếp, vì hắn không thật sự chú tâm xem mình đang làm gì. Toàn bộ sự chú ý của hắn đang tập trung vào việc lôi khẩu súng khỏi túi.

Nathan đã bắt đầu bước ra khỏi cửa khi tên cầm đầu nâng cao khẩu súng của hắn. Giọng hắn đầy nọc độc khi rít lên, “Mày sẽ phải chết một cách từ từ và đầy đau đớn”.

Sara quá tức giận đến nỗi quên cả sợ hãi. Cô đi men theo bức bình phong và lặng lẽ di chuyển thẳng đến phía sau lưng tên vô lại. Sau đó cô giơ cò súng thẳng vào hộp sọ của hắn. “Còn ông sẽ phải chết nhanh chóng và dễ dàng”, cô thì thầm.

Khi tên cầm đầu cảm thấy cái chạm lạnh lẽo của thép, hắn cứng người như xác chết một ngày. Sara hài lòng trước phản ứng đó. Nathan cũng tương tự, cô để ý. Anh đang thật sự mỉm cười.

Cô mỉm cười lại. Mọi thứ dường như không quá âm đạm, cô nghĩ. Tuy nhiên, Sara không biết liệu mình có khả năng giết người đàn ông này không. Nó là một cuộc kiểm tra cô không muốn thất bại.

Sau cùng thì mạng sống của chồng cô đang phụ thuộc vào lòng can đảm mà cô có.

“Nathan?”, cô gọi. “Lần này chàng muốn em bắn vào giữa tai hay cổ?”

Trò lừa gạt này thật độc đáo. “Lần này ư?”, nạn nhân của cô siết tay lên cổ.

Dù thế, vẫn chưa đủ tốt. Hắn vẫn đang chĩa khẩu súng về phía Nathan.

“Đúng thế, lần này, đồ ngu ngốc”, cô nói, cố gắng khiến giọng mình nham hiểm nhất có thể và cho rằng mình đã khá thành công.

“Em thích thế nào?”, Nathan hỏi, cố ý dựa lưng vào ngưỡng cửa, cho một tư thế hết sức thoải mái.

“Cổ”, Sara trả lời. “Chàng quên cái đồng hồ hỗn độn sẽ phải lau chùi sau cái gã lần trước rồi ư? Những vết bẩn đã không thể biến mất trong một tuần. Tuy nhiên, não của tên con hoang này dường như nhỏ hơn. Ôi, chàng quyết định đi. Em luôn luôn tuân lời.”

Tên cầm đầu buông thông tay xuống, khẩu súng của hắn rơi trên sàn. Sara nghĩ chiến thắng đã được bảo đảm, nhưng trước khi Nathan có thể bắt được gã đàn ông, hắn đột nhiên quay lại. Cùi chỏ của hắn đánh mạnh vào má trái của cô trong một chuyển động vụng về để đánh khẩu súng bật khỏi tay cô.

Sara nghe thấy tiếng gầm của Nathan. Cô lao đảo lùi lại, vấp chân lên bàn chân to bè của Jimbo, và kịp thời nổ súng. Một âm thanh đau đớn tru lên theo sau đó, kẻ thù của cô đang ôm lấy khuôn mặt hắn.

Thời gian dường như rất lâu, rất lâu khi cô ngã xuống sàn. Mọi thứ dường như quay chậm, và suy nghĩ cuối cùng trước khi bất tỉnh là một suy nghĩ thật kinh hoàng. Chúa lòng lành, cô đã bắn vào mặt tên xấu xa đó.

Sara tỉnh lại sau vài phút. Cô thấy mình đang nằm trên giường, Matthew và Jimbo đang nghiêng người cúi xuống nhìn cô. Matthew giữ một miếng khăn lạnh trên má cô. Jimbo quạt cho cô bằng một trong số những tấm bản đồ trên bàn của Nathan.

Chồng cô không có ở đây. Ngay khi Sara nhận ra thực tế đó cô ném đồng chăn sặc sỡ sang một bên và cố gắng đứng dậy. Jimbo ấn cô quay trở lại. “Ồ yên đây, Sara. Cô đã lĩnh trọn một cú đánh. Má cô đã sưng hết lên rồi.”

Cô phớt lờ chỉ dẫn của gã. “Nathan đâu?”, cô hỏi. “Tôi muốn chàng ở đây với tôi.”

Trước khi Jimbo có thể trả lời, gã thấy chính mình đã ngồi lên giường. Sara giật lấy khăn lạnh từ tay Matthew và bắt đầu lau sạch vết cắt trên trán Jimbo.

“Người phụ nữ này nhỏ bé, nhưng cô ta có thể thật sự trở nên mạnh mẽ khi nổi giận, đúng không Matthew?” Jimbo lẩm bẩm, cố tỏ ra căm kỉnh. “Ngừng làm phiền tôi ngay.” Gã càu nhàu.

Cô không thêm đề ý đến mệnh lệnh đó. “Matthew, ông nghĩ rằng anh ta sẽ ổn chứ? Tôi thấy vết cắt có vẻ không sâu, nhưng có thể...”

“Cậu ta ổn”, Matthew trả lời.

Sara gật đầu. Rồi cô quay chủ đề về sự lo lắng khác của mình. “Một người chồng nên chăm sóc vợ khi cô ấy bị ngã”, cô tuyên bố.

“Bất cứ ai có một mẫu lương tâm thôi cũng sẽ biết điều đó. Matthew, đi và gọi Nathan. Trước Chúa, chàng sẽ phải chăm sóc tôi, hoặc là tôi phải biết lý do tại sao.”

“Giờ thì Sara”, Matthew cắt ngang, dùng một giọng mềm mỏng nhất, “Chồng cô là thuyền trưởng của con tàu này, và cậu ta phải có nghĩa vụ xem xét một số... chi tiết quan trọng ngay bây giờ. Ngoài ra, cô sẽ không muốn đoàn tụ với cậu ta đâu. Cậu bé đang trong một cơn giận dữ muốn giết người”.

“Vì những tên cướp biển đã lên con tàu xinh đẹp của chàng ư?”

“Vì thằng con hoang đó đã đánh cô, Sara.” Jimbo lẩm bẩm. “Cô đã ngất đi, Sara, sau cú đánh đó, vì thế cô đã không thấy được vẻ mặt của chồng cô. Nó là cảnh tượng mà tôi sẽ khó có thể quên được. Tôi chưa bao giờ trông thấy cậu ta giận dữ đến như thế.”

“Thật là tốt khi biết điều đó”, Sara thì thầm.

Hai người bạn tàu chia sẻ cho nhau cái nhìn bức tức. Sara bỏ qua hai người bạn họ, cô vừa nhớ đến một tội lỗi chết người mà cô đã từng cam kết. “Ôi, Chúa ơi, tôi đã bắn vào mặt tên thuyền trưởng”, cô la lên. “Tôi đáng bị nguyên rửa chui xuống địa ngục, đúng không?”

“Cô chỉ đang cứu chồng mình vào lúc đó”, Jimbo xen vào. “Cô sẽ không phải xuống địa ngục, Sara.”

“Hắn sẽ trở nên... xấu xí trong những ngày còn lại của cuộc đời”, cô khẽ nói.

“Không, Sara, hắn bình thường đã rất xấu rồi”, Matthew nói với cô.

“Và tôi ước gì cô đã giết tên khốn đó”, Jimbo nói.

“Vì cô chỉ bắn vào mũi hắn...”

“Chúa ơi, tôi bắn...”

“Cậu khiến cô ấy trở nên kích động, Jimbo”, Matthew lầm bầm.

“Tôi đã bắn mũi của người đàn ông tội nghiệp đó bay ra khỏi khuôn mặt hắn ư?”

“Người đàn ông tội nghiệp?”, Jimbo chế giễu. “Hắn chính là một tên quỷ dữ. Cô có biết chuyện gì có thể xảy ra với cô nếu như...”

“Tên khốn đó vẫn còn mũi”, Matthew xen vào. Ông đưa cho bạn mình một cái cau mày dữ dội. “Dừng ngay việc khiến cô ấy lo lắng đi, Jimbo”, ông ra lệnh trước khi quay lưng về phía Sara. “Cô chỉ vẽ thêm một cái lỗ nhỏ trên mũi hắn, tất cả chỉ có thế.”

“Cô đã cứu mọi người, Sara”, Jimbo nói.

Lời nhận xét đã cổ vũ cô trông thấy.

“Tôi đã cứu mọi người thật ư?”

Cả hai người đàn ông gật đầu.

“Những thuộc cấp có biết tôi...”, cô ngừng câu hỏi khi họ lại gật đầu.

“Ôi, vậy, họ không thể nghĩ tôi bị nguyên rửa nữa chứ?”

Trước khi cả hai người có thể trả lời, cô hỏi một câu khác. “Nathan đang xem xét những điều gì?”

“Trả thù”, Jimbo nói. “Ăn miếng trả miếng, Sara. Chúng đã định giết chúng ta...” Gã không bao giờ kết thúc được câu giải thích giải thích của mình. Sara thờ hớn hên đầy giận dữ và chạy ra khỏi ca bin. Cả Jimbo và Matthew đều đuổi theo sau.

Nathan đang đứng trước bánh lái.

Những gã cướp biển cố chiếm tàu của họ đang xếp thành hàng trên boong. Người của Nathan bao vây lấy chúng. Sara vội vã đến bên chồng. Cô chạm vào tay anh

để khiến anh chú ý. Anh không nhìn cô mà giữ ánh mắt thẳng về phía tên cầm đầu đứng cách anh vài mét.

Khi nhìn hẳn, Sara tiến về phía trước một bước theo bản năng. Tên xấu xa đang giữ một miếng giẻ trên tay và bịt trên mũi. Cô muốn nói với hẳn mình lấy làm tiếc vì đã khiến hẳn bị thương. Cô cũng muốn nhắc hẳn rằng tất cả là lỗi ở hẳn, vì nếu hẳn không đánh cô, súng cũng sẽ không phát nổ.

Nathan hẳn đã đoán được ý định của cô. Anh nắm lấy cánh tay cô khiến nó nhói lên và giật về phía anh theo đúng nghĩa đen.

“Quay trở xuống dưới ngay”, anh ra lệnh với một giọng mềm mỏng kiểu em-dám-cãi-ta-xem.

“Không cho đến khi chàng cho em biết chàng sẽ làm gì họ”, cô tuyên bố.

Nathan có thể giấu nhem sự thật vì quyền lợi của cô vợ yếu đuối của anh nếu như không liếc xuống nhìn cô trước. Ngay khi anh trông thấy hai má đang sưng phồng

lên của Sara, sự giận dữ hoàn toàn chiếm giữ anh. “Ta sẽ giết hết bọn chúng.”

Anh quay lưng về phía đoàn thủy thủ trước khi ra lệnh cho cô. “Quay trở về ca bin ngay, Sara. Mọi thứ sẽ được giải quyết xong trong ít phút nữa.”

Sara không đi đâu hết. Cô khoanh tay phía trước và cứng người với tư thế của mình. “Chàng sẽ không giết họ.”

Cô hét ra mệnh lệnh đó nhưng không thu được toàn bộ sự chú ý của chồng, cũng như cơn thịnh nộ của anh. Anh trông như thể muốn giết cô.

“Vì cái quái gì mà ta sẽ không làm thế chứ”, anh gầm lên phản bác.

Sara nghe thấy vài tiếng lầm bầm chấp thuận từ những người thủy thủ của Nathan. Cô định lặp lại sự phản đối, nhưng Nathan đột nhiên đưa tay chạm vào má cô. Anh cúi người một chút và thì thầm, “Hắn đã làm đau em, Sara. Ta phải giết hắn”.

Điều này thật sự có ý nghĩa với Nathan, và anh cho là rất hợp lý khi dành thời gian giải thích cho cô quyết định của mình. Dù thế, cô vẫn không hiểu, về mặt hoài nghi của cô đã cho anh biết điều đó.

“Chàng định nói với em rằng chàng sẽ giết tất cả những ai từng đánh em ư?”, cô hỏi.

Anh không quan tâm đến sự chỉ trích trong giọng cô. “Hoàn toàn đúng”, anh lầm bầm.

“Vậy chàng sẽ giết phân nửa gia đình em sao”, cô buột miệng.

Chúa ơi, cô thật sự không nên nói ra điều đó, cô chột nhận ra. Anh lại tức điên lên. Nhưng giọng anh nhẹ nhàng một cách đáng ngạc nhiên khi trả lời cô. “Cho ta biết tên chúng, Sara, ta sẽ trả thù giùm em. Ta hứa. Không một ai được chạm vào những thứ thuộc về ta.”

“Ôi... Ôi, phu nhân của tôi”, Chester gầm lên. “Chúng tôi sẽ giết đến tên cuối cùng trong cái lũ khốn này. Đó là quyền của chúng tôi.” Gã thêm vào.

“Chester, nếu anh còn sử dụng cái giọng báng bổ đó khi có mặt tôi, tôi sẽ rửa miệng anh bằng giấm đây.” Cô lờm người thủy thủ một cách gay gắt cho đến khi gã ta gật đầu, rồi quay lại đúng lúc để bắt được nụ cười của Nathan. “Nathan, chàng là thuyền trưởng”, cô nói. “Chỉ có chàng mới có thể đưa ra quyết định quan trọng này. Vì em là vợ của chàng, em có thể khiến chàng chịu ảnh hưởng đúng không?”

“Không.”

Ồi, anh là một người cứng đầu, cô nghĩ. “Em sẽ không cho phép”, cô hét lên. Thôi thúc muốn giẫm lên chân anh đang áp đảo cô. “Nếu chàng giết chúng, chàng cũng chẳng tốt đẹp gì hơn chúng cả. Chàng cũng sẽ là kẻ xấu xa và vì em là vợ chàng, em cũng sẽ trở nên xấu xa.”

“Nhưng phu nhân của tôi, chúng ta đúng là những kẻ xấu xa.” Ivan Kinh Khủng đưa ra tuyên bố đó.

“Chúng ta không phải kẻ xấu”, Sara nói. “Chúng ta tuân thủ pháp luật, là những người dân trung thành của

vương quốc.”

Sự đau khổ của Sara cuối cùng cũng thấm vào cơn giận dữ của Nathan. Anh ôm vai cô. “Nào, Sara...”

“Chàng còn dám ‘Nào, Sara’ với em”, cô ngắt lời. “Cũng đừng dùng giọng điệu kẻ cả với em. Chàng sẽ không thể xoa dịu em để được phép giết những người này đâu.”

Anh không có tâm trạng để xoa dịu hay tranh luận, nhưng biết mình sẽ phải bắt cô đi xuống dưới trước khi phóng thích toàn bộ cơn giận của bản thân. Nathan nghĩ đến việc yêu cầu Jimbo kéo cô xuống dưới cầu thang, rồi thay đổi ý định và quyết định một kế hoạch hành động thay thế. “Chúng ta sẽ dùng sự dân chủ trong trường hợp này”, anh tuyên bố. “Ta sẽ đặt quyết định vào sự biểu quyết của những thủy thủ, Sara. Điều đó có khiến em thoải mái hơn không?”

Anh đã hoàn toàn chuẩn bị cho một cuộc tranh cãi trước khi cô đầu hàng và hoàn toàn ngạc nhiên khi cô ngay lập tức gật đầu. “Vâng, điều đó chắc chắn sẽ khiến

em thoải mái hơn.”

“Tốt”, anh đáp. Anh quay lại đoàn thủy thủ. “Tất cả những người ủng hộ...”

Những cánh tay đã giơ lên khi Sara ngắt lời. “Chỉ một phút thôi, nếu chàng vui lòng.”

“Giờ thì sao nữa?”, Nathan gầm gừ.

“Em có vài điều muốn nói với những thuộc cấp của mình trước khi cuộc biểu quyết được tiến hành.”

“Quý tha ma bắt.”

“Nathan, có phải chính em hay ai đó đã cứu vãn tình thế này?”

Câu hỏi đó khiến anh thôi cảnh giác. Sara tận dụng lợi thế. “Jimbo nói em đã cứu mọi người. Giờ em yêu cầu được nghe sự thừa nhận của chàng.”

“Ta đã có một kế hoạch”, Nathan bắt đầu.

“Nhưng... quý thật, Sara, đúng thế”, anh thêm vào với

một tiếng thở dài. “Em đã cứu chúng ta. Em vui rồi chứ?”

Cô gật đầu.

“Vậy hãy đi xuống dưới”, anh lại ra lệnh.

“Vẫn chưa được”, cô đáp. Cô quay lại và mỉm cười với thuộc cấp của mình. Cô không thể không thấy những người đàn ông này đang mất kiên nhẫn đến thế nào. Tuy nhiên, điều đó không ngăn cản được cô. “Tất cả mọi người đều biết rằng tôi là người đã cưỡi trời cho Nathan”, cô nói rõ ràng. Cô nhận ra rằng lời tuyên bố đó không chỉ nghe như một sự tự hào mà đồng thời còn khiến chồng cô có chút bất lực. “Dù thế, chàng cũng có thể tự cưỡi trời nếu tôi không làm chuyện đó, các ông thấy đấy, chàng cũng đã có kế hoạch...”

“Sara”, Nathan bắt đầu ra giọng cảnh cáo.

Cô ngừng nói lan man, ưỡn thẳng vai, và nói, “Tôi đã bắn tên cầm đầu, tuy nhiên tôi thừa nhận rằng mình không cố ý làm đau người đó. Giờ thì ông ta đang mang

một vết sẹo cho đến cuối cuộc đời và điều đó là một sự trừng phạt quá đủ với bất cứ người nào”.

“Thật là một phát đạn vô giá trị nhất”, một trong số những người đàn ông nói. “Phát súng đã bắn xuyên qua lỗ mũi của hắn.”

“Cô ta nên bắn bay đầu hắn mới đúng”, một tiếng hét khác.

“Đúng thế, ít nhất thì cô ta cũng nên khiến hắn bị mù”, một tiếng khác nói vọng đến.

Lạy Chúa tôi, họ thật sự là những kẻ khát máu, cô nghĩ. Sara hít một hơi thật sâu và thử lại. Cô chỉ tay về phía tên cướp biển đầu sỏ và nói, “Người đàn ông kia đã chịu đựng đủ rồi”.

“Đúng thế, Sara”, Matthew chen vào với một nụ cười. “Hắn sẽ nghĩ về cô mỗi khi hắn muốn hỉ mũi.”

Một tràng cười sôi nổi theo sau câu nhận xét. Sau đó Chester bước một bước đầy đe dọa về phía trước. Tay gã chống lên hai bên hông khi gầm lên, “Nó sẽ

không thể nghĩ được về bất cứ điều gì lâu hơn nữa. Không một ai trong số chúng nó. Tất cả bọn chúng sẽ trở thành môi cho cá nếu cuộc biểu quyết diễn ra theo cái cách mà tôi đang nghĩ.”

Sự dữ dội trong giọng gã khiến Sara mất bình tĩnh. Cô lùi người khỏi gã theo bản năng cho đến khi thực sự tựa vào ngực chồng.

Nathan không thể nhìn rõ mặt cô, nhưng anh biết cô đang hoảng sợ. Không hề suy nghĩ và xem xét tại sao mình lại hành động như vậy, anh vòng tay ôm quanh vai cô. Sara dựa cằm lên cổ tay anh.

Sự đụng chạm của anh khiến nỗi sợ hãi trong cô biến mất. Cô nhìn chăm chăm vào Chester rồi nói. “Anh được sinh ra với tính tình khó ưa như thế sao, Chester?”

Người thủy thủ đã không có sẵn câu trả lời cho câu hỏi này, gã nhún vai trả lời.

“Được rồi, vậy thì”, Sara hét lên. “Thực hiện biểu quyết đi.” Cô đẩy cánh tay của Nathan ra và bước về

phía trước. “Chỉ cần nhớ điều này”, cô vội vàng thêm vào khi những cánh tay lại giờ lên không trung một lần nữa. “Tôi sẽ rất thất vọng nếu bất kỳ ai trong số mọi người ủng hộ tử thần. Rất thất vọng”, cô thêm vào với giọng ai oán. “Nói theo cách khác, nếu các anh ủng hộ việc quăng những tên xấu xa này xuống biển và chúng bơi ngược trở lại thuyền của mình, tôi sẽ rất vui. Có ai hiểu được thái độ của tôi không?”

Cô quét qua những thủy thủ cho đến khi mỗi người đàn ông đều đưa cho cô một cái gật đầu. “Chính là điều đó sao?” Nathan hỏi, giọng đầy vẻ hoài nghi. “Đó là tất cả những gì em muốn nói để lung lay những người đàn ông này?”

Anh thật sự cười với cô. Cô cười lại. “Vâng, Nathan. Chàng có thể biểu quyết bây giờ. Dù thế thì em không cho rằng chàng cũng được phép biểu quyết.”

“Tại sao lại không?”, anh hỏi trước khi có thể ngừng lại.

“Vì chàng không suy nghĩ sáng suốt lúc này.”

Về mặt Nathan cho Sara biết rằng anh không hiểu.
“Chàng thấy đó, Nathan, chàng vẫn còn rất giận dữ vì... người vợ thân yêu của chàng bị đã bị thương.”

“Người vợ thân yêu của ta?”

Cô trao cho anh một cái nhìn bất mãn.

“Em.”

Chúa ơi, cô đang bức tức. “Ta biết người vợ quái quỷ của ta là ai”, anh càu nhàu.

“Chỉ cần để cho người của chàng quyết định”, cô thúc giục.

Anh đồng ý chỉ để cô rời đi. Sara gượng cười khi nhắc váy và từ từ tiến về phía trước.

“Ồ yên trong ca bin, Sara, cho đến khi chuyện này kết thúc”, Matthew yêu cầu.

Sara có thể cảm nhận được cái nhìn của những người đàn ông hướng vào mình. Cô biết họ đang chờ

cho đến khi cô đi khuất khỏi mắt họ, trước khi họ lại tiếp tục với những dự định đáng xấu hổ của mình. Cô đề ý Jimbo thậm chí còn đóng cửa sập ca bin lại, có thể vì thế những tiếng ồn khủng khiếp đó sẽ không thể chạm đến tai cô.

Sara không hề cảm thấy có chút tội lỗi nào với những gì cô đang định làm. Động cơ của cô trong sáng như tuyết. Cô không thể để cho những thuộc cấp của mình giết hại những tên cướp biển, dù hành vi của chúng có hèn nhát như thế nào, một khi người của cô thoát khỏi cơn giận dữ, họ sẽ cảm ơn vì cô đã can thiệp.

Sara dừng lại khi chân chạm bậc thang cao nhất. Cô không quay lại. Giọng cô hết sức vui vẻ khi gọi to tên chồng. “Nathan? Em sẽ chờ trong ca bin, nhưng hãy gửi ai đó đến để nói cho em biết cuộc biểu quyết diễn ra thế nào. Em muốn biết liệu mình sẽ thất vọng hay không.”

Nathan cau mày với yêu cầu kỳ lạ đó. Anh biết cô đã làm điều gì đó, nhưng anh không thể tưởng tượng ra cô có thể làm gì để lung lay tâm trí của những thủy thủ.

“Cô sẽ chờ ở đâu, phu nhân?”, Jimbo nói to.

Sara quay người lại để có thể nhìn thấy biểu hiện của họ khi trả lời. “Tôi sẽ chờ dưới bếp.”

Đa số mọi người đều không tốn chút thời gian để hiểu ý của Sara. Trông họ thật kinh hoàng. Cô để ý thấy Nathan đang cười toe toét với cô. Cô trừng mắt nhìn lại. Rồi cô nói với những thuộc cấp của mình. “Tôi không muốn phải sử dụng chiến thuật này, thưa các ngài, nhưng các ngài đã không cho tôi lựa chọn nào khác. Cuộc biểu quyết tốt hơn hết là đừng khiến tôi phải thất vọng.”

Một vài trong số các thủy thủ ít tinh ranh vẫn không hiểu sự đe dọa ngầm ấy. Chester nằm trong nhóm đó. “Cô sẽ làm cái gì trong bếp, phu nhân của tôi?”

Cô lập tức trả lời. “Nấu xúp.”

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cuộc bỏ phiếu đã đi đến thống nhất. Không ai muốn Sara phải thất vọng. Những tên cướp biển được ném xuống biển và cho phép bơi trở về tàu của chúng.

Tuy nhiên, Nathan đã nói lời cuối cùng, hoặc là thực hiện công việc cuối cùng. Anh ra lệnh chuẩn bị sẵn sàng hai khẩu pháo và cực kỳ hài lòng khi làm cho tàu của bọn chúng thủng một lỗ lớn. Khi Sara hỏi những tiếng ồn đó là gì anh chỉ đơn giản nói với cô đó là công việc thường ngày của những khẩu pháo.

Tàu Seahawk cũng chịu một tổn thất khá lớn. Hầu hết những chỗ cần được sửa chữa đều ở trên mực nước. Những cột buồm gần như bị Sara phá hủy với chiếc dù của cô cũng bị chẻ làm đôi bởi một trong số những phát bắn từ những khẩu pháo của kẻ thù.

Đoàn thủy thủ bắt đầu sửa chữa các thiệt hại hết mức có thể. Họ cười khi làm việc - một sự hiếm hoi - và mỗi người trong bọn họ đều đã ném chiếc vòng cổ bằng tời đi. Họ lại cảm thấy an toàn, vì họ tin rằng lời nguyền đã bị phá bỏ. Nữ chủ nhân của họ đã cứu tính mạng của họ. Tại sao, thậm chí cả Chester - Kẻ Chát Chúa cũng đang hát lên những lời khen ngợi cô.

Sara cùng Matthew xuống đón Nora dưới hầm, và chưa cần đến lúc cánh cửa được mở, cô nhớ ra rằng vẫn còn những tù nhân bị bẫy ở phía dưới. Nathan chờ đến khi Sara rời khỏi boong tàu, anh mới đâm vào bụng chúng. Tiếng rên rỉ lớn thu hút sự chú ý của Sara, nhưng khi cô quay lại và hỏi chồng những tiếng ồn ào khủng khiếp đó là gì, anh chỉ đơn giản nhún vai với cô và ân cần giúp đỡ những gã tù nhân này có một chuyến bay qua khỏi lan can của tàu.

Sara cực kỳ thích thú khi kể lại trình tự các sự kiện cho dì Nora. Dì cô là một khán giả đáng được tán dương hơn ai hết. Bà khen ngợi cô cháu gái vì lòng can đảm và sự lạnh trí của cô.

“Con không thể để dì tin rằng mình đã vô cùng can đảm”, Sara thú nhận. Cô đứng với dì ở giữa phòng sinh hoạt tập thể. Cô chỉ cho dì Nora nơi cô đã trốn đằng sau tấm bình phong. “Con đã rất sợ hãi”, cô thêm vào với một cái gật đầu.

“Điều đó không quan trọng”, Nora phản bác. “Con đã giúp chồng mình. Điều đó có ý nghĩa hơn nhiều bởi dù sợ hãi nhưng con vẫn không bỏ mặc chồng.”

“Dì có biết Nathan đã không nói một lời để động viên con không?”, Sara nói. “Con đã không nhận ra cho đến lúc này. Dì sẽ nghĩ...”

“Ta sẽ nghĩ cậu ta không có thời gian để nói lời cảm ơn con, Sara, và ta nghi ngờ rằng cậu ta sẽ làm điều đó kể cả khi cậu ta có thời gian. Cậu ta có chút...”

“Cứng đầu?”

Nora cười. “Không, con yêu, không cứng đầu, mà là kiêu hãnh.” Sara quyết định anh có mỗi thứ một chút. Sự phán khích tội cùng đã qua đi, nhưng tay Sara bắt

đầu run rẩy. Cô cảm thấy dạ dày mình cồn cào và má cô đang nhói lên một cách thật sự đau đớn.

Dù thế, Sara sẽ không để dì Nora phải lo lắng, vì vậy cô nén sự nhức nhối và cơn đau đớn đó lại.

“Ta biết con đã nghe thấy những lời thì thầm bàn tán so sánh con với em gái của Nathan”, Nora nói.

Cô đã không hề nghe thấy bất cứ một lời thì thầm nào như thế, nhưng cô giả vờ mình đã nghe thấy và để bà nói tiếp. Sara gật đầu và nói, “Jade là chủ nhân của con tàu này trong một thời gian dài, những người đàn ông ở đây rất trung thành với cô ấy”.

“Ta biết những lời bàn tán của họ chắc chắn đã làm tổn thương con, cô bé”, Nora nói.

“Dì đang đề cập đến lời bàn tán nào vậy?”, Sara hỏi. “Con đã nghe rất nhiều.”

“Ồ, đó là con lúc nào cũng khóc”, Nora trả lời. “Jade không bao giờ khóc. Cô ấy giữ cho mọi cảm xúc bị khóa kín, hoặc vì thế mà Matthew đã rất tự hào. Cô

ấy cũng cực kỳ can đảm. Ta được nghe những câu chuyện tuyệt vời về sự phối hợp giữa cô bé và những thủy thủ của mình cùng làm. Nhưng con cũng đã nghe được tất cả những điều đó”, Nora tiếp tục với một cái xua tay. “Ta không nhắc lại chủ đề này để khiến con nghĩ những người ở đây vẫn tin rằng con kém cỏi, Sara. Không, lúc này thì hoàn toàn ngược lại. Tại sao ư, con đã có được trái tim và lòng trung thành của họ kể từ ngày hôm nay. Ta cược với con là sau này họ sẽ không đưa ra những so sánh nữa. Họ đã thấy con cũng can đảm không thua kém gì Jade của họ.”

Sara quay người để trở về ca bin. “Con nghĩ là mình sẽ cần một chút nghỉ ngơi, thưa dì”, cô nói khẽ. “Sự phấn khích đã khiến con kiệt sức.”

“Con trông rất xanh xao, Sara. Thật là một buổi sáng mệt mỏi, đúng không? Có thể ta sẽ đi tìm Matthew và nếu ông ấy không quá bận rộn, ta sẽ dành vài phút cùng ông ấy. Sau đó ta cũng phải nghỉ ngơi.”

Chiếc váy tản bộ màu xanh nhạt của Sara vẫn nằm trên sàn ca bin. Ngay khi cô đóng cửa lại phía sau và

phát hiện chiếc váy, cô nhớ lại cái cách tên cướp biển đã nắm chặt nó trong tay. Cô cũng nhớ lại tất cả những lời lẽ bần thiêu mà chúng đã nói.

Cuối cùng, mọi chuyện cũng đã được giải quyết. Nhận thức được những gì có thể đã xảy ra khiến dạ dày của cô nhộn nhạo. “Không được nghĩ về tất cả những khả năng đó nữa”, cô thì thào với chính bản thân.

Nathan có thể đã bị giết.

Sara tháo cúc váy và bắt đầu cởi bỏ trang phục bên trong. Sau đó là váy lót, giày và tất. Cô làm chuyện này một cách thành thục. Ánh mắt cô tiếp tục quay trở lại chiếc váy trên sàn, dù thế, cô không thể quên được chuyện vừa xảy ra.

Chúng đã thật sự có ý giết chồng cô.

Sara quyết định mình cần một thứ gì đó để giải tỏa tâm trí khỏi nỗi sợ hãi. Cô lau chùi ca bin. Sau đó lấy một miếng bọt biển để tắm. Trước khi hoàn thành công việc đó, sự run rẩy đã bớt đi một chút.

Rồi cô phát hiện ra những vết bầm tím trên má mình.

Sự kinh hãi quay trở lại với toàn bộ sức mạnh của nó. Làm thế nào cô có thể sống mà không có Nathan? Điều gì sẽ xảy ra nếu cô không nghĩ đến việc cầm theo những khẩu súng xuống hầm? Điều gì sẽ xảy ra nếu cô ở bên dưới với Nora và không... “ôi, Chúa ơi”, cô thì thào. “Tất cả chỉ là một sự nhạo báng. Mình là một kẻ hèn nhát.”

Cô dựa lên bồn rửa mặt và nhìn chăm chăm vào gương. “Một kẻ hèn nhát xấu xí.”

“Em nói gì?”

Nathan hỏi câu hỏi đó sau khi đã đi vào phòng mà không phát ra một tiếng động nào. Sara chùn lại một bước, rồi quay lại nhìn anh. Cô cố giấu má phải đi bằng cách vuốt tóc về phía trước.

Cô nhận ra mình đang khóc. Dù vậy, cô không muốn Nathan để ý. Cô cúi đầu và đi về phía giường.

“Em chắc là mình cần một giấc ngủ ngắn”, cô nói khẽ.
“Em rất mệt mỏi.”

Nathan chặn đường cô. “Để ta xem mặt em”, anh ra lệnh.

Tay anh ôm hờ hững trên hông cô.

Sara vẫn cúi gằm mặt xuống và tất cả những gì anh có thể nhìn thấy là đỉnh đầu cô. Anh có thể cảm thấy sự run rẩy của Sara. “Đau lắm đúng không, Sara?”, anh hỏi, giọng cộc cằn nhưng đầy quan tâm.

Sara lắc đầu. Cô vẫn không ngược nhìn anh. Nathan cố gắng nâng cằm cô lên. Sara gạt tay anh ra. “Nó không còn đau nữa”, cô nói dối.

“Vậy tại sao em khóc?”

Sự dịu dàng trong giọng nói của anh khiến cơn run rẩy của cô càng thêm dữ dội. “Em không khóc”, cô thì thào.

Nathan trở nên lo lắng. Anh vòng tay quanh eo cô

và kéo cô lại gần, tự hỏi cái quái gì đang diễn ra trong đầu cô lúc này? Anh luôn biết rõ ràng những suy nghĩ của Sara và chưa bao giờ phải lo lắng về những điều cô nghĩ bởi Sara luôn nói cho anh biết. Bất cứ khi nào cô gặp vấn đề gì hoặc có điều gì khiến cô lo lắng, anh đều biết ngay lập tức. Và ngay khi cô buột miệng nói bất cứ điều gì đang diễn ra trong tâm trí, cô đều yêu cầu anh khắc phục cho mình điều đó.

Nathan tự mỉm cười với chính mình. Thật chết tiệt nếu như anh đã không sửa chữa giúp cô.

“Em muốn nghỉ ngơi bây giờ, Nathan”, cô thì thầm, kéo những suy nghĩ của anh hướng về mình.

“Em sẽ cho ta biết điều gì khiến em phiền lòng trước”, anh ra lệnh.

Cô òa khóc.

“Em vẫn không ngừng khóc ư?”, anh hỏi, giọng bực tức.

Cô gật đầu trong lồng ngực anh, “Jade không bao

giờ khóc”.

“Em nói cái gì?”

Cô không lặp lại, cố rời khỏi anh, nhưng Nathan không cho cô thực hiện điều đó. Anh càng mạnh mẽ và kiên quyết hơn.

Anh giữ cô an toàn bằng một tay và đẩy cằm cô lên. Sự đụng chạm của Nathan thật nhẹ nhàng khi anh vén tóc ra khỏi mặt cô.

Khi thấy vết sưng trên má cô, vẻ mặt anh đầy sát khí. “Đáng lẽ ta nên giết tên khốn đó”, anh thì thầm.

“Em là một kẻ hèn nhát.”

Cô thốt ra lời thú nhận đó, rồi gật đầu liên tục khi trông anh đầy hoài nghi. “Đó là sự thật, Nathan. Em đã không nhận ra điều đó cho đến hôm nay, nhưng giờ em biết sự thật về chính bản thân mình. Em không có chút nào giống như Jade. Những người thủy thủ đã đúng. Em không đủ khả năng.”

Nathan hoàn toàn ngạc nhiên trước những lời phát biểu đầy sốt sắng của cô đến nỗi không nhận ra mình đã buông tay khỏi cô cho đến khi cô quay đi và nhanh chóng đến bên giường. Cô ngồi một bên giường và nhìn cúi đầu nhìn chằm chằm xuống đùi.

“Em sẽ đi ngủ một chút”, cô nhắc lại.

Anh sẽ không bao giờ hiểu cô. Nathan lắc đầu và cố gắng không cười. Điều này sẽ khiến cảm giác của vợ anh bị tổn thương nếu cô nghĩ anh đang chế nhạo cô. Sara đang vuốt tóc che lên phần má bên phải. Rõ ràng là cô cảm thấy bối rối với vết bầm. “Em không chỉ là một kẻ hèn nhát, Nathan. Em còn xấu xí. Jade có đôi mắt màu xanh lá cây, đúng không? Mọi người nói rằng mái tóc của cô ấy đỏ rực như lửa. Jimbo nói cô ấy rất xinh đẹp.”

“Tại cái quái gì mà em lại nhắc đến em gái ta?”, Nathan hỏi. Anh lập tức hối tiếc về sự thô lỗ trong giọng của mình. Anh muốn giảm bớt căng thẳng cho Sara, chứ không phải khiến nó tăng lên. Bằng một giọng mềm mỏng hơn nhiều, anh nói, “Em không phải là một kẻ hèn

nhát”.

Cô ngược lên nhìn anh, vì thế anh có thể thấy cái nhãn mặt của cô. “Vậy tại sao tay em lại đang run và tại sao em lại cảm thấy mình đang phát ốm? Ngay lúc này đây em rất sợ, tất cả những gì em có thể nghĩ là những điều có thể đã xảy ra với chàng.”

“Cái gì có thể đã xảy đến với ta?” Anh sững sờ trước câu thú nhận của cô và nhún nhường. “Sara, em cũng đã gặp nguy hiểm.”

Cô nói như thể mình không hề nghe thấy. “Chúng có thể đã giết chàng.”

“Bọn chúng không thể.”

Cô lại bắt đầu khóc. Anh thở dài.

Chuyện này sẽ tốn thời gian, anh quyết định. Sara cần nhiều hơn là một sự phủ nhận thoáng qua. Cô cần anh chạm vào mình.

Và anh cũng quyết định sẽ chạm vào cô. Nathan cười

bỏ toàn bộ trang phục mình, trừ quần. Anh cởi khuy và chuẩn bị kéo nó xuống, nhưng rồi anh quyết định vẫn chưa muốn Sara biết ý định của mình. Điều đó sẽ chỉ đánh lạc hướng sự chú ý của cô, nhưng trước tiên anh muốn mọi vấn đề phải được giải quyết cho xong.

Sara đứng dậy ngay khi Nathan vừa ngồi xuống. Cô nhìn anh đang tìm kiếm sự thoải mái. Anh dựa vào thành ghế đằng sau những chiếc gối. Một chân duỗi ra, một chân gập lên đầu gối. Nathan kéo Sara sát lại gần, đặt cô ngồi vào giữa hai chân mình. Lưng cô dựa vào ngực anh và với sự thúc giục của anh, đầu cô ngả lên vai anh. Tay Nathan ôm quanh eo cô. Cô ngo ngoáy phía sau dựa vào anh cho đến khi cảm thấy thoải mái. Sự chuyển động của cô khiến anh phải nghiêng rặng. Vợ anh không hề biết mình có thể khiêu khích anh đến mức nào. Cô không nhận ra rằng mình có thể khiến anh muốn cô với tốc độ nhanh đến ra sao.

“Giờ thì em không cần phải giấu mặt khỏi ta nữa”, anh nói khẽ, dịu dàng vén tóc cô khỏi má, anh cúi xuống và hôn lên một bên cổ cô. Sara nhắm mắt và nghiêng đầu một chút đủ để anh có thể chạm vào cô dễ hơn.

“Nathan? Chàng có thấy mọi người thay đổi thái độ với em nhanh như thế nào không? Nếu như khẩu súng không bắn, em có thể đã không tự bảo vệ được bản thân. Em không có sức mạnh. Em thật nhỏ bé.”

“Em không cần phải có sức mạnh để tự bảo vệ bản thân.” Nathan đáp lời.

Câu nói đó hoàn toàn không tác động đến cô. “Em đã đánh Duggan, nhưng sau đó tay em tê dại thật lâu. Đó cũng chỉ là một cú đánh không đáng kể. Đúng thế, một người phải có sức mạnh nếu...”

“Ai là Duggan?”

“Người đàn ông đi cùng chú Henry ở quán rượu vào đêm đầu tiên chúng ta gặp nhau”, Sara giải thích.

Nathan nhớ lại. Anh cười khi hình dung ra nắm đấm đeo găng màu trắng thanh nhã bay ra cửa sổ. “Em đã tạo ra được yếu tố bất ngờ, nhưng lại không tạo ra được một cú đấm đúng nghĩa.”

Anh nắm lấy tay Sara và chỉ cách cho cô. “Đừng

gài ngón cái của em dưới những ngón còn lại. Em sẽ khiến nó bị gãy nếu em làm như thế. Đặt nó ở đây, bên ngoài, dưới khớp ở đốt ngón tay. Giờ thì bóp chặt lại”, anh yêu cầu. “Để lực của cú đánh đến từ đây”, anh thêm vào khi anh cọ ngón tay qua lại trên đỉnh khớp các ngón tay của cô. “Đồn toàn bộ trọng lượng cơ thể em vào hành động đó.”

Cô gật đầu. “Nếu chàng nói như vậy, Nathan.”

“Em cần biết làm cách nào để tự chăm sóc bản thân”, anh lầm bầm. “Chú ý vào đây, Sara. Ta sẽ hướng dẫn em.”

Cô không nhận ra mình đang cảm thấy rất không an toàn với Nathan cho đến lúc đó. “Chàng không muốn chăm sóc em ư?”, cô hỏi.

Tiếng thở dài của anh rẽ lên tóc cô. “Sẽ có những lúc ta không ở bên cạnh em.” Anh giải thích và đang cố kiên nhẫn với cô. “Giờ thì”, anh thêm vào với một giai điệu đầy hào hứng trong giọng. “Vị trí em đánh cũng quan trọng như cách em đánh.”

“Thật sao?”

Cô cố quay lại để nhìn anh. Nathan kéo đầu cô trở lại vai mình. “Đúng thế”, anh nói. “Vị trí dễ bị tổn thương nhất trên người một gã đàn ông là háng của hắn.”

“Nathan, chàng không thể tin em có thể...”

Anh có thể nghe thấy sự xấu hổ trong giọng cô. Anh đảo mắt lên trời với sự bức tức thật sự. “Thật nực cười khi em xấu hổ. Ta là chồng em và chúng ta có thể thảo luận bất cứ thứ gì với nhau.”

“Em không nghĩ rằng mình có thể đánh một người đàn ông ở... chỗ đó.”

“Thế quái nào em lại không thể”, anh phản đối. “Chết tiệt, Sara, em sẽ bảo vệ bản thân vì ta yêu cầu điều đó. Ta không muốn bất cứ thứ gì xảy đến với em.”

Nếu trong giọng Nathan không có sự giận dữ, cô có thể sẽ cảm thấy hài lòng với lời thú nhận này. Dù thế thì giọng Nathan cũng chẳng có chút vui vẻ gì với sự

thật rằng anh không muốn có bất cứ thứ gì xảy đến với cô. Chúa ơi, anh thật sự là một người phức tạp. Anh hồi thúc và kích động cô làm những thứ mà cô không biết liệu mình thể làm được hay không. “Nếu em không thể đánh một gã đàn ông ở đó thì sao? Những kẻ hèn nhát sẽ không thể tự bảo vệ bản thân”, cô tuyên bố. “Và em đã thú nhận điều đó với chàng.”

Chúa ơi, giọng cô thật tội nghiệp.

Nathan cố nín cười. “Giải thích cho ta tại sao em tự coi bản thân là một kẻ hèn nhát”, anh ra lệnh.

“Em giải thích rồi”, cô kêu lên. “Tay em vẫn run và mỗi khi em nghĩ về những thứ có thể đã xảy ra, trong em tràn ngập nỗi kinh sợ. Em thậm chí không thể nhìn vào chiếc váy đó mà không cảm thấy nôn nao dạ dày.”

“Chiếc váy nào?”, anh hỏi.

Cô chỉ vào chiếc váy màu xanh nước biển trên sàn. “Chiếc váy kia”, cô nói khẽ. “Một trong số những tên xấu xa đã cầm nó. Em muốn ném nó xuống biển”, cô

thêm vào. “Em sẽ không bao giờ mặc lại nó nữa.”

“Được rồi, Sara”, anh xoa dịu cô. “Ta sẽ quăng nó đi. Giờ thì nhắm mắt lại và em sẽ không phải nhìn nó nữa.”

“Chàng có nghĩ em đang trở nên ngu ngốc không?”

Nathan bắt đầu tựa sát vào hõm cổ cô. “Ta nghĩ em đang chịu hậu quả”, anh nói khẽ. “Đó là một phản ứng tự nhiên, tất cả chỉ có thế. Nó không có nghĩa rằng em là một người hèn nhát.”

Cô cố tập trung vào những gì anh đang nói, nhưng anh đang khiến điều đó trở nên khó khăn. Lưỡi anh trêu chọc tai cô, và hơi thở ấm áp của anh khiến cô nóng dần lên. Sự run rẩy đã giảm bớt, cô bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

“Chàng đã bao giờ phải chịu... hậu quả?”, cô hỏi với tiếng thì thầm yếu ớt.

Tay anh vuốt ve phía dưới ngực cô. Tiếng sột soạt của lụa cọ vào da thịt như khơi dậy niềm đam mê. “Có”,

anh nói với cô.

“Chàng đã làm gì với nó?”

“Ta tìm cách để xả bớt sự thất vọng”, anh trả lời và kéo dải ruy băng ra khỏi những mũi dây rút phía trên áo lót của cô, rồi nới lỏng dây đai xuống hai bên vai.

Sara cảm thấy thư giãn. Giọng nói của Nathan đang xoa dịu tai cô. Cô thở dài nhẹ nhàng, thỏa mãn rồi nhắm mắt lại.

Bàn tay anh đặt lên đùi cô. Khi nó bắt đầu vuốt ve làn da nhạy cảm gần nơi thâm kín của cô, Sara không ngừng chuyển động cọ sát vào anh.

Ngón tay Nathan trượt xuống dưới đường viền áo của Sara, bắt đầu chậm rãi nhóm lên ngọn lửa trong cô. Anh biết chính xác cần phải sử dụng bao nhiêu lực, cần phải chạm vào chỗ nào để khiến cô phát điên. Cô buông tiếng rên rỉ đứt quãng khi ngón tay anh đẩy vào trong.

“Ngoan nào, bé con”, anh thì thầm khi cô cố ngăn anh lại. “Đừng chống đối, Sara. Để mọi chuyện tự

nhân.”

Anh kéo cô sát lại mình và tiếp tục sự tra tấn ngọt ngào. Những ngón tay anh giống như có phép thuật, đầy đòi hỏi.

Sara nhanh chóng mất hết ý thức với mọi thứ xung quanh, ngoại trừ việc được giải phóng bản thân.

“Ta yêu cách em đáp lại ta. Em thật quá nóng bỏng, quá ẩm ướt. Có phải tất cả đều dành cho ta không Sara?”

Cô không thể trả lời. Anh càng trở nên mạnh mẽ hơn với những nhu cầu của mình còn cô thì sắp đánh mất bản thân. Cô không thể ngăn cản cơn khoái cảm đang đến gần đỉnh điểm. Nó đến quá nhanh, trước khi cô có thể nhận ra. Tay cô vươn xuống để giữ lấy tay anh giữa hai đùi mình và thắt chặt quanh anh bằng cách co hai đầu gối lại ép chặt.

Cơn khoái cảm vỡ òa. Sara trở nên mềm yếu dưới sự kỳ diệu niềm đam mê rồi ngã người ra sau dựa vào

ngực chồng trong sự đầu hàng đầy hạnh phúc.

Ngay khi tim đập chậm lại một chút, Sara mới có khả năng lấy lại suy nghĩ. Cô cảm thấy xấu hổ, áo rơi xuống quanh eo, trong khi Nathan đang dịu dàng vuốt ve hai bầu ngực của cô.

“Em không biết mình có thể... đó là, không có chàng ở bên trong em, em không nghĩ nó có thể...” Cô không thể nói tiếp.

“Ta đã ở trong em”, anh thì thầm. “Những ngón tay của ta, em nhớ chứ?”

Nathan quay người cô lại cho đến khi cô quỳ gối ngồi đối diện với anh. Chúa ơi, anh thật gợi tình. Hơi thở của Sara nén trong cổ họng, rồi đột nhiên nhận ra mình lại muốn anh. Ánh mắt cô giữ chặt ánh mắt anh khi đưa tay kéo áo xuống qua đùi.

Cô nhào người về phía trước cho đến khi ngực mình áp vào ngực anh. Chỉ trong vài giây, quần áo đã bị quăng sang một bên. Sara lại một lần nữa quỳ giữa hai

chân chồng. Cô giữ chặt lấy mắt anh trong khi đưa tay xuống chạm vào anh. Tiếng rên rỉ trầm thấp của anh cho cô biết mình thích sự táo bạo này.

Sau đó tay anh nắm lấy tóc cô rồi kéo về phía mình. “Đây, Sara, chính là cách em sẽ rũ bỏ những hậu quả.” Anh thì thầm. Môi Nathan chiếm lấy môi cô, chặn mọi câu trả lời có thể cô sẽ nói ra. Sara không bận tâm. Sau cùng thì, Nathan đang hướng dẫn cô, và cô luôn luôn là người học trò sáng dạ.

Họ dành thêm một giờ nữa bên nhau cho đến khi Nathan quay lại điều hành công việc sửa chữa. Sara đã thờ dãi rất nhiều khi mặc quần áo. Cô thu lại những viên than và giấy phác thảo, sau đó đi lên boong tàu nhìn về phía ánh mặt trời buổi chiều.

Chỉ một thời gian ngắn, công việc đã hoàn thành, và Sara bị vây quanh bởi những người đàn ông muốn cô vẽ chân dung cho họ. Sara sẵn lòng giúp đỡ với tâm trạng vui vẻ. Những thủy thủ hết lời tán dương công việc của cô, sự thất vọng của họ dường như thật chân thành khi cô đã sử dụng đến tờ giấy cuối cùng và buộc phải dừng

lại.

Nathan bước lên boong cao nhất để giúp mọi người gia cố lại một trong số những cột buồm nhỏ hơn đã bị đánh đổ khi trúng pháo kích. Sau đó anh hoàn thành công việc và quay trở về với bánh lái.

Nathan dừng lại khi phát hiện ra vợ mình. Cô đang ngồi bên gờ bằng gỗ phía dưới anh. ít nhất mười lăm trong số những thủy thủ đang ngồi bệt trên boong phía trước chân cô. Họ dường như rất thích thú với những gì cô đang kể cho họ.

Nathan đến gần hơn. Giọng của Chester vang đến tai anh. “Ý cô là mình chỉ mới bốn tuổi khi kết hôn với thuyền trưởng ư?”

“Cô ấy đã giải thích điều đó với tất cả chúng ta, Chester”, Kently lầm bầm. “Đó là do mệnh lệnh của tên vua ngớ ngẩn, đúng không phu nhân Sara?”

“Cô có tự hỏi tại sao Đức vua lại muốn kết thúc mối thâm thù này hay không?”, Ivan hỏi.

“Ông ấy muốn một sự hòa bình”, Sara trả lời.

“Cái gì là căn nguyên gây ra mối rạn nứt?”, một người khác hỏi.

“Không ai có thể nhớ được”, Chester đoán.

“Ồ, tôi biết cái gì đã gây ra sự bất hòa”, Sara nói.
“Chính cây thánh giá vàng đã gây ra mâu thuẫn.”

Nathan dựa người vào trụ. Anh đang cười ngay cả khi lắc đầu. Vậy là cô tin vào cái thứ vô nghĩa đó? Dĩ nhiên rồi, anh thầm nghĩ. Đó là một câu chuyện tưởng tượng nhưng Sara chắc chắn sẽ tin vào câu chuyện đó.

“Kể cho chúng tôi về cây thánh giá vàng đó đi”, Chester hỏi.

“Ồ, mọi chuyện bắt đầu khi Nam tước nhà Winchester và Nam tước nhà St. Jame cùng nhau tham gia một cuộc thập tự chinh. Hai người họ từng là những người bạn tốt của nhau. Dĩ nhiên câu chuyện diễn ra vào những năm đầu của giữa thế kỷ trước, khi đó mọi người đều phải ra trận để cứu thế giới khỏi những tên ngoại

đạo. Tài sản sở hữu của họ nằm kề với nhau, câu chuyện kể rằng họ lớn lên bên nhau tại dinh thự của vua John. Dù thế, tôi không biết sự thật đúng sai thế nào. Tuy nhiên”, cô thêm vào với một cái nhún vai. “Hai người bạn đã cùng nhau đến một bến cảng ở nước ngoài. Một trong số họ cứu sống người cai trị nơi đây, và để đền ơn, ông ta đã ban tặng cho họ một cây thánh giá khổng lồ làm bằng vàng, vâng”, cô nói khi vẽ mặt của những người đàn ông trông cực kỳ bị ấn tượng. “Nó được nạm bằng những viên đá lớn. Một số là kim cương, số khác là hồng ngọc và người ta nói rằng nó đẹp lộng lẫy.”

“Người ta có nói nó lớn như thế nào không?”, Matthew hỏi.

“Nó lớn như một người đàn ông trưởng thành.” Sara trả lời.

“Nhưng chuyện gì đã xảy ra sau đó?”, Chester hỏi. Gã háo hức nghe đoạn kết của câu chuyện và không thích bị gián đoạn.

“Hai Nam tước quay trở lại nước Anh. Sau đó cây thánh giá đột nhiên biến mất. Nam tước nhà Winchester nói với mọi người rằng ông ta chính là người được ban tặng cây thánh giá đó và chính Nam tước nhà St. Jame đã đánh cắp nó. Nam tước St. Jame cũng kể một câu chuyện tương tự.”

“Người ta không bao giờ tìm thấy nó nữa sao, phu nhân của tôi?”, Kently hỏi.

Sara lắc đầu. “Chiến tranh bùng nổ giữa hai Nam tước đầy quyền lực. Một số người nói rằng chẳng có cây thánh giá nào hết, đó chỉ là cái cớ để chiếm đoạt vùng đất của người khác. Tôi thì lại tin rằng cây thánh giá thật sự tồn tại.”

“Tại sao?”, Chester hỏi.

“Vì khi Nam tước St. Jame hấp hối, người ta nói ông đã thì thào rằng ‘Hãy nhìn lên thiên đường để tìm thấy kho báu của các ngươi’.”

Cô gật đầu sau tuyên bố đó. “Một người sẽ không

nói đôi khi ông ta chuẩn bị về gặp Đấng Tạo Hóa.” Cô giải thích. “Ngay sau khi nói xong những lời đó, ông nắm chặt lấy ngực trái và ra đi.”

Tay cô đưa lên ngực và cúi đầu. Một vài người bắt đầu vỗ tay, sau đó ngừng lại. “Không phải là cô tin vào câu chuyện này đấy chứ, phu nhân Sara?”

“Ôi, đúng thế”, cô trả lời. “Một ngày nào đó Nathan sẽ tìm thấy cây thánh giá cho tôi.”

Nathan nghĩ vợ mình đúng là người mơ mộng hết thuốc chữa. Tuy nhiên, anh cười, vì đột nhiên nhận ra rằng mình thích khiếm khuyết đó.

“Nghe giống như thuyền trưởng sẽ phải lên trời để tìm ra nó”, Chester nói.

“Ôi, không”, Sara lập luận. “Có một chút manh mối trong những lời của Nam tước khi ông ấy nói, ‘Nhìn lên trời’. Ông ấy thật khôn ngoan.”

Buổi nói chuyện tiếp tục thêm vài phút. Tuy nhiên, một cơn bão thổi qua và gió thổi quá dữ dội đến mức họ

không thể lờ đi được nữa. Sara quay lại ca bin để cất các bức vẽ bằng chì than. Cô dành thời gian còn lại trong ngày hôm đó với Nora, nhưng trước khi màn đêm buông xuống, Nora ngáp giống như một đứa trẻ sơ sinh và Sara rời đi để bà có thể có được sự nghỉ ngơi cần thiết.

Những chuyện xảy ra trong một ngày dài rõ ràng đã khiến bà bị kiệt sức.

Sự thật là Sara cũng đã kiệt sức như thế. Cô bắt đầu cảm thấy các dấu hiệu của cơn đau lưng khi đã sẵn sàng đi ngủ. Cơn đau là một dấu hiệu chắc chắn cho thấy cô đã bắt đầu đến tháng.

Một giờ sau, một cơn chuột rút ập đến như báo thù cô. Nó tồi tệ hơn nhiều so với bình thường. Cô đau đến mức quên cả lo lắng đến việc Nathan có thể phát hiện ra tình trạng của mình. Toàn thân cô lạnh cóng. Cơn đau đã khiến cô trở nên như thế, vấn đề hoàn toàn không phải là do nhiệt độ hay sự ẩm ướt trong ca bin. Cô vẫn cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Cô mặc vào chiếc váy ngủ màu trắng bằng vải bông nặng, rồi bò lên giường và đắp lên người ba cái chăn.

Sara không thể cảm thấy thoải mái dù đã chuyển mọi tư thế. Lưng dưới của cô cảm giác như thể bị gãy làm đôi và sự thống khổ nhanh chóng khiến cô bật lên những tiếng rên rỉ.

Nathan không xuống ca bin cho đến khi đôi ca trực đêm. Sara thường để một cây nến để chiếu sáng cho anh, nhưng căn phòng giờ đang chìm trong bóng tối.

Nghe thấy tiếng cô rên rỉ, Nathan nhanh chóng tắt hai cây nến và vội vã tiến đến bên giường.

Anh không thể thấy cô. Cô đang được bọc kỹ dưới một đồng chăn.

“Sara?”

Giọng anh vang lên đầy cảnh giác. Khi cô không lập tức trả lời, anh giật những chiếc chăn khỏi mặt cô.

Sự sợ hãi khiến anh toát mồ hôi lạnh. Khuôn mặt cô trắng bệch như giấy. Sara kéo chăn lại phủ lên đầu mình.

“Sara, có chuyện quái gì thế?”

“Đi đi, Nathan”, cô thì thào, giọng bị bóp nghẹt bởi những tấm mền, nhưng anh vẫn hiểu những gì cô nói. “Em cảm thấy không khỏe.”

Cô nghe như sắp chết. Sự lo lắng của anh tăng lên. “Có chuyện gì với em?”, anh yêu cầu với một tiếng thì thầm thô ráp. “Mặt em còn đau không? Khốn kiếp, ta biết lẽ ra mình nên giết tên khốn kia mới phải.”

“Không phải mặt”, cô kêu lên.

“Vậy là do cơn sốt?”, anh giật những chiếc chăn phủ ra một lần nữa.

Ôi, Chúa ơi, cô không thể giải thích tình trạng của mình lúc này cho anh. Nó quá xấu hổ. Cô bật ra một tiếng rên rỉ khác và lăn người nằm nghiêng, tránh xa khỏi anh. Đầu gối cô gập lại đến tận bụng, và bắt đầu đấm tay lên lưng với nỗ lực làm giảm cơn đau. “Em không muốn nói về nó”, cô nói. “Em chỉ cảm thấy không khỏe. Làm ơn đi đi.”

Dĩ nhiên Nathan không định làm bất cứ điều gì

tương tự. Anh đặt tay lên trán cô. vẫn còn mát, dù có hơi ẩm. “Không phải sốt”, anh nói với một tiếng cầu nhàu nhẹ nhõm. “Chúa ơi, Sara, ta không làm đau em buổi chiều hôm nay đó chứ? Ta biết mình đã có một chút... thô lỗ, nhưng...”

“Chàng không làm đau em”, cô thốt ra.

Anh vẫn không tin. “Em chắc chứ?”

Cô mệt mỏi với sự lo lắng rõ rệt của anh. “Vâng. Chàng không phải là nguyên nhân của căn bệnh này”, cô thêm vào.

“Em chỉ cần được ở một mình bây giờ.”

Ngay sau đó, cơn chuột rút khác chiếm toàn bộ tâm trí cô. Sara bật ra một tiếng rên nhỏ, rồi thêm vào, “Đề em được chết yên ả đi”.

“Ta sẽ không làm thế”, anh lẩm bầm.

Một suy nghĩ đen tối khác khiến anh ớn lạnh. “Em đã không làm bất cứ cái gì khi ở trong bếp đó chứ?”

Không phải là em đã ăn những thứ mình tự chuẩn bị?”

“Không. Không phải do đau bụng.”

“Vậy thì nó là cái chết tiệt gì?”

“Em đang không... sạch.”

Anh không biết cái khí gì đang được cô nhắc đến. “Em đang ốm vì em không sạch sẽ ư? Sara, nó là căn bệnh vô lý nhất mà ta từng nghe thấy. Em sẽ cảm thấy khá hơn nếu ta yêu cầu chuẩn bị bồn tắm cho em chứ?”

Cô muốn hét lên nếu như không biết cố gắng đó sẽ khiến mình phải trả giá bằng sự đau đớn nhiều hơn. “Nathan, nó là một... tình trạng của phụ nữ”, cô thì thầm.

“Một cái gì cơ?”

Lạy Chúa, anh đang khiến cô phải đánh vần điều đó ra. “Em đang tới tháng”, cô hét lên. “Ôi, em đau”, cô thêm vào với một tiếng rên rỉ. “Một vài tháng sẽ tệ hơn

những tháng còn lại.”

“Em đang có...”

“Em không mang thai”, cô buột miệng cùng lúc.

“Làm ơn đi khỏi đây ngay. Nếu Đức Chúa Trời thật sự có lòng thương xót, em sẽ chết trong vài phút nữa... nếu không phải là vì cơn đau, thì sẽ là vì sự xấu hổ với việc phải giải thích tình trạng của em bây giờ.”

Anh cảm thấy nhẹ nhõm vì cô không vướng phải căn bệnh nào đe dọa đến tính mạng, anh buông một tiếng thở dài đứt quãng. Sau đó vươn tay ra vỗ nhẹ vào vai cô. Dù thế, anh rút tay lại trước khi thật sự chạm vào Sara. Chết tiệt, anh đang cảm thấy lúng túng.

“Ta có thể làm gì để giúp em giảm bớt cơn đau?”, anh hỏi. “Em có muốn điều gì không?”

“Em muốn mẹ”, cô lầm bầm. “Nhưng em không thể có bà ở đây đúng không? Ôi, hãy đi đi, Nathan. Ở đây chẳng có việc gì chàng có thể làm được cả.”

Cô kéo chăn lại phủ qua mặt và buông một tiếng rên

rỉ đáng thương khác.

Nathan hẳn đã quyết định để cô làm theo ý mình, cô xác nhận khi nghe thấy tiếng cửa đóng lại. Sau đó cô bật khóc. Làm sao anh lại dám bỏ đi khi cô đang đau khổ đến thế này? Cô đã nói dối anh rằng mình muốn có mẹ. Cô muốn được Nathan ôm ấp và người đàn ông cố chấp này lẽ ra phải đọc được tâm tư của cô và biết rằng đó chính là những gì cô đang cần.

Nathan ngay lập tức bước đến ca bin của Nora. Anh không thèm gõ cửa. Ngay khi anh kéo cánh cửa mở ra, một giọng nói trầm thấp vọng ra. “Ai đó?”

Nathan suýt bật cười khi nhận ra đó là giọng nói của Matthew. Người thủy thủ rõ ràng đang chia sẻ chung một cái giường với Nora. “Tôi phải nói chuyện với Nora.”

Đi của Sara tinh táo hơn với câu mở đầu. Bà buông một tiếng thở hỏn hên và kéo chăn lên tận cằm. Mặt bà nhanh chóng đỏ lựng như ánh nến.

Nathan đi đến một bên giường và đứng đó với hai tay chấp ra sau lưng, nhìn chăm chăm lên trần.

“Sara đang ốm”, anh nói trước khi Nora có thể nói được lời nào.

Sự bối rối của Nora khi bị phát hiện ở một tư thế như thế này nhanh chóng tan biến với tia sáng mà câu thông báo đó mang lại.

“Ta phải đến bên con bé”, bà thì thầm và cố gắng ngồi dậy. “Cậu có biết cô bé bị sao không?”

“Cậu có muốn ta xem qua cô bé không?”, Matthew hỏi vội vàng và quăng những chiếc chăn sang một bên.

Nathan lắc đầu. Anh hắng giọng. “Nó là... một vấn đề của phụ nữ.”

“Điều gì của phụ nữ cơ?”, Matthe hỏi, thật sự lúng túng.

Nora đã hiểu. Bà vỗ nhẹ lên tay Matthew nhưng vẫn giữ ánh mắt lên khuôn mặt Nathan. “Cô bé có đau nhiều

không?”

Nathan gật đầu. “Cô ấy vô cùng đau đớn, phu nhân. Giờ thì cho tôi biết mình có thể làm gì để giúp Sara.”

Nora nghĩ giọng anh nghe rất giống một vị chỉ huy quân sự, giai điệu trong giọng nói thật sắc sảo. “Uống một chút brandy loại mạnh đôi khi có thể giúp ích”, Nora gợi ý. “Một vài từ ngữ dịu dàng cũng sẽ không có hại gì cả, Nathan. Ta nhớ mình đã trở nên rất nhạy cảm trong suốt khoảng thời gian đến tháng đó.”

“Không còn gì khác tôi có thể làm cho cô ấy sao?”, Nathan lầm bầm. “Lạy Chúa, Nora, cô ấy đang đau đớn. Tôi sẽ không có con đâu ấy.”

Với một nỗ lực phi thường, Nora đã kiềm chế thành công nụ cười của mình. Nathan trông như thể đang muốn giết ai đó. “Cậu đã hỏi điều gì có thể giúp được cô bé chưa?”

“Cô ấy muốn có mẹ.”

“Làm sao điều đó có thể giúp được nhỉ?”, Matthew

hỏi.

Nora trả lời. “Cô bé cần chồng mình, anh yêu. Nathan, cô bé muốn ai đó an ủi nó. Hãy thử xoa lưng cho Sara xem.”

Nora phải cao giọng khi đưa ra gợi ý cuối cùng, vì Nathan đã sải chân ra khỏi ngưỡng cửa.

Ngay khi cánh cửa đóng lại phía sau, Nora quay sang Matthew. “Anh có nghĩ cậu ấy sẽ nói với Sara chuyện của hai chúng ta...”

“Không, tình yêu của ta, cậu ta sẽ chẳng nói một lời”, Matthew cắt ngang.

“Em ghét phải lừa dối Sara, nhưng con bé có xu hướng nhìn nhận mọi thứ chỉ có hai màu trắng hoặc đen. Em không nghĩ rằng con bé sẽ hiểu.”

“Ngoan nào”, Matthew dỗ dành rồi hôn Nora và kéo bà vào vòng tay mình. “Thời gian sẽ tôi luyện cho cô bé.”

Nora đồng ý. Sau đó bà chuyển chủ đề và nói khẽ. “Có phải Nathan đang bắt đầu quan tâm đến Sara? Chẳng bao lâu nữa cậu ta sẽ nhận ra rằng mình yêu con bé.”

“Cậu ta có thể yêu cô ấy, Nora, nhưng sẽ không chịu thừa nhận điều đó. Cậu bé đó đã học được cách bảo vệ bản thân khỏi bất cứ mối quan hệ thật sự nào từ rất lâu rồi.”

Nora khịt mũi trước nhận xét đó. “Vớ vẩn”, bà phản đối. “Với một phụ nữ bình thường, có thể anh đúng, Matthew, nhưng chắc chắn là giờ anh đã thấy Sara không phải phụ nữ bình thường. Con bé chính là những gì Nathan cần. Con bé cho rằng chồng nó yêu mình và sẽ không mất nhiều thời gian để thuyết phục Nathan rằng cậu ta đã yêu nó. Anh cứ chờ mà xem.”

Sara không hề biết cô là chủ đề câu chuyện của họ. Cô đang vật vã đau đớn và tủi thân.

Cô không nghe thấy tiếng Nathan quay trở lại cabin. Anh bất ngờ chạm vào vai cô. “Sara, uống cái này.

Nó sẽ khiến em cảm thấy tốt hơn.”

Cô lặn người lại, nhìn chiếc cốc trong tay anh, và lập tức lắc đầu.

“Nó là rượu brandy.” Anh nói với cô.

“Em không muốn.”

“Uống đi.”

“Em sẽ ném đi.” Nathan cho rằng cô không thể nào trở nên vô cảm hơn thế. Anh vội đặt chiếc cốc lên bàn rồi trèo lên giường nằm cạnh cô.

Cô cố đẩy ra nhưng Nathan lờ đi sự phản kháng cũng như những yêu cầu của cô.

Sara lặn người lại nằm nghiêng về một bên lần nữa, đối mặt với bức tường. Cô cho là mình cũng có thể cầu xin được chết. Đó là một yêu cầu quá sức bi đát mà cô đang van xin Đấng Tạo Hóa, tận sâu trong tâm khảm mình cô thật sự hy vọng anh đang không lắng nghe, nhưng suy nghĩ đó với cô cũng chẳng có chút ý nghĩa

nào.

Cô không thể chịu đựng cơn đau này lâu hơn được nữa. Đột nhiên, Nathan đặt tay quanh eo cô, kéo lại gần hơn và bắt đầu xoa phần lưng dưới của cô. Cái đụng chạm nhẹ nhàng đó với cô đúng là thiên đường. Cơn đau ngay lập tức bắt đầu giảm dần. Sara nhắm mắt và lĩnh lại gần chồng để có thể ăn cắp chút hơi ấm của anh.

Cô gần như không nhận thấy chuyển động lắc lư của con tàu. Nathan nhận ra điều đó. Dạ dày của chính anh bắt đầu cuộn lên và anh ước với Chúa rằng mình đã không ăn bất cứ thứ gì. Chỉ là vấn đề thời gian trước anh hoàn toàn xanh như tàu lá.

Anh tiếp tục xoa sống lưng của cô trong khoảng mười lăm phút hoặc lâu hơn mà không nói một từ nào. Anh cố gắng tập trung vào người phụ nữ đang ôm trong lòng, nhưng mỗi khi con tàu lắc, dạ dày của anh cũng lắc theo.

“Chàng có thể dừng lại được rồi”, Sara nói khẽ.
“Em đã cảm thấy tốt hơn nhiều, cảm ơn chàng.”

Nathan làm theo lời cô và bắt đầu bước ra khỏi giường. Cô cướp ngay ý định đó của anh bằng một yêu cầu tiếp theo. “Chàng có thể ôm em không, Nathan? Em rất lạnh. Đêm nay thật lạnh, đúng không?”

Đối với anh trời đang nóng như lửa đốt. Mặt anh đầm mồ hôi. Dù thế anh đã làm theo lời cô. Tay cô lạnh như băng, nhưng chỉ sau vài phút trong vòng tay anh, tay cô đã ấm áp trở lại.

Anh nghĩ cô đã hoàn toàn say ngủ và nhẹ nhàng gỡ người ra khỏi vòng tay cô khi cô nói khẽ, “Nathan? Điều gì sẽ xảy ra nếu em không thể sinh được con?”.

Anh đảo mắt lên trần. Chúa ơi, cô như thể lại chuẩn bị khóc. “Em không thể biết được liệu mình có sinh được con hay không.” Anh nói. “Quá sớm để đưa ra kết luận đó.”

“Nhưng nếu em có?”, cô thúc giục.

“Sara, em muốn ta phải nói gì?”, anh hỏi, sự thất vọng gần như có thể trông thấy. Dạ dày của anh lại cuộn

lên. Thở sâu không giúp ích gì được nên anh ném những chiếc chăn qua một bên và cố rời khỏi giường lần nữa.

“Chàng sẽ vẫn muốn cưới em chứ?”, cô hỏi.

“Chúng ta sẽ không có đất đai mà Đức vua đã hứa nếu em không có con trước khi...”

“Ta nhận thức được những điều kiện trong hợp đồng”, anh ngắt lời. “Nếu chúng ta không có đất đai, vậy chúng ta sẽ xây dựng lại lãnh thổ mà cha ta để lại. Giờ thì ngừng ngay những câu hỏi của em lại và đi ngủ đi. Ta sẽ trở lại sau một lúc nữa.”

“Chàng vẫn chưa trả lời em”, cô khẳng khẳng.

“Chàng vẫn muốn cưới một phụ nữ vô sinh ư?”

“Ôi, vì Chúa...”

“Chàng sẽ làm thế chứ?”

Anh lằm bằm. Cô bắt được những âm thanh đó - điều đó có nghĩa là anh sẽ làm vậy. Cô xoay người và hôn vào lưng Nathan. Vì anh để nến cháy nên khi ngược nhìn lên Sara thấy da anh đã trở nên xám ngoét.

Cô nhanh chóng liên tưởng và đặt hai chuyện lại cạnh nhau. Con tàu đang nảy lên giống như một quả bóng lăn bất định trong nước. Cốc rượu brandy bị xô xuống sàn. Nathan nhắm mắt lại và nhăn mặt.

Anh bị say sóng. Trong lòng Sara tràn ngập sự cảm thông với người chồng đáng thương, nhưng cảm xúc đó nhanh chóng bị đàn áp khi anh lâm bầm, “Ta sẽ không cưới bất cứ ai nếu không phải vì cái hợp đồng chết tiệt đó. Giờ thì ngủ đi”.

Sau khi tức giận bùng ra câu nói đó anh thông chân xuống một bên giường.

Sara đột nhiên lại trở nên giận dữ. Làm sao anh dám dùng giọng đó với cô? Cô cũng đang phát ốm như anh, có thể còn hơn thế. Sara quên toàn bộ sự dịu dàng mà anh đã đối xử với mình và quyết định dạy cho người đàn ông này một bài học đáng nhớ.

“Em tiếc là mình đang tìm chàng khỏi những công việc cần chàng có mặt để giải quyết”, cô bắt đầu. “Lung em cảm thấy tốt hơn rồi, Nathan. Cảm ơn chàng.

Bụng em cũng không còn đau nữa. Em cho rằng mình đã không nên dùng cá trong bữa tối. Dù thế, vị của nó thật tuyệt vời, đặc biệt là khi em thêm một ít sô cô la lên trên. Chàng đã ăn cá tẩm ngọt theo kiểu đó bao giờ chưa? Chưa ư?”, cô hỏi khi thấy anh không trả lời.

Anh dường như đang cực kỳ vội vã mặc lại quần. Sara nín cười. “Em thường rắc thêm đường lên trên, nhưng tối nay em đã muốn thử nghiệm. Nhân tiện, đầu bếp đã hứa sẽ phục vụ chúng ta món hàu khi cập bến. Em thích hàu, chàng có thích không? Cái cách chúng... trượt xuống cổ họng... Nathan, chàng không hôn tạm biệt em sao?”

Cánh cửa đóng sầm lại trước khi cô kết thúc câu hỏi. Sara cười. Cô đã đạt được sự thỏa mãn ghê gớm từ những hành động đầy tội lỗi của mình. Đã đến lúc chồng cô phải nhận ra tương lai may mắn của mình khi có cô làm vợ. Đã thật sự đến lúc.

“Điều đó xứng đáng với sự bướng bỉnh của chàng”, cô lầm bầm. Sara kéo chần lên vai và nhắm mắt, rồi nhanh chóng ngủ say chỉ trong vài phút.

Nathan mất gần một đêm treo mình trên mạn tàu. Anh đến một khu vực luôn vắng vẻ và không bị ai để ý.

Mặt trời bắt đầu nhô lên bầu trời khi anh quay trở lại ca bin. Anh cảm thấy như vừa được kéo ra khỏi một cánh buồm ướt nhẹp. Nathan đổ sụp xuống giường theo đúng nghĩa. Sara sức tỉnh bởi hành động đó. Cô lăn sang và ôm lấy chồng.

Nathan bắt đầu ngáy, vì thế cô không thể nói chuyện với anh. Sara nghiêng người và hôn lên một bên má anh. Trong ánh nến dịu dịu cô có thể nhìn thấy anh xanh xao như thế nào. Anh cũng cần phải cạo râu. Anh trông thật nguy hiểm với vết đen dọc theo cằm. Sara với tay để chạm lên má anh. “Em yêu chàng”, cô thì thầm. “Thậm chí với tất cả những khuyết điểm của chàng, Nathan, em vẫn yêu chàng. Em xin lỗi vì đã cố tình làm cho chàng bị say sóng. Em xin lỗi vì chàng đã chịu đựng một căn bệnh như vậy.”

Thỏa mãn với những lời thú nhận của mình, đặc biệt là bởi cô biết anh không nghe được bất cứ từ nào cô vừa nói, cô xoay người khỏi anh rồi buông tiếng thở dài.

“Em thật sự tin rằng chàng nên cân nhắc một công việc khác, chồng à. Có vẻ như đi biển không hợp với chàng.”

Anh chậm rãi mở mắt, rồi quay sang nhìn cô. Cô đã say ngủ. Nhìn cô thật bình yên giống một thiên thần đang say ngủ.

Nathan muốn bóp cổ cô. Cô - bằng cách nào đó - đã phát hiện ra căn bệnh của anh và cố tình lợi dụng điều đó để trả đũa anh. Chắc chắn là cô đã nổi giận với câu nói mà anh đề cập đến việc sẽ không kết hôn nếu như không phải vì bản hôn ước.

Cơn giận dữ thoáng chốc của Nathan biến mất nhanh chóng, và anh thấy mình đang cười. Sau cùng thì Sara bé bỏng không phải là một người ngây thơ, cô đã làm chính xác những gì anh có thể sẽ làm nếu như anh có trong tay một vũ khí như thế, nhưng lại không đủ sức mạnh để trả đũa.

Khi nổi giận, Nathan thích sử dụng nắm đấm. Cô lại sử dụng cái đầu và nó khiến anh hài lòng. Tuy nhiên, đã đến lúc cô phải hiểu ai là người có trách nhiệm trong

cuộc hôn nhân này. Thật sự đã đến lúc cô không được sử dụng sự láu cá đó với anh nữa.

Chúa ơi, cô trông thật đáng yêu. Anh bỗng nhiên muốn làm tình với cô. Dĩ nhiên, anh không thể vì tình trạng khó xử của cô, và anh đã suýt đánh thức cô chỉ để hỏi xem tình trạng này của cô sẽ kéo dài trong bao lâu.

Sự kiệt sức cuối cùng cũng chiến thắng Nathan. Ngay khi chìm dần vào giấc ngủ, anh cảm thấy Sara nắm lấy tay mình. Anh không giật lại. Suy nghĩ cuối cùng của anh trước khi hoàn toàn rơi vào giấc ngủ là một chút gì đó lo lắng.

Anh cần cô ôm mình.

Họ chỉ còn cách nhà Nora hai ngày đường, Nathan lại bắt đầu nghĩ rằng những ngày còn lại của chuyến đi sẽ không có biến cố nào khác.

Lẽ ra anh nên khôn ngoan hơn.

Đó là một đêm muộn trong ngày thứ hai mươi một của tháng. Một ngày mà bầu trời nhiều sao hơn, và mỗi

làn gió đều có chút xinh đẹp hơn theo cách nhìn của các thủy thủ. Gió dịu dàng, nhưng mơn man đòi hỏi. Tất cả đều tạo ra một khoảng thời gian tuyệt đẹp, thực tế nó đã khiến con tàu di chuyển nhanh hơn. Seahawk mạnh mẽ rẽ thẳng nước và băng qua đại dương mà không bị đung đưa hay hay lắc lư sang hai bên. Một người có thể đặt một thùng rượu grog lên lan can mà không sợ nó sẽ rơi, biển hiền hòa, và chẳng nổi lo lắng nào có thể làm phiền giấc mơ của một người thủy thủ.

Nathan đứng cạnh Jimbo đằng sau bánh lái. Hai người đàn ông đang có một cuộc tranh luận sâu sắc về kế hoạch mở rộng công ty tàu biển Emerald. Jimbo ủng hộ việc thêm tàu cao tốc vào đội tàu của họ, trong khi Nathan lại muốn có những con tàu trọng tải lớn và thời gian sử dụng lâu bền.

Sara cắt ngang cuộc thảo luận khi đi nhanh qua boong tàu. Cô chỉ mặc váy ngủ và áo khoác. Jimbo để ý điều đó ngay lập tức. Tuy nhiên, Nathan đang quay lưng về phía Sara, bởi vì cô đi chân trần nên anh không nghe thấy tiếng cô đến gần.

“Nathan, em phải nói chuyện với chàng một lúc”, cô kêu lên. “Chúng ta gặp phải một vấn đề khủng khiếp, chàng phải để mắt đến nó ngay lập tức.”

Mắt Nathan có một vẻ cam chịu khi quay lại, nhưng biểu hiện đó trở nên ngập ngừng ngay khi anh nhìn thấy khẩu súng trong tay vợ. Vũ khí đó, anh không thể không chú ý, đang chĩa thẳng vào háng anh.

Sara đang bộc phát cao độ về điều gì đó. Cô ngấm một đường. Tóc cô buông xõa xuống quanh vai, còn gò má cô có màu hồng rực rỡ.

Sau đó anh nhận ra trang phục hiện thời của cô. “Em đang làm cái quái gì khi đi nghênh ngang quanh boong tàu trong bộ váy ngủ thế này?”, anh hỏi.

Mắt cô mở to trước lời quả trách đó. “Em không đi nghênh ngang”, cô bắt đầu rồi ngừng lại với một cái lắc đầu. “Đây không phải là lúc giảng dạy về trang phục của em. Chúng ta có một vấn đề nghiêm trọng, thưa chồng.”

Cô chuyển chú ý về Jimbo. Khẩu súng khiến cho

nghe thức chào của cô trở nên lúng túng. “Làm ơn hãy tha lỗi cho sự xuất hiện không chút nữ tính này của tôi, Jimbo, nhưng tôi có thể cho anh biết là mình đang thật sự thất vọng, nên tôi không có thời gian để thay trang phục.”

Jimbo gật đầu ngay cả khi đang né khẩu súng cô vẩy qua lại giữa Nathan và gã. Gã không nghĩ là cô nhận ra mình đang cầm vũ khí.

“Cô đã thất vọng ư?”, Jimbo thúc giục.

“Em đang làm cái quái gì với khẩu súng đó thế?”, Nathan yêu cầu cùng lúc.

“Em có thể cần đến nó”, Sara giải thích.

“Phu nhân Sara”, Jimbo xen vào khi Nathan trông như thể đang nghẹn lời. “Bình tĩnh lại và nói cho chúng tôi biết cái gì đã khiến cô thất vọng. Này cậu bé”, gã nói thêm trong một tiếng gầm gừ. “Lấy khẩu súng chết tiệt đó ra khỏi cô ấy trước khi cô ấy tự bắn vào người.”

Nathan vươn tay ra để lấy vũ khí khỏi tay Sara.

Sara lùi lại và giấu khẩu súng sau lưng. “Tôi đến gặp Nora”, cô buột miệng. “Tôi chỉ muốn chúc dì ấy ngủ ngon.”

“Và?” Nathan hỏi khi cô không tiếp tục.

Cô nhìn Jimbo chằm chằm một lúc lâu trước khi quyết định thêm cả gã ta vào lời giải thích của mình, rồi liếc qua vai gã để chắc chắn không ai khác đang ở trong khoảng cách có thể nghe được câu chuyện của họ. “Dì ấy không ở một mình.”

Cô thì thầm câu tuyên bố đó và chờ đợi chồng mình. Anh nhún vai.

Cô muốn bắn anh. “Matthew đang ở cùng dì Nora.” Cô gật đầu kịch liệt sau khi cho họ biết tin đó.

“Và sao nữa?”, Nathan thúc giục.

“Họ đang ở chung một giường.”

Cô lại vẫy khẩu súng. “Nathan, chàng phải làm điều gì đó.”

“Em muốn ta làm gì?”

Anh nghe chăm chú, nhưng lại đang toét miệng cười. Người đàn ông này chẳng hề ngạc nhiên trước tin tức mà cô vừa thông báo. Lẽ ra cô nên đoán được rằng anh sẽ phản ứng theo cách đó. Dường như chẳng có gì có thể khiến anh phiền lụy... dĩ nhiên là trừ cô ra. Cô thừa nhận là mình luôn luôn phá rối anh.

“Dì cô muốn cô đuổi Matthew đi ư”, Jimbo xen vào. “Đúng không, Sara?”

Cô lắc đầu. “Khá trễ để đóng cửa kho rồi, Jimbo. Những con bò đã chạy ra ngoài.”

“Tôi không hiểu ý của cô”, Jimbo trả lời. “Những con bò thì liên quan gì với dì của cô?”

“Ông ấy đã hủy hoại thanh danh của dì tôi”, cô giải thích.

“Sara, nếu em không muốn ta đuổi Matthew đi để Nora được yên, thì em nghĩ rằng ta nên làm gì?”, Nathan hỏi.

“Chàng phải làm cho ra nhẽ”, Sara giải thích.

“Chàng phải khiến họ kết hôn với nhau. Đi với em, chồng thân mến. Có thể chúng ta cũng phải kết thúc mọi chuyện ngay lúc này. Jimbo, anh có thể giúp chúng tôi khi trở thành một người làm chứng.”

“Em không thể nghiêm túc đến thế.”

“Ngừng điệu cười của chàng lại ngay, chồng yêu. Em rất nghiêm túc. Chàng là thuyền trưởng của con tàu này, vì thế chàng có thể tác thành một cách hợp pháp cho họ.”

“Không.”

“Phu nhân Sara, cô thật sự đưa ra một trong những lựa chọn đáng ngạc nhiên nhất đấy”, Jimbo nói.

Cô thấy rõ là chẳng ai trong số hai người này thêm đề ý đến sự nghiêm túc của cô. “Tôi là người chịu trách nhiệm về di của mình.” Sara nói. “Matthew đã làm ô uế danh dự của bà và ông ấy phải cưới bà. Chàng biết đấy, Nathan, điều đó sẽ giải quyết tất cả những lo lắng khác.

Chú Henry sẽ không thể đuổi theo dì Nora vì tài sản thừa kế của bà một khi bà tái hôn. Đúng thế, em nghĩ việc này có thể có một kết thúc tốt đẹp.”

“Không.” Nathan nhấn mạnh.

“Sara, Matthew có muốn kết hôn với Nora không?”

Cô quay sang cau mày với gã thủy thủ. “Ông ấy muốn hay không không phải là vấn đề.”

“Ây dà, có đấy.” Jimbo tranh cãi.

Cô lại bắt đầu lia khẩu súng xung quanh mình. “Ôi, tôi có thể thấy mình sẽ không có bất cứ sự giúp đỡ nào từ hai người các anh.”

Trước khi hai người đàn ông có thể đồng ý với tuyên bố đó, Sara xoay người và bắt đầu quay lại cầu thang. “Tôi đã thật sự thích Matthew”, cô lầm bầm. “Thật đáng xấu hổ.”

“Cô đang nghĩ mình sẽ làm gì, phu nhân Sara?” Jimbo gọi với theo.

Cô không quay người khi trả lời vọng lại. “Ông ấy sẽ phải kết hôn với Nora.”

“Và nếu ông ấy không thì sao?” Jimbo hỏi, mỉm cười với cái cách tuyên bố rất đương nhiên của cô.

“Tôi sẽ bắn ông ta. Tuy không thích điều đó, Jimbo, nhưng tôi sẽ phải bắn ông ấy.” Nathan đứng ngay phía sau Sara. Anh vòng tay quanh eo cô, ôm sát vào mình và với qua vai cô rồi chộp lấy khẩu súng. “Em sẽ không bắn ai cả”, anh nói trong một tiếng gầm nho nhỏ.

Anh quăng khẩu súng cho Jimbo, rồi kéo Sara xuống ca bin của họ. Anh đóng cửa lại sau lưng và tiếp tục đi đến bên giường.

“Buông em ra, Nathaniel.”

“Đừng bao giờ gọi ta là Nathaniel”, anh ra lệnh.

Cô đẩy người ra khỏi anh và quay lại nhìn vào mặt anh. “Tại sao em không thể gọi chàng bằng tên đó?”

“Ta không thích, đó là lý do”, anh nói với cô.

“Đó là một lý do ngu ngốc”, cô cãi lại, chống tay lên hông và cau mày nhìn anh. Áo khoác của cô để mở nên anh có thể nhìn thấy bộ ngực đầy đặn bị ép chặt bởi chiếc váy ngủ mỏng manh.

“Sara, khi nào thì tình trạng này của em chấm dứt?”, anh hỏi.

Cô không trả lời câu hỏi đó mà trở lại căn nhà về cái tên của anh. “Tại sao chàng lại không thích được gọi là Nathanial?”

Anh bước một bước đầy đe dọa tiến về phía cô. “Ta cảm thấy giận dữ bất cứ khi nào nghe thấy cái tên đó, Sara. Nó khiến ta muốn đánh nhau.”

Đó không hẳn là một lời giải thích hợp lý, nhưng cô không định chỉ ra điều đó. “Lúc nào thì chàng không ở trong tâm trạng chiến đấu hả chồng?”, cô hỏi.

“Đừng cố giễu cợt ta.”

“Đừng có hét vào mặt em.”

Anh hít một hơi thật sâu nhưng không thể bình tĩnh hơn chút nào.

Cô mỉm cười. “Được rồi”, cô thì thầm với nỗ lực xoa dịu anh. “Em sẽ không bao giờ gọi chàng là Nathaniel... trừ khi em muốn chàng rơi vào tâm trạng muốn đánh nhau với ai đó. Chàng sẽ biết để đề phòng điều đó, thưa chồng. Chàng đồng ý chứ?”

Anh cho rằng lời nói của cô quá ngu ngốc để mình bận tâm trả lời rồi đẩy cô về một bên giường. “Giờ đến lúc em phải trả lời ta, Sara. Khi nào thì cái tình trạng phụ nữ chết tiệt đó sẽ chấm dứt?”

Cô chậm rãi cởi áo choàng. Dành thời gian ngọt ngào của mình để gấp lại quần áo. “Chàng sẽ không làm bất cứ điều gì trong chuyện của Nora và Matthew đúng không?”, cô hỏi.

“Không, ta sẽ không làm gì cả”, anh trả lời. “Và em cũng vậy. Hãy để họ yên. Em hiểu không?”

Cô gật đầu. “Em phải suy nghĩ về điều này thật cẩn

thận, chồng ạ.”

Trước khi anh có thể đưa ra nhận xét chua cay nào đó về khả năng cô sẽ suy nghĩ quá nhiều, cô kéo chiếc váy ngủ qua đầu và ném nó lên giường. “Em đã không còn vướng vào cái thứ chết tiệt của phụ nữ đó nữa.” Cô bễn lên.

Cô đang cố trở nên táo bạo, nhưng vết hồng trên má đã phá tan hiệu ứng đó của cô. Nathan làm cho Sara bối rối vì cái cách anh đang nhìn cô. Ánh mắt nóng bỏng khiến ngón chân cô râm ran. Cô buông tiếng thở khẽ và dịch sát vào vòng tay anh.

Nathan làm cho cô hôn anh trước bởi cô quá dễ dãi. Sara vòng tay quanh cổ anh và kéo mạnh mái tóc dài của anh để đưa môi anh áp lên môi cô.

Và, Chúa ơi, cô thật sự đã hôn anh. Lưỡi cô nóng bỏng, hoang dã và cô không tốn nhiều thời gian để có được sự đáp ứng như mong muốn từ anh.

Nathan tiếp nhận nhiệm vụ này sau đó. Anh giam cô

lại bằng cách luồn tay và nắm lấy tóc cô, rồi chậm rãi hạ thấp đầu. Miệng anh mở ra khóa lấy miệng cô, lưỡi anh lách sâu vào hòa với lưỡi cô. Ngực cô ép chặt lên tấm ngực trần của anh, và tay cô đã quán chặt lấy eo anh.

Anh buông tiếng gầm gừ nho nhỏ khi cô đánh lưỡi với anh và cô lại tiếp tục. Âm thanh đó cũng kích thích cô nhiều như nụ hôn của anh, dường như cô không thể cảm thấy đủ khi gần gũi với anh.

Anh đẩy người ra để cởi quần áo, dừng lại khi cô bắt đầu nhăm nháp hõm cổ anh.

Anh rung mình phản ứng, đôi tay vuốt ve bờ vai mịn màng của cô. Cảm giác làn da như lụa của cô trong lòng bàn tay thô ráp và chai sạn khiến anh một lần nữa nhận ra cô mong manh đến thế nào. “Em thật tuyệt vời”, anh thì thầm. “Và ta...”

Anh không thể kìm lại suy nghĩ, cô đã khiến anh quên hết mọi thứ ngoại trừ cảm giác chân thật này. Cô hôn mọi chỗ trên ngực anh. Lưỡi cô mơn trớn lên nhũ hoa nhạy cảm của anh. Khi anh cộc cằn yêu cầu cô

dừng lại trước sự thông khổ đó, cô cố gắng gấp đôi để đẩy anh ra khỏi bờ vực của sự tỉnh táo.

Cô buộc phải dừng lại khi anh kéo tóc và ép má cô lên ngực mình. Anh thờ dốc và nuốt xuống. Sau đó, ngón tay cô vẽ thành những vòng tròn lên rốn anh. Anh nín thở. Cô cười. “Chàng làm em cảm thấy thật ấm áp, thật sống động, thật mạnh mẽ. Em muốn cho chàng thấy em yêu chàng nhiều như thế nào, Nathan. Chàng cho phép em chứ?”

Anh hiểu ý định của cô khi cô bắt đầu cởi nút chiếc quần bó của anh. Tay cô run lên. Sau đó cô chậm rãi thả lỏng bản thân thoát khỏi sự xấu hổ và quỳ xuống.

Nathan không nhớ được nhiều sau đó. Cô vợ bé nhỏ tuyệt vời của anh đã biến thành một ngọn lửa đầy nhục dục. Cô giống như mặt trời, thiêu đốt anh bằng cái miệng mềm mại, cái lưỡi ướt át của cô, và từ những động chạm vô cùng khuấy động.

Anh không chịu nổi sự tra tấn ngọt ngào đó đủ lâu. Anh thô lỗ kéo cô lên và nâng khỏi mặt đất, bắt chân cô

vòng quanh eo anh trong lúc đẩy miệng cô vào một nụ hôn dài say đắm.

“Chúa ơi, Sara, ta hy vọng em đã sẵn sàng”, anh thì thầm trong tiếng rên rỉ. “Ta không thể chờ lâu hơn được nữa. Ta phải ở trong em. Ngay bây giờ. Rồi ta mới có thể chậm lại, ta hứa.”

Nathan cố thay đổi tư thế, nhưng cô kéo tóc anh. “Nathan, nói với em rằng chàng yêu em”, cô yêu cầu.

Nathan trả lời bằng cách lại hôn cô. Sara nhanh chóng quên bằng mất việc cô muốn nghe lời tuyên bố tình yêu của anh. Móng tay cô bập vào bả vai anh, tất cả những gì cô có thể nghĩ đến là tìm kiếm một sự lấp đầy.

Tay anh nắm chặt hông cô, anh bắt đầu thả lỏng từ từ bên trong cô.

Đầu cô ngã xuống, miệng rên rỉ. “Làm ơn nhanh lên, Nathan.”

“Ta muốn khiến em phát điên lên đã”, anh gầm gừ, “Giống như em đã khiến ta...”

Cô cắn lên cổ anh. Anh đẩy vào thật sâu, cơ thể đang run lên cũng nhiều như cô. Cô ép chặt người vào anh. Anh rên rỉ đầy khoái lạc.

Đầu gối Nathan chống xuống giường trước khi cả hai đổ ập xuống, rồi anh bao phủ hoàn toàn lên cô. Tay anh ôm lấy hai má cô, nâng người cô lên bằng khuỷu tay, nhẹ nhàng hôn lên trán, sống mũi và đôi môi ngọt ngào của cô.

“Chúa ơi, em lúc nào cũng thật quyến rũ”, anh gầm gừ và cắn nhẹ lên hõm cổ cô, dùng lưỡi trêu chọc vành tai cô, điều cuối cùng anh đã nói với cô - là giờ mình sẽ tăng tốc độ.

Nhưng sau đó cô đã nâng cao đầu gối, mang anh thậm chí vào sâu hơn nữa. Cô cong người ép vào anh. Sự khiêu khích đó quá nhiều để anh có thể chịu đựng nổi. Anh cảm thấy được bao bọc bởi sự ấm áp, mùi hương say đắm... và tình yêu của cô.

Chiếc giường kêu lên với mỗi cái đẩy sâu. Anh muốn cuộc làm tình của họ sẽ kéo dài vĩnh viễn. Cơn sốt

đam mê nổ ra giữa họ. Sara đột nhiên thắt chặt hơn quanh anh. Cô kêu tên anh. Sự đầu hàng của cô cũng mang đến cho anh khoái cảm cho riêng mình. Anh tuôn trào trong cô với cái đẩy cuối cùng, tiếng gầm gừ nhỏ sâu trong cổ họng anh bị át đi bởi tiếng tim đập thình thịch của họ.

Anh đổ sụp lên trên cô, quá mệt để có thể di chuyển, quá toại nguyện để có thể rời khỏi cô. Đầu anh hạ xuống hõm cổ cô. Hơi thở anh vẫn sâu và run rẩy. Cũng như của cô. Sự thật đó khiến anh cười thầm.

Ngay khi cô nới lỏng vòng tay, anh lăn người nằm nghiêng xuống rồi kéo cô theo chỉ với lý do đơn giản rằng anh dường như không thể rời tay khỏi người cô.

Cô không thể ngừng khóc.

Đó là những phút nghỉ ngơi vui vẻ, nhưng anh biết chỉ là vấn đề thời gian trước khi cô lại bắt đầu cần nhân anh phải nói những lời cô muốn được nghe.

Anh không muốn làm cô thất vọng, nhưng cũng sẽ

không nói dối cô. Và trong một phần tôi tắm tận sâu trong tâm trí, nỗi sợ hãi đã bám rễ rất sâu. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh không còn khả năng đáp ứng những gì cô muốn?

Nathan tự coi mình là bậc thầy của các trò chơi, đặc biệt khi nó gây thương tổn cho người khác. Anh có rất nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực này. Nhưng trong trò chơi tình ái thực sự, anh lại chẳng biết phải làm sao. Mới chỉ nghĩ đến đó anh đã cảm thấy sợ hãi tột cùng. Thật chết tiệt nếu như anh cho phép bản thân trở nên yếu đuối.

Sara cảm thấy sự căng thẳng của Nathan đè lên cô và biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Anh sẽ cố rời khỏi cô. Tuy nhiên, lần này Sara sẽ không để anh rời đi và cô thề rằng nếu buộc phải làm thế, cô thậm chí sẽ chạy theo ra cửa.

Làm thế nào mà chồng cô lại có thể quá dịu dàng, quá dâng hiến, quá chu đáo một cách tuyệt vời như vậy khi anh làm tình với cô, sau đó bỗng chốc biến thành một bức tượng băng giá? Điều gì đang diễn ra trong tâm

trí anh?

“Nathan?”

Anh không trả lời. Cô đã chờ đợi sự khiếm nhã đó. “Em yêu chàng”, cô thì thầm. “Ta biết em yêu ta”, anh lẩm nhẩm khi cô đẩy nhẹ anh.

“Và?”, cô khẳng khẳng.

Anh thở dài và hắt ra. “Sara, em không cần phải yêu ta. Đó không phải là một trong số các yêu cầu ở cuộc hôn nhân này.”

Nathan cho rằng mình đã rất có lý khi nói ra sự thật đó và nghĩ rằng mình đã nói về vấn đề thực tế này một cách khá tế nhị.

Sara cố đẩy anh ra khỏi giường.

“Chàng là người bất kham nhất mà em từng biết. Nghe cho rõ này, Nathan. Em có vài điều muốn nói với chàng.”

“Làm sao ta có thể không nghe đây, Sara?”, anh kéo dài giọng. “Em lại đang rít lên như chuột chù.”

Anh đã ghi điểm chỗ này, cô tự thú nhận. Cô rít lên, nằm ngửa ra, để ánh sáng bao phủ lên người và nhìn chăm chú lên trần nhà. “Thề trước Chúa, chàng đã làm em rất thất vọng”, cô lẩm bẩm.

Anh giận dữ với lời nhận xét đó. “Ta đã làm cái quái gì cơ.” Anh phản đối rồi thổi tắt nến và nghiêng người, thô lỗ kéo cô vào vòng tay. “Ta đã đáp ứng mỗi lần chạm vào em.”

Đó hoàn toàn không phải là ý cô muốn nói, nhưng anh nghe có vẻ hài lòng một cách ngạo mạn với chính mình đến nỗi cô quyết định không tranh cãi nữa. “Em vẫn có một điều quan trọng muốn nói với chàng, Nathan. Chàng sẽ nghe chứ?”

“Em có hứa là sẽ đi ngủ ngay sau khi nói xong không?”

“Vâng.”

Anh lau bầu. Cô đoán âm thanh đó có nghĩa là anh không thật sự tin cô. Cô định nói cho Nathan những điều mình nghĩ về những hành vi thô lỗ của anh, thì anh kéo cô lại gần hơn và bắt đầu nhẹ nhàng xoa lưng cho cô. Cầm anh để hờ hững trên đỉnh đầu cô.

Nathan đang vô cùng trù mến. Sara thật sự ngạc nhiên. Cô tự hỏi liệu Nathan thậm chí có nhận ra những gì mình đang làm.

Cô quyết định không quan tâm đến điều đó. Hành động này đã nói lên tất cả, cô không thể kìm được niềm vui bùng nổ lấp đầy trái tim cô.

Chỉ để thử anh, cô cố rời người ra. Anh siết chặt vòng tay. “Được rồi, Sara”, anh nói. “Ta muốn đêm nay có thể được ngủ một chút. Nói cho ta biết em đang nghĩ gì. Chúng ta sẽ giải quyết nó để có thể nghỉ ngơi.”

Cô không thể ngừng cười. Mọi thứ hoàn toàn ổn, cô tự nhủ, vì anh không thể thấy vẻ mặt của cô. Anh ép mặt cô vào hõm cổ mình, những ngón tay dịu dàng vuốt ve và vén mái tóc cô ra sau tai.

Cô quyết định nói cho anh biết rằng anh đã yêu cô. Cô tin khi nói điều đó, anh sẽ nhận ra rằng cô nói đúng. Nhưng giờ cô không muốn nói bất cứ điều gì có thể phá hỏng khoảnh khắc này. Anh vẫn chưa thật sự sẵn sàng để thừa nhận sự thật.

Tâm trí cô bắt giác nhận ra điều đó. Nó khiến cô có đôi chút choáng váng. Nathan đang lo sợ. Cô không chắc chắn anh lo sợ khi bản thân yêu bất kỳ người nào đó hay chỉ là nỗi sợ dành riêng cho cô... nhưng rõ ràng là anh đang sợ.

Chúa ơi, Nathan sẽ trở nên giận dữ nếu cô nói cho anh biết những gì cô đang nghĩ. Đàn ông không thích nghe người khác nói rằng họ đang e sợ bất cứ điều gì.

“Sara, khi thật, nói nhanh để ta có thể ngủ.”

“Nói cái gì cơ?”, cô phản bác trong khi tâm trí đang cố bắt kịp điều anh đang nói đến.

“Chúa ơi, em khiến ta giống như một kẻ ngớ ngẩn. Em nói có điều quan trọng cần phải thổ lộ với ta.”

“Em đã nói như vậy”, cô đồng ý.

“Và?”

“Nathan, đừng ôm em quá chặt”, cô thì thầm. Anh lập tức buông cô ra. “Hình như em đã quên mất những thứ muốn nói với chàng rồi.”

Nathan hôn lên trán cô. “Vậy hãy đi ngủ”, anh dỗ dành.

Cô xích lại gần anh hơn. “Chàng là một người tuyệt vời, Nathan”, cô thì thầm những lời khen ngợi và ngáp một cái thật to, không có chút nữ tính nào. “Hầu như lúc nào chàng cũng khiến em thỏa mãn.”

Tiếng cười sâu của anh khiến cô cảm thấy ấm áp. Dù thế, cô vẫn thấy điều đó chưa đủ. “Giờ đến lượt chàng”, cô hướng dẫn anh.

“Lượt ta làm gì?”, anh hỏi, cố tình vờ như không hiểu để trêu chọc sự bình tĩnh của cô.

Sara quá mệt mỏi để cầu nhàu thêm nữa. Cô nhắm

mất và lại ngáp. “Ồ, đừng để ý”, cô nói. “Sẽ đến lượt chàng vào ngày mai.”

“Em là một cô gái tuyệt vời”, anh thì thầm. “Em cũng khiến ta thỏa mãn.”

Hơi thở tràn ngập niềm vui của Sara lấp đầy căn phòng. “Em biết”, cô thì thầm đáp lại.

Cô nhanh chóng ngủ thiếp đi trước khi anh có thể thuyết giảng cho cô bài học về giá trị của sự khiêm tốn. Nathan nhắm mắt lại. Anh cần nghỉ ngơi, vì chỉ có Chúa mới biết ngày mai sẽ mang lại điều gì, khi Sara đang cố thử nghiệm những thứ chết tiệt nhất để điều hành mọi thứ.

Nếu Nathan học được bất cứ thứ gì đáng giá trong suốt những tuần vừa qua, thì đó là việc đừng bao giờ mong chờ sự bình an. Anh đã từng tin mình sẽ phải bảo vệ vợ khỏi thế giới bên ngoài. Giờ thì anh thấu hiểu sự thật, nhiệm vụ giờ đây của Nathan là bảo vệ thế giới thoát khỏi vợ anh.

Dĩ nhiên, đó là một giác ngộ vô lý, nhưng Hầu tước vẫn thiếp đi với một nụ cười nở trên môi anh.

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Vào ngày họ thả neo xuống vùng nước sâu quanh vịnh Caribbean nơi quê nhà của Nora, Sara đã phát hiện ra việc chồng cô có hơn hai danh phận. Anh không chỉ là Hầu tước của nhà St. Jame và Bá tước của Wakersfield.

Mà anh còn là Pagan.

Cô bị chấn động trước tin tức đó, người đổ sập lên giường theo đúng nghĩa. Cô không cố tình nghe lén nhưng cửa sập trên trần phòng cô đang mở, còn hai thủy thủ đã nói chuyện khá to. Tuy nhiên, chỉ đến khi giọng họ hạ thấp xuống thành tiếng thì thậm Sara mới bắt đầu chú ý đến những gì họ đang nói.

Cô không muốn tin vào những điều mình nghe

được cho đến khi Matthew tham gia vào cuộc hội thoại và nói ra sự thật hiển nhiên về những chiến lợi phẩm họ đã chia chác với nhau trong cuộc đột kích cuối cùng của mình.

Sau đó, cô phải ngồi xuống.

Sự thật là, cô cảm thấy kinh hoàng nhiều hơn là khiếp sợ trước phát hiện đó. Dù thế thì nỗi sợ của cô chỉ là dành cho Nathan và mỗi khi cô nghĩ về những rủi ro anh gặp phải khi bắt đầu đi cướp một con tàu khác, cô cảm thấy dạ dày mình cuộn lên.

Suy nghĩ đen tối này dẫn đến một suy nghĩ đen tối khác. Cô hình dung cảnh anh tiến về phía giá treo cổ, nhưng cô chỉ cho phép bản thân tưởng tượng ra khả năng kinh khủng đó một lần duy nhất. Khi mặt đắng trào dâng lên tận cổ, cô biết rằng mình lại sắp ói ra toàn bộ bữa sáng nên buộc bản thân phải dừng những suy nghĩ khủng khiếp đó lại.

Sara có thể đã hoàn toàn tuyệt vọng nếu không có những nhận xét cuối cùng mà cô nghe được từ Chester.

Người thủy thủ thừa nhận gã vô cùng vui sướng khi thoát khỏi cuộc sống cướp biển. Hầu hết mọi người, gã thêm vào, đều đã sẵn sàng để bắt đầu một cuộc sống gia đình, và những của cải tích cóp phi pháp có thể sẽ cho họ một khởi đầu tốt đẹp.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm và bắt đầu khóc. Sau cùng, cô sẽ không cần phải cứu Nathan khỏi chính bản thân anh nữa. Anh rõ ràng đã nhận ra lỗi lầm trên con đường của mình. Lạy Chúa tôi, cô cầu nguyện rằng anh đã nhận ra điều đó. Cô không thể chịu đựng được ý nghĩ sẽ mất anh.

Cô đã yêu anh từ rất lâu và thật quá tàn nhẫn để có thể nghĩ đến một cuộc sống không có anh gầm gừ với cô, hét lên với cô.

Sara mắt gần tròn buổi sáng để lo lắng về Nathan. Cô dường như không thể xua đi nỗi sợ hãi của chính mình. Điều gì sẽ xảy ra nếu như những người đàn ông kia phản bội chồng cô? Những món tiền thưởng treo trên đầu Nathan trong lần thông cáo cuối cùng thật sự là một số tiền khổng lồ. Không, không, đừng nghĩ đến điều đó,

cô nói với chính mình. Những người thủy thủ đó cực kỳ trung thành. Đúng thế, cô đã nghĩ theo đúng hướng. Tại sao lại phải chuốc rắc rối vào người? Điều gì đến rồi sẽ đến cho dù cô có lo trước bao nhiêu đi chăng nữa.

Dù là chuyện gì, cô cũng sẽ đứng cạnh chồng và bảo vệ anh bằng bất cứ cách nào cô có thể.

Liệu Matthew đã tâm sự quá khứ đen tối của ông với Nora? Và nếu như ông ta đã làm vậy, thì liệu ông có nói cho dì cô biết rằng Nathan là Pagan hay không? Sara đi đến quyết định sẽ không bao giờ tìm hiểu ngọn ngành mọi chuyện. Cô sẽ không kể cho bất cứ ai - kể cả là người di yêu quý của mình - những gì cô vừa biết. Bí mật này sẽ chôn xuống mồ cùng cô.

Khi xuống ca bin đón vợ, Nathan thấy cô đang ngồi ở mép giường, nhìn vô định vào không gian. Không khí bên trong nóng như lò đốt nhưng Sara lại đang run rẩy. Anh cho rằng cô đang cảm thấy không được khỏe. Khuôn mặt cô nhợt nhạt nhưng chính sự im lặng của cô trước anh mới là triệu chứng đáng lo ngại hơn tất cả.

Sự quan tâm của anh tăng lên khi cô cứ ngồi lặng lẽ trên chiếc thuyền nhỏ đưa họ đến bến tàu. Tay cô xếp lại trên đùi, ánh mắt chán nản, dường như chẳng có chút hứng thú với những thứ quanh mình.

Nora ngồi bên cạnh Sara, duy trì cuộc nói chuyện được diễn ra liền mạch. Người phụ nữ lớn tuổi dùng khăn tay lau trán và sử dụng quạt để giảm bớt cái nóng cho mình. “Chúng ta sẽ tốn khoảng một đến hai ngày để làm quen với cái nóng”, bà nói. “Nhân tiện, Nathan”, bà thêm vào. “Cách nhà ta khoảng nửa dặm có một thác nước tuyệt đẹp. Nước chảy từ trên núi xuống, trong lành như nụ cười trẻ thơ và tụ thành một cái hồ ở ngay phía dưới, cậu nhất định phải dành thời gian đưa Sara đến đó để đi bơi.”

Nora quay sang nhìn cháu gái. “Sara, có lẽ đây chính là lúc con có thể học bơi.”

Sara không trả lời. Nora đẩy nhẹ người Sara để lấy sự chú ý từ cô.

“Con xin lỗi”, Sara nói. “Dì vừa nói gì?”

“Sara, con đang mơ mộng chuyện gì?”, Nora hỏi.

“Con không mơ mộng.” Cô nhìn Nathan chăm chú khi đưa ra câu nói đó. Cô cũng nhú mảy.

Nathan không biết điều gì đã khiến cô nhăn mặt.
“Cô ấy không được khỏe”, anh nói với Nora.

“Em hoàn toàn khỏe mạnh”, Sara phản bác.

Thái độ của Nora thể hiện rõ sự quan tâm. “Điều gì khiến con lo lắng đến mức như thế”, bà nói. “Cái nóng đã khiến con cảm thấy khó chịu?”

“Không phải”, cô trả lời. Buông một tiếng thở dài nho nhỏ. “Con chỉ đang nghĩ về... mọi thứ.”

“Có điều gì đặc biệt?”, Nora hỏi thúc.

Sara tiếp tục nhìn Nathan chăm chú. Anh nhướng một bên mày khi cô không lập tức trả lời bà.

Nora phá vỡ cuộc thi nhìn chăm chăm của họ khi bà lặp lại câu hỏi. “Ta đang gợi ý rằng giờ đây con có thể

sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời để học bơi.”

“Ta sẽ dạy em.”

Nathan tình nguyện thực hiện nhiệm vụ đó. Sara mỉm cười. “Cảm ơn chàng đã đề nghị, nhưng em không tin mình muốn học bơi. Điều đó không cần thiết.”

“Dĩ nhiên là có”, anh trả lời. “Em sẽ học bơi trước khi chúng ta quay về Anh.”

“Em không muốn học”, cô nhắc lại. “Em không cần phải biết bơi.”

“Ý em là gì, em không cần phải biết bơi ư?” Nathan hỏi. “Chắc chắn là em cần phải biết bơi.”

“Vì sao?”

Vì trông cô rất lúng túng nên sự giận dữ của Nathan tan đi một chút. “Sara, em sẽ không lo chết đuối nếu như biết bơi.”

“Hiện giờ em không lo lắng chuyện đó”, cô phản

đôi.

“Khỉ thật, em nên lo lắng về nó.”

Cô không thể hiểu tại sao anh lại trở nên giận dữ.

“Nathan, em sẽ không chết đuối được.”

Câu tuyên bố khiến anh khựng lại. “Tại sao lại không?”

“Chàng sẽ không để em bị chết đuối.”

Cô cười.

Nathan tì tay lên đầu gối và nghiêng về phía trước.

“Em nói đúng”, anh bắt đầu nói với giọng điệu vô cùng hợp lý. “Ta sẽ không để em chết đuối.”

Sara gật đầu rồi quay sang Nora. “Đó, dì có thấy không, dì Nora? Rõ ràng là chẳng cần...”

Nathan cắt ngang lời cô. “Tuy nhiên”, anh tuyên bố đồng dục, “những lúc ta không bên cạnh em thì sao?”.

Cô quăng cho anh cái nhìn bức tức. “Vậy em sẽ

không lại gần những chỗ có nước.”

Anh hít một hơi thật sâu. “Điều gì sẽ xảy ra nếu em vô tình ngã xuống nước?”

“Nathan, chuyện này rõ ràng giống như chàng đang đẩy em vào một cuộc tranh cãi về việc tự bảo vệ bản thân”, cô nói với giọng ngờ vực.

Đây chính xác là một cuộc tranh cãi, anh phản bác, “Ta không muốn phải lo lắng cho em. Em sẽ học bơi và cuộc thảo luận này đến đây là kết thúc”.

“Nora, dì có thấy Nathan lúc nào cũng hét vào con không?”, Sara hỏi.

“Đừng cố kéo ta vào cuộc tranh luận này”, dì cô trả lời. “Ta không về phe ai cả.”

Hai vợ chồng rơi vào im lặng. Họ không trao đổi với nhau thêm một lời cho đến khi tàu cập bến.

Sara cuối cùng cũng dành chút thời gian để chú ý xung quanh cô. “Ôi, Nora”, cô thì thầm. “Mọi thứ thậm

chí còn xanh và tươi tốt hơn những gì con nhớ.”

Thiên đường nhiệt đới đầy sôi động với bảy màu sắc cầu vồng. Sara đứng trên bến tàu nhìn về những ngọn đồi phía xa. Mặt trời xuyên qua những hàng cây cọ, chiếu sáng lên vô số những bông hoa đỏ xinh xắn nhiều màu sắc trải dài theo con đường dẫn lên đỉnh núi.

Mái che của ngôi nhà được sơn hồng và xanh lá, mái nhà lát gạch đỏ, đứng lộng lẫy trong khung cảnh của những ngọn đồi nhìn ra bên cảng. Sara ước gì mình có thời gian cũng như than chì và giấy vẽ trong tay để có thể ghi lại bức tranh mà Thượng Đế đã vẽ ra này. Cô cũng gần như ngay lập tức nhận ra mình chẳng có đủ khả năng để vẽ lại tuyệt tác đó nên buông một tiếng thở dài.

Nathan bước đến đứng cạnh. Sự ngây thơ kỳ diệu trên khuôn mặt Sara khiến anh nín thở.

“Sara?”, anh khởi khi thấy những giọt nước mắt đọng trên mi cô. “Có chuyện gì sao?”

Cô không rời mắt khỏi những ngọn đồi trong lúc trả lời anh. “Thật lộng lẫy, phải không Nathan?”

“Cái gì lộng lẫy cơ?”

“Bức tranh mà Thượng Đế đã trao cho chúng ta”, cô thì thầm. “Nhìn lên những ngọn đồi kia. Chàng có thấy mặt trời đẹp như một bức tranh không? Ôi, Nathan, nó thật là lộng lẫy.”

Anh không nhìn lên mà nhìn xuống vợ mình, ngắm nhìn những thứ tưởng chừng như tồn tại vĩnh cửu. Dường như có một sự ấm áp đang chậm rãi tràn ngập con tim cũng như tâm hồn anh. Nathan không thể kiềm chế lại bản thân đưa tay chạm vào cô. Những ngón tay anh vuốt một đường lên má cô.

“Em mới thật lộng lẫy”, anh nghe thấy chính mình đang thì thầm. “Em là điều duy nhất xinh đẹp trên đời này.”

Sara choáng váng bởi những cảm xúc trong giọng nói của anh. Cô quay lại và mỉm cười. “Em ư?”, cô thì

thâm.

Khoảnh khắc đáng giá đó vụt qua.

Thậm chí trước khi cô có thể chớp mắt, thái độ của Nathan đã thay đổi. Anh trở nên lạnh lẽo khi ra lệnh cho cô ngừng đùa giỡn.

Sara tự hỏi liệu mình có bao giờ sẽ hiểu nổi anh. Sara bước cạnh Nora, men theo những tấm ván gỗ dẫn lên con đường mòn trong khi suy nghĩ về tính cách khó hiểu của chồng.

“Sara yêu quý, con đang nhăn mặt. Có phải cái nóng bắt đầu khiến con khó chịu không?”

“Không”, cô trả lời. “Con chỉ đang nghĩ chồng mình là người khó hiểu đến thế nào”, cô giải thích. “Nora, chàng thật sự muốn con trở nên hoàn toàn độc lập”, cô thú nhận. “Nathan đã khiến con nhận ra rằng con đang cố làm cho mình trở nên phụ thuộc như thế nào. Con chỉ nghĩ rằng con nên như vậy”, cô thêm vào với cái nhún vai. “Con mong chờ chàng sẽ chăm sóc cho con,

nhưng có lẽ con đã sai. Con tin là chàng vẫn sẽ yêu con ngay cả khi con có thể tự bảo vệ bản thân.”

“Ta tin cậu ta sẽ rất tự hào về những nỗ lực của con”, Nora trả lời. “Con thực sự muốn sống trong sự thương hại của một người đàn ông ư? Hãy nghĩ đến mẹ con, Sara. Chị ấy đã không được kết hôn với một người biết quan tâm như Nathan.”

Dì Nora đã khiến cô phải bận tâm suy nghĩ. Sara đã không hề cân nhắc đến khả năng Nathan có thể trở thành một người đàn ông tàn nhẫn. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh là người như thế?

“Con sẽ phải suy nghĩ về những điều dì vừa nói”, cô nói khẽ khàng.

Nora vỗ nhẹ lên tay Sara. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi, con yêu. Đừng cau mày như thế. Nó sẽ khiến cho con đau đầu. Bé con của ta, hôm nay không phải là một ngày đẹp trời, đúng không?”

Dọc lối đi có vài gã đàn ông đang lảng vảng xung

quanh. Đ顿 họ đều nhìn Sara chăm chăm khi cô đi ngang qua. Nathan nhúu mày trước những ánh mắt ngang nhiên đầy dâm dăng của chúng, và khi một tên quá khích buong tiếng huýt sáo nhỏ, Nathan như bốc hỏa. Khi đi ngang qua gã, anh làm như vô tình đập mu bàn tay đang nắm lại thành hình nắm đấm thẳng vào mặt tên con hoang đó.

Cái đập khiến gã đàn ông ngã xuống nước. Sara liếc lại qua vai khi nghe thấy tiếng ngã đó. Tuy nhiên, đó chỉ là một hành động lơ dăng khi cô đang cố tập trung vào những điều di Nora đang nói. Cô bắt được ánh mắt Nathan. Anh mỉm cười với cô. Sara cười đáp trả trước khi xoay người trở lại.

Tất cả những gã còn lại đều tránh đường cho anh, trừ một gã. Tên thiếu thận trọng đó sở hữu cái mũi trông như cành cây và một bên mắt lác. “Cô ta ngon lành nhỉ?”, hấn nhận xét.

“Cô ấy là người của tao”, Nathan tuyên bố trong tiếng gầm nhỏ. Thay vì đánh cho gã lão xược một trận, anh chỉ đơn giản đẩy hấn ra bến tàu.

“Cậu bé, cậu đang biến thành thằng nhóc bảo kê đấy, cậu có nghĩ thế không?”, Jimbo kéo dài giọng. Gã cười toe và nói thêm. “Cô ấy chỉ là một người vợ thôi mà.”

“Phụ nữ không tự nhận ra sức hấp dẫn của mình”, Nathan lầm bầm. “Sara chắc chắn sẽ không đi cái kiểu như thế nếu biết cái cách mà những tên khốn này liếc mắt đều cái nhìn mình.”

“Chính xác là cô ấy đi như thế nào?”, Jimbo hỏi.

“Cậu rõ ràng hiểu những gì tôi đang nói. Cái cách hông cô ấy...”, anh không giải thích tiếp mà chuyển sự chú ý sang câu nói cuối cùng của Jimbo. “Và cô ấy không phải chỉ là một người vợ, Jimbo. Cô ấy là vợ tôi.”

Jimbo quyết định gã đã trêu chọc Nathan đủ lâu. Chàng trai đang tự đẩy bản thân rơi vào cơn giận dữ. “Khung cảnh nơi đây cho tôi thấy rằng chúng ta chẳng thể có được những gì mình cần để sửa chữa những cột buồm.”

Lời nhận xét cau có đó đã đúng. Sau khi để Sara cho Nora và Matthew dẫn về nghỉ ngơi trong nhà của Nora, Nathan và Jimbo bắt đầu đi vòng quanh khám phá ngôi làng nhỏ bé.

Nathan không tốn nhiều thời gian để đồng ý với Jimbo là họ sẽ phải đưa con tàu tới một bến cảng lớn hơn. Theo bản đồ, bến cảng gần đây nhất cũng cách xa ngôi làng khoảng hai ngày đường.

Nathan biết Sara sẽ không thích nghe về chuyến khởi hành sắp tới của mình. Trên đường lên đồi, anh quyết định sẽ thông báo ngay chuyện này với cô, chấp nhận đối mặt với tình huống không thể tránh khỏi và kết thúc mọi chuyện.

Anh có chút ngạc nhiên khi đến nhà Nora. Anh đã mong chờ được thấy một ngôi nhà nhỏ bé, nhưng nơi cư trú của Nora có kích thước to gấp ba lần ngôi nhà bình thường. Đó là một ngôi nhà lớn hai tầng, bên ngoài sơn màu hồng nhạt với mái hiên vòng quanh phía trước, mỗi bên đều được sơn màu trắng.

Sara đang ngồi trên ghế đá gần phía cửa trước. Nathan leo lên bậc thềm và thông báo. “Ngày mai ta sẽ rời đi cùng với một nửa số thủy thủ.”

“Em biết.”

Sara cố kiểm soát biểu hiện của mình. Cô bỗng nhiên tràn đầy hoảng loạn. Chúa lòng lành ơi, chàng định rời đi cho một cuộc tấn công khác? Nora đã chỉ cho cô thấy hòn đảo nhà dì nằm gần với những hang ổ cướp biển được bố trí hơi xa một chút phía dưới bờ biển. Nathan sẽ đáp ứng mong muốn của các cộng sự và thực hiện cuộc phiêu lưu cuối cùng của anh chẳng?

Cô hít một hơi thật sâu và trầm tĩnh. Dù biết mình đang kết luận vội vã, nhưng Sara dường như không thể kiềm chế bản thân.

“Chúng ta phải tìm một bến cảng lớn hơn, Sara, để có được những vật liệu cần thiết cho việc sửa chữa Seahawk.”

Cô chẳng tin lấy một từ trong lời nói của anh. Nora

sống trong một ngôi làng đánh cá, và vì Chúa, những thủy thủ chắc chắn sẽ có đủ những thứ họ cần. Dù thế, Sara cũng sẽ không để cho Nathan biết được những điều cô đang phỏng đoán. Một khi sẵn sàng, anh sẽ cho cô biết mình chính là Pagan. Cho đến lúc đó cô sẽ vờ tin tưởng anh. “Em hiểu”, cô lại thì thầm.

Nathan ngạc nhiên trước sự chấp nhận dễ dãi của cô. Anh đã quen với việc cùng cô tranh cãi trong mỗi vấn đề nhỏ nhất.

Sự thay đổi trong tính cách của Sara làm anh lo lắng. Cô cư xử một cách kỳ lạ suốt cả ngày hôm nay.

Anh dựa vào lan can và chờ cô nói thêm điều gì đó. Sara đứng dậy và quay trở vào nhà.

Nathan bắt kịp cô ở tiền sảnh. “Ta sẽ không đi lâu”, anh nói.

Sara vẫn đi tiếp và tiến đến tầng hai khi bị anh tóm lấy vai. “Sara, em bị cái quái gì nhập đây?”

“Nora đã sắp xếp cho chúng ta căn buồng thứ hai

từ bên trái, Nathan. Em chỉ đóng gói một vài thứ, nhưng có thể chàng nên có thêm vài người khác để mang rương đựng đồ của em lên.”

“Sara, em sẽ không ở đây lâu”, Nathan phản đối.

“Em biết.”

Cô muốn hét vào mặt anh rằng điều gì sẽ xảy ra nếu như chàng bị giết giữa đại dương. Sau đó sẽ thế nào, Nathan? Liệu có ai đó sẽ quay trở lại đây báo cho em tin đó? Chúa ơi, một điều quá kinh khủng để có thể nghĩ tới.

Sara nhún vai vùng thoát khỏi tay anh và đi tiếp. Nathan lại một lần nữa đuổi theo cô.

Phòng ngủ được bố trí nhìn ra biển. Những cánh cửa kép đang mở, tiếng sóng vỗ vào đá vang vọng khắp căn phòng rộng rãi. Một chiếc giường bốn cọc nằm giữa những cánh cửa sổ với một tấm chăn sặc sỡ đáng yêu phủ lên nó. Một chiếc ghế nhung lớn màu xanh lá đặt trong góc gần tủ quần áo bên cạnh cửa. Màu sắc của rèm cửa hoàn toàn hợp tông với màu của chiếc ghế.

Sara đi nhanh về phía tủ quần áo và bắt đầu treo những bộ váy của mình vào trong.

Nathan dựa người vào cửa nhìn vợ một lúc. “Được rồi, Sara. Em đang có vấn đề gì đó và ta muốn biết nó là gì?”

“Mọi chuyện đều ổn”, cô nói, giọng run rẩy và không quay đầu lại.

Chết tiệt, Nathan nghĩ, chính xác là có điều gì đó không ổn nên anh sẽ không rời khỏi căn phòng cho đến khi biết điều đó là gì.

“Chúc chàng có một chuyến đi an toàn, chồng. Tạm... biệt.”

Anh cảm thấy muốn gầm gừ. “Ta sẽ không rời đi cho đến ngày mai.”

“Em biết.”

“Em có thể ngừng nói ‘em biết’ hay không?”, anh gầm lên. “Quỷ thật, Sara, ta muốn em ngừng cư xử lạnh

lòng một cách chết tiệt như thế với ta. Ta không thích điều đó.”

Cô quay lại để anh có thể nhìn thấy mình đang nhăn nhó. “Nathan, em đã yêu cầu chàng không biết bao nhiêu lần rằng hãy thôi sử dụng những từ ngữ xúc phạm khi có mặt em vì em không thích, nhưng nó cũng chẳng khiến chàng ngừng lại, đúng không?”

“Hai điều này không giống nhau”, anh lầu bầu. Nathan không hề nổi giận với cái giọng gần như hét lên của cô. Sự thật rằng cô đang quay trở lại tính khí thường ngày của mình khiến Nathan vui vẻ. Cô đang không cư xử lạnh lùng hoặc thờ ơ với anh.

Sara không hiểu tại sao Nathan lại đang cười với mình. Anh trông rất nhẹ nhõm. Người đàn ông này chẳng có ý nghĩa gì với cô cả. Nathan rõ ràng đã dành quá nhiều ngày dưới nắng nóng.

Một kế hoạch hình thành trong tâm trí cô. “Vì chàng thích dùng những lời lẽ thô lỗ, em sẽ đoán rằng chàng cảm thấy thỏa mãn sau khi sử dụng những từ ngữ

thô tục đó.” Cô ngừng lại và cười. “Em quyết định cũng sẽ dùng những từ ngữ đầy tội lỗi đó, chỉ là để kiểm tra lý thuyết này. Em cũng sẽ tìm ra liệu chàng có thích nghe vợ mình nói điều này thường xuyên không.”

Tiếng cười của Nathan không khiến cô phiền lòng. “Những từ tục tĩu duy nhất mà em biết là chết tiệt và quỷ thật, Sara, bởi vì đó là những từ thô thiển duy nhất ta đã từng dùng khi có mặt em. Ta đã rất thận trọng”, anh thêm vào với một cái gật đầu.

Cô lắc đầu. “Em đã nghe thấy chàng sử dụng những từ khác khi chàng không biết em ở trên boong. Em cũng nghe được vốn từ vựng phong phú của những thủy thủ.”

Anh lại bắt đầu cười lớn. Ý nghĩ cô vợ bé nhỏ yếu ớt của chàng sử dụng ngôn ngữ tục tĩu khiến anh khá vui vẻ. Cô thực sự đầy nữ tính, một phụ nữ mềm mại và ngọt ngào, thậm chí anh không thể bắt đầu tưởng tượng nổi hình ảnh cô sử dụng những từ ngữ thô lỗ. Chỉ là điều này không thuộc bản chất tự nhiên của Sara.

Tiếng hét của Matthew chấm dứt cuộc thảo luận giữa họ. “Nora muốn gặp các vị trong phòng khách”, tiếng gầm của Matthew vọng lên tầng trên.

“Chàng xuống đi”, Sara yêu cầu. “Em chỉ còn hai chiếc váy nữa là xong. Nói với bà, em sẽ có mặt ngay lập tức.”

Nathan ghét bị làm phiền, anh đã có một khoảng thời gian khá vui vẻ. Anh thở dài và bước ra khỏi cửa.

Sara nói lời cuối cùng. Giọng cô vui vẻ một cách đáng ngạc nhiên khi với theo anh, “Nathan, chiều nay thật nóng chết tiệt, đúng không?”.

“Chết tiệt là đúng”, anh trả lời vọng lại.

Anh không định để Sara biết rằng mình hoàn toàn không thích nghe cô ăn nói giống như những ả gái điếm tầm thường. Những điều Sara nói với anh khi họ ở riêng với nhau là một chuyện, nhưng anh biết rõ là cô sẽ không bao giờ sử dụng những ngôn từ xấu xa đó ở chốn công cộng.

Anh có cơ hội kiểm tra cô sớm hơn rất nhiều so với dự đoán.

Một vị khách ngồi cạnh Nora trên chiếc trường kỷ bọc thổ cẩm trong phòng khách. Matthew đứng trước cửa sổ. Nathan gật đầu với bạn, rồi sải bước về phía Nora.

“Nathan thân mến, ta xin hân hạnh giới thiệu đây là cha xứ Oscar Pickering”, bà quay sang vị khách và thêm vào. “Cháu trai tôi là Hầu tước nhà St. Jame.”

Nathan phải cố gắng để nín cười. Cơ hội này đơn giản là quá tốt để anh có thể bỏ qua. “Ngài là linh mục?”, anh hỏi và toét miệng cười.

Nora chưa bao giờ thấy Nathan dễ gần đến thế. Tại sao ư, anh đã thật sự bắt tay với cha xứ. Bà từng nghĩ Nathan có thể trở nên phát ốm một cách dễ dàng như Matthew. Trông người đàn ông đáng yêu tội nghiệp kia như thể đang phải chịu dần vặt từ một con phát ban đau đớn.

Sara bước vào phòng khách khi Nathan đã trườn người vào một trong hai chiếc ghế đối diện với chiếc trường kỷ. Anh duỗi chân và cười như một gã ngốc.

“Oscar là quan nhiếp chính mới được bổ nhiệm trong làng.” Nora nói với Nathan.

“Bà quen Oscar lâu chưa?”, Nathan hỏi trước khi phát hiện ra Sara đang đứng ở ngưỡng cửa.

“Không, chúng tôi mới chỉ gặp nhau, nhưng tôi đã khăng khăng yêu cầu di của ngài dùng tên riêng của tôi để xưng hô.”

Sara bước vào, nhún gối chào trang nhã trước vị khách. Vị quan nhiếp chính của chính phủ là một người đàn ông gầy gò với cặp kính tròn trên sống mũi. Ông ta thắt một chiếc cà vạt cứng cáp màu trắng cùng áo khoác đen và quần ống túm, cử chỉ của ông ta trông vô cùng khắc khở. Ông ta dường như có chút trịch thượng trước Sara, vì đầu ông ta ngả ra sau và nhìn Sara qua gọng kính của mình.

Ông ta tiếp tục liếc nhanh Nathan với thái độ khinh thị trên mặt.

Sara không thích người này một chút nào. “Con yêu”, Nora bắt đầu, “Ta hân hạnh giới thiệu...”. Nathan ngắt lời, “Tên ngài đây là Oscar, Sara, và ông ta là quan nhiếp chính mới trong làng.”

Anh cố ý không đề cập với cô rằng người này đồng thời cũng là một cha xứ.

“Ngài Oscar, cô gái trẻ tuổi dễ thương này là cháu gái tôi và là vợ của Nathan, dĩ nhiên. Phu nhân Sara.”

Pickering gật đầu và ra hiệu về phía chiếc ghế bên cạnh Nathan. “Tôi rất vui khi được gặp cô, phu nhân Sara.”

Sara mỉm cười nghiêm túc. Cặp kính của người đàn ông này ắt hẳn đã kẹp chặt lấy mũi, cô nghĩ, vì ông ta sở hữu một giọng mũi cao đến bất thường.

“Lẽ ra tôi nên gửi đến một lá thư yêu cầu được gặp mặt”, Pickering nói, “Nhưng lúc đó tôi đang trên đường

đi dạo như thường nhật và không thể kiềm chế nổi bản thân khi trông thấy toàn bộ những thứ lộn xộn đã diễn ra ở đây. Sự tò mò, như các vị thấy đây, đã chiếm lấy tôi. Vài người đàn ông với bề ngoài đầy khó chịu đang ngồi trước hiên nhà cô, phu nhân Sara, và tôi khuyên là cô nên ra lệnh cho những người hầu của mình đuổi họ đi. Không được sống lẫn với những kẻ thấp kém, cô thấy đó. Điều đó không đúng mực chút nào”.

Pickering cau mày nhìn Matthew khi ông ta đưa ra những nhận xét cuối cùng. Sara cực kỳ ngạc nhiên trước sự khiêm nhã của ông ta.

Cô biết rằng Pickering không được dạy dỗ theo cách chính thống, vì ông ta còn chẳng buồn đứng dậy khi cô vào phòng. Người này - là một kẻ giả tạo.

Trong cơn kích động, cô cầm lấy chiếc quạt trên bàn, hất nhẹ từ cổ tay để bung quạt và bắt đầu phe phẩy trước mặt một cách sốt sắng.

“Không ai được quyền đuổi những người đó đi”, Nathan tuyên bố.

“Bọn họ là một phần trong đội thủy thủ của ngài Hầu tước”, Nora chen vào.

Sara đi về phía đối diện và đứng cạnh Matthew. Một hành động biểu thị sự đồng ý của cô và cái nháy mắt chậm rãi của Matthew cho cô biết rằng ông hiểu trò chơi của cô. Cô mỉm cười đáp lại.

Sau đó, Nathan kéo lại sự chú ý của cô. “Vợ tôi chỉ đang đề cập đến cái nóng”, anh kéo dài giọng. Ánh mắt hướng thẳng vào cô. Cô để ý thấy nụ cười của anh đầy mùi nham hiểm. “Em đã nói nó là gì nhỉ, vợ yêu?”, anh giả vờ hỏi một cách ngây thơ.

“Em không nhớ”, cô buột miệng.

Vẻ thỏa mãn của chồng đã khiến cô thay đổi ý định, “Ôi, vâng, giờ thì em nhớ rồi. Em đã nói thời tiết thật nóng chết tiệt. Ngài không đồng ý sao, ngài Pickering?”

Chiếc kính rơi xuống đỉnh mũi ngài nhiếp chính. Matthew giật mình. Sara để ý thấy Nathan đã ngừng cười.

Sara tạo cho mình một nụ cười ngọt ngào. “Cái nóng luôn mang lại cho tôi những cơn đau đầu quái quỷ”, cô nói.

Cô đã đổ thêm dầu vào lửa. Matthew nhìn Sara như thể ông thấy cô có nhiều hơn một cái mũi trên mặt.

Người chồng yêu quý chăm chăm nhìn cô. Vẫn chưa đủ. Cô sẽ thua cuộc hoàn toàn, nếu thế thì lời hứa không bao giờ dùng lời lẽ thô lỗ nữa của anh cũng sẽ tiêu tan.

Sara mong Nora sẽ hiểu khi cô giải thích cho bà hành vi đáng xấu hổ của mình. Sau đó cô thở dài thườn thượt, dựa người vào gờ cửa cổ. “Đúng thế, thời tiết thật khó chịu một cách chết tiệt.”

Nathan nhào lặn người khỏi ghế.

Giống như một người vừa nghe được những đề nghị bản thủ và không thể tin nổi vào điều đó, anh yêu cầu cô lặp lại những lời vừa nói. “Em mới nói gì?”, anh gầm lên.

Cô vui vẻ đáp ứng anh. “Em nói thời tiết thật khó chịu một cách chết tiệt.”

“Đủ rồi!”, Nathan quát lên.

Matthew buộc phải ngồi xuống. Nora bắt đầu ho với nỗ lực át đi tiếng cười của mình. Ngài Pickering rời khỏi chỗ ngồi và vội vã bước ra khỏi phòng, ông ta nắm chặt cuốn sách trong tay.

“Ngài phải rời đi sớm thế sao, ngài Pickering?”, Sara gọi với theo. Mặt cô giấu sau quạt vì thế anh không thể nhìn thấy điệu cười của cô.

“Tôi thật sự phải..”, vị khách lấp bắp.

“Ôi, ngài có việc gì vội sao”, Sara nói rồi đặt chiếc quạt xuống và bắt đầu bước ra ngoài tiền sảnh. “Tại sao, ngài đang cư xử như thể có ai đó vừa mới đá vào...”

Sara không có cơ hội nói hết những từ cuối cùng, tay Nathan đã bịt lấy miệng cô. Cô kéo tay anh ra. “Em chỉ định nói là đằng sau lưng.”

“Ôi, ôi, em sẽ không nói thế”, Nathan phản bác.

“Sara, điều gì đã xảy ra với con thế?”, Nora nói với theo.

Sara vội vã bước lại bên di mình. “Hãy tha thứ cho con. Con hy vọng mình đã không làm di thất vọng nhiều, Nora, nhưng vì Nathan rất thích sử dụng những từ ngữ thô tục, con cho là mình cũng nên thử. Dù sao thì con cũng không đặc biệt quan tâm đến vị quan chức chính phủ mới này.” Cô thú nhận. “Nhưng nếu di muốn, con dĩ nhiên sẽ đuổi theo và xin lỗi ông ta.”

Nora lắc đầu. “Ta cũng không hề thích ông ta”, bà thú nhận.

Cả hai người phụ nữ đều vờ như không thấy Nathan đang đứng trước họ. Sara lĩnh lại gần Nora hơn một chút. Cô cảm thấy như thể mình sẽ bị vồ lấy bất cứ lúc nào.

Sara cũng không chút bận tâm đến cảm giác đó. Cô hăng giọng trong lo lắng, nhưng vẫn dũng cảm giữ nụ

cười trên môi. “Con để ý thấy trong tay ngài Pickering có một cuốn sách, nó là gì? Dì đã cho ông ta mượn một trong số những cuốn tiểu thuyết của dì ư, Nora? Con không tin ông ta sẽ trả lại nó cho dì. Dường như ông ta không phải loại người đáng tin cậy.”

“Ông ta không mang theo tiểu thuyết”, Nora trả lời, nụ cười của bà dịu dàng. “Đó là cuốn Kinh Thánh của ông ấy. Ôi, Chúa ơi, ta thật sự nên giải thích sớm hơn.”

“Giải thích cái gì?”, Sara hỏi. “Dì định nói với con rằng người đó mang theo một quyển Kinh Thánh bên người ư? Nếu điều này không phải là đạo đức giả thì thực lòng con không biết phải gọi nó là gì nữa.”

“Sara, đa số các linh mục đều mang theo Kinh Thánh.”

Cô chậm lại để bắt kịp ý của bà. “Linh mục? Nora, dì vừa nói ông ấy là quan nhiếp chính mới trong làng.”

“Đúng thế, con yêu, ông ta là người tiếp quản chính thức, nhưng cũng là linh mục của nhà thờ duy nhất

trong làng, ông ta dừng lại để mời chúng ta tham dự buổi lễ Chủ nhật của ông ấy.”

“Ôi, Chúa ơi”, sau khi kêu lên những từ đó, Sara nhắm mắt lại.

Trong một lúc lâu, chẳng ai nói một lời. Nathan tiếp tục nhìn vợ mình chăm chú. Sara tiếp tục đỏ mặt và Nora thì tiếp tục đấu tranh để không cười to. Sau đó âm thanh trầm đục của Matthew rơi vào yên lặng. “Giờ thì, phu nhân Sara, thật là chết tiệt.”

“Cẩn thận cái mồm của ông, Matthew”, Nathan ra lệnh. Anh nắm lấy tay Sara và kéo cô khỏi trường kỷ.

“Ta không thể tưởng tượng nổi bài giảng mà ông ta nói trong Chủ nhật này sẽ là về chủ đề gì”, Nora nói. Bà bắt đầu cười to, trong chớp mắt đã lau sạch những giọt nước mắt khỏi má. “Ôi, Chúa ơi, ta nghĩ mình sẽ chết khi con nói một cách quá tình cờ rằng...”

“Điều này không hề buồn cười”, Nathan xen vào.

“Chàng đã biết?”, Sara hỏi cùng lúc.

Nathan giả vờ lơ đi. “Biết cái gì?”

“Rằng Pickering là linh mục?”

Anh chậm rãi gật đầu.

“Tất cả là lỗi của chàng”, Sara kêu lên. “Em sẽ không bao giờ phải hổ thẹn với bản thân nếu chàng không thúc giục em. Giờ thì chàng hiểu quan điểm của em rồi chứ? Chàng sẽ ngừng sử dụng những từ ngữ thô thiển?”

Nathan giờ tay ôm lấy vai vợ và kéo cô lại bên cạnh. “Nora, xin lỗi bà vì những ngôn từ xấu xa của vợ tôi. Giờ thì hãy chỉ cho tôi đường lên thác nước.”

Anh liếc xuống Sara. “Em sẽ có buổi học bơi đầu tiên, Sara, nhưng nếu em sử dụng thêm một từ tục tĩu nào nữa, ta thề là sẽ để cho em chết đuối.”

Nora dẫn hai người ra phía sau nhà và chỉ đường cho họ. Khi bà đề nghị sẽ cho đầu bếp chuẩn bị giúp họ một bữa ăn trưa dã ngoại ngon lành, Nathan từ chối. Anh lấy hai quả táo, đưa cho Sara một quả, rồi kéo cô về

phía cửa sau.

“Thời tiết quá nóng để đi bơi”, cô phản đối.

Nathan im lặng.

“Em đang mặc đồ không phù hợp để xuống nước”, cô tiếp tục.

“Quá tồi tệ.”

“Em sẽ khiến tóc mình bị ướt.”

“Đúng thế.”

Sara từ bỏ. Cô đoán anh đã quyết tâm phải thực hiện điều này và thật lãng phí nỗ lực khi nói lý lẽ với anh.

Con đường mòn hẹp đã bị phá hỏng. Sara giữ chặt phía sau áo sơ mi Nathan khi con đường trở nên dốc hơn. Khi bắt đầu trở nên mệt mỏi với chuyến đi bộ của họ thì những âm thanh của thác nước thu hút sự chú ý của cô.

Háo hức nhìn thấy thiên đường như Nora đã nói, cô

nhanh chân vượt lên trước.

Những tán cây dày đặc bao quanh họ, mùi hương ngọt ngào của hoa dại tràn ngập không gian. Sara cảm thấy mình đang ở giữa một chiếc kính vạn hoa đầy màu sắc. Màu xanh của lá cây là thứ màu sắc sống động nhất cô từng thấy, trù đôi mắt tuyệt đẹp của Nathan và những bông hoa màu hồng, màu cam, màu đỏ tươi điểm xuyết bởi Mẹ Thiên Nhiên như đang đua nở trước mắt.

Đây thật sự là một thiên đường. Nhưng điều này cũng khiến cô lo lắng về những con rắn.

Nathan đã đỡ bỏ một nhánh cây to khỏi đường và ra hiệu cho Sara tiến về phía trước.

“Em có nên lo lắng về những con rắn không?”, cô thì thầm hỏi.

“Không.”

“Tại sao lại không?”, cô hỏi, hy vọng anh sẽ nói với cô rằng trên đảo này không có những loại bò sát hung dữ.

“Ta sẽ lo lắng thay em”, thay vì thế anh nói.

Nỗi sợ hãi của cô tăng lên. “Chàng sẽ làm gì nếu bị một con rắn cắn?”, cô hỏi trong lúc vượt qua anh.

“Cắn lại nó”, Nathan kéo dài giọng.

Câu trả lời hài hước khiến cô mỉm cười. “Chàng sẽ làm thế ư?”, cô đột ngột dừng lại và buông tiếng thở hỗn hển đầy thích thú. “Ôi, Nathan, nơi đây thật xinh đẹp.”

Anh lặng lẽ đồng ý với cô. Thác nước đổ xuống những tảng đá trơn tuột và tung bọt trắng xóa rơi xuống mặt hồ ở phía dưới.

Nathan lại nắm tay Sara và đưa cô đến mỏm đá phía sau thác. Khu vực này giống như một hang động bí mật, khi họ vào đến giữa, nước trở thành bức màn che chắn họ khỏi thế giới.

“Cởi quần áo ra, Sara, trong lúc đó ta sẽ xem nước ở đây sâu thế nào.”

Anh không cho cô thời gian tranh cãi với mệnh lệnh

đó, mà quay người dựa vào tảng đá và cởi giày.

Sara cầm lấy quả táo của anh, thêm vào quả của cô, và đặt cả hai lên tảng đá phía sau. Cô vươn tay chạm vào những giọt nước đang rơi xuống, ngạc nhiên rằng nó không quá lạnh khi chạm vào.

“Em sẽ chỉ ngồi đây và đong đưa chân dưới nước.”
Cô thông báo.

“Cởi quần áo ra, Sara.”

Cô quay sang tranh luận với chồng và phát hiện ra anh đã lột bỏ toàn bộ quần áo trên người. Thậm chí trước khi cô có thể đỏ mặt, anh biến mất trong lòng hồ phía dưới qua bức màn nước.

Sara gấp quần áo của chồng lại và đặt chúng sát vào bờ đá. Sau đó cô cởi thân váy, giày, tất và chân váy của mình. Chỉ để lại áo lót trên người.

Sau đó cô ngồi gần mép nước, để cho nước đổ lên chân mình. Cô đang định thư giãn thì Nathan tóm lấy chân và kéo xuống nước. Cảm giác đó quá tuyệt vời để

có thể phản đối. Mặt trời rực rỡ, những giọt nước rơi xuống như đang lấp lánh trên đôi vai màu đồng của Nathan.

Nước dâng đến giữa ngực Nathan trong veo đến mức cô có thể nhìn thấy tận đáy. Bắp đùi Nathan lập tức thu hút sự chú ý của cô. Người anh thật cân đối, cô nghĩ thầm. Anh vô cùng nhẹ nhàng khi kéo cô vào vòng tay. Cô bao phủ lên anh và đặt má nghỉ ngơi trên vai anh.

“Em đang rất tin tưởng”, anh nói khẽ. “Đứng lên. Nhìn xem liệu nước có phủ qua đầu em không.”

Cô làm như anh yêu cầu. Nước chạm đến miệng cô, nhưng khi nghiêng đầu theo mọi hướng cô đều có thể thở dễ dàng.

“Thế này được chứ?”, cô hỏi.

Nathan cố tập trung vào bài học anh định dạy cho cô, nhưng thân thể mềm mại của cô tiếp tục khiến anh phân tâm. Chiếc áo sơ mi mỏng hơn không khí dính chặt vào ngực Sara và những gì anh thật sự muốn lúc này là

có một cuộc làm tình ngọt ngào với cô.

Quý thật, anh nghĩ, kỷ luật của anh chỉ bằng một con muỗi mỗi khi gần cô. “Được rồi”, anh bắt đầu với giọng nhanh nhậy và rõ ràng. “Điều đầu tiên em phải học là làm cách nào để nổi.”

Sara tự hỏi tại sao Nathan lại nhăn mặt, sau đó cô cho rằng anh phải nói nhanh để cô không có tranh luận với mình được. “Nếu chàng nói thế, Nathan.”

“Em sẽ phải buông ta ra, Sara.”

Cô lập tức làm theo lời anh. Cô trượt xuống nước khi mất chỗ dựa và thăng bằng, rồi cô bắt đầu nhún. Nathan nâng cô lên bằng cách giữ quanh eo, sau đó yêu cầu cô thăng lưng ra.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Sara đã có thể nổi mà không cần sự giúp đỡ của anh. Anh còn hài lòng với thành tích này hơn cả cô. “Hôm nay thế là đủ rồi”, cô nói rồi ôm lấy cánh tay anh để tự giữ thăng bằng và thử cần nhằn anh mang cô quay trở lại mỏm đá.

Nathan kéo cô vào vòng tay. Sự đụng chạm của anh rất nhẹ nhàng khi gạt tóc cô khỏi mặt. Bộ ngực mềm mại của cô cọ xát vào ngực anh. Anh chậm rãi hạ thấp dây đai áo. Sara không nhận ra ý định của Nathan cho đến khi áo cô rơi xuống quanh eo.

Cô mở miệng phản đối. Anh bắt cô im lặng bằng một nụ hôn ướt át kéo dài. Âm thanh của thác nước ạt đi tiếng gầm gừ nho nhỏ đầy khao khát. Đầu gối cô trở nên yếu ớt khi lưỡi anh lùa vào trong miệng cô. Anh đã quét sạch toàn bộ sự kháng cự của Sara. Cô vòng tay quanh cổ anh và bắt đầu giữ anh thật chặt.

Nathan kéo chiếc áo xuống dưới chân cô, rồi nhấc lên cao hơn cho đến khi anh ép chặt mình vào khu vực thâm kín giữa hai đùi cô. Anh nhận ra cô thật hoàn mỹ đến không thể tin nổi. Chỉ hôn thôi không đủ. Nathan kéo cô trở lại và nhìn vào mắt cô.

“Ta muốn em.”

“Em luôn luôn muốn chàng, Nathan”, cô thì thầm.

“Bây giờ, Sara”, anh nói. “Ta muốn em bây giờ.”

Mắt cô mở lớn. “Ở đây ư?”

Anh gật đầu. “Ở đây”, anh bật một tiếng rên nhỏ.

“Và bây giờ, Sara. Ta không muốn phải chờ nữa.”

Ngay khi cho cô biết ý định của mình, anh kéo chân cô ôm quanh eo mình. Anh hôn cô một cách hoang dại, đòi hỏi sự đáp ứng của cô.

Ôi, cô nghĩ rằng anh có thể khiến cô muốn anh một cách dễ dàng. Sara run rẩy với nhu cầu nguyên thủy của mình khi anh hỏi liệu cô đã sẵn sàng. Cô thậm chí không thể thốt nên lời. Móng tay Sara bập vào vai anh như một câu trả lời, rồi thờ dãi thỏa mãn khi Nathan bắt đầu giải phóng mình trong cô.

Nathan đoạt lấy miệng cô trong một cái hôn dài, khi lưỡi cô chạm vào lưỡi anh, anh đẩy thật sâu vào trong.

Cả hai gần như đang đắm chìm trong khoái cảm, không màng đến xung quanh. Và khi cả hai tìm thấy sự thăng hoa, họ như kiệt sức trong niềm hạnh phúc vừa

cùng nhau chia sẻ.

Sara không còn đủ sức lực để lên bờ. Nathan ôm cô lên và đặt cô nằm dài trên tảng đá cạnh thác nước. Sara không quan tâm đến ánh mặt trời đang soi rọi trên cơ thể mình. Cô vẫn còn hạnh phúc và mê man với cuộc làm tình của họ.

Nathan tự nâng mình lên tảng đá, ngồi cạnh Sara. Anh không thể ngăn mình chạm vào cơ thể cô, hôn lên đỉnh đầu cùng với chỗ nhạy cảm sau vành tai cô. Sara ngã người trở lại phía đá, mắt nhắm lại. “Những gì xảy ra khi chúng ta làm tình thật đáng nhớ, phải không Nathan?”, cô thì thầm.

Anh lăn người nằm nghiêng sang một bên, tựa lên khuỷu tay và khóa chặt ánh mắt vào Sara. Ngón tay Nathan chậm rãi vẽ những vòng tròn quanh ngực cô, mỉm cười khi thấy cô nổi gai ốc với mỗi cái đụng chạm mà anh gây ra.

Sara chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vời đến thế. Hơi nóng từ tảng đá phả vào lưng khiến cô mệt mỏi, cùng

lúc rùng mình vì những đụng chạm của chồng. Cô không nghĩ rằng mình lại có thể tiếp tục muốn anh sớm đến thế, nhưng khi anh gục đầu xuống thung lũng giữa hai khuôn ngực cô, ham muốn của cô lại bùng lên.

Cô ngăn bản thân khỏi việc uốn cong lưng lên sát lại gần anh. Anh làm cô phát điên bằng những cái vuốt ve nhẹ nhàng trêu chọc của mình. Anh mơn trớn mỗi bên ngực của cô bằng miệng và lưỡi mình, rồi sau đó nhìn vào mắt cô, Nathan thấy hiển hiện sự đam mê và nhu cầu trong đó. Ngón tay anh trượt một đường xuống dọc bụng cô, trêu chọc rón cô. Cô hóp bụng lại. Khi bàn tay anh di chuyển xuống thấp hơn nữa, cô buông ra một tiếng rên rỉ.

“Em đã sẵn sàng rồi phải không, Sara?”

Sara xấu hổ đến mức không thể trả lời anh. Cô cố đẩy tay anh ra. Nathan không để cô làm điều đó. Sau đó anh cúi xuống và bắt đầu dùng miệng mơn trớn cô, lưỡi anh khiến cô mất kiểm soát. Sara quắn quại bên dưới anh. Cô không bao giờ muốn sự tra tấn đầy ngọt ngào này kết thúc.

Những chuyển động của cô khiến Nathan cứng cáp trở lại. Ngay khi anh thấy cô bao bọc chặt chẽ quanh mình, anh di chuyển vào giữa hai chân cô và đẩy sâu vào bên trong. Sara thấy mình được giải phóng, đạt đến đỉnh điểm của khoái cảm, vỡ òa trong cơn mụ mị đến nỗi cô tưởng mình đã chạm đến thiên đường.

Nathan đang ở đó cùng cô. Anh rên rỉ và tuôn trào trong cô.

Sara quá yếu ớt để có thể chuyển động. Nathan nghĩ sức nặng của anh chắc hẳn đang nghiền nát cô. Với một nỗ lực phi thường, anh nâng người lên khuỷu tay.

Khi thấy vẻ mặt kinh ngạc của Sara, anh cười. “Bây giờ mà chúng ta rơi xuống nước, cả hai đều sẽ chết đuối mất.”

Cô cười với anh trong làn nước mắt rồi vươn tay chạm vào môi anh. “Chàng sẽ không để bất cứ điều gì xảy đến với em. Ngày mai chàng phải rời đi ư?”

Anh đã bắt đầu quay người rời khỏi cô, nhưng câu

hỏi khiến anh phải dừng lại.

“Đúng thế”, anh trả lời.

“Em biết.”

Chúa ơi, cô nghe đầy tuyệt vọng.

“Chính xác là em biết điều gì?”, anh hỏi, đẩy nhẹ cằm cô lên khi cô cố ngoảnh mặt đi. “Sara?”

Vì không thể tiết lộ và hỏi liệu có phải vào lúc này anh chuẩn bị đi làm cướp biển hay không, nên Sara quyết định im lặng.

“Em sẽ nhớ ta chứ, vợ yêu?”, anh hỏi. Cô gần như bị đánh bại trước sự dịu dàng trong ánh mắt anh. “Vâng, Nathan”, cô nói khẽ. “Em sẽ nhớ chàng.”

“Vậy hãy đi cùng ta.”

Đôi mắt cô mở to đầy kinh ngạc.

“Chàng sẽ để em đi cùng chàng sao?”, cô lắp bắp. “Nhưng điều đó nghĩa là chàng sẽ không... em đã kết

luyện quá vội vã. Chàng đã đặt mọi thứ lại sau lưng.”

“Sara, em đang nói lan man điều gì thế?”

Cô kéo đầu anh xuống cho một nụ hôn. “Em vui vì chàng để em đi cùng, đó là tất cả”, cô giải thích. Cô ngồi lên và dựa vào anh. “Em không cần đi cùng với chàng. Chỉ cần biết chàng sẽ cho em đi cùng là đủ rồi.”

“Ngừng nói vòng vo đi nào”, Nathan ra lệnh. “Và trong khi ta đang nghĩ về điều đó, ta muốn em giải thích trong đầu em đã nghĩ gì trong suốt ngày hôm nay. Em đang thất vọng về điều gì đó. Hãy cho ta biết đó là gì.”

“Em đã sợ rằng chàng sẽ không quay trở lại với em”, Sara thốt lên. Đó là một lời nói dối, dĩ nhiên, nhưng người chồng kiêu ngạo này không có khả năng biết được điều đó. Thực tế, trông anh cực kỳ vui vẻ với câu nói của cô.

“Ta sẽ không bao giờ quên việc quay lại đón em”, anh phản đối. “Nhưng ta đang nói về trước kia, Sara.”

“Trước kia làm sao?”

“Trước khi em biết rằng ta chuẩn bị rời đi để lấy thêm tiếp tế. Sau đó em đã cư xử rất kỳ quặc.”

“Em cảm thấy tội nghiệp cho chính mình vì thời gian cùng với dì Nora sẽ sớm kết thúc. Em sẽ nhớ dì ấy, Nathan.”

Anh nhìn Sara hung tợn trong khi cố quyết định xem cô có đang nói thật hay không. Sara mỉm cười và nói rằng mình đã sẵn sàng xuống nước. “Em chưa thật sự giỏi trong việc nổi trên mặt nước”, cô nói.

Hai vợ chồng ở trong hồ bơi gần hết buổi chiều. Họ ăn những quả táo trên đường xuống núi. Làn da nhạy cảm của Sara bắt đầu cháy nắng. Mặt cô ửng đỏ như ánh hoàng hôn.

Khi Nathan vòng tay ôm vai cô, Sara kêu lên một tiếng. Anh lập tức hồi hận.

Nora gặp họ tại cửa phòng bếp. “Matthew, Jimbo và ta đã chuẩn bị bữa tối để... Chúa lòng lành, Sara, con đỏ như một củ cải đường, ôi, bé con, con sẽ phải chịu

đựng cả đêm mất. Con đã nghĩ gì thế?”

“Con đã không nghĩ đến mặt trời”, Sara đáp lời.

“Con đã có một khoảng thời gian thực sự vui vẻ.”

“Con đã làm gì? Con bơi cả chiều nay ư?”, Nora hỏi.

“Không”, Nathan trả lời khi vợ liếc lên nhìn mình. Anh cười với cô và quay người về phía Nora. “Nói thật thì, chúng tôi đã...”

“Nổi trên mặt nước”, Sara thốt lên. “Con sẽ chỉ mất một phút để thay quần áo và chải lại mái tóc. Mọi người thật sự không nên đợi chúng con”, cô nói vọng lại qua vai trong khi lao về hướng cầu thang. Nathan bắt được cô ở bậc thang cuối cùng. Anh chậm rãi quay người cô lại, nâng cằm cô lên và hôn. Đó là một nụ hôn dài và chậm rãi, khiến cô cảm thấy mình sắp ngất. Cô nhận ra điều đó không giống anh một chút nào khi bày tỏ tình cảm trước mặt người khác, anh chưa từng hôn cô trừ khi muốn làm tình với cô... hoặc khiến cô im lặng. Nhưng vì nhìn anh đã quá mệt mỏi để có thể tiếp tục

làm tình và cô cũng không hề tranh cãi bất cứ điều gì với anh, nên cô chỉ có thể đi đến kết luận duy nhất, Nathan đang trở nên tình tứ chỉ vì anh muốn như thế.

Sara bối rối hơn khi anh cúi xuống và thì thầm vào tai cô. “Ta cho rằng những gì chúng ta đã làm cả chiều hôm nay được gọi là làm tình, thừa vợ, nhưng nếu em thích gọi nó là nổi trên mặt nước, thì điều đó cũng tốt thôi.”

Mặt Sara bị cháy nắng đến nỗi chẳng ai biết cô có đỏ mặt hay không. Cô cười với anh ngay cả khi lắc đầu. Anh đang trêu chọc cô. Chúa lòng lành, Nathan cũng có tính hài hước sao. Quá nhiều để có thể tiếp nhận mọi thứ cùng lúc.

Sau đó anh tặng cô một cái nháy mắt. Sara biết rằng mình đã không chết để được lên thiên đường. Làn da cháy nắng không còn là vấn đề, kể cả những vị khán giả như Jimbo, Matthew và Nora. Sara lao vào vòng tay của Nathan và hôn say đắm. “Ôi, em yêu chàng biết bao”, cô kêu lên.

Sara thậm chí không hề thất vọng khi anh chỉ cầu nhàu trả lời, và cũng chẳng nói ra tình yêu của anh dành cho cô. Cô quyết định rằng vẫn còn quá sớm để anh bộc bạch trái tim mình với cô. Những cảm giác này quá tươi mát, quá mới mẻ, còn Nathan cũng thật cứng đầu. Anh có thể sẽ mất khoảng sáu tháng nữa trước khi cũng phải cho cô nghe những lời cô muốn nghe. Sara tự nhủ rằng mình có thể chờ bởi cô đã kiên nhẫn và thông cảm. Hơn nữa, sâu thẳm trong trái tim, cô biết rằng Nathan cũng yêu mình, và sự thật anh vẫn chưa sẵn sàng để biết điều đó hoàn toàn không khiến cô phiền lòng chút nào.

Cô không xuống dùng bữa tối. Khi Nathan giúp cô thay váy, cô dường như sung tấy lên, và ý nghĩ mặc lên người bất cứ loại quần áo nào để chúng áp lên làn da cháy nắng khiến cô muốn hét lên.

Nora gửi cho cô một chai bột màu xanh lá cây. Sara tiếp tục chịu điều gì đó đầy khốc liệt trong khi Nathan dịu dàng thoa kem dưỡng lên lưng và vai cô. May mắn là phía trước của cô không bị cháy. Sara nằm sấp để ngủ, khi không thể chịu nổi cơn run rẩy, cô nằm ngủ trên người Nathan. Ngày tiếp theo, Nathan không hề sử dụng

bất cứ một ngôn từ thô lỗ nào khi hôn tạm biệt Sara. Anh vờ như không ngại nhìn vào chiếc mặt nạ bằng bột màu xanh phủ trên khuôn mặt cô.

Sara dành hai ngày tiếp theo cho Nora. Ngài giám mục Pickering trở lại thăm viếng lần thứ hai. Ông ta có vẻ bình dị hơn nhiều. Sara giải thích lý do mình sử dụng những từ ngữ xấu xa vào lần viếng thăm trước. Pickering bật cười. Trông ông ta nhẹ nhõm hơn hẳn với lời thú nhận của cô và thái độ đối với Nora cũng ảm áp lên một cách đáng kể.

Trong suốt chuyến viếng thăm, vị quan nhiếp chính đề cập đến việc có một chiếc tàu sẽ đến nước Anh vào sáng mai. Sara lập tức đến bên bàn của dì và viết một lá thư cho mẹ mình. Cô kể cho mẹ toàn bộ chuyến phiêu lưu của mình, rằng cô hạnh phúc như thế nào, đồng thời tự hào nói với bà rằng Nathan là một người chồng tốt, ân cần và yêu thương vợ. Đức cha Pickering đã nhận nhiệm vụ chuyển lá thư cho thuyền trưởng con tàu.

Khi Nathan trở về vào buổi sáng hôm sau, Sara mừng rỡ đến nỗi òa khóc. Họ dành một ngày yên bình

bên nhau và thiếp ngủ trong vòng tay âu yếm của nhau.

Sara không thể tin mình có thể trở nên quá đổi hạnh phúc đến thế. Kết hôn với Nathan giống như sống trên thiên đường. Không gì có thể phá hủy được tình yêu của họ. Không gì cả.

Sara ước gì mọi người cũng có thể hạnh phúc như thế nên cô đã thổ lộ điều đó cho Nora và Matthew vào một buổi tối muộn. Ba người ngồi trên những chiếc ghế mây trước hiên nhà trong lúc chờ Nathan đi công chuyện trở về.

“Ta tin Matthew và ta biết chính xác những điều con đang nói đến”, Nora trả lời. “Một người không cần phải trẻ trung mới có thể trải nghiệm tình yêu, con yêu của ta. Matthew, anh đã sẵn sàng cho một cốc brandy chưa?”

“Con sẽ đi lấy”, Sara tình nguyện.

“Con sẽ ở lại”, Nora phản đối. Bà đứng dậy và bắt đầu bước vào cửa. “Những vết cháy nắng vẫn còn. Hãy

ở lại bầu bạn với Matthew. Ta sẽ trở lại ngay.”

Ngay khi cánh cửa đóng lại phía sau Nora, Matthew thì thầm. “Bà ấy quá tốt với tôi, Sara, nhưng tôi sẽ không để điều đó cản đường mình. Ngay sau khi sắp xếp lại những vấn đề cá nhân, tôi sẽ trở lại sống những ngày cuối đời cùng dì của cô. Cô cảm thấy sao về chuyện đó?”

Sara vỗ tay. “Ôi, Matthew, tôi nghĩ đây là một tin tuyệt vời. Chúng ta hẳn phải có một lễ cưới trước khi chúng tôi trở về Anh. Tôi không muốn bỏ lỡ buổi lễ này.”

Matthew trông không thoải mái. “Lúc này, Sara, không phải tôi đang đề cập đến hôn nhân, đúng chứ?”

Cô siết chặt tay lên thành ghế. “Ngài tốt nhất nên đề cập đến điều đó lúc này, Matthew, hoặc ngài sẽ không bao giờ trở lại đây nữa. Một đêm đầy đam mê là một lễ, thưa ngài, nhưng kế hoạch sống những ngày cuối đời trong tội lỗi lại là một lễ hoàn toàn khác. Thử nghĩ đến danh tiếng của Nora xem.”

“Tôi đang suy nghĩ đến danh tiếng của Nora”, Matthew bào chữa. “Bà ấy không thể kết hôn với tôi. Điều đó không đúng đắn. Tôi không xứng đáng.”

Người thủy thủ đứng lên và nhìn xa xăm về phía biển. Sara tiến đến và dùng ngón tay chọc vào bụng ông. “Ngài rõ ràng là hoàn toàn xứng đáng. Đừng cố tự xúc phạm bản thân với tôi, thưa ngài.”

“Sara, tôi từng có một cuộc sống đầy tỳ... vết”, Matthew lấp bấp.

“Và?”, cô hỏi.

“Và tôi chỉ là một thủy thủ”, ông nói.

Sara nhún vai. “Người chồng đầu tiên của Nora là một đầy tớ. Ông ấy có thể cũng có tỳ vết giống như cách ngài đang tự nghĩ về bản thân”, cô thêm vào. “Nora đã rất hạnh phúc với Jonny của dì. Dì chắc chắn rất thích những người đàn ông không hoàn hảo. Dì Nora đã thú nhận với tôi rằng ngài là người có trái tim nhạy cảm và chân thành, Matthew. Tôi biết ngài yêu dì. Dì ấy

chắc hẳn cũng yêu ngài, nếu dì để ngài lên giường của mình, như tôi đã nói với Nathan trước đây không lâu, điều này có thể sẽ giải quyết rất nhiều vấn đề. Chú Henry sẽ không gửi bất cứ ai theo sau dì Nora nếu chú ấy biết bà đã có ai đó đủ mạnh mẽ để bảo vệ mình. Ngài sẽ chăm sóc cho dì tôi. Và tôi sẽ rất tự hào được gọi ngài bằng chú.”

Matthew khiêm tốn trước sự tin tưởng cô dành cho mình. Ông buông một hơi thở đầy hạnh phúc. “Được rồi”, ông nói. “Tôi sẽ hỏi Nora. Nhưng cô phải hứa rằng mình sẽ chấp nhận nếu Nora nói không. Được chứ?”

Sara vòng tay quanh cổ Matthew và ôm ông thật chặt. “Dì ấy sẽ không từ chối”, cô thì thầm.

“Vợ yêu, em đang làm cái quái gì thế? Matthew, buông cô ấy ra.”

Cả Sara và Matthew đều phớt lờ mệnh lệnh của Nathan. Chỉ sau khi đặt một nụ hôn trong sáng lên má Matthew cô mới rời khỏi ông. Sara bước lên bậc cầu thang cao nhất nơi Nathan đang đứng, trao cho anh một

nụ cười tươi tắn. “Chúng ta phải lên trên bây giờ, thưa chồng. Matthew muốn ở một mình với Nora.”

Cô kéo anh vào nhà và đi lên lầu. Anh muốn cô giải thích tại sao lại ôm chầm lấy người thủy thủ. “Em sẽ giải thích mọi thứ khi chúng ta vào phòng ngủ.”

Họ bước qua Nora trong tiền sảnh.

Sara chúc đi ngủ ngon, rồi bước lên lầu. Cô bước chậm trong khi chờ đợi để biết liệu Matthew có đặt câu hỏi và Nora cho ông một câu trả lời hay không. Khi Nathan trở nên chán nản với việc nhìn Sara trải dài tấm thảm, anh tóm lấy cô giữa lúc cô đang đi lại, quăng lên giường rồi cùng cô làm tình một cách đầy hoang dã và ham muốn. Họ ngủ thiếp đi trong vòng tay của nhau.

Sáng hôm sau, lời tuyên bố đã được thực hiện. Nora đã đồng ý trở thành vợ của Matthew. Sara lập tức đoán ra ngay khi cô thấy nụ cười rạng rỡ của bà.

Matthew giải thích ông có thể phải trở lại Anh trong một thời gian ngắn để giải quyết những vấn đề sót lại và

rao bán ngôi nhà của mình. Dĩ nhiên ông sẽ không mang Nora theo cùng, vì cuộc sống của bà sẽ bị đe dọa nếu như nhà Winchester đánh hơi thấy sự hiện diện của bà ở Anh. Người thủy thủ già muốn làm đám cưới trước khi ông rời đi, bởi vì Nathan đã quyết định sẽ căng buồm trong vòng một tuần, đám cưới được ấn định vào ngày thứ Bảy sau đó. Đó là một buổi lễ đơn giản. Sara khóc trong suốt buổi lễ và Nathan đã phải dành hầu hết thời gian để lau nước mắt cho cô.

Anh nghĩ cô đúng là một phụ nữ thật đáng tức giận.

Nathan đứng đó, quan sát người vợ nhỏ bé hiền lành của mình khi cô thì thầm và cười với dì, sau đó anh nhận ra niềm vui cô đã mang lại cho những người xung quanh. Anh thấy cô nói với Matthew rằng điều ước mãnh liệt nhất của cô là cuộc hôn nhân của họ cũng sẽ hoàn hảo như cuộc hôn nhân của cô. Sau đó anh buông một tràng cười lớn. Sara đúng là một kẻ lãng mạn hết thuốc chữa.

Cô ấy là người có trái tim nhạy cảm đến nực cười.

Cô ấy ngây thơ một cách thái quá.

Cô ấy... hoàn hảo.

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Có nhiều hơn một con rắn đang trườn quanh thiên đường của Sara, chỉ để chờ ngày cô trở về Anh.

Tuy nhiên, chuyến quay trở về Luân Đôn lại không gặp chút biến cố nào. Ivan che chở và bảo vệ Sara, cố dạy cô làm sao để nấu được một món xúp ngon. Người phụ nữ này dường như không thể nắm được bí quyết sử dụng một lượng nhỏ gia vị, nhưng Ivan không thể nói cho cô sự thật này. Và cả những người còn lại cũng vậy. Họ khen ngợi cô, nhưng ngay khi Sara quay lưng đi, họ lập tức đổ ngay những bát xúp xuống biển. Những cái bụng rỗng của họ giờ đây gần như không còn quan trọng bằng cảm giác của Sara.

Sau đó Sara lại muốn thử bắt tay vào làm bánh bích quy. Những chiếc bánh dự trữ trong các thùng gỗ đã bị

một xâm lấn nhưng đoàn thủ thủy không quan tâm đến những con côn trùng. Họ chỉ đơn thuần đập bánh lên sàn vài lần để đuổi chúng ra, sau đó ăn sạch số bánh đó.

Do Ivan còn đủ số nguyên liệu cần thiết nên ông quyết định để Sara làm thử một mẻ bánh. Cô miệt mài cả buổi sáng để làm bánh. Những thủy thủ vờ đánh giá cao, nhưng thứ bánh mà cô làm ra cứng như đá và họ đều sợ rằng mình sẽ gãy nếu cứ cố cắn thử một miếng.

Chester trở thành người anh hùng vĩ đại nhất của Sara. Gã chế giễu những người khác, rồi ngâm bánh quy của mình qua đêm trong một tách đầy rượu grog. Sáng ra, thậm chí đến gã cũng phải thì thào chịu thua. Chiếc bánh quy vẫn quá cứng để có thể nhai được.

Matthew gợi ý họ nên sử dụng những chiếc bánh còn thừa cho mấy khẩu pháo. Nathan cười phá lên với lời gợi ý đó. Sara có vẻ như đã nghe trộm được trò đùa và ngay lập tức cảm thấy bị mất lòng. Tối hôm đó cô trả đùa bằng cách ăn một bữa kinh tởm nhất với những món ăn chưa từng được con người đặt chung với nhau. Cô cũng bảo đảm rằng Nathan phải quan sát cô lúc đó. Món

đưa chua ngâm trong mút dâu chính là một cái bẫy. Nathan hầu như đã quăng nó ra ngoài biển trước khi nôn sạch toàn bộ bữa tối.

Dường như Sara có một cái bụng bằng sắt và khả năng phân biệt đồ ăn dưới mức bình thường. Nathan quan sát mọi cử động của Sara và nhanh chóng nhận ra mọi thứ vui vẻ thế nào khi có cô xung quanh. Anh thích được nghe thấy tiếng cười của cô.

Cuối cùng, họ cũng đến được Luân Đôn.

Nathan lập tức đưa Sara đến văn phòng công ty tàu biển Emerald. Anh háo hức để cô được gặp Colin.

Lúc đó là vào giữa buổi sáng khi họ bước xuống cầu cảng đông đúc. Mặt trời chiếu sáng đủ để khiến mọi người phải nheo mắt lại. Thời tiết ấm áp. Cửa văn phòng để mở để đón những làn gió ngọt ngào ùa vào phòng.

Khi họ chỉ còn cách cửa vào nửa khu nhà, Nathan kéo Sara sang bên cạnh, cúi xuống thì thầm. “Khi gặp Colin, em đừng nhắc đến cái chân cà nhắc của cậu ta.

Cậu ta có đôi chút nhạy cảm về nó.”

“Anh ấy bị khập khiễng sao? Điều gì đã xảy ra cho người đàn ông tội nghiệp đó?”

“Cậu ta bị một con cá mập đớp”, Nathan trả lời.

“Chúa lòng lành”, Sara vội vã thì thầm. “Anh ấy thật may mắn khi vẫn còn sống sót.”

“Đúng thế”, anh đồng ý. “Giờ thì hứa với ta là em sẽ không nói gì cả.”

“Tại sao chàng lại nghĩ em sẽ nhắc đến cái chân cà nhắc với anh ấy? Chàng cho rằng em là loại phụ nữ như thế nào? Nathan, em biết cái gì đúng và cái gì không đúng. Thật xấu hổ khi chàng lại nghĩ em sẽ nói dù chỉ một từ.”

“Em từng rít lên khi thấy lưng của ta”, anh nhắc nhở.

Anh không cần phải nhắc lại chuyện đó. “Vì Chúa, hai điều này khác nhau.”

“Khác thế nào?”, anh hỏi, tự hỏi cô có thể đưa ra lời giải thích kỳ quặc đến mức nào. Cô nhún vai. “Khác nhau bởi vì em yêu chàng”, cô nói và đỏ mặt.

Chúa ơi, anh nghĩ rằng cô đang bức tức và cũng hài lòng nữa. Nathan trở nên ngày càng quen thuộc với việc nghe cô nói rằng cô yêu anh nhiều ra sao. Xua tan những suy nghĩ đó ra khỏi đầu, anh tiếp tục, “Giờ em đã biết về chân Colin và sẽ không còn ngạc nhiên nữa, do đó em sẽ không nói điều gì khiến cậu ta lúng túng. Đúng không?”.

Ngay cả khi gật đầu đồng ý, cô cố nói thêm những lời cuối. “Chúa ơi, chàng đang xúc phạm em.”

Nathan hôn Sara chỉ để có thêm một phút yên bình, nhưng trước khi có thể kiểm chế bản thân, anh đã kéo cô vào vòng tay và khiến nụ hôn vượt khỏi tầm kiểm soát. Cô mở miệng trước khi bị anh ép buộc. Lưỡi anh lùa vào trong cạp lên lưỡi cô. Anh không bận tâm rằng họ đang đứng giữa đám đông trên dải phân cách dành cho người đi bộ, cũng chẳng quan tâm đến một vài người đang dừng lại để nhìn.

Jimbo và Matthew đang bước nhanh xuống đường, dừng lại ngay khi thấy đôi vợ chồng. Jimbo khịt mũi một cách chán ghét. “Vì Chúa, cậu bé, giờ không phải lúc để mê mê người phụ nữ của cậu. Chúng ta vẫn cần phải làm vài việc nữa trước khi ngày hôm nay kết thúc.”

Nathan miễn cưỡng tách khỏi vợ. Sara ngả người vào anh. Nathan mỉm cười trước phản ứng đó. Sau đó cô phát hiện ra một nhóm người lạ mặt đang quan sát mình. Lốp sương mù đậm mê nhanh chóng tan đi.

“Chàng đã quên mất cả bản thân rồi”, cô thì thầm.

“Ta không phải người duy nhất quên mất bản thân”, Nathan trả lời.

Cô lờ đi sự thật đó. “Em đang đi gặp cộng sự của chàng và em sẽ đánh giá cao nếu chàng không làm em bị phân tâm đến thế.”

Cô quay lưng lại trước khi anh có thể nghĩ ra lời bắt bẻ hợp lý. Trong khi vuốt thẳng tóc lên vai, cô mỉm cười với Jimbo và Matthew. “Các ngài có đi cùng chúng tôi

không?”

Hai người đàn ông nhất loạt gật đầu. Sara ôm lấy cánh tay Jimbo. “Ngài có thể hộ tống tôi, thưa ngài, và ngài cũng thế, Matthew”, cô nói thêm khi Matthew giơ tay gợi ý. “Tôi rất lo lắng khi gặp bạn của Nathan. Anh ấy hẳn phải là một người cực kỳ rắn rỏi khi có thể chịu nổi chồng tôi. Chúng ta đi chứ?”

Nathan chỉ có đủ thời gian để tránh đường cho bộ ba khi họ tiếp tục băng qua đường. Anh bước theo sau, nhíu mày với cách cư xử cao ngạo của vợ mình.

“Nhân tiện”, anh nghe Sara nói. “Các vị có làm gì, thì cũng vui lòng đừng đề cập với Colin về đôi chân cà nhấc của anh ấy. Colin rất nhạy cảm với chủ đề này, tôi có thể bảo đảm điều này với các vị.”

“Tôi cho là cô vẫn chưa gặp cậu ta”, Jimbo nói.

“Tôi chưa”, Sara trả lời. “Nhưng Nathan đã khuyên tôi điều đó. Chồng tôi đang chứng tỏ chàng là người có trái tim tinh tế khi nghĩ cho cảm giác của bạn mình. Giờ

nếu tôi có thể làm cho chàng để mắt đến tôi một chút, ôi, tôi bảo đảm với các vị là tôi sẽ cực kỳ biết ơn.”

“Ngừng ngay việc chọc tức ta lại”, Nathan nói từ phía sau. Anh đẩy Jimbo tránh đường và tóm lấy tay vợ mình kéo về phía trước.

Sara nhần nhin cao độ với mệnh lệnh đó. Cô không phải là người hay gắt gỏng trong cuộc sống hôn nhân. Vì bản tính quá ngọt ngào nên cô quyết định sẽ không gây hấn với Nathan mà sẽ chờ và nói thẳng với anh điều này sau.

Ngoài ra, cô đang rất háo hức được gặp bạn anh.

Colin ngồi phía sau bàn làm việc, sắp xếp lại đồng giấy tờ. Ngay khi Sara và Nathan bước vào, anh ta lập tức đứng dậy.

Bạn của Nathan là người có bề ngoài cực kỳ ưa nhìn, Sara không tốn nhiều thời gian để nhận ra rằng Colin có vẻ ngoài rất quyến rũ. Anh ta sở hữu nụ cười đẹp và chân thành. Đôi mắt anh ta chứa những tia lấp

lánh tinh quái. Anh ta cũng đẹp trai, dù chắc chắn là không bằng Nathan. Colin cũng không cao lớn hoặc đầy cơ bắp.

Sara đã phải ngược lên nhìn anh ta - dĩ nhiên - nhưng cô không cần phải nghiêng cổ như khi Nathan ở bên cạnh và buộc cô nhìn vào mắt anh.

Cô cho là mình thật thô lỗ khi cứ nhìn chằm chằm vào người đàn ông này, nên lập tức nhún gối chào trang trọng.

“Cuối cùng tôi cũng được phép gặp mặt cô dâu”, Colin nói. “Cô thậm chí còn xinh đẹp hơn nhiều khi đến gần, phu nhân Sara, so với lần tôi đứng chiêm ngưỡng cô từ xa.”

Sau khi trao cho cô một lời khen ngợi, Colin bước đến phía trước. Bằng một hành động lịch thiệp, anh ta trang trọng cúi chào, nâng tay cô và hôn lên đó.

Sara khá ấn tượng với cách cư xử của người đàn ông này.

Nathan thì không.

“Vì Chúa, Colin, cậu không cần phải trình diễn như thế. Cậu sẽ không gây ấn tượng gì với cô ấy đâu.”

“Có, anh ấy có”, Sara nói.

“Cậu ta khiến tôi bị ấn tượng”, Jimbo nói kèm theo một tiếng cười sâu. “Tôi chưa từng thấy Dolphin cư xử một cách đặc biệt đến thế.” Gã thúc vào xương sườn Matthew. “Phải không?”

“Tôi cũng không thể nói rằng mình đã từng thấy”, Matthew trả lời.

Colin không buông tay Sara ra. Tuy cô không thấy phiền lòng nhưng Nathan rõ ràng là có. “Bỏ tay cô ấy ra, Colin”, anh gầm gừ.

“Không, cho đến khi cậu có lời giới thiệu chính thức”, Colin nói. Anh ta nháy mắt với Sara và gần như bật cười khi thấy cô đỏ mặt.

Vợ của Nathan không chỉ xinh đẹp một cách sắc

sảo, mà còn rất quyến rũ, Colin nghĩ thầm. Liệu Nathan có nhận ra sự may mắn của cậu ta?

Colin quay về phía bạn mình chỉ để hỏi câu đó, rồi quyết định tự tìm câu trả lời. “Sao đây?”, anh ta hỏi.

Nathan thở dài. Anh dựa người vào gờ cửa sổ, khoanh tay trước ngực và nói, “Vợ yêu, đây là Colin. Colin, đây là vợ tôi. Giờ thì hãy buông cô ấy ra, Colin, trước khi tôi đâm vỡ mặt cậu”.

Sara kinh hoàng trước lời đe dọa. Colin cười lớn. “Tôi tự hỏi tại sao cậu lại không thích tôi nắm tay vợ cậu”, anh ta kéo dài giọng.

Anh ta không buông tay Sara, giữ ánh mắt nhìn thẳng vào Nathan và thấy rằng bạn mình trông cực kỳ khó chịu.

Nhận xét của Sara kéo sự chú ý của Colin về phía cô. “Nathan chẳng hề thích bất cứ điều gì, thưa ngài”, cô mỉm cười phát biểu.

“Cậu ta có thích cô không?”

Sara đã gạt đầu trước khi Nathan có thể yêu cầu Colin ngừng châm chọc, “Ôi, có chứ, chàng rất thích tôi”, cô nói như thể đó là điều đương nhiên. Sara cố giằng tay thoát khỏi tay anh ta, nhưng Colin đã giữ lại rất chặt. “Thưa ngài, có phải ngài đang cố tình kích động sự bình tĩnh của Nathan?”

Anh ta chậm rãi gạt đầu. “Và tôi tin chúng ta đã có vài điểm chung”, Sara nói. “Tôi luôn luôn kích động tính tình của chàng ấy.”

Colin ngửa đầu ra sau và cười lớn.

Sara không nghĩ rằng những nhận xét của mình lại buồn cười đến thế rồi tự hỏi có phải anh ta đang cười về điều gì khác.

Colin cuối cùng cũng buông tay cô ra. Sara lập tức giấu hai tay sau lưng, giữ cho chúng được an toàn để khỏi bị anh ta bắt lại.

Nathan chú ý đến hành động đó và thấy mình đã nở nụ cười đầu tiên. Sau đó Colin khiến nó trở nên kém

thoải mái.

“Sau cùng thì cậu đã không cần một sự ân xá”, anh ta nói với Nathan. “Sớm bao giờ cũng sẽ tốt hơn là muộn nhĩ.”

“Đừng đề cập đến chuyện đó”, Nathan ra lệnh. Anh biết Colin đang đề cập đến việc cố tình trì hoãn đón cô dâu của anh đến giây phút cuối cùng.

“Thưa ngài, trước đây chúng ta đã từng gặp nhau ư?”, Sara hỏi. “Ngài đã nhắc đến từ một khoảng cách...”

Khi anh ta lắc đầu, cô thôi không hỏi tiếp. “Tôi tình cờ thấy cô vào một buổi chiều, nhưng than ôi, tôi đã không có cơ hội để cô biết đến sự hiện diện của mình. Tôi lúc đó có một nhiệm vụ, như cô thấy đấy, là xác định xem liệu món đồ nào đó có chắc chắn có lọt qua được cửa sổ hay không.”

“Tôi không thấy câu chuyện này buồn cười, Colin”, Nathan lầm bầm.

Nụ cười của Colin cho thấy anh ta đang cực kỳ

thích thú. Anh ta thấy rằng mình đã châm chọc Nathan vừa đủ. “Để tôi chuyển đồng giấy tờ này khỏi ghế, phu nhân Sara, để cô có thể ngồi xuống và kể lại cho tôi nghe về chuyến đi của mình.”

“Nó không phải là một câu chuyện vui vẻ, Dolphin”, Jimbo xen vào. Vì chẳng có chiếc ghế nào trống, gã dựa người vào tường. Ánh mắt nhìn thẳng về phía Sara. “Chúng tôi đã gặp hết thảm họa này tới thảm họa khác, đúng không?”

Sara tặng gã một cái nhún vai xinh đẹp. “Tôi nghĩ đó là một chuyến đi thú vị”, cô nói. “Sự thật là, rất yên bình. Jimbo”, cô thêm vào. “Thật là bất lịch sự khi khịt mũi lúc anh bắt đồng với ai đó.”

“Yên bình ư, Sara?”, Matthew vặn lại. Ông ngoác miệng cười với Colin. “Kẻ thù rình rập chúng tôi mọi nơi mọi lúc.”

“Kẻ thù nào đã rình rập chúng ta?”, Sara hỏi. “ôi, ông hẳn phải là đang đề cập đến những tên cướp biển hung dữ.”

“Chúng chỉ là một phần nhỏ trong số những mối nguy hại”, Matthew nói. Sara quay về phía Colin. “Cướp biển đã tấn công con tàu, nhưng chúng tôi đã nhanh chóng đuổi bọn chúng đi. Những ngày còn lại của chuyến đi, tôi có thể nói rằng nó khá yên bình. Chàng không đồng ý ư, Nathan?”

“Không.”

Sara cau mày để cho anh biết rằng sự phủ nhận thô lỗ đó không được cô khuyến khích.

“Em quên mất những chiếc dù”, anh nhắc.

Colin cho rằng mình đã bỏ lỡ mất một phần của cuộc trò chuyện. “Các vị đang nói về cái gì thế?”

“Những chiếc dù của Sara hóa ra lại là những kẻ thù lớn nhất của chúng tôi”, Matthew giải thích. “Có đến ba trong số chúng... hay là bốn nhỉ? Tôi không thể nhớ rõ. Tôi không muốn nhắc lại những ký ức không mấy vui vẻ này. Tôi đang cảm thấy run rẩy.”

“Ai đó sẽ giải thích cho tôi chứ?”, Colin yêu cầu.

“Điều đó không quan trọng”, Sara kêu lên. Cô không định cho phép những người này nhắc lại những tội lỗi hoàn toàn có thể được tha thứ của cô - như những tấm vải bẩn cần được giặt sạch - phơi bày trước công ty. “Matthew chỉ đang đùa thôi. Đúng không Nathan?”

Sự lo lắng trong mắt cô chẳng có tác dụng gì với chồng. “Đúng thế”, anh đồng ý với tiếng thở dài. “Matthew chỉ đang đùa.”

Colin để chủ đề trôi qua khi anh ta phát hiện ra Sara đã nhẹ nhõm đến thế nào và quyết định chờ đến khi chỉ còn lại mình và Nathan, anh ta sẽ tìm hiểu câu chuyện đằng sau những chiếc dù ra sao.

Colin nhắc đóng giấy tờ khỏi ghế và vội vã bước về một góc xa trong văn phòng. Sau khi đặt chúng lên nóc tủ đồ, anh ta quay lại ghế, ngồi xuống, rồi gác chân lên cạnh bàn.

Sara để ý quan sát và nhận ra Colin bước đi không hề có chút tập tễnh. “Nathan, Colin không hề...”

“Sara!”

“Làm ơn đừng cao giọng với em trước bạn của chàng”, cô yêu cầu.

“Tôi không hề làm sao?”, Colin hỏi.

Sara ngồi xuống, chỉnh lại những nếp gấp trên váy, sau đó mỉm cười với Colin. Cô có thể cảm thấy cái cau mày của Nathan. “Một tính cách cáu kỉnh”, cô nói. “Tôi không thể tưởng tượng tại sao ngài và Nathan lại có thể trở thành những người bạn tốt với nhau đến. Đường như ngài rất khác so với cái cách tôi từng nghĩ về ngài, thưa ngài. Đúng thế, ngài thật sự khác.”

Colin cười toe toét. “Tôi là người dễ dãi trong các mối quan hệ”, anh ta nói. “Có phải đó là những gì cô nghĩ?”

“Tôi không dám đồng ý, dĩ nhiên, vì nó sẽ khiến tôi trở thành một kẻ thiếu tôn trọng chồng”, cô trả lời. Cô ngừng lại và mỉm cười với Nathan, rồi thêm vào, “Nhưng ngài cũng thấy là tôi cũng đang không phủ

định”.

Colin thấy nhiều hơn là thế. Nathan dường như không thể rời mắt khỏi vợ mình. Có một tia ấm áp trong mắt cậu ta mà từ trước đến giờ Colin chưa từng thấy.

“Cô không cần phải gọi tôi là ngài”, Colin nói với Sara. “Vui lòng gọi tôi là Colin, hoặc Dolphin như cách mà những người kia vẫn gọi, nếu cô thấy tên đó phù hợp với mình.” Một vẻ tinh nghịch hiện lên trong mắt anh ta và anh ta liếc sang Nathan trước khi hỏi. “Và tôi có thể gọi cô là gì, phu nhân Sara, miễn là cái tên đó không quá trang trọng? Sau cùng thì cô đã là một phần của công ty này. Nathan có cái tên nào đặc biệt dành cho cô mà tôi cũng có thể sử dụng hay không?”

Nathan cho rằng đó là một câu hỏi nực cười. Anh đặc biệt không thích cái cách Colin đang nhìn vợ mình. Dĩ nhiên Nathan tin tưởng bạn hoàn toàn, hơn nữa, anh sẽ không bao giờ cho phép bản thân quan tâm quá nhiều đến vợ, ít nhất không phải là tại thời điểm mà anh đang thật sự ghen tuông này. Nhưng thật kỳ lạ là anh vẫn trở nên rất giận dữ. “Colin, tôi gọi cô ấy là vợ yêu”, anh nói.

“Cậu thì không thể.”

Colin ngả người sâu hơn vào ghế. “Không, tôi không cho là mình có thể”, cậu dài giọng. “Thật tiếc là cậu đã không đặt cho cô ấy cái tên nào khác.”

“Ví dụ?”, Sara hỏi.

“Ví dụ như em yêu, tình yêu, hay thậm chí là. “

“Quý thật, Colin”, Nathan xen vào. “Cậu có thôi cái trò này đi không?”

Sara ưỡn thẳng vai. Cô đang cau mày nhìn anh. Nathan nghĩ đó là bởi anh đã vô tình thêm vào một từ đệm không lịch sự. Anh gần như muốn xin lỗi, sau đó dừng lại kịp lúc.

“Không, Colin, chàng chưa bao giờ gọi tôi bằng bất cứ lời âu yếm nào cả”, Sara nói. Lời nói của cô chứa đựng vẻ chán ghét. Nathan đảo mắt ngược lên trần nhà.

“Thậm chí nếu tôi đã từng gọi như thế”, Nathan nói. “Cậu cũng không thể. Cho dù có là bạn bè, Colin,

thì cậu cũng không được gọi vợ tôi là em yêu.”

“Tại sao điều đó lại khiến cậu phiền lòng?”, Colin thúc giục, tỏ vẻ vô tội.

Vậy hóa ra đây chính là trò chơi của cậu ta, Nathan nghĩ. Cậu ta chỉ đang cố tìm ra anh quan tâm đến Sara nhiều như thế nào. Anh lắc đầu với bạn mình, rồi thêm vào một cái nhìn chăm chú để Colin sẽ chắc chắn nhận được thông điệp của anh là bỏ qua chủ đề này.

“Nathan thường dùng một cái tên đặc biệt mỗi khi đề cập đến tôi”, Sara nói, kéo theo sự chú ý của chồng. “Anh cũng có thể được phép sử dụng.”

“Ồ?”, Colin hỏi, bắt được vẻ ngạc nhiên trên mặt Nathan và trở lên cực kỳ tò mò. “Và nó có thể là gì?”

“Khi thật, Sara.”

Colin không thể tin rằng mình đã nghe một cách chính xác. “Cô nói là...”

“Nathan thường nhắc đến tôi là ‘Khi thật Sara’.

Đúng không anh yêu?”, cô hỏi chồng. “Colin, anh cũng có thể...”

Và như một bằng chứng rõ ràng, Nathan làm bầm.
“Khỉ thật, Sara, đừng đả kích ta. Ta...”

Thậm chí đến anh cũng cảm thấy hài hước và tham gia vào tràng cười. Sau đó Matthew một lần nữa nhắc họ rằng vẫn còn vài việc để xử lý và tốt nhất là họ nên đề cập đến những việc đó.

Sự trêu đùa kết thúc. Sara ngồi im lặng trong khi lắng nghe Colin tóm tắt các hoạt động của công ty cho Nathan nắm được. Cô cười khi Colin nói rằng họ đã có thêm năm hợp đồng vận chuyển hàng hóa đến Ấn Độ.

“Nathan, điều đó nghĩa là chúng ta...”

“Không, chúng ta vẫn chưa giàu có.”

Trông cô thật chán nản.

“Tất cả chúng ta sẽ trở nên giàu có khi em...”

“Em biết nhiệm vụ của mình là gì”, cô thốt lên.
“Chàng không cần phải giải thích điều đó trước những thuộc cấp của em.”

Nathan cười. Colin lắc đầu. “Tôi không thể theo kịp câu chuyện này”, anh ta thú nhận. “Cô cần thực hiện nhiệm vụ gì để có thể khiến chúng ta trở nên giàu có?”

Từ cách mà Sara đỏ mặt, Colin kết luận rằng vấn đề mang tính chất cá nhân. Anh ta nhớ lại những điều Nathan từng nói về kho báu của Đức vua sẽ không được bàn giao lại cho đến khi Sara cho chồng một người thừa kế. Tuy nhiên, vì vẻ không thoải mái rõ ràng của Sara, Colin quyết định để chủ đề này rơi vào quên lãng.

“Vì tình yêu của Chúa”, Matthew lầm bầm. “Ngừng cuộc tán gẫu này lại. Tôi đang nóng lòng phải rời đi, Colin. Tôi có vài giao dịch cá nhân cần giải quyết trong tuần này.”

“Ông tính đi đâu?”, Colin hỏi.

“Ôi, Chúa ơi, Matthew, ông chưa nói với Colin về

Nora sao?”, Sara xen vào.

“Nora là ai?”

Sara cực kỳ vui vẻ khi giải thích. Cô không nhận ra mình đã kể những gì cho đến khi kết thúc lời giải thích. “Tôi không thể nói nhiều hơn, Colin, về sự nhanh chóng của đám cưới, vì làm như thế có thể sẽ gây tổn hại đến danh dự của dì tôi.”

“Sara, em gần như đã kể với cậu ta mọi chuyện”, Nathan nói chen vào một cách khô khốc.

Từ vị trí sau bàn, Colin có thể quan sát toàn bộ con đường ngoài ngưỡng cửa. Sara đã bắt đầu giải thích tại sao cô không thật sự tiết lộ hoàn cảnh bất thường của dì mình trong lúc một chiếc xe ngựa màu đen lắc lư đến điểm dừng trên đường phố. Có năm gã đàn ông cười ngựa đang hộ tống chiếc xe.

Colin nhận ra dấu hiệu bên cửa hông. Đó là gia huy của Bá tước Winchester. Anh ta quay sang đưa cho Nathan một cái gật đầu kín đáo, sau đó chuyển sự chú ý

của mình về phía Sara.

Nathan lập tức rời khỏi chỗ, ra hiệu cho Jimbo và Matthew, sau đó làm như vô tình bước ra ngoài.

Sara hoàn toàn không để ý đến bọn họ. Cô đang quyết tâm thuyết phục Colin rằng dì của mình là một phụ nữ tốt và bà sẽ không bao giờ quá gắn kết với Matthew nếu như không yêu ông ta bằng cả trái tim. Cô cũng muốn anh ta hứa sẽ không kể lại những gì cô đã buột miệng nói về dì của mình.

Ngay khi anh ta cho cô lời hứa, Sara bắt đầu quay lại để xem chồng mình đang làm gì. Colin ngăn lại bằng một câu hỏi khác.

“Sara, cô nghĩ thế nào về văn phòng của chúng ta?”

“Tôi không muốn làm tổn thương cảm giác của anh, Colin, nhưng tôi tin là nó khá buồn tẻ. Dù thế, nó có thể trở nên hấp dẫn hơn. Chúng ta chỉ cần sơn lại tường và thêm rèm cửa. Tôi sẽ rất vui nếu được đảm trách nhiệm vụ này. Màu hồng sẽ là một màu đáng yêu,

anh có nghĩ thế không?”

“Không.” Colin nói, với một giọng vui vẻ đến nỗi mà cô không hề cảm thấy bị xúc phạm. Tuy nhiên, cô bắt đầu có chút khó chịu khi anh ta mở ngăn kéo giữa và lôi ra một khẩu súng. “Hong là màu của phụ nữ”, Colin tiếp lời. “Chúng tôi là đàn ông. Và chúng tôi thích màu sắc đen tối và xấu xí”

Điều cười toe toét của Colin cho thấy anh ta đang đùa với cô. Hơn nữa, cô lý giải, dù chưa hiểu nhiều về anh ta nhưng cô chắc chắn Colin sẽ không bắn mình chỉ bởi vì không thích màu sắc mà cô gợi ý. Nathan sẽ không để anh ta làm thế.

Chồng cô đang ở đâu? Sara đứng dậy và bắt đầu bước ra cửa. Cô phát hiện ra Nathan đang đứng giữa Jimbo và Matthew trên đường. Bộ ba đang đứng chặn cánh cửa của một chiếc xe ngựa màu đen. Sara không thể trông thấy dấu gia huy. Thân hình to lớn của Jimbo đã che nó lại. “Tôi tự hỏi họ đang nói chuyện với ai. Anh có biết không, Colin?”

“Lại đây và ngồi xuống, Sara. Và chờ Nathan trở lại.”

Cô đang định làm theo thì Jimbo dịch người khỏi vị trí và cô nhìn thấy chiếc gia huy. “Đó là xe của cha tôi”, cô kêu lên trong ngạc nhiên. “Làm thế nào mà ông ấy lại sớm biết rằng chúng tôi đã trở về Luân Đôn?”

Colin không kịp trả lời, vì Sara đã nhanh chân ra khỏi cửa. Anh nhét súng vào túi và vội vã bước theo sau.

Cô ngập ngừng đứng ở lề đường. Dạ dày đột nhiên quặn lại. Ôi, Chúa ơi, cô hy vọng cha mình và Nathan sẽ hòa hợp. Và những người kia là ai?

“Đừng chuốc lấy rắc rối”, cô thì thầm với chính mình rồi hít một hơi thật sâu, nhấc váy lên và vội vã băng qua đường ngay khi cha cô ra khỏi xe.

Bá tước Winchester được nhiều người xem là một quý ông có vẻ ngoài khác biệt. Mái tóc ông ta vẫn dày dù hầu hết đã ngả bạc, một cái bụng săn chắc chứ

không hề phệ. Ông ta cao hơn một mét tám. Màu mắt trùng với màu mắt của Sara, nhưng đó là sự tương đồng duy nhất giữa họ. Mũi của cha Sara to như mũi đại bàng.

Khi ông ta cau mày hoặc nheo mắt dưới ánh mắt trời, như đang làm lúc này, mắt ông ta biến mất sau khe hẹp. Đôi môi của ông ta, khi mím lại, mỏng như một đường vẽ.

Sara không hề sợ cha mình, nhưng cô lo lắng, đơn giản bởi vì ông là người khó đoán. Sara không bao giờ biết ông sẽ làm gì. Cô giấu đi mọi lo ngại của mình và lao về phía trước để ôm hôn ông theo nghĩa vụ của một người con. Nathan nhận thấy sự cứng nhắc của Bá tước khi đáp trả cái ôm của cô.

“Con thật ngạc nhiên khi thấy cha ở đây”, Sara bắt đầu nói. Cô lùi lại và nắm lấy cánh tay Nathan. “Làm cách nào cha biết chúng con đã trở lại Anh nhanh như thế? Tại sao, hành lý của con thậm chí còn chưa rời khỏi tàu.”

Cha cô thôi cau mày với Nathan vừa đủ để trả lời.

“Ta đã cho người theo dõi bên cạnh từ ngày con bỏ đi, Sara. Giờ thì đi theo ta. Ta sẽ đưa con về nhà - nơi thuộc về con.”

Sự giận dữ trong giọng ông đã cảnh báo cô. Cô dịch lại gần chồng hơn theo bản năng. “Nhà ư? Nhưng thừa cha, con đã kết hôn với Nathan. Con phải về nhà với chàng. Chắc hẳn cha đã nhận ra...”

Cô thôi giải thích khi cửa xe mở ra và chị gái Belinda của cô bước xuống.

Thành thật với Chúa là Sara rất tiếc khi phải gặp lại chị gái. Belinda đang cười. Đó không phải là một dấu hiệu tốt. Điều duy nhất khiến Belinda cười là khi có rắc rối xảy ra. Chị ấy cười rất nhiều lần sau đó.

Belinda đã lên cân đáng kể từ lần cuối Sara gặp chị mình. Chiếc váy đi dạo màu vàng mà chị ấy đang mặc căng ra tại viền váy. Chị gái cô có khung người lớn và thân hình to béo, lượng cân tăng thêm chủ yếu tập trung ở vùng bụng. Belinda trông như thể là người đang mang thai.

Khi còn là một đứa trẻ, Belinda là một người chị xinh đẹp. Đàn ông trong gia đình đều yêu thích chị ấy. Chị ấy có mái tóc màu vàng óng như ánh mặt trời, lúm đồng tiền ở mỗi bên má cùng đôi mắt màu xanh nước biển đáng ngưỡng mộ. Tuy nhiên, khi Belinda bước vào giai đoạn dậy thì, những chiếc lúm đồng tiền đã bị đôi má tròn trĩnh nuốt chửng. Mái tóc tuyệt đẹp chuyển sang màu nâu chuột. Đứa con cưng của nhà Winchester không còn là trung tâm của mọi sự chú ý nữa. Câu trả lời của Belinda cho sự thay đổi tình trạng đó là do cô tự an ủi mình bằng đồ ăn.

Còn Sara đã từng là một đứa trẻ khăng khiu và phảng lỳ. Cô vô cùng vụng về, còn hàm răng dường như mãi mãi chẳng thể thẳng lại được. Trong gần một năm, mỗi khi cô nói là nước miếng lại bắn ra. Không ai - ngoại trừ bảo mẫu và mẹ - từng yêu thích cô.

Thật là tội lỗi khi không yêu quý chính chị gái của mình và cô yêu quý Belinda cũng chỉ vì lý do duy nhất đó. Cô nghĩ rằng mình thấu hiểu tính nết ác nghiệt của chị gái. Nó được sinh ra từ sự thất vọng mà chị ấy phải chịu đựng, vì thế Sara luôn cố gắng kiên nhẫn và thông

cảm với chị. Khi Belinda không giận dữ về điều gì đó, cô có thể cảm thấy vui vẻ thật sự.

Sara cố gắng tập trung vào những phẩm chất tốt đẹp của chị gái khi cố thốt ra một câu chào mừng rồi. Cái nắm tay trên cánh tay Nathan lại mâu thuẫn hoàn toàn với âm sắc vui vẻ trong giọng cô. “Belinda, thật tuyệt khi được gặp lại chị.”

Chị gái cô thô lỗ nhìn chằm chằm vào Nathan khi đáp lại lời chào của em gái. “Thật vui mừng khi cuối cùng em cũng về nhà, Sara.”

“Mẹ có đi cùng chị không?”, Sara hỏi.

Bá tước Winchester trả lời thay. “Mẹ con đang ở nhà, nơi thuộc về bà ấy. Đi vào trong xe, con gái. Ta không muốn rắc rối, nhưng ta đã chuẩn bị cho điều đó”, ông ta thêm vào. “Con sẽ đi cùng chúng ta. Không ai biết con đã trở thành Nữ hầu tước, và nếu chúng ta...”

“Ôi, cha ời”, Belinda xen vào. “Cha biết điều đó không đúng. Mọi người đều biết. Tại sao, cứ nhìn tất cả

những lá thư bày tỏ sự cảm thông mà chúng ta đã nhận được từ khi Sara bỏ đi mà xem.”

“Im lặng!”, Bá tước gầm lên. “Người dám cãi lại ta ư?”

Sara bước đến nhanh đến mức Nathan không kịp ngăn cô lại. Cô kéo Belinda ra khỏi phía cha mình và đứng vào giữa hai người. “Belinda không có ý cãi lại cha”, Sara nói.

Cha cô trông như được xoa dịu phần nào. “Ta sẽ không tha thứ cho sự láo xược”, ông ta lầm bầm. “Vì chỉ một số ít người biết đến hành động đáng hổ thẹn của con, con gái”, ông ta tiếp tục, đặt cái cau mày và toàn bộ sự chú ý lên Sara.

“Chúng sẽ phải giữ mồm giữ miệng. Nếu như một vụ bê bối nổ ra trước khi ta dàn xếp được vấn đề này, ta sẽ đối mặt với nó.”

Sara quan tâm đến vấn đề này hơn bao giờ hết. Mỗi khi cha cô cư xử chắc chắn như thế, một mối nguy hại

luôn xảy ra. “Vụ bê bối nào, thưa cha?”, cô hỏi. “Nathan và con không làm điều gì gây ra tai tiếng. Chúng con tuân theo những điều kiện được quy định trong hôn ước.”

“Đừng đề cập đến hôn ước với ta, con gái. Giờ thì lên xe trước khi ta lệnh cho người của ta rút vũ khí.”

Cơn đau dạ dày của Sara tăng lên. Cô đang phải thách thức cha mình, lần đầu tiên trong đời. Ôi, cô đã thường phải đứng trước ông, nhưng đó luôn luôn là để bảo vệ mẹ hoặc chị gái, chưa bao giờ là vì bản thân.

Cô chậm chậm quay người trước khi lại đứng bên cạnh Nathan. “Con xin lỗi vì đã khiến cha thất vọng, nhưng con không thể đi cùng cha. Chỗ của con là ở cạnh chồng mình.”

Bá tước trở nên tức giận. Để con gái thách thức mình trước mặt bao nhiêu người đúng là một sự sỉ nhục, ông ta giờ tay định tát cô. Nathan nhanh hơn. Anh bắt lấy cổ tay Bá tước và bắt đầu bóp chặt. Mạnh. Anh muốn bẻ gãy xương của ông ta.

Sara ngăn Nathan lại chỉ bằng cách chạm vào anh. Khi cô nghiêng người vào anh, anh lập tức buông tay cha cô và quàng tay ôm quanh vai cô. Anh có thể cảm thấy sự run rẩy của cô và trở nên giận dữ hơn nhiều.

“Cô ấy sẽ không đi đâu cả, ông già”, Nathan nói với giọng trầm thấp và đầy kiểm soát.

Sự khước từ rõ ràng là tín hiệu mà những gã đàn ông của ngài Bá tước cần. Những khẩu súng được rút ra và chĩa vào Nathan.

Sara buông tiếng hỗn hển. Cô không thể tin những gì đang xảy ra. Cô cố đứng chắn trước Nathan để bảo vệ anh. Anh không cho cô cử động mà siết chặt tay và bắt đầu nhìn chăm chăm vào cha cô. Anh cười. Sara không biết phản ứng đó nghĩa là thế nào.

Chắc chắn anh hiểu mức độ nghiêm trọng của tình hình. “Nathanial?”, cô nói khẽ. Cô sử dụng cái tên đó như một phương pháp để khiến anh cảnh giác. Cô ngược lên và khẽ thì thầm. “Chàng không có súng. Họ có. Làm ơn để ý đến sự khác nhau, thưa chồng.”

Nathan ngưng cười và cúi xuống nhìn cô. Anh biết những điều cô không biết... rằng lợi thế thực sự thuộc về phía anh. Ít nhất tám trong số những thủy thủ trung thành của anh đã đến trước chiếc xe. Họ đang xếp một hàng phía sau Sara, chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến.

Cũng có một sự thật là cha của Sara đang đóng kịch. Ánh mắt ông ta cho Nathan biết rằng ông ta không hề có ý định, hoặc đủ can đảm cho một cuộc đối đầu trực tiếp.

“Mọi chuyện đã vượt khỏi tầm kiểm soát”, Sara nói với cha mình. Cô rất thất vọng, giọng run rẩy.

“Ra lệnh cho người của cha cất vũ khí. Sẽ chẳng giải quyết được điều gì nếu cha khiến Nathan hay con bị thương.”

Bá tước đã không ra lệnh đủ nhanh. “Con sẽ không để cha làm hại đến chồng con”, Sara kêu lên. “Con yêu chàng.”

“Ông ta sẽ không làm hại cậu ta đâu”, Colin nói với ra. “Tôi sẽ tạo một cái lỗ trên trán ông ta nếu ông ta thử.”

Sara quay người nhìn bạn Nathan. Những chuyển biến của Colin khiến cô bàng hoàng, cô lấy lại hơi thở của mình. Tư thế của Colin trông thoải mái, tuy có một nụ cười trên mặt anh ta nhưng sự lạnh lùng trong đôi mắt đó rõ ràng cho thấy anh ta sẽ thực hiện lời đe dọa của mình mà không chút lo âu.

Bá tước lập tức ra hiệu cho người của ông ta rời khỏi vị trí. Khi vũ khí của bọn họ được gài lại thắt lưng, ông ta thử một cách tiếp cận khác để đạt được chiến thắng. “Belinda, nói cho em con về mẹ của nó. Vì Sara đã từ chối về nhà, con bé có thể sẽ được nghe sự thật lúc này.”

Belinda lùi về đứng cạnh cha. Ông ta thúc nhẹ vào cánh tay để cô ta bắt đầu. “Sara, em thật sự phải về nhà với chúng ta”, Belinda mở miệng. Cô ta liếc về phía cha mình, nhận được cái gật đầu đồng ý, sau đó tiếp tục. “Mẹ đã phát bệnh rất nặng. Đó là lý do bà không đi cùng

chúng ta.”

“Bà ấy đang khao khát được gặp lại con”, cha cô xen vào. “Dù sau tất cả những điều con đã khiến bà ấy lo lắng, ta không hiểu nổi tại sao.”

Sara lắc đầu. “Mẹ không ốm”, cô nói. “Đây chỉ là trò lừa bịp để bắt con rời khỏi Nathan, đúng không?”

“Ta sẽ không bao giờ sử dụng mẹ con theo cách như thế”, cha cô lầm bầm với sự phẫn nộ.

Ông ta lại hỏi thúc Belinda. Nathan chú ý đến hành động đó và biết rằng cảnh anh đang xem đã được tập dượt. Anh hy vọng vợ mình đủ khôn ngoan để nhận ra điều đó.

Belinda bước lên trước một bước. “Mẹ ốm ngay sau khi em rời đi, Sara. Tại sao, vì tất cả những gì mẹ biết, em có thể đã chết đuối trên biển, hoặc bị giết bởi... những tên cướp biển.”

“Nhưng Belinda, mẹ...”, Sara ngừng lại, không chắc cha mình biết cô đã bỏ lại bức thư giải thích với mẹ rằng

cô sẽ giúp Nora trở về nhà. Mẹ cô có thể đã giấu đi bức thư. “Ý em muốn nói là, em đã gửi một lá thư dài cho mẹ khi Nathan và em đến nơi. Đáng lẽ mẹ phải nhận được bức thư rồi.”

Nathan ngạc nhiên trước tin đó. “Em đã viết khi nào?”

“Khi chàng rời đi để lấy thêm tiếp tế”, Sara giải thích.

“Đúng thế, chúng ta đều đã nhận được những lá thư của con”, Bá tước xen vào.

Sara định phản đối rằng cô chỉ gửi một lá thư, nhưng không có cơ hội khi cha cô nói tiếp. “Và dĩ nhiên, ta rất vui vì thông tin mà con đã gửi cho ta. Tuy nhiên, con gái, vấn đề không thật sự được giải quyết, vì lý do đó, chúng ta vẫn phải tiếp tục tuân theo quyết định.”

Cô không biết ông đang nói về điều gì. “Thông tin gì cơ?”, cô hỏi.

Cha cô lắc đầu. “Đừng giả ngốc với ta, Sara.” ông

ta uốn thẳng vai, sau đó mở rộng cửa xe. “Mẹ con đang chờ.”

Cô nhìn lên Nathan. “Chàng sẽ đưa em đi gặp mẹ chứ? Em sẽ lo lắng cho đến khi em được nói chuyện với mẹ.”

“Đề sau”, Nathan trả lời.

Sara quay lại với cha cô. “Vui lòng nói với mẹ rằng chúng con sẽ quay lại thăm bà ngay khi Nathan hoàn thành công việc của chàng ở đây.”

Bá tước đã dự định sẽ chờ đợi cho đến khi ông ta tách được Sara khỏi Hầu tước rồi mới thực hiện kế hoạch của mình. Ông ta không thích xung đột trực diện. Kết quả sẽ khả quan hơn khi yếu tố bất ngờ thuộc về ông ta, đồng thời cũng ít nguy hiểm hơn. Nhưng khi Hầu tước yêu cầu ông ta rời đi, sự giận dữ của ông ta đã bùng nổ. “Hoàng tử nhiếp chính đã có toàn bộ thông tin về người”, ông ta hét lên. “Chỉ là vấn đề thời gian cho đến khi ngài quyết định người đã vi phạm hôn ước. Cứ chờ đấy mà xem.”

“Ông đang nói lảm nhảm về cái quái gì thế?”, Nathan yêu cầu. “Thật điên khùng nếu ông cho rằng tôi đã vi phạm bất cứ điều kiện gì. Cuộc hôn nhân này sẽ không bị hủy bỏ. Tôi và vợ mình đã ngủ cùng với nhau. Đã quá trễ rồi.”

Mặt của Bá tước loang lổ những vết đỏ. Sara chưa bao giờ trông thấy ông giận dữ đến thế.

“Cha, làm ơn bình tĩnh lại. Cha đang khiến bản thân phát bệnh.”

“Sara, em có biết cha mình đang nói về điều gì không?”, Nathan hỏi.

Cô lắc đầu. Cô và chồng cùng quay lại phía Bá tước.

“Đây là một cuộc nói chuyện riêng tư”, cha Sara nói. Ông gạt đầu với người của mình. “Chờ ở góc kia.”

Ông ta quay người về phía Nathan.

“Cho người của cậu rời đi”, ông ta ra lệnh. “Trừ khi

cậu muốn chúng nghe được những gì ta định nói.”

Nathan nhún vai. “Họ sẽ ở lại.”

“Cha, con sẽ vui lòng được giải thích”, Belinda tình nguyện. Cô ta cười trong khi chờ đợi những người hộ tống rời khỏi. Khi bọn họ đã đi khá xa, cô ta quay sang Nathan. “Sara đã viết thư cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ không bao giờ biết nếu như con bé không nói, ngài thấy đấy.”

“Chị đã biết cái gì?”, Sara hỏi.

Belinda buông một tiếng thở dài vờ vịt.

“Ôi, Sara, đừng có giả vờ ngây thơ. Giờ nó không cần thiết nữa rồi.” Cô ta nhìn lên Nathan và lại cười. “Con bé đã kể cho chúng tôi về cha của ngài. Giờ thì chúng tôi đều đã biết tất cả về Bá tước Wakersfield. Vâng, đúng là thế.”

“Không.” Sara kêu lên. “Belinda, tại sao...”

Chị cô không để Sara tiếp tục. “Dĩ nhiên, Sara chỉ

cho chúng tôi biết cái cốt lõi, nhưng một khi chúng tôi có thông tin đó, ồ, cha đã nhờ một người bạn có quyền lực tiến hành cuộc điều tra nho nhỏ và phần còn lại đã được lôi ra. Khi cha kết thúc chuyện này, mọi người ở Luân Đôn đều sẽ biết rằng cha chồng em là một kẻ phản bội.”

Bá tước buông tiếng khịt mũi ghê tởm. “Cậu nghĩ mình có thể giấu rác dưới thảm ư?”, ông ta hỏi Nathan. “Chúa ơi, cha của người gần như đã lật đổ chính quyền. Những tội lỗi đó giờ được đặt lên vai người”, ông ta thêm vào với một cái gật đầu dứt khoát. “Khi ta xong chuyện này, người sẽ bị hủy hoại.”

“Cha, thôi những lời đe dọa đó lại”, Sara kêu lên. “Cha không thể giở thủ đoạn với họ.”

Bá tước lơ đi lời cầu xin của cô. Ánh mắt ông ta hướng thẳng về phía Nathan. “Cậu có thật sự tin Hoàng tử nhiếp chính sẽ ép con gái ta dành cả đời nó trời buộc với một kẻ ngoại đạo như cậu?”

Nathan quá ngạc nhiên trước lời nói của Bá tước

đến nỗi một cơn giận dữ chưa từng có trước đây bắt đầu sục sôi trong anh. Làm thế nào tên khốn này lại biết chuyện của cha anh? Và Chúa ơi, khi nó bị công khai, Jade của anh sẽ phải đối mặt thế nào?

Như thể Bá tước đọc được suy nghĩ của Nathan, ông ta nói, “Hãy nghĩ đến em gái người. Cuộc hôn nhân của Quý cô Jade và Hầu tước Cainewood, đúng không nhỉ? Cô ta và chồng đã trở thành những đứa con cưng của dòng họ. Điều đó sẽ sớm thay đổi thôi”, ông ta thêm vào với một tiếng khịt mũi khác. “Sự xấu hổ sẽ khiến em gái người trở thành một con hủi trong xã hội thượng lưu, ta hứa đấy.”

Sara kinh hãi thay Nathan. Làm sao cha cô lại biết mọi chuyện về Bá tước Wakersfield? Khi dì Nora tâm sự bí mật đó với cô, bà nói rằng không ai có thể tìm ra. Những tài liệu về cha Nathan được khóa chặt trong hầm lưu trữ của Bộ Chiến tranh. Không ai có thể xâm phạm vào nơi được bảo vệ nghiêm ngặt đó.

Và sau đó, toàn bộ sự thật về những điều cha và chị gái cô đang cố vẽ ra đã hiện ra trong đầu cô. Họ muốn

Nathan tin rằng cô đã lừa dối anh.

Sara lập tức lắc đầu. Không, điều đó thật vớ vẩn, cô tự nhủ. Làm sao họ đoán được là cô đã biết? “Con không biết bằng cách nào mọi người biết về cha của Nathan”, cô thì thầm. “Nhưng con...”

Belinda ngắt lời cô. “Em đã cho chúng ta biết. Em không cần phải nói dối nữa. Ngay khi cha đọc được tin tức kinh hoàng đó, ông đã làm theo những gì em hướng dẫn, Sara. Vì Chúa, em nên hạnh phúc lúc này. Em sẽ sớm được tự do. Sau đó em có thể cưới một quý ngài xứng đáng với em. Đó có phải là những gì cha đã nói không, thưa cha?”

Bá tước nhanh chóng gật đầu. “Nếu như hôn ước được dẹp sang một bên, Công tước xứ Loughtonshire sẵn sàng vui lòng đến đón vợ của cậu ta.”

“Nhưng Belinda thích anh ta”, Sara thì thầm.

“Cậu ta thích con hơn”, cha cô lầm bầm.

Cơn đau trong dạ dày của Sara tăng lên gần như

gấp đôi. “Đó là lý do tại sao chị lại đang nói dối đúng không, Belinda? Chị không muốn kết hôn với Công tước nên chị và cha đã có một thỏa thuận, đúng không?”

“Ta không nói dối”, Belinda phản đối. “Em đã cho chúng ta thông tin cần thiết. Cha nói ông sẽ yêu cầu rằng tất cả đất đai mà Hầu tước thừa kế từ cha hấn sẽ bị tịch thu. Khi cha xong việc”, cô ta thêm vào với một âm mĩa mai trong giọng nói. “Hầu tước sẽ trở thành một gã ăn mày.”

Sara lắc đầu. Những giọt nước mắt lăn trên má cô. Cô quá nhục nhã khi gia đình mình đang cư xử một cách tàn bạo và độc ác. “Ôi, Belinda, làm ơn đừng làm như thế.”

Nathan không nói một câu. Khi cánh tay anh rời khỏi vai Sara, Bá tước đoán canh bạc của mình đã chiến thắng. Ông ta cảm thấy hả hê khi thắng Nathan. Ông ta từng nghe thiên hạ đồn rằng Hầu tước nhà St. Jame là một người hoài nghi và cứng đầu như thế nào và giờ ông ta biết mọi tin đồn đều là thật.

Sara cần nghe thấy chồng nói rằng anh tin cô. Cô không thể đọc được điều gì từ biểu hiện của anh.

“Nathan? Chàng tin rằng em đã viết thư cho mẹ kể về tội lỗi của cha chàng ư?”

Anh trả lời cô bằng câu hỏi của chính mình. “Em có biết về cha ta không?”

Chúa cứu rồi, cô suýt nữa đã nói dối anh. Anh trông quá buồn bã, quá thờ ơ. Tuy nhiên, giọng nói của anh vẫn run lên vì tức giận.

Anh đã chỉ trích cô.

“Vâng, em có biết về cha chàng”, cô thú nhận.

“Nora đã nói cho em.”

Nathan bước một bước tránh ra xa khiến Sara cảm thấy như thể mới bị anh tát. “Nathan? Chàng không thể tin em sẽ lừa dối chàng. Chàng không thể.”

Colin nói. “Tại sao cậu ấy lại không thể? Mọi bằng chứng chết tiệt đều đang chống lại cô. Bí mật đó được giữ an toàn trong suốt một thời gian dài. Sau đó cô biết,

và...”

“Vì thế anh thấy tôi có tội sao, Colin?”, cô ngắt lời.

Anh ta nhún vai và trả lời, “Tôi không biết cô đủ để có thể phán xét liệu có nên tin cô hay không”. Anh ta đang thành thật một cách tàn nhẫn. “Nhưng cô là một người nhà Winchester”, Colin thêm vào với cái nhìn đầy ý nghĩa hướng về ngài Bá tước.

Colin nhìn Nathan, thấu hiểu sự thống khổ mà người bạn đang phải trải qua, nhưng anh ta nghi ngờ khả năng có bất cứ ai khác có thể nhận ra được nỗi đau đó. Nathan có một vẻ thờ ơ trên khuôn mặt. Bạn anh đã trở thành bậc thầy trong việc che giấu phản ứng của mình. Trớ trêu thay, chính phụ nữ là người đầu tiên dạy cậu ta bài học bảo vệ trái tim mình. Giờ thì một phụ nữ khác dường như đang cố chứng minh là sự hoài nghi của Nathan còn hơn cả hợp lý.

Tuy nhiên, sự đau khổ của Sara cũng rõ ràng. Cô trông như bị tàn phá, bị đánh bại. Colin bắt đầu nghi ngờ về sự kết luận vội vã của mình. Sara có khả năng giả vờ

đến thế ư? “Tại sao cô không hỏi lại Nathan?”, anh gợi ý với giọng nhẹ nhàng hơn.

Cô lắc đầu. “Lẽ ra chàng phải có đủ lòng tin vào tôi để biết rằng tôi sẽ không bao giờ lừa dối chàng.”

“Đi vào trong xe”, cha cô ra lệnh lần nữa.

Cô xoay người đứng trước cha mình.

“Con đã từng là một đứa ngu ngốc trong quá nhiều chuyện, thưa cha”, cô nói. “Con thật sự đã bào chữa cho những hành vi của cha, nhưng sau cùng thì Nora đã đúng. Cha không tốt hơn những người anh em của mình. Cha khiến con ghê tởm. Cha đã để cho người em Henry thi hành mọi sự trừng phạt bất cứ lúc nào cha không vui. Tay cha vẫn còn sạch sẽ theo cách đó, đúng không? Ôi, Chúa ơi, con không bao giờ muốn gặp lại cha nữa”, cô hít một hơi thật sâu, rồi thêm vào với một tiếng thì thầm khắc nghiệt, “Con cũng không còn là con gái của cha nữa”.

Tiếp theo cô chuyển sự chú ý về phía Belinda. “Còn

chị, em hy vọng chị sẽ quỳ xuống và cầu xin sự tha thứ của Chúa vì những lời nói dối của chị ngày hôm nay. Chị có thể nói với mẹ rằng em rất tiếc vì mẹ đang cảm thấy không khỏe. Em sẽ đến thăm mẹ khi chắc chắn rằng cả hai người đều không có ở nhà.”

Sau khi nói xong, Sara quay lưng về phía gia đình và đi qua đường. Colin cố giữ tay cô lại. Cô gạt ra.

Mọi người đều nhìn theo cho đến khi cô bước vào trong văn phòng và đóng cửa lại.

Bá tước vẫn chưa sẵn sàng từ bỏ.

Cuộc tranh cãi trở nên khốc liệt và kéo dài thêm vài phút trước khi Nathan cuối cùng cũng tiến lên một bước.

Sau đó cha Sara cố bước về phía văn phòng. Ông ta hét tên con gái với giọng vang rền đến nỗi các tĩnh mạch trong cổ ông ta nổi lên. Nathan chặn ông ta lại. Hành động đó đã đủ chứng tỏ sự đe dọa. Không ai nói một từ cho đến khi chiếc xe của Winchester trở lại góc

phổ. Những gã đàn ông trên ngựa đi theo cỗ xe. Sau đó mọi người bắt đầu mở miệng cùng lúc.

Jimbo và Matthew đều lập luận bảo vệ Sara. “Cô ấy có thể đã nói”, Matthew nói, “nhưng chỉ theo cái cách mà cô ấy đã kể về Nora và tôi. Giống như vô tình”.

“Tôi sẽ nói rằng cô ấy đã không nói bất cứ điều gì cả”, Jimbo lẩm bẩm. Gã khoanh tay trước ngực và nhìn trừng trừng Colin khi nhấn mạnh tuyên bố đó. “Cậu đã không giúp đỡ, Dolphin”, gã thêm vào. “Cậu đã có thể gây ảnh hưởng lên suy nghĩ của cậu bé nếu cậu tranh luận và bảo vệ Sara.”

“Lần cuối cùng tôi tranh cãi để bảo vệ phụ nữ, Nathan đã gần như bị giết”, Colin trả lời.

“Lúc đó cậu ta còn trẻ và ngu ngốc”, Matthew nói.

“Cậu ấy vẫn vậy”, Jimbo nói. “Các vị đều không ngạc nhiên, đúng không?”, gã nói tiếp. “Với trái tim đầy hoài nghi đó của các vị, tôi tưởng tượng được là các vị mong chờ Sara của chúng ta sẽ làm các vị thất vọng.

Đúng chứ?”

Nathan không hề lắng nghe những gì bạn anh đang tranh cãi. Ánh mắt tập trung về góc phố nơi anh nhìn thấy chiếc xe ngựa lần cuối cùng. Với một cái lắc đầu, anh kéo bản thân ra khỏi suy nghĩ và bắt đầu bước đi.

“Cậu đi đâu đấy?”, Matthew gọi với theo.

“Có thể là cậu ta đang đi bằng trực giác”, Jimbo nói khi Nathan đi ngang qua đường. “Có thể cậu ta đi xin lỗi Sara, ông có thấy vẻ mặt cậu ta không, Matthew? Thật khiến tôi tan nát trước vẻ đau khổ đến thế.”

“Nathan sẽ không xin lỗi”, Colin nói. “Cậu ta không biết cách. Nhưng cậu ta có thể đã bình tĩnh đủ để lắng nghe cô ấy lúc này.”

Sara không biết Jimbo và Matthew đứng về phía mình mà tin rằng mọi người đều đang nguyên rửa cô. Cô quá thất vọng, tiếp tục rảo bước và hình dung lại biểu hiện của Nathan khi cô thú nhận rằng mình đã biết sự thật về cha anh.

Nathan tin rằng cô đã phản bội mình.

Sara chưa bao giờ cảm thấy cô đơn đến thế. Cô không biết đi về đâu, không biết dựa vào ai, không biết phải làm gì. Cô không thể suy nghĩ. Viễn cảnh tươi đẹp về cuộc sống trên thiên đường với người đàn ông cô luôn tin là yêu cô đã vụt biến mất.

Nathan chưa từng yêu cô. Đó chỉ là những điều mà họ hàng nói với cô. Anh chỉ chạy theo sau món quà của Đức vua. Sara đã cho rằng những lời nhắc nhở được lặp đi lặp lại thường xuyên chỉ là những lời nói dối để trái tim cô hướng về anh. Giờ đây cô đã vỡ lẽ ra tất cả.

Chúa ơi, cô thật ngu ngốc làm sao.

Nỗi đau đơn giản là quá nhiều, quá ê chề đến mức khó có thể tưởng tượng. Sara nhớ lại những lời đe dọa xấu xa mà cha cô đã đưa ra cho Jade - em gái của Nathan. Trái tim cô hướng về Jade, tuy chưa từng gặp người phụ nữ đó nhưng cô biết nhiệm vụ của mình là phải cố cảnh báo Jade để cô ấy có thể chuẩn bị tinh thần.

Kế hoạch đó đã cho cô một nhiệm vụ, một lý do để rời đi. Không ai để ý khi Sara bước ra ngoài. Họ đã bị cuốn vào việc la hét với nhau. Sara bước đi về góc phố, nhưng khi thoát khỏi tầm mắt của họ, cô bắt đầu chạy. Cô lập tức mất phương hướng nhưng vẫn tiếp tục chạy cho đến khi thở không ra hơi.

Chúa đã thương xót cô, khi không thể đi thêm một bước nào nữa, cô phát hiện ra chiếc xe ngựa ở giữa con phố chỉ cách nửa dặm nhà. Một hành khách đang bước ra khỏi xe. Trong khi ông ta chỉnh túi để cất tiền, Sara vội vã đi đến.

Sara không mang theo người một đồng lẻ nào. Cô cũng không biết đích đến của mình. Dù thế, cô không lo lắng về việc thiếu tiền. Cô quyết định là người đánh xe sẽ phải chịu trách nhiệm về việc tìm kiếm địa điểm.

“Nhà của Hầu tước vùng Cainewood, nếu ông vui lòng”, cô nói. Sara bước vào trong chiếc xe và ấn người vào một góc. Nỗi sợ hãi của cô lúc này là Nathan có thể sẽ cho người nào đó đuổi theo.

Người đánh xe đưa chiếc xe đến nơi mà ông ta đề cập như là một phần được yêu thích của thị trấn, nhưng ông ta vẫn phải hỏi một người qua đường trước khi tìm thấy địa chỉ được yêu cầu.

Sara dùng thời gian để bình ổn lại cái bụng đang nôn nao của mình. Cô hít một hơi thật sâu và nuốt xuống, cầu nguyện rằng mình sẽ không bị ốm.

Nathan không hay biết Sara không chờ mình trong văn phòng. Anh cố thoát khỏi sự giận dữ của bản thân trước khi nói chuyện lại với cô. Anh không muốn cô thất vọng thêm lần nào nữa. Lạy Chúa, anh không thể tưởng tượng nổi cuộc sống của cô đã thế nào khi phải sống với những người thân thấp hèn đến thế.

Jimbo bắt đầu căn nhắc Nathan một cách nghiêm túc. “Tôi không lên án cô ấy vì nói ra chuyện đó”, Nathan nói. “Tôi hiểu những sai sót của cô ấy. Tôi không ngạc nhiên. Giờ thì, nếu anh thôi chỉ trích tôi, tôi sẽ đi tìm và nói với cô ấy rằng mình đã tha thứ. Điều đó khiến anh thỏa mãn chứ?”

Jimbo gật đầu. Nathan băng ngang qua đường và bước vào trong văn phòng. Anh không tốn chút thời gian để nhận ra vợ mình không có ở đây. Anh nhìn vào trong kho phía sau chỉ để chắc chắn vợ mình thực sự không còn ở đây.

Sự hoảng sợ tràn đầy trong anh.

Nathan biết cô sẽ không bỏ đi cùng cha mình, và điều đó nghĩa là cô đã bỏ đi - theo đúng nghĩa đen.

Viễn cảnh những gì có thể xảy ra với một người phụ nữ không được hộ tống trong một góc thành phố này khiến Nathan sợ hãi. Tiếng gầm của anh vang vọng khắp các đường phố. Anh phải tìm ra cô.

Cô cần anh.

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Sara khóc trên suốt quãng đường đến nhà của Hầu tước Cainewood. Khi xe ngựa dừng lại trước một dãy nhà, cô buộc bản thân phải trấn tĩnh lại đôi chút. Giọng cô gần như vỡ ra khi yêu cầu người đánh xe chờ mình. “Tôi sẽ trở lại trong ít phút”, cô hứa. “Tôi phải đến một nơi nữa sau khi hoàn thành công việc ở đây. Và tôi sẽ trả ông gấp đôi nếu ông vui lòng kiên nhẫn chờ.”

“Tôi sẽ chờ ở đây dù lâu như thế nào.” Người đánh xe ngả mũ hứa.

Sara chạy vội lên những bậc thềm và gõ cửa. Cô muốn vào nhà trước khi những người họ hàng có thể nhìn thấy, đồng thời cũng sợ lòng can đảm sẽ bỏ rơi mình trước khi hoàn thành nhiệm vụ.

Cánh cửa được mở ra bởi một người đàn ông cao lớn với vẻ bề ngoài kiêu ngạo có những nếp nhăn hằn sâu trên khóe mắt. Trông ông ta khá giản dị, nhưng những tia sáng lấp lánh trong đôi mắt đen lấy cho thấy ông ta là một người tốt tính.

“Tôi có thể giúp gì cho cô, phu nhân?”, người quản gia hỏi với tông giọng đầy kiêu căng.

“Tôi cần gặp phu nhân Jade, thưa ngài”, Sara trả lời và liếc nhanh về đằng sau để chắc chắn mình không bị theo dõi, rồi nói tiếp. “Làm ơn cho tôi vào.”

Người quản gia chỉ đủ thời gian tránh đường cho cô. Sara chạy nhanh qua rồi thì thầm yêu cầu ông ta hãy đóng và chốt cửa lại để đề phòng những kẻ xâm nhập.

“Tôi cầu nguyện là cô chủ của ngài đang ở nhà”, cô nói. “Tôi không biết phải làm sao nếu cô ấy không có nhà.”

Khả năng đó thật quá mỏng manh, mắt cô ngập nước. “Hôm nay phu nhân Jade có nhà”, người quản gia

nói.

“Cảm ơn Chúa vì điều đó.”

Một nụ cười khiến thái độ của người đàn ông già dịu đi. “Vâng, thưa phu nhân, tôi cũng thường cảm ơn Chúa vì đã gửi cô ấy đến cho tôi. Bây giờ”, ông ta tiếp tục với một giọng phấn khởi. “Tôi sẽ thông báo cho cô chủ của tôi rằng ai đang đến gặp cô ấy đây?”

“Phu nhân Sara”, cô thốt lên rồi bỗng nhiên nắm tay ông ta. “Và làm ơn hãy nhanh lên, thưa ngài. Mỗi giây trôi qua khiến tôi càng trở nên hèn nhát hơn.”

Sự tò mò của người quản gia trở dậy. Người phụ nữ đau buồn tội nghiệp này đang cố ép những mảnh xương vỡ ra khỏi tay ông ta. “Tôi rất vui lòng khi gấp rút rời đi, thưa phu nhân Sara”, ông ta nói. “Ngay khi cô buông tay tôi ra.”

Cô không nhận ra mình đang nắm tay ông ta cho đến lúc đó, liền lập tức lùi lại. “Tôi đang rất sầu não, thưa ngài. Xin hãy tha thứ cho sự táo bạo của tôi.”

“Dĩ nhiên, phu nhân của tôi”, người quản gia trả lời. “Có cái tên nào theo sau tên đệm của cô không?”, ông hỏi.

Câu hỏi đó trở nên quá nhiều cho cô. Quá nhiều cho sự sững sốt của người đầy tớ, cô bật khóc. “Tôi đã từng là Quý cô Sara Winchester, nhưng điều đó giờ đã thay đổi, tôi trở thành phu nhân Sara St. Jame. Giờ điều đó... cũng... đang thay đổi.” Cô tiếp tục khóc. “Rồi vào một buổi sáng, tôi sẽ không biết tên của mình sẽ là gì nữa. Con điếm chẳng, tôi có thể tưởng tượng ra như thế. Mọi người sẽ tin tôi đã sống trong tội lỗi, nhưng tôi không hề làm thế, thưa ngài. Tôi đã không hề”, cô thì thào. “Nó không phải là tội lỗi.”

Cô ngừng giải thích để lau nước mắt bằng chiếc khăn tay người quản gia đưa.

“Ôi, ngài cũng có thể gọi tôi là ‘con điếm’ ngay bây giờ và để mọi thứ trôi qua. Tôi sẽ phải làm quen với nó.”

Sara nhận ra cô đang tự biến mình thành một con ngốc. Người đầy tớ chậm rãi lùi xa khỏi cô. Ông ta có

thể cho rằng mình đã để một phụ nữ loạn trí bước vào nơi tôn nghiêm của chủ nhân mình.

Hầu tước Cainewood vừa tản bộ đến tiền sảnh từ phía sau ngôi nhà, nơi đặt thư viện, thì nghe thấy Sterns hỏi tên họ đầy đủ của vị khách. Câu trả lời kỳ quái của Sara khiến Caine dừng chân.

Sara cố đi vòng qua người quản gia. Cô đưa trả lại ông ta chiếc khăn tay sũng nước và nói. “Lẽ ra tôi không nên đến đây. Giờ thì tôi đã nhận ra điều đó. Tôi sẽ gửi một lá thư cho chủ nhân của ngài. Phu nhân Jade chắc chắn là quá bận để gặp tôi.”

“Giữ cô ấy lại, Sterns”, Hầu tước nói vọng vào.

“Như ngài muốn.” Người quản gia trả lời. Tay ông ta đặt lên vai Sara. “Giờ thế nào, thưa ngài?”, ông ta hỏi.

“Quay cô ấy lại.”

Sterns không cần phải ép Sara. Cô quay lại mà không cần bất cứ yêu cầu nào. “Ngài là chồng của phu nhân Jade?”, cô hỏi khi thấy người đàn ông cao lớn và

đẹp trai đứng dựa vào lan can.

“Tôi có thể giới thiệu ông chủ của mình, Hầu tước Cainewood?”, người quản gia nói với giọng trịnh trọng.

Cô cúi chào theo phản xạ đã được luyện tập từ nhiều năm. Dù thế, người quản gia khiến cô vấp ngã, khi ông ta thêm vào. “Chủ nhân, tôi có thể giới thiệu phu nhân Sara - ‘con điểm’?”

Sara gần như ngã khụy xuống. Sterns với tay để giữ thăng bằng cho cô. “Chỉ là một lời nói đùa, phu nhân của tôi. Tôi không thể kiềm chế nổi bản thân.”

Chồng của Jade bước đến. Anh ta đang cười với cô. Điều đó giúp ích rất nhiều.

“Cô có thể gọi tôi là Caine”, anh ta nói.

“Tôi là vợ của Nathan.” Sara buột miệng.

Nụ cười của Caine rất dịu dàng, rất tốt bụng. “Tôi đã đoán ra”, anh ta nói, “ngay khi tôi thấy cô thất vọng ra sao. Tôi cũng có thể hiểu được phần nào qua lời giải

thích của cô về việc trở thành một thành viên nhà St. Jame”, rồi thêm vào khi trông Sara khá hoang mang. “Chào mừng đến với gia đình chúng tôi, Sara.”

Anh ta nắm tay cô và bóp nhẹ để biểu thị sự trù mến. “Vợ tôi đã rất háo hức được gặp cô. Sterns, tìm và đón Jade giùm tôi được chứ? Sara, mời cô theo tôi vào phòng khách. Chúng ta có thể tìm hiểu nhau một chút trong khi chờ vợ tôi tới.”

“Nhưng thưa ngài, đây không phải một cuộc thăm viếng xã giao”, Sara nói. “Khi ngài biết lý do của cuộc thăm viếng này, cả hai người sẽ muốn ném tôi ra ngoài.”

“Thật đáng xấu hổ khi cô lại có thể nghĩ chúng tôi là những người không hiếu khách đến thế”, anh ta phản đối và nháy mắt với cô, rồi bước đến bên cạnh. “Chúng ta giờ đã là gia đình, Sara. Hãy gọi tôi là Caine, không phải là ngài.”

“Tôi sẽ sớm không còn là một phần của gia đình”, cô nói khẽ.

“Nào, nào, đừng bắt đầu khóc nữa. Không gì tệ bằng điều đó. Vậy cô đến để nói về Nathan ư? Tôi tự hỏi cậu ta đã làm những gì.”

Nụ cười của Caine cho thấy anh ta đang trêu chọc Sara. Chỉ mới đề cập đến chồng đã khiến Sara bật khóc. “Chàng không làm gì cả”, cô nói giữa những tiếng nước nở. “Hơn nữa, tôi sẽ không bao giờ nói xấu chồng dù chàng có khiến tôi không vui. Điều đó thật không chung thủy.”

“Sự chung thủy rất quan trọng với cô ư?”, anh ta hỏi.

Cô gật đầu, rồi cau mày. “Cũng như sự tin tưởng của anh với người bạn đời của mình”, cô lầm bầm. “Một vài người thế này, một vài người lại thế khác.”

Caine không chắc chắn mình hiểu Sara đang nói về điều gì. “Còn cô thì sao?”, anh ta hỏi.

“Tôi sẽ không thế nữa.” Sara nói. “Tôi đã rút ra bài học cho chính mình.”

Caine vẫn không hiểu chủ đề mà họ đang hướng tới là gì. “Tôi không đến đây để nói về Nathan”, cô tuyên bố. “Cuộc hôn nhân của chúng tôi sẽ sớm kết thúc. Anh cũng sẽ hiểu điều đó ngay bây giờ.”

Điều này đã bắt Caine phải dành một nỗ lực đáng kể để giữ nụ cười trên môi. Sau cùng thì tất cả chỉ là những bất đồng về hôn nhân. “Nathan có thể gặp chút khó khăn”, anh ta nói.

“Rõ là thế, chồng yêu quý.”

Cả Caine và Sara quay nhìn về ngưỡng cửa ngay khi Jade bước vào phòng.

Sara cho rằng em gái của Nathan là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà cô từng gặp. Cô ấy có một mái tóc màu đỏ vô cùng ấn tượng. Đôi mắt xanh như mắt Nathan, làn da giống bề mặt một loại sứ không tỳ vết. Sara cảm thấy mình hoàn toàn thua kém khi so sánh với Jade.

Sara buộc bản thân phải đặt vấn đề về ngoại hình

sang một bên và bắt đầu cầu nguyện một cách nghiêm túc rằng Jade không được chia sẻ cái bản tính cáu kỉnh của anh trai. “Tôi đến đây với một tin tức đau buồn”, cô buột miệng nói.

“Chúng tôi biết cô đã kết hôn với Nathan”, Caine kéo dài giọng. “Không có gì đau buồn với cô hơn điều đó, Sara. Cô có sự cảm thông của cả hai vợ chồng tôi.”

“Chàng thật thiếu tôn trọng”, Jade đáp lại. Tuy nhiên nụ cười cho thấy cô không có chút giận dữ nào với những nhận xét của chồng. “Caine yêu quý anh trai em”, cô nói với Sara. “Anh ấy chỉ ghét phải thừa nhận điều đó.”

Jade bước đến và hôn lên má Sara. “Chị không có chút nào như em mong đợi”, cô nói. “Và điều đó khiến em thật vui mừng. Những cách cư xử lịch thiệp của em đi đâu mất rồi? Em quá vui vì cuối cùng cũng được gặp chị, Sara. Nathan đâu? Anh ấy sẽ sớm đến với chị chứ?”

Sara lắc đầu. Cô đột nhiên ngồi xuống rồi đổ sụp lên chiếc ghế gần nhất. “Tôi không bao giờ muốn gặp lại

chàng nữa”, Sara thì thầm. “Dĩ nhiên ngoại trừ để nói với chàng rằng tôi không bao giờ muốn gặp lại chàng, ồ, tôi không biết mình phải bắt đầu từ đâu nữa.”

Jade và Caine trao nhau một cái nhìn, sau đó Caine nói không thành tiếng cụm từ “Vấn đề hôn nhân” về vị khách của mình và vấn đề có thể là gì. Jade gật đầu trước khi ngồi xuống trường kỷ và vỗ nhẹ lên tấm đệm bên cạnh cô. Caine lập tức đến bên cô.

“Bất kể Nathan đã làm gì, Sara, tôi chắc chắn rằng hai người sẽ giải quyết được việc này để đạt được sự đồng thuận”, Caine nói.

“Chồng em và em cũng từng liên tục có xung đột sau khi kết hôn”, Jade thêm vào.

“Không, tình yêu của ta, chúng ta thường có xung đột từ trước khi lấy nhau, không phải là sau đó”, Caine nói.

Jade đang định tranh cãi về nhận xét nực cười đó của chồng thì Sara buột miệng, ‘Tôi không đến đây để

thảo luận về cuộc hôn nhân của chúng tôi. Không, tôi đã... tại sao tôi không giống như hai người mong chờ chứ?”.

Jade cười. “Em đã lo lắng rằng chị có thể sẽ... hời hợt. Rất nhiều phụ nữ trong xã hội có xu hướng hời hợt. Họ phải đi những quãng dài để giả vờ chán nản. Chị thì khác, phản ứng của chị lại hoàn toàn chân thành.”

“Cô hẳn đã dễ dàng đánh gục Nathan”, Caine nói trước khi có thể suy nghĩ kỹ hơn về điều đó.

“Tôi từ chối nói bất kỳ điều gì về Nathan”, Sara nói. “Tôi đến đây để cảnh báo cho các vị. Các vị hãy chuẩn bị tinh thần cho một vụ bê bối.”

Caine nhòm người lên. “Vụ bê bối nào?”

“Tôi nên bắt đầu từ đâu để các vị có thể hiểu được”, Sara nói khẽ.

Cô nắm chặt tay trên đùi. “Các vị có biết về những điều kiện được thiết lập trong bản hôn ước giữa tôi và Nathan không?”

Họ đều lắc đầu. Sara thở dài. “Vua George, Chúa phù hộ cho cái đầu bỏ đi của ông ấy, đã quyết định sẽ chấm dứt sự xung đột giữa hai gia đình St. Jame và Winchester, ông ta ép buộc một cuộc hôn nhân giữa Nathan và tôi, sau đó vừa đấm vừa xoa bằng cách đặt bên cạnh cuộc hôn nhân này một khối tài sản lớn bằng vàng, cùng một dải đất nằm giữa các vùng đất của cả hai gia đình. Mối thù truyền kiếp của hai gia đình bắt đầu từ khoảng đầu thời trung cổ”, cô thêm vào. “Nhưng điều đó giờ không còn quan trọng nữa. Dải đất đó thật sự đáng thêm muốn hơn vàng rất nhiều, vì sự màu mỡ của nó và nguồn nước trên núi chảy trực tiếp xuống ngay giữa vùng đất, là nguồn cung cấp nước cho các cánh đồng của hai nhà. Bất cứ ai sở hữu dải đất này đều có thể hủy hoại vùng đất của nhà còn lại bằng cách chặn nguồn cung cấp nước. Theo hôn ước, kho báu sẽ thuộc về Nathan ngay khi anh ấy đón tôi về làm vợ. Sau khi tôi cho chàng một người thừa kế, mảnh đất cũng sẽ thuộc về chúng tôi.”

Trông Caine đầy hoài nghi. “Cô bao nhiêu tuổi khi bản hôn ước này được ký?”

“Tôi mới bốn tuổi. Dĩ nhiên là cha tôi đã ký thay. Nathan lúc đó mười bốn.”

“Nhưng điều đó thật... lố bịch”, Caine nói. “Nó hoàn toàn không có tính hợp pháp chút nào.”

“Đức vua ra lệnh điều đó phải được hợp pháp và bị ràng buộc. Đức Giám mục đã làm chứng và ông ấy cũng đã chúc phúc cho cuộc hôn nhân.”

Sara không thể nhìn Caine và Jade. Phần dễ dàng nhất trong những lời giải thích đã qua, đến lúc cô phải đi vào trọng tâm của vấn đề. Cô chuyển cái nhìn xuống đùi. “Nếu tôi từ bỏ bản hôn ước, Nathan sẽ có mọi thứ. Và nếu anh ấy định từ bỏ, như thế tôi... hoặc là, gia đình tôi... sẽ nhận được mọi thứ. Nó là một trò chơi gian trá của Đức vua dành cho chúng tôi.”

“Cô và Nathan là những quân cờ của ông ấy ư?”, Caine nói.

“Đúng, tôi cho là vậy”, cô đồng ý. “Dù thế, tôi cho rằng động cơ của Đức vua hoàn toàn trong sáng, ông ấy

có vẻ như bị ám ảnh bởi việc tất cả mọi người đều chung sống hòa thuận. Tôi nhớ rằng ông ấy đã có được sự yêu yêu mến của chúng tôi trong trái tim.”

Caine không đồng ý với đánh giá đó, nhưng không nêu ra ý kiến của mình. “Tôi đã khiến cô lạc đề”, anh ta nói. “Xin vui lòng tiếp tục giải thích, Sara. Tôi có thể thấy điều này khiến cô khó chịu ra sao.”

Cô gật đầu. “Nathan đến đón tôi ba tháng trước. Chúng tôi ra khơi trên con tàu của anh ấy và chỉ mới quay trở lại Luân Đôn. Cha tôi đang chờ chúng tôi.”

“Điều gì đã xảy ra sau đó?”, Caine hỏi khi cô không tiếp tục.

“Cha tôi muốn tôi về nhà với ông ấy.”

“Và?”, anh ta lại gật đầu.

“Caine”, Jade xen vào. “Rõ ràng là chị ấy đã không về nhà với cha của mình. Chị ấy đang ở đây với chúng ta, vì Chúa. Sara, em có chút khó khăn để hiểu tại sao cha chị lại muốn chị về nhà với ông ấy. Như thế chị sẽ

phá vỡ hôn ước còn gì? Tại sao, Nathan sẽ có được tất cả và em không thể tưởng tượng được nhà Winchester lại cho phép điều đó xảy ra. Hơn nữa, em chắc chắn là chị và Nathan đã sống với nhau như vợ chồng. Đã quá trễ rồi, đúng không...”

“Em yêu, hãy để Sara giải thích”, Caine đề nghị.
“Sau đó chúng ta sẽ đặt câu hỏi.”

“Cha tôi đã tìm ra cách để phá vỡ hôn ước và chiếm được món quà”, Sara nói.

“Bằng cách nào?”, Jade hỏi.

“Ông ấy đã tìm ra điều gì đó thật kinh khủng về cha cô”, Sara thì thầm, mạnh bạo ngược lên một cái thật nhanh và nhìn thấy vẻ kích động trong mắt Jade. “Cô có biết về những công việc của cha mình không?”

Jade không trả lời câu hỏi. “Điều này rất khó”, Sara nói khẽ.

Caine không cười. “Chính xác thì cha cô đã tìm ra điều gì?”

“Đó là việc Bá tước Wakersfield đã phản bội lại đất nước.”

Trong một lúc lâu, cả hai vợ chồng Caine đều im lặng. Caine đặt tay quanh vai vợ với nỗ lực an ủi cô.

“Chị rất tiếc phải nói về cha em”, Sara nói khẽ. Nỗi thống khổ của cô quá rõ ràng. “Nhưng em hãy cố gắng đừng lên án ông. Em không thể biết được điều gì khiến ông lựa chọn đường đi của mình.”

Sara không biết phải nói gì khác. Mặt Jade cắt không còn một giọt máu, cô ấy trông như thể đang chuẩn bị phát ốm.

Sara cũng cảm thấy tương tự.

“Sớm muộn gì sự thật cũng lộ ra”, Caine nói.

“Và hai người đã biết?”, Sara hỏi.

Jade gật đầu. “Nathan và em đã biết về cha từ lâu rồi”, cô quay lại với chồng. “Chàng sai rồi, Caine. Bí mật đó lẽ ra không bao giờ bị lộ.” Cô quay về phía Sara.

“Làm cách nào mà cha em lại bị phát hiện?”

“Đúng thế, bằng cách nào ông ấy lại bị phát hiện?” Caine hỏi. “Tài liệu đã bị khóa kín trong hòm tôi. Tôi bảo đảm rằng không ai có thể tìm ra nó.”

“Nathan tin rằng tôi đã tìm ra và thông báo tin tức đó về cho gia đình”, Sara nói.

“Chị đã biết ư?”, Jade hỏi.

“Đó chính xác là câu hỏi mà anh trai em đã hỏi chị”, Sara nói. vẻ buồn bã trong giọng nói đã để lộ nỗi đau trong cô. “Tôi đã suýt nói dối Nathan khi chàng nhìn tôi với một vẻ rất đáng sợ.”

“Chị đã biết thật ư?”, Jade hỏi lại. “Và nếu thế, Sara, bằng cách nào chị biết được?”

Sara duỗi thẳng vai. “Đúng thế, chị đã biết về cha của em, Jade. Dù thế, chị không thể nói cho em biết bằng cách nào mình đã tìm ra được. Điều đó thật không trung thành.”

“Không trung thành?”, Jade có lẽ đã nhào khỏi chỗ ngồi của mình nếu chồng cô không giữ lại. Mặt cô ửng hồng. “Kể cho gia đình chị mới chính là cái mà em gọi là không trung thành”, cô la lên. “Làm sao chị có thể làm một điều như thế, Sara? Làm sao chị có thể?”

Sara thậm chí không cố bảo vệ bản thân. Nếu chính chồng của cô còn không tin, thì tại sao em gái của anh ấy lại phải làm thế?

Cô đứng lên và buộc bản thân phải nhìn Jade. “Chị cảm thấy việc đến và cảnh báo cho em là nhiệm vụ của mình”, cô nói, giọng vẫn đều đều, “Chị sẽ xin lỗi thay cho gia đình mình, nhưng chị quyết định sẽ từ bỏ họ, dù sao thì điều đó cũng chẳng khiến cho nỗi đau khổ của em được giảm bớt. Cảm ơn vì đã lắng nghe chị”.

Cô đi về phía tiền sảnh. “Cô định đi đâu?”, Caine gọi với theo.

Caine cố đứng dậy, nhưng lại bị vợ giật mạnh tay kéo lại.

“Tôi phải chắc chắn rằng mẹ mình vẫn ổn”, Sara giải thích. “Và sau đó tôi sẽ về nhà.” Vừa nói xong, Sara mở cửa và rời đi.

“Quá nhiều cho việc từ bỏ gia đình chị ta”, Jade lầm bầm. “Caine, để chị ta đi. Em không bao giờ muốn gặp lại chị ta nữa. Ôi, Chúa ơi, em phải tìm Nathan. Anh ấy hẳn sẽ thất vọng khủng khiếp với sự phản bội này.”

Caine trao cho vợ vẻ mặt cau có. “Ta không thể tin nổi những gì mình đang nghe”, anh ta nói. “Nếu em đang ám chỉ đến vụ bê bối sẽ nổ ra, Nathan sẽ không hề buồn. Jade, đàn ông nhà St. Jame lớn lên trong sự ghét bỏ, em nhớ chứ? Vì Chúa, hãy nghĩ xuyên suốt chuyện này. Em chưa từng để ý tới những gì người khác nghĩ. Tại sao bây giờ em lại đột nhiên thay đổi?”

“Em vẫn không quan tâm những gì người khác nghĩ, trừ chàng. Em đang nói về sự lừa dối của Sara. Chị ta đã lừa dối anh trai em và đó là lý do em tin Nathan hẳn sẽ rất thất vọng.”

“Do đó em thấy cô ấy có lỗi, đúng không?”

Câu hỏi khiến Jade khựng lại. Cô gật đầu, rồi lại lắc đầu. “Nathan đã buộc tội chị ấy”, cô nói. “Sara nói với chúng ta rằng Nathan tin chị ấy đã lừa dối anh ấy.”

“Không”, Caine nói. “Sara nói rằng Nathan đã hỏi liệu cô ấy có biết về cha của em hay không. Jade, em không thể biết được cậu ấy đang nghĩ gì cho đến khi hỏi trực tiếp cậu ấy. Anh trai em là một trong những người đa nghi nhất mà ta từng biết, nhưng chết tiệt thật, vợ yêu quý, ta mong chờ nhiều hơn ở em.”

Mắt Jade mở to. “Ôi, Caine, em đã đổ lỗi cho chị ấy đúng không? Em chỉ chắc là... Và chị ấy đã không thêm tự bào chữa cho bản thân.”

“Tại sao cô ấy lại làm như thế?”

“Chị ấy đã nói với chúng ta rằng mình đang về nhà. Một phụ nữ tuyên bố từ bỏ gia đình... Chàng cho rằng chị ấy vô tội ư?”

“Ta chỉ có thể đi đến một kết luận như vậy. Sara yêu Nathan. Tất cả những gì em cần làm là nhìn vào

một phụ nữ để biết được điều đó. Việc gì cô ấy phải bận tâm đến đây cảnh báo cho chúng ta nếu như không quan tâm đến anh trai của em, em yêu? Giờ thì vui lòng buông tay ta ra. Ta sẽ đuổi theo cô ấy.”

“Ngài đã quá muộn rồi, thưa cậu chủ.” Sterns nói vọng vào từ tiền sảnh. “Xe ngựa đã rời đi.”

“Tại sao ông không ngăn cô ấy lại?”, Caine hỏi khi chạy ra cửa.

“Tôi đã nghe lén câu chuyện”, người quản gia thừa nhận. “Tôi cũng không biết ngài lại muốn tôi ngăn cô ấy lại.” ông chuyển ánh mắt sang nữ chủ nhân. “Tôi hy vọng cô chủ không phiền khi tôi cho chị dâu của cô vài đồng lẻ. Phu nhân Sara không có một xu dính túi và cần phải trả chi phí cho đích đến tiếp theo của cô ấy.”

Tiếng nện lên cửa trước chấm dứt cuộc nói chuyện của họ. Trước khi Sterns hay Caine có thể ra mở cửa, cửa chính bị đập tung ra và Nathan sải bước vào tiền sảnh. Chỉ một vài người có thể đe dọa Sterns, và Hầu tước St. Jame là một trong số đó. Người quản gia lập

tức tránh đường cho người đàn ông to lớn này.

Nathan thừa nhận sự có mặt của hai người bọn họ bằng một cái gật đầu nhanh. “Em gái tôi đâu?”

“Thật tốt được gặp lại anh, Nathan”, Caine kéo dài giọng. “Điều gì đã mang anh đến đây hôm nay? Anh đến để thăm con đỡ đầu của mình sao? Olivia đang ngủ, nhưng tôi chắc chắn là tiếng rống của anh sẽ khiến con bé thức giấc ngay lập tức.”

“Tôi không có thời gian để xã giao”, Nathan trả lời. “Olivia vẫn khỏe chứ?”

Như để trả lời cho câu hỏi đó, tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang vọng xuống cầu thang. Sterns cau mày với vị Hầu tước trước khi bước đi. “Tôi đi xem cô bé”, ông ta nói. “Cô bé sẽ muốn được tôi vỗ về để quay trở lại giấc ngủ.”

Caine gật đầu đồng ý. Người quản gia này, giống như một thành viên trong gia đình hơn là một người đầy tớ, đã nhận nhiệm vụ chăm sóc cho Olivia bé nhỏ. Hai

người hoàn toàn hòa hợp với nhau, trong khi Caine thì không phải người có thể giữ ai đó chắc chắn trong lòng bàn tay.

Caine quay người bắt Nathan ngồi xuống vì đã làm phiền giấc ngủ của con gái mình, nhưng ngay khi thấy vẻ mặt của anh vợ, anh ta thay đổi ý định. Đó là biểu hiện mà Caine chưa từng thấy trước đây trên mặt anh trai của Jade. Trông Nathan đang sợ hãi.

“Jade trong phòng khách”, anh ta nói với Nathan.

Em gái Nathan đứng dậy ngay khi anh trai cô bước vào phòng khách, “Ôi, Nathan, ơn Chúa anh đã ở đây.”

Nathan bước đến đứng trước mặt em gái. “Ngồi xuống”, anh yêu cầu.

Cô lập tức làm theo. Nathan chấp tay sau lưng, rồi nói. “Hãy chuẩn bị tinh thần. Nhà Winchester đã biết tất cả chuyện về cha chúng ta, chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi em bị sỉ nhục theo đúng nghĩa. Hiểu chưa?”

Ngay khi cô gật đầu, anh quay người và toan rời đi.

“Chờ đã”, Jade gọi với theo. “Nathan, em phải nói với anh.”

“Ta không có thời gian”, anh trai cô trả lời vọng lại.

“Anh luôn là người ít nói”, Caine nói.

“Tại sao lại vội vã như thế?”

“Tôi phải đi tìm vợ mình”, Nathan nói với Caine bằng giọng gần như rống lên. “Cô ấy đã mất tích.”

Anh gần đã như bước ra khỏi cửa trước khi nghe thấy lời tuyên bố của Caine. “Cô vợ yêu quý của anh vừa mới ở đây.”

“Sara đã ở đây?”

“Vì Chúa, Nathan, anh có cần phải rống lên mỗi khi mở miệng hay không? Quay vào trong đi.”

Olivia bé nhỏ lại khóc rống lên ngay sau tiếng sầm đến từ một cánh cửa trên tầng. Rõ ràng là Sterns đang gửi cho họ thông điệp rằng hãy hạ thấp giọng xuống.

Nathan trở lại tiền sảnh. “Vợ tôi làm gì ở đây?”

“Cô ấy muốn nói chuyện với chúng tôi.”

“Tại sao cậu lại để cô ấy rời đi? Chết tiệt, cô ấy đã đi đâu chứ?”

Caine ra hiệu cho anh vợ mình bước vào phòng khách và đóng cửa lại trước khi trả lời. “Sara đến cảnh báo chúng tôi. Cô ấy hoàn toàn không đàn độn như anh”, anh ta thêm vào một cách khô khốc.

“Cô ấy có nói mình sẽ đi đâu không?”

Jade vội nắm tay Nathan để anh không thể biến mất khỏi cô. Cô định trả lời câu hỏi của anh, rồi ngừng lại khi Caine lắc đầu.

“Chúng tôi sẽ cho anh biết Sara đi đâu sau khi anh ngồi xuống và nói chuyện đàng hoàng với chúng tôi”, Caine tuyên bố. “Lần này, Nathan, anh sẽ phải lịch thiệp. Hiểu chưa?”

“Tôi không có thời gian cho điều đó. Tôi phải đi tìm

Sara. Tôi có cần phải bẻ gãy tay cậu để có được thông tin hay không?”

“Sara vẫn an toàn”, Caine nói. Trừ khi đàn sói thật sự ăn thịt con của chúng, anh ta thừa nhận với chính mình. Tay anh ta quàng lên vai Jade và dẫn cô trở lại trường kỷ.

Caine thấy Nathan không đi theo họ. “Ngồi xuống đi”, anh ta ra lệnh với giọng quả quyết hơn. “Tôi có vài điều muốn hỏi anh, Nathan, và tôi sẽ không nói cho anh biết Sara đang ở đâu cho đến khi có vài câu trả lời.”

Nathan biết sẽ thật vô ích khi phản đối lại Caine. Đắm cho em rẻ một cú đâm máu cũng sẽ không mang lại điều gì tốt hơn cho anh. Caine sẽ đánh trả. Thời gian quý báu sẽ bị lãng phí, và khi cuộc chiến kết thúc, Caine vẫn sẽ giữ nguyên sự cứng đầu của mình.

Đó là một trong vài lý do Nathan ngưỡng mộ chồng của cô em gái.

“Tại cái quái gì mà cậu lại không thể giống với Colin

hơn chứ?”, Nathan hỏi. Anh ngồi xuống và nhìn Caine chăm chăm. “Jade, em đã cưới sai người rồi. Colin là tên dễ chịu hơn nhiều.”

Em gái anh mỉm cười. “Em đã không phải lòng Colin, Nathan.”

Sau đó cô ngược lên nhìn chồng. “Em không tin là mình đã bao giờ trông thấy Nathan thất vọng thế này. Chàng thì sao?”

“Được rồi”, Nathan lầm bầm. “Hỏi những câu hỏi của cậu đi.”

“Nói cho tôi biết nhà Winchester đã tìm ra sự thật về cha anh thế nào.”

Nathan nhún vai. “Sự thật được phanh phui như thế nào không quan trọng.”

“Thế quái nào lại không cơ chứ”, Caine xen vào.

“Anh tin Sara đã kể cho gia đình cô ấy ư?”

“Có thể”, Nathan nói.

“Tại sao?”, Jade hỏi.

“Tại sao cô ấy lại kể, hay tại sao anh lại tin là cô ấy nói?”, Nathan hỏi.

“Tại sao anh lại tin là chị ấy nói?”, Jade xác nhận.
“Và ngừng đấu khẩu với em đi, Nathan. Em có thể thấy anh không thoải mái với chủ đề này thế nào. Em sẽ không bỏ qua, vì thế anh có thể trả lời một cách thẳng thắn.”

“Sara là phụ nữ”, Nathan nói.

Nathan lập tức nhận ra sự ngu ngốc trong lời tuyên bố này gần như cùng lúc với em gái.

“Em cũng là phụ nữ”, Jade nói. “Chúng ta phải làm gì với vấn đề đang thảo luận đây?”

“Đúng thế, dĩ nhiên em là phụ nữ”, Nathan trả lời.
“Nhưng em khác, Jade. Em không cư xử như phụ nữ.”

Jade không biết mình đang bị xúc phạm hay đang được khen ngợi. Cô nhìn Caine để đánh giá phản ứng.

Biểu hiện của Caine cho thấy anh ta đang rất giận dữ, “Nathan, anh chưa học được bất cứ điều gì về phụ nữ trong suốt thời gian ở với Sara sao?”.

“Caine, tôi không lên án em gái mình”, Nathan phản đối. “Tôi chỉ có đôi chút tức giận, nhưng chỉ bởi vì Sara không thú thực với tôi rằng cô ấy đã nói cho bọn họ. Lẽ ra cô ấy không nên nói dối tôi. Tuy nhiên”, anh thêm vào, “Cô ấy có thể...”.

“Để tôi đoán xem”, Caine ngắt lời. “Cô ấy có thể đã không ngăn được bản thân.”

“Quan điểm về phụ nữ của anh thật kinh khủng”, Jade nói. “Em không biết rằng anh lại có thể ngày càng lạc hướng đến thế.” Cô nhận ra mình đã cao giọng và buộc bản thân phải bình tĩnh lại khi hỏi. “Có phải vì chị ấy là một người nhà Winchester nên anh đã đặt quá ít sự tin tưởng vào chị ấy như thế?”

Caine khịt mũi. “Điều này không phải có chút giống ‘lươn ngắn lại chề trạch dài’ sao? Nếu Nathan không có chút tin tưởng nào với vợ của anh ta chỉ vì xuất thân của cô ấy, cô ấy chắc chắn cũng chẳng nên tin anh ta.”

Nathan đang ngày càng khó chịu với mỗi câu hỏi. Gia đình anh đang buộc anh phải xem xét lại đức tin anh lưu giữ trong nhiều năm nay.

“Dĩ nhiên Sara đã tin tưởng tôi”, anh lầm bầm. “Như tôi đã nói trước đây, tôi không lên án cô ấy.”

“Nếu anh còn nói rằng chị ấy đã không kiểm chế được bản thân thêm lần nào nữa, em tin chắc là mình sẽ bóp cổ anh đấy, Nathan”, Jade tuyên bố.

Nathan lắc đầu. “Những câu hỏi này hoàn toàn vô nghĩa.”

Nathan bắt đầu đứng dậy, nhưng câu nói kế tiếp của Caine đã ngăn anh lại. “Điều gì xảy ra nếu cô ấy vô tội? Nathan, anh không nhận ra điều đó ý nghĩa như thế nào ư?”

Chính âm điệu của giọng nói đã bắt được sự chú ý của Nathan. “Ý cậu là gì?”, anh hỏi.

“Tôi đang nói rằng nếu như anh đã sai về Sara, vậy thì ai đó đã có tài liệu về cha anh. Và điều đó cũng có nghĩa là ai đó đã đột nhập vào Bộ Chiến tranh, xâm phạm các khu vực lưu trữ phía trong và đột nhập vào khu bí mật. Chúng ta có thể đang đối mặt với một kẻ phản bội khác. Những bí mật được bảo vệ cẩn thận nhất nước Anh được giữ an toàn ở đó. Nathan, tài liệu về anh cũng ở đó và của cả Colin và tôi. Chúng ta đều đang gặp nguy hiểm.”

“Cậu đang kết luận một cách vội vã”, Nathan nói.

“Không, anh trai, chính anh mới kết luận vội vàng”, Jade nói khẽ. “Caine, chàng phải tìm ra sự thật càng sớm càng tốt.”

“Chắc chắn là ta sẽ tìm ra”, Caine nói. Anh ta lại nhìn Nathan. “Sara nói với chúng tôi rằng cô ấy sẽ về nhà. Dù sao, đây cũng là một sự mâu thuẫn. Cô ấy nói mình muốn gặp mẹ và sau đó đi về nhà.”

“Chị ấy cũng nói với chúng em rằng chị ấy đã từ bỏ gia đình. Em có linh cảm rằng chị ấy đã bao gồm cả anh vào câu nói đó, Nathan”, Jade nói.

Anh trai cô đang sải bước ra tiền sảnh. “Nếu tôi buộc phải xé nát cả căn nhà của gia đình Winchester từ hầm tới trần, thề trước Chúa, tôi sẽ làm thế”, anh gầm lên.

“Tôi sẽ đi cùng anh”, Caine tuyên bố. “Có thể sẽ có nhiều hơn một tên nhà Winchester đang chào đón anh.”

“Tôi không cần cậu giúp”, Nathan trả lời.

“Tôi không quan tâm liệu anh có cần hay không”, Caine phản đối. “Anh sẽ có sự giúp đỡ của tôi.”

“Chết tiệt thật, tôi không cần ai đó can dự vào trận chiến của mình.”

Caine không nản chí. “Tôi sẽ để anh đánh trận chiến lớn hơn một mình, người anh em, nhưng tôi sẽ đi cùng anh tới nhà Winchester.”

Sterns bắt đầu bước xuống cầu thang khi Nathan gầm lên. “Cậu đang nói đến cái quái gì thế, Caine?”

Tiếng trẻ sơ sinh kêu gào vang vọng khắp tiền sảnh. Không cần phải dừng lại, Sterns quay gót và bắt đầu hướng lên cầu thang.

“Cái gì là trận chiến lớn hơn?”, Nathan yêu cầu được biết trong lúc mở cửa và bắt đầu đi ra.

Caine nổi gót ngay sau anh. “Trận chiến mang Sara trở về”, anh ta trả lời.

Một cơn rừng mình chiếm lấy Nathan. Anh gạt cảm giác đó sang một bên ngay lập tức. “Khỉ thật, Caine, hạ thấp giọng của cậu xuống. Cậu đang khiến con gái nuôi của tôi khó chịu.”

Caine đột nhiên muốn bóp cổ ông anh vợ của mình. “Nathan, tôi hy vọng rằng Sara sẽ bắt anh phải chịu đựng đủ. Nếu có công bằng trên thế giới này, cô ấy sẽ khiến anh phải quỳ gối trước khi tha thứ cho anh.”

Nathan không cần phải phá hỏng xà nhà nơi cư ngụ

của gia đình Winchester, nhưng anh đột nhập thông qua vài cánh cửa đã bị khóa. Trong khi Caine cảnh giới ngoài tiền sảnh, Nathan tìm kiếm kỹ lưỡng tất cả các phòng. May mắn đứng về phía anh. Cả Bá tước và cô con gái Belinda đều không có nhà, chắc chắn là để đi tìm Sara, Nathan đoán, và ít nhất anh đã không phải đối mặt với sự phá bĩnh của họ. Dĩ nhiên điều đó cũng chẳng thể ngăn anh lại, nhưng sẽ khiến anh mất đôi chút thời gian.

Mẹ của Sara cũng không cản đường. Người phụ nữ có mái tóc màu xám và bề ngoài mỏng manh đang đứng cạnh lò sưởi trong phòng khách và chỉ đơn giản chờ đợi cho đến khi Hầu tước kết thúc nhiệm vụ của mình.

Phu nhân Victoria Winchester cũng có thể tiết kiệm cho Nathan một khoảng thời gian đáng kể khi đơn giản nói cho anh biết Sara đã có một cuộc thăm viếng ngắn ngủi và rời đi rồi, nhưng vị Hầu tước nhà St. Jame đã trấn áp người phụ nữ nhút nhát này, khiến bà không thể tìm thấy can đảm cũng như dũng khí để cất lên tiếng nói.

Caine và Nathan định rời đi khi mẹ Sara gọi với theo

họ. “Sara đã ở đây, nhưng con bé đã bỏ đi khoảng hai mươi phút trước.”

Nathan đã quên mất người phụ nữ trong phòng khách. Anh tiến về phía bà rồi dừng lại ở chính giữa phòng khi bà co rúm người né tránh. “Cô ấy có nói với bà là đi đâu không?”, anh hỏi, giọng mềm mỏng. Nathan bước thêm một bước nữa về phía trước, rồi lại dừng lại. “Phu nhân, tôi sẽ không làm hại bà. Tôi chỉ lo lắng về Sara và muốn tìm thấy cô ấy càng sớm càng tốt.”

Giọng nhẹ nhàng của anh giúp bà lấy lại sự điềm tĩnh. “Tại sao ngài lại muốn tìm con bé? Con bé nói với ta rằng ngài không quan tâm đến nó, thưa ngài.”

“Cô ấy nói với tôi những điều đó nhiều tuần nay rồi”, anh phản bác.

Mẹ của Sara chậm rãi lắc đầu. Sự u buồn trong đôi mắt bà quá rõ ràng. Bề ngoài của bà giống như cô em gái Nora, nhưng Nora có niềm đam mê trong cuộc sống, trong khi mẹ của Sara lại giống như một phụ nữ đã bị đánh bại và đầy sợ hãi.

“Vì sao ngài muốn tìm Sara?”

“Vì sao ư? Vì cô ấy là vợ tôi”, Nathan trả lời.

“Có thật là ngài chỉ muốn Sara quay lại để có thể chiếm lấy phần thưởng của Đức vua? Sara đã quyết định tìm một con đường để ngài có cả kho báu và đất đai. Nhưng con bé không muốn bất cứ thứ gì từ ngài.” Nước mắt dâng đầy trên mi của người phụ nữ già. “Ngài đã phá hủy sự ngây thơ của con bé. Con bé đã đặt niềm tin vào ngài trong nhiều năm nay. Cả hai chúng ta đều đã đối xử quá bất công với Sara.”

“Sara luôn nói những lời tốt đẹp về bà, thừa phu nhân”, Nathan nói. “Con gái bà chưa bao giờ tin rằng bà đối xử bất công với cô ấy.”

“Tôi thường gọi con bé là người hòa giải tí hon”, bà nói. “Khi con bé lớn hơn một chút, nó thường gánh những trận chiến cho tôi. Điều đó dễ dàng hơn nhiều, ngài thấy đấy.”

“Tôi không hiểu”, Nathan nói. “Những cuộc chiến

gì cơ?”

“Chỉ là những tranh cãi gia đình”, bà trả lời.

“Winson chồng tôi thường kéo em trai Henry vào những bất đồng cá nhân của chúng tôi. Sara thường đứng về phía tôi để cân bằng lực lượng.”

Nathan lắc đầu. Anh thấy rằng mẹ của Sara vẫn còn chút tinh thần sót lại khi bà bỗng nhiên uốn thẳng vai và cau mày nhìn anh. “Sara xứng đáng tìm được sự bình yên và hạnh phúc của riêng nó. Con bé sẽ không đi theo con đường mà ta đã đi. Nó cũng sẽ không quay trở lại nơi đây. Con bé đã rất thất vọng về tất cả chúng ta.”

“Phu nhân, tôi phải đi tìm cô ấy.”

Nỗi thống khổ của Nathan đã chạm đến bà. “Vậy có nghĩa là ngài đang lo lắng cho con bé? Ngài có quan tâm, dù chỉ là một chút?”

Nathan gật đầu. “Dĩ nhiên tôi lo lắng. Sara cần tôi.”

Phu nhân Victoria thật sự mỉm cười.

“Có lẽ ngài cũng cần con bé”, bà nói. “Con bé nói với tôi nó đang về nhà”, bà thêm vào. “Tôi chắc chắn rằng ý của con bé là nó đang quay lại với cậu. Con bé nói có vài việc cần phải giải quyết trước khi rời khỏi Luân Đôn.”

“Cô ấy sẽ không rời khỏi Luân Đôn.” Nathan tuyên bố với một giọng khắc nghiệt.

Caine bước đến. “Có thể nào Sara đã về nhà anh?”, anh ta hỏi ông anh vợ.

Nathan cau mày nhìn Caine. “Tôi không có nhà, cậu quên à? Nó đã bị cháy thành tro bởi vài cộng sự của cha tôi.”

Caine gật đầu. “Quý thật, Nathan, vậy cô ấy có thể đi đâu được chứ? Nhà anh ở đâu?”

Nathan quay về phía mẹ Sara. “Cảm ơn bà đã giúp đỡ tôi. Tôi sẽ gửi lời nhắn cho bà ngay khi tìm thấy Sara.”

Người phụ nữ lại ngập trong nước mắt. Bà gọi cho

Nathan nhớ đến Sara. Anh mỉm cười với bà. Anh biết vợ mình đã thừa kế tính hay khóc trước những khiêu khích dù là nhỏ nhất từ đâu.

Bà đặt tay lên cánh tay Nathan và sánh bước bên cạnh anh tới cửa trước. “Từ khi Sara của tôi còn là một cô bé con, nó đã yêu ngài. Ôi, dĩ nhiên nó sẽ chỉ thú nhận điều đó với tôi. Những người còn lại trong gia đình có thể đã nhạo báng nó. Nó từng luôn bị xem là một đứa mơ mộng. Trong lòng nó, ngài chính là hiệp sĩ với bộ giáp chói sáng.”

“Anh ta đang bị hoen ố dần từng phút một”, Caine nói.

Nathan lờ đi sự xúc phạm đó. “Cảm ơn bà lần nữa, Phu nhân Winchester.” Caine ngạc nhiên trước sự dịu dàng trong giọng nói của Nathan. Khi Nathan cúi chào trang trọng người phụ nữ lớn tuổi, Caine cũng làm tương tự.

Hai người họ ra khỏi cửa và bước được nửa bước khi mẹ của Sara thì thầm từ phía sau, “Tên của ông ta là

Grant. Luther Grant”.

Cả Nathan và Caine cùng quay lại. “Bà vừa nói gì?”, Nathan hỏi.

“Người đã tìm ra sự thật về cha của ngài”, mẹ của Sara giải thích. “Tên ông ta là Luther Grant. Ông ta là nhân viên bảo vệ, chồng tôi đã trả cho ông ta số tiền hậu hĩ để tìm kiếm tài liệu. Đó là tất cả những gì tôi đã tình cờ nghe lén được”, bà thêm vào. “Liệu điều đó có giúp gì cho các vị?”

Nathan không nói được lời nào. Caine gật đầu. “Cảm ơn bà. Điều này đã giúp chúng tôi tiết kiệm được vô khối thời gian, tôi bảo đảm với bà điều đó.”

“Tại sao bà lại cho chúng tôi biết?”, Nathan hỏi.

“Vì điều này thật sự sai trái. Lần này Winson đã đi quá xa. Chồng tôi đã bị lòng tham làm mờ mắt, ông ấy đã không hề cân nhắc đến hậu quả mà kế hoạch của ông ấy sẽ mang lại cho người khác. Tôi không thể lại để Sara trở thành vật tế thần của ông ta. Làm ơn đừng để bất cứ

ai biết tôi đã nói với các vị. Nó sẽ gây khó khăn cho tôi.”

Mẹ Sara đóng cửa lại trước khi cả hai người đàn ông có thể cho bà một lời hứa.

“Bà ta rất sợ chồng”, Caine nói khẽ. “Thật khó chịu khi phải thấy một sự đau buồn đến thế trong mắt bà ấy. Lẽ ra không người phụ nữ nào phải sống một cuộc sống trong sợ hãi như thế.”

Nathan gật đầu. Dù thế, tâm trí anh không dành cho mẹ của Sara, khi quay về phía Caine anh không thể giấu nổi nỗi lo sợ của mình. “Tôi phải tìm cô ấy ở đâu bây giờ, Caine? Cô ấy có thể đã đi đâu cơ chứ? Chúa ơi, nếu có điều gì đó xảy đến với cô ấy, tôi không biết mình sẽ phải làm gì nữa. Tôi đã quen với việc có cô ấy ở cạnh.”

Caine nhận ra Nathan đã gần như thú nhận sự thật, tự hỏi liệu ông anh vợ cứng đầu có nhận ra rằng anh ta đã yêu Sara hay không.

“Chúng ta sẽ tìm ra cô ấy, Nathan”, Caine hứa. “Tôi cho rằng chúng ta nên quay trở về cầu cảng trước. Colin

có thể sẽ có vài tin tức cho chúng ta. Một trong số những người của anh có thể đã thấy cô ấy.”

Nathan bắt lấy tia hy vọng. Anh không nói một lời cho đến khi cả hai về đến nơi. Nỗi sợ đang xé rách từng sợi thần kinh của anh. Dường như anh chẳng thể nào tỉnh táo để suy nghĩ.

Khi họ đến bến tàu, hoàng hôn đã buông xuống. Đường phố chạng vạng trong ráng chiều màu cam. Những ánh nến mang đến ánh sáng cho văn phòng công ty tàu biển Emerald. Ngay khi Nathan và Caine bước vào bên trong, Colin nhảy vọt ra nhanh đến mức tụt khiến bên chân của mình nhói đau.

“Đã ai tìm ra Sara chưa?”, Caine hỏi em trai.

Colin gật đầu. “Cô ấy đã đi tìm chúng ta”, cậu ta nói. Trán lấm tấm mồ hôi và cậu đang hít một hơi thật sâu với nỗ lực giảm bớt cơn đau. Cả Caine và Nathan đều không nhắc đến tình cảnh khó khăn thấy rõ của Colin, vì hai người biết rằng sự cảm thông của họ sẽ chỉ khiến người đàn ông kiêu hãnh này nổi giận.

Nathan chờ đến khi Colin bót nhãn mặt mới hỏi, “Ý cậu là gì, cô ấy đã tìm ra chúng ta ư?”.

“Sara đã trở lại đây.”

“Vậy giờ cô ấy đã đến nơi quái quỷ nào?”, Caine hỏi.

“Cô ấy yêu cầu được đưa về nhà. Jimbo và Matthew hộ tống cô ấy. Sara đã trở lại boong tàu Seahawk.”

Tiếng thở dài nhẹ nhõm của Caine tràn ngập căn phòng. “Vậy cô ấy coi Seahawk là nhà ư?”

Cơn co thắt trong lồng ngực Nathan được nói lỏng. Anh quá nhẹ nhõm khi biết Sara vẫn an toàn, nhưng vẫn đổ mồ hôi lạnh theo đúng nghĩa. Nathan giật lấy chiếc khăn tay bằng vải lanh mà Colin đã lôi từ túi áo vest ra và lau trán. “Đó là căn nhà duy nhất mà chúng tôi chia sẻ”, Nathan lẩm bẩm với giọng thấp và cộc cằn.

“Tôi đoán điều này nghĩa là Sara đã không còn nuôi hận thù nữa”, Caine phát biểu. Anh dựa vào thành bàn và

cười toe toét với em trai. “Có điều, tiếc thật. Tôi đã thật sự mong chờ để chứng kiến cảnh Nathan thực hành.”

“Thực hành cái gì?”, Colin hỏi.

“Quỳ xuống trên hai đầu gối của anh ta.”

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Nathan không chịu được câu chuyện tán gẫu nhàn rỗi này. Anh phải đi gặp Sara. Anh cần phải tự mình nhìn thấy cô vẫn ổn. Đó là cách duy nhất mà anh có thể khiến cho trái tim đang đập điên cuồng của mình bình tĩnh lại. Anh phải biết rằng cô đã được an toàn.

Không một lời tạm biệt, anh bỏ lại Colin và Caine rồi chèo thuyền ra tàu Seahawk. Anh rất ngạc nhiên khi thấy hầu hết các thủy thủ đều đã lên tàu. Những thủy thủ của anh có thói quen uống đến say mềm ngay đêm đầu tiên cập cảng để có thể đánh nhau với bất cứ thứ gì chuyển động.

Một phần trong đoàn thủy thủ đứng canh trên ba boong tàu, trong khi vài người khác giữ vị trí tại phòng sinh hoạt tập thể. Vài người căng võng giữa các móc

trên trần và ngủ cùng những con dao đặt trên ngực để có thể sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Những chiếc võng chỉ được sử dụng trong điều kiện thời tiết xấu, hoặc khi trời quá lạnh để có thể ngủ trên sàn. Thực tế thì thời tiết hôm nay vô cùng ẩm áp, và Nathan biết những người này ở đây chỉ với mục đích bảo vệ. Họ đang canh chừng cho nữ chủ nhân của mình.

Ngay khi nhìn thấy Nathan, họ lặn xuống từ những chiếc võng đang đung đưa, rồi xếp thành hàng.

Cửa ca bin không cài chốt. Khi Nathan bước vào trong, anh nhìn thấy Sara ngay lập tức. Cô đang nằm say ngủ ở giữa giường, hai tay ôm chặt gối của anh vào ngực. Cô để hai ngọn nến cháy trong quả cầu thủy tinh trên bàn, những tia sáng mềm mại phát ra từ ánh nến đang chơi đùa các góc cạnh trên khuôn mặt cô như những chiếc bóng nhảy nhót.

Nathan thầm nghĩ anh sẽ phải có một cuộc nói chuyện với cô về mối nguy đến từ lửa. Người phụ nữ

này hoàn toàn quên mất rằng mình phải tắt nến.

Nathan lặng lẽ đóng cửa lại, rồi đứng dựa người vào đó. Anh quá khao khát được nhìn cô, nên đứng đó một lúc lâu chỉ để ngắm cô ngủ cho đến khi sự hoảng loạn cuối cùng cũng tiêu tan và không còn khiến cho anh cảm thấy đau đớn quá nhiều.

Sara liên tục phát ra tiếng nấc nho nhỏ, Nathan nhận ra rằng hẳn là cô đã khóc cho đến tận lúc thiếp đi.

Âm thanh đó khiến anh cảm thấy tội lỗi đến tận cùng.

Nathan không thể tưởng tượng nổi cuộc sống không có cô bên cạnh. Chúa giúp anh, anh đã quan tâm đến cô.

Sự thừa nhận này không hề đau đớn như anh từng tưởng tượng và cũng chẳng khiến anh cảm thấy như thể tâm hồn mình đã bị đánh cắp. Thật đáng ngạc nhiên là bản thân sự thú nhận này không khiến anh bị sét đánh.

Sau cùng thì Caine đã đúng. Anh là một thằng

ngốc. Làm sao anh lại có thể mù quáng đến thế, vô tâm đến thế? Sara sẽ không bao giờ thử thách anh, cô là vợ anh, không phải kẻ thù của anh. Ý nghĩ ở bên cô trong quãng đời còn lại mà không được quất tháo cô thêm lần nào nữa chỉ đơn giản là quá tàn nhẫn để có thể nghĩ đến.

Tình yêu của cô đã cho anh một sức mạnh mới. Anh biết rằng khi ở bên nhau, họ có thể đối mặt với bất cứ thử thách nào, có thể là từ trại lính nhà St. Jame hay hang ổ của nhà Winchester. Miễn là có Sara bên cạnh, Nathan không nghĩ rằng mình có thể bị đánh bại.

Nathan lại nghĩ đến những cách có thể khiến vợ mình hài lòng. Anh sẽ không bao giờ cao giọng với cô nữa. Anh cũng sẽ bắt đầu gọi cô bằng những từ ngữ âu yếm lộ bạch mà mình từng nghe những gã khác dành cho vợ. Sara có lẽ sẽ thích điều đó.

Cuối cùng, anh cũng dứt được ánh mắt khỏi cô và nhìn quanh phòng. Sự lộn xộn ở khắp mọi nơi. Váy của Sara treo trên móc giữa những chiếc áo của anh.

Cô biến ca bin thành nhà của mình. Vật dụng của cô ở khắp nơi. Lược và bàn chải bằng ngà voi, cùng vô số kẹp tóc nhiều màu sắc rải rác trên bàn. Cô đã giặt giũ một số đồ lót đầy nữ tính và treo chúng lên cho khô bằng một sợi dây thừng cô nối từ vách ngăn ngang qua phòng.

Nathan phải tránh đám quần áo ẩm ướt khi đến móc lấy áo của mình. Anh chẳng thể nghĩ đến điều gì khác ngoài việc phải tìm vài lời lẽ đúng đắn khi nói với cô rằng anh rất xin lỗi. Chúa ơi, điều đó thật khó khăn. Trước đây anh chưa từng xin lỗi ai, nhưng anh quyết định rằng mình sẽ không thực hiện lời xin lỗi này một cách cầu thả.

Anh cúi người tháo giày và đập vào sợi dây treo tạm bợ. Một chiếc sơ mi bằng lụa của Sara rơi xuống. Nathan với tay bắt lấy trước khi nó rơi xuống sàn nhà, chỉ sau đó anh mới nhận ra vợ mình đã dùng cái gì để làm dây treo.

“Em dùng roi da của ta để làm dây treo quần áo ư?”

Sự thật thì anh không cố ý hét lên. Nó chỉ phát ra trong một giây phút mất cảnh giác. Dù vậy tiếng hét phần nộ đó cũng không đánh thức cô. Sara lằm bằm trong giấc ngủ, rồi úp người xuống giường.

Nathan chỉ mất một phút để lấy lại bình tĩnh. Sau đó anh thật sự có thể thấy được sự hài hước trong hoàn cảnh này. Anh không thể phá lên cười, nhưng cũng không còn nhăn nhó. Anh quyết định vào ngày mai, ngay sau khi nói chuyện với cô về nguy cơ hỏa hoạn, anh sẽ đề cập đến những thứ đồ đặc biệt treo trên chiếc roi da và yêu cầu cô không sử dụng chiếc roi vào một công việc hạ thấp giá trị của nó như vậy.

Anh cởi nốt đồng quần áo còn lại trên người và nằm duỗi ra bên cạnh Sara. Cô đã quá kiệt sức do phải chịu đựng cơn đau đầu mà cả anh và những người thân nhà Winchester của cô gây ra. Cô cần nghỉ ngơi. Sara thậm chí không cử động khi anh giờ tay ôm cô.

Nathan không dám kéo cô lại gần, vì biết rằng chỉ cần cô ôm anh, anh sẽ không thể ngăn bản thân làm tình với cô.

Ý định của anh thật đáng kính trọng.

Tuy nhiên, sự thất vọng của anh sớm trở nên đau đớn một cách khủng khiếp.

Nathan cảm thấy ăn năn về nỗi thống khổ đã gây ra cho Sara. Điều duy nhất khiến Nathan trằn trọc cả đêm dài tăm tối chính là lời hứa của anh, rằng khi trời sáng và Sara thức dậy, anh sẽ cho cô biết mình quan tâm đến cô nhiều như thế nào.

Nathan không thể ngủ cho đến khi mặt trời bắt đầu ló dạng. Anh bắt đầu tỉnh dậy vài giờ sau đó và lăn người để ôm vợ vào lòng.

Sara không ở đó. Quần áo của cô cũng biến mất. Nathan mặc vội quần áo và chạy lên boong tàu tìm cô.

Nathan thấy Matthew đầu tiên. “Sara đâu?”, anh hỏi. “Chúa ơi, cô ấy không ở trong bếp đấy chứ?”

Người thủy thủ chỉ về hướng cầu cảng. “Sáng sớm nay Colin đã chèo thuyền ra đây cùng với một số giấy tờ cho cậu ký. Sara và Jimbo đã quay trở lại văn phòng

cùng với cậu ta.”

“Vì lý do quái quỷ gì mà ông không đánh thức tôi dậy?”

“Sara không cho phép chúng tôi làm phiền cậu”, Matthew giải thích. “Cô ấy nói cậu đang ngủ say như chết.”

“Cô ấy... đang quan tâm sao”, Nathan lẩm bẩm.
“Tôi đánh giá cao điều đó.”

Matthew lắc đầu. “Cô ấy đang lảng tránh cậu, nếu cậu muốn biết quan điểm của tôi”, ông nói. “Và sau cái cách mà mỗi chúng ta chĩa mũi dùi vào cô ấy ngày hôm qua, cô ấy đã quay trở lại cầu cảng, ồ, chúng tôi đều cảm thấy có chút tội lỗi, vì thế chúng tôi đã để cô ấy làm theo ý mình ngày hôm nay.”

“Ông đang nói đến điều gì?”

“Ngay khi Jimbo thấy Sara trèo ra khỏi xe ngựa, cậu ta đã bắt đầu thuyết giảng cho cô ấy về những mối nguy hiểm trong thành phố đối với một phụ nữ ngây thơ

đi dạo một mình.”

“Và?”

“Sau đó đến lượt Colin”, Matthew tiếp tục. “Tiếp theo là Chester đã cho cô ấy biết điều gì xảy ra cho... hoặc cũng có thể đó là Ivan? Tôi không nhớ nổi nữa. Thề trước Chúa, Nathan, tất cả mọi người đều xếp hàng chờ đến lượt mình để có thể la rầy cô ấy. Đó là cảnh tượng mà tôi cho rằng mình sẽ không bao giờ được thấy.”

Nathan hình dung ra cảnh đó và không thể không mỉm cười. “Bọn họ đã chân thành với cô ấy”, anh nói. Anh bắt đầu quay người rời đi. Nathan định đuổi theo vợ mình và mang cô về nhưng đột ngột dừng và quay người lại. “Matthew? Sáng nay Sara cảm thấy thế nào?”

Người thủy thủ nhìn Nathan chăm chăm. “Cô ấy không khóc, nếu đó là những gì cậu đang băn khoăn. Đây giờ, nếu cậu hỏi tôi cô ấy cư xử ra sao, tôi sẽ phải nói rằng cô ấy cư xử một cách đáng thương đến chết tiệt.”

Nathan trở lại và đứng cạnh Matthew. “Điều quái quỷ đó nghĩa là sao?”

“Bị khuất phục”, Matthew lầm bầm. “Cậu đã làm tan nát trái tim cô ấy, cậu bé.”

Trong đầu Nathan bỗng nhiên hình dung đến mẹ của Sara. Bà ta chắc chắn là một phụ nữ bị khuất phục, và Nathan biết chính chồng của bà ta, Winson, phải chịu trách nhiệm về việc việc phá hủy tinh thần của bà. Chúa giúp anh, có phải anh cũng tồi tệ như thế không?

Suy nghĩ này khiến anh hoảng sợ. Matthew thấy biểu hiện của Nathan và khá ngạc nhiên khi thấy sự nhạy cảm đó. “Tôi sẽ phải làm cái quỷ gì bây giờ?”

“Cậu đã làm tan nát trái tim cô ấy”, Matthew phản bác. “Thì cậu phải sửa.”

Nathan lắc đầu. “Tôi nghi ngờ việc cô ấy sẽ tin vào bất cứ điều gì tôi nói. Chúa ơi, tôi không thể đổ lỗi cho Sara.”

Matthew lắc đầu. “Cậu vẫn còn quá ít niềm tin vào

Sara của chúng ta ư?”

Câu hỏi gây nên một ánh nhìn giận dữ. “Ông nói gì?”, Nathan hỏi.

“Cô ấy đã yêu cậu trong nhiều năm, Nathan. Tôi không tin rằng cô ấy có thể đột ngột dừng điều đó lại, bất kể những điều hèn mọn mà cậu đã gây ra cho cô ấy. Cậu chỉ phải chỉ ra cho cô ấy thấy rằng cậu tin tưởng cô ấy. Nếu cậu giẫm chân lên một bông hoa, cậu sẽ giết chết nó. Trái tim Sara của chúng ta cũng giống như bông hoa đó, cậu bé. Cậu đã làm đau cô ấy và đó là sự thật. Tốt nhất hãy tìm cách để cho cô ấy thấy cậu đang quan tâm. Nếu không, cậu sẽ mất cô ấy vĩnh viễn. Sara đã hỏi tôi rằng liệu cô ấy có thể theo tôi quay trở về đảo của Nora hay không.”

“Cô ấy sẽ không rời khỏi tôi.”

“Cậu không cần phải hét lên như thế, cậu bé. Tôi nghe rõ cậu nói gì.” Matthew phải nhún vai để giấu đi nụ cười. “Cô ấy có nhắc đến việc cậu sẽ phiền lòng nếu cô ấy rời đi.”

“Vậy cô ấy đã nhận ra rằng tôi đã bắt đầu...”, Nathan bỗng nhiên cảm thấy anh giống như một nam sinh vụng về, “... quan tâm”.

Matthew khịt mũi. “Không, cô ấy không nhận ra điều đó”, ông nói. “Cô ấy đã nghĩ cậu chỉ muốn đất đai và kho báu. Cô ấy tự gọi chính mình là hành lý đi kèm cùng với những món quà của Đức vua.”

Phần mở đầu của câu chuyện là tất cả những gì Nathan thấy hứng thú, nhưng anh không tốn nhiều thời gian nhận ra rằng với anh, Sara còn quan trọng hơn tất cả.

Và anh đang đánh mất cô. Anh đã khiến trái tim cô tan nát, nhưng thề có Chúa, anh không biết phải sửa chữa điều đó như thế nào.

Nathan cần lời khuyên từ một chuyên gia.

Sau khi yêu cầu Matthew tiếp quản Seahawk khoảng một ngày, Nathan mặc quần áo và đi một mình vào thành phố Luân Đôn. Anh biết Sara sẽ được an toàn

với Jimbo và Colin hộ tống bên cạnh, vì thế anh đi thẳng đến nhà em gái. Anh không muốn gặp Sara cho đến khi biết chính xác mình sẽ phải nói gì với cô.

Jade ra mở cửa. “Làm sao anh có thể tìm thấy chị ấy nhanh thế?”, cô hỏi anh trai khi anh bước nhanh qua cô.

“Anh phải nói chuyện với Caine”, Nathan tuyên bố. Anh nhìn vào phòng khách và thấy nó trống không, liền quay về phía em gái. “Câu ta đâu rồi? Chết tiệt, không phải là ra ngoài rồi chứ?”

“Không, anh ấy đang ở trong thư phòng”, Jade trả lời. “Nathan, em chưa từng thấy anh trong tình trạng này bao giờ”, cô thêm vào. “Anh đang lo lắng về Sara ư? Chị ấy vẫn ổn. Em mới bố trí cho chị ấy một phòng ngủ rồi.”

Nathan đã đi được nửa đường đến hành lang trước khi Jade kết thúc lời giải thích. Anh quay người lại ngay sau đó. “Sara đang ở đây ư? Làm thế nào...”

“Colin đã mang chị ấy tới cho bọn em”, cô giải thích. “Nathan, anh làm ơ nhỏ giọng lại. Olivia vừa mới yên lặng được có một chút cho giấc ngủ buổi chiều của con bé, và em tin là nếu anh đánh thức con bé lúc này, Sterns sẽ xuất hiện ngay sau anh với một cái rìu đấy.”

Lời tuyên bố nhanh chóng dập tắt nụ cười của Nathan. “Xin lỗi”, anh nói khẽ.

Anh bắt đầu bước tiếp về hướng thư phòng của Caine. Jade nói với theo, “Em đã xin lỗi Sara vì kết luận vội vàng đầy sai lầm và đáng xấu hổ của mình rồi. Anh đã xin lỗi chị ấy chưa, Nathan?”.

“Vội vàng kết luận sai ư?”, anh hỏi.

Cô chạy theo anh. “Không”, cô ngắt lời. “Em muốn biết liệu anh đã xin lỗi chị ấy vì đã cho rằng chị ấy lừa dối mình chưa, anh trai. Em biết Sara không thể làm việc đó. Chị ấy yêu anh, Nathan. Chị ấy cũng đã quyết định sẽ rời khỏi anh.”

“Anh sẽ không để cô ấy đi đâu cả”, Nathan gầm

lên.

Caine nghe thấy âm thanh vang rền của ông anh vợ. Anh đang ngồi sau bàn làm việc và vờ như đang chăm chút đọc tờ nhật báo.

Nathan không gõ cửa mà xông thẳng vào trong, sau đó đóng cửa lại bằng một cú sập mạnh bằng gót chân. Tiếng khóc chói tai của cô bé con vang lên ngay sau tiếng ồn đó.

“Tôi phải nói chuyện với cậu.”

Caine dành thời gian gấp giấy lại, cố tình để cho Nathan một lúc bình tĩnh lại rồi ra hiệu Nathan ngồi xuống. “Anh có muốn dùng một chút brandy không?”, anh ta hỏi. “Anh trông như thể sẽ uống hết vài cốc đấy.”

Nathan từ chối lời đề nghị và cũng không ngồi xuống. Caine ngả lưng vào ghế, quan sát ông anh vợ đi đi lại lại cho đến khi sự kiên nhẫn biến mất.

“Anh vừa nói muốn nói chuyện với tôi?”, anh ta giục.

“Đúng thế.”

Năm phút nữa lại trôi qua trước khi Caine cố thử lại.

“Nói đi, Nathan.”

“Nó... rất khó.”

“Tôi đã thấy”, Caine trả lời.

Nathan gật đầu, sau đó tiếp tục đi lại.

“Chết tiệt, anh có ngồi xuống không thì bảo? Tôi cảm thấy chóng mặt vì phải nhìn anh rồi.”

Nathan đột ngột dừng lại. Anh ngồi trước bàn Caine. Tư thế cứng nhắc.

Caine nghĩ Nathan cứ như đang sẵn sàng ra trận.

“Tôi cần cậu giúp đỡ.”

Caine sẽ không ngạc nhiên đến thế nếu như lúc này Nathan nôn ra hết bữa tối của anh ta. Mặt ông anh vợ xám ngoét và trông như thể đang phải chịu đựng một

con đau cấp tính.

“Được rồi, Nathan”, Caine nói. “Tôi sẽ giúp anh bằng bất cứ cách nào có thể. Nói cho tôi biết anh cần gì.”

Trông Nathan đầy nghi ngờ. “Cậu thậm chí là không cần biết tôi muốn gì, nhưng lại ngay lập tức hứa giúp tôi. Tại sao?”

Caine buông một tiếng thở dài thườn thượt. “Anh chưa bao giờ phải cầu xin ai bất cứ điều gì, đúng không Nathan?”

“Đúng vậy.”

“Và điều đó khó khăn đến chết tiệt, đúng không?”

Nathan nhún vai. “Tôi đã được dạy dỗ rằng không được dựa dẫm vào người khác, nhưng tôi dường như không thể nào tỉnh táo được vào lúc này.”

“Anh cũng được dạy rằng không bao giờ được phép tin tưởng bất cứ ai?”

“Ý cậu là gì?”

“Sara nói anh đã mong chờ việc cô ấy lừa dối anh. Cô ấy nói đúng không?”

Nathan lại nhún vai.

“Nhìn này”, Caine nói. “Từ lúc tôi kết hôn với em gái anh, anh đã trở thành anh em của tôi. Dĩ nhiên tôi sẽ giúp anh. Đó được gọi là gia đình.”

Nathan bước về phía cửa sổ và nhìn ra ngoài. Tay anh chắp lại sau lưng. “Tôi tin Sara có thể đã mất đi một phần tin tưởng vào tôi.”

Caine nghĩ đó hẳn sẽ được bình chọn là một câu thú nhận hay nhất của năm. “Vậy hãy giúp cô ấy tìm lại nó”, anh ta gợi ý.

“Bằng cách nào?”

“Anh có yêu cô ấy không, Nathan?”

“Tôi quan tâm đến cô ấy”, Nathan trả lời. “Tôi đã

dần nhận thức được rằng cô ấy không phải là kẻ thù của mình. Cô ấy là cộng sự của tôi”, anh thêm vào với giọng hứng khởi. “Trong trái tim cô ấy, tôi chiếm một vị trí lớn, cũng như là con tim tôi cũng quan tâm đến cô ấy hơn tất cả.”

Caine đảo mắt lên trần nhà. “Colin mới là cộng sự của anh, Nathan. Sara là vợ anh.”

Vì Nathan không tiếp tục bình luận thêm, Caine tiếp tục khích tướng anh.

“Anh có muốn dùng cả phần đời còn lại ở bên Sara không? Hay cô ấy chỉ là một nỗi phiền toái mà anh phải chịu đựng để nhận được món quà của Đức vua?”

“Tôi không thể tưởng tượng nổi cuộc sống mà không có cô ấy”, Nathan nói với giọng thâm thía và sôt sắng.

“Sara có một chút gì đó hơn là một cộng sự, đúng chứ?”

“Dĩ nhiên rồi”, Nathan lầm bầm. “Cô ấy là vợ tôi, vì

Chúa. Colin mới là cộng sự của tôi.”

Hai người đàn ông rơi vào im lặng một lúc.

“Tôi không biết sự... quan tâm này có thể trở nên đáng tức giận đến thế. Tôi đã phá hủy mọi thứ, Caine. Tôi đã hủy hoại lòng tin của Sara.”

“Cô ấy có yêu anh không?”

“Dĩ nhiên là có”, Nathan lập tức trả lời. “Hoặc ít nhất là cô ấy đã từng yêu tôi. Cô ấy đã nói với tôi điều đó hầu như mọi ngày.” Anh buông tiếng thở dài, rồi nói. “Matthew đã đúng. Lúc nào Sara cũng cho tôi tình yêu của mình mà không cần nhận lại. Giống như một bông hoa, và tôi đã giẫm nát nó.”

Caine cố nín cười. “Giống một bông hoa ư, Nathan? Chúa ơi, anh đã bị hạ gục rồi. Anh cũng đã trở thành một... nhà hùng biện.”

Nathan không thèm đề ý đến Caine. “Sara cho rằng bản thân cô ấy chỉ là món đồ đi kèm mà tôi phải chịu đựng để có được đất đai và tiền bạc. Điều đó, ban đầu

đúng, nhưng giờ thì mọi thứ đã thay đổi.”

“Nathan, chỉ cần đơn giản là nói cho cô ấy biết cảm giác của mình.”

“Sara rất yếu đuối”, Nathan nói. “Cô ấy xứng đáng với những người tốt hơn tôi, nhưng tôi sẽ bị nguyên rủa nếu để cho ai đó chạm vào cô ấy. Tôi sẽ phải sửa chữa điều này. Tôi đã giẫm nát cô ấy...”

Caine ngắt lời anh. “Tôi biết, tôi biết. Anh đã giẫm lên bông hoa của cô ấy.”

“Trái tim cô ấy, khi thật”, Nathan lầm bầm. “Nói cho đúng đi, vì Chúa.”

Vì Nathan không nhìn mình nên Caine cảm thấy khá an toàn để cười. “Vậy anh tính làm gì tiếp theo?”, anh ta hỏi.

Năm phút nữa lại trôi qua trong im lặng. Sau đó Nathan ưỡn thẳng vai, quay lại nhìn Caine. “Tôi sẽ phải khôi phục lại lòng tin của cô ấy.”

Caine cảm thấy sẽ chẳng hay ho chút nào nếu thông báo cho Nathan biết rằng mình đã nhắc đến điều đó không quá mười phút trước.

“Có vẻ đó là một sáng kiến”, thay vào đó Caine nói. “Giờ cho tôi biết kế hoạch của anh để đạt được...”

“Tôi sẽ cho cô ấy thấy”, Nathan ngắt lời. “Khỉ thật, tại sao tôi lại không nói ra điều này trước kia cơ chứ?”

“Vì không biết anh đang nghĩ gì nên tôi không thể trả lời anh được.”

“Điều đó rất đơn giản, một gã khờ cũng có thể nghĩ ra. Tôi sẽ cần sự giúp đỡ của cậu để làm điều này.”

“Tôi đã nói là sẽ giúp anh.”

“Giờ thì tôi cần vài lời khuyên, Caine. Cậu là chuyên gia về phụ nữ”, Nathan nói thêm với một giọng rất đương nhiên.

Tuyên bố này quả là điều mới lạ với Caine và định hỏi Nathan bằng cách nào anh ta lại đi đến kết luận đó,

ông anh vợ đã lập tức trả lời. “Jade sẽ không bao giờ dàn xếp những chuyện như thế này. Nếu xảy ra điều gì đó, em gái tôi sẽ cân nhắc.”

Caine bắt đầu cười toe toét, rồi thay thế bằng một cái cau mày khi Nathan tình cờ thêm vào, “Tôi vẫn không thể nghĩ ra. Cậu phải có thứ gì để em gái tôi... hài lòng”.

Caine không có cơ hội trả lời câu hỏi gai góc đó. “Tôi cần sự giúp đỡ của cậu về Luther Grant”, Nathan tuyên bố.

“Vi Chúa, Nathan, anh có thể thôi nhảy qua nhảy lại giữa các vấn đề không? Anh vừa hỏi xin lời khuyên về những vấn đề liên quan tới phụ nữ, giờ lại đang...”

“Grant sẽ phải nói chuyện với chúng ta”, Nathan khẳng định.

Caine ngả lưng vào ghế. “Dù sao tôi cũng đang theo dõi tên khốn đó, Nathan. Hắn ta sẽ nhận được những gì đáng phải nhận.”

“Hắn có thể đang trên đường chạy trốn”, Nathan nói.

“Đừng mua rắc rối vào người”, Caine nói. “Chúng ta sẽ tìm ra hắn sớm thôi.”

“Hắn phải thừa nhận sự can dự của mình vào chuyện này trước khi vũ hội nhà Farnmount diễn ra. Nếu Grant đã lên đường, chúng ta chỉ có hai ngày để tìm ra hắn.”

“Chúng ta sẽ có được lời thú nhận xác thực trước đó”, Caine hứa. “Nhưng tại sao vũ hội nhà Farnmount lại là hạn chót của anh, Nathan?”

“Mọi người đều đến Luân Đôn để tham gia vào vũ hội đó, đó là lý do.”

“Anh chưa bao giờ tham gia.”

“Năm nay tôi sẽ.”

Caine gật đầu. “Anh biết đấy, Nathan. Tôi luôn luôn thích thú vụ này. Đó là vũ hội duy nhất những người

thân thiện trong dòng họ St. Jame của anh tham gia.”

“Đó là vũ hội duy nhất họ từng được mời tham dự”, Nathan kéo dài giọng. Anh dựa người vào thành cửa sổ và cười với em rể.

Caine vẫn không hiểu Nathan đang dự tính điều gì. Anh ta biết thúc giục sẽ không mang lại điều gì tốt. Nathan sẽ nói khi nào sẵn sàng. “Mọi người đều sợ đến vũ hội vì lo lắng rằng sẽ trở thành nạn nhân tiếp theo của ông chú Dunnford nhà anh”, Caine nói và mỉm cười khi thêm vào, “Nhưng họ cũng sợ phải bỏ lỡ một trò lố nào đó. Dunnford thật sự mang đến một vài sự giải trí mới mẻ. Ông ấy gọi tôi nhớ đến vua Attila - Rợ Hung mặc lễ phục. Giờ tôi đang nghĩ đến điều đó, anh cũng thế, Nathan.”

Nathan gần như không nghe thấy những gì Caine đang nói lan man. Tâm trí anh đang tập trung vào kế hoạch của mình. Một hoặc hai phút nữa trôi qua trước khi anh nói tiếp, “Hoàng tử nhiếp chính cũng luôn tham dự lễ hội”.

Một tia sáng loé lên trong mắt Caine. Anh ta nhòm người về phía trước. “Đúng thế”, anh ta đồng ý. “Và cả những người nhà Winchester nữa, giờ thì tôi đang nghĩ về điều đó.”

“Tôi chỉ quan tâm đến một người nhà Winchester mà thôi.” Nathan nói.

“Winson.”

“Anh có nghĩ rằng đó là lúc ông ta chuẩn bị để bung ra vụ bê bối về cha anh không? Quý thật, đúng thế, chính là nó”, Caine tiếp tục. “Còn cơ hội nào tốt hơn nữa chứ?”

“Bạn có thể bố trí một cuộc gặp với ngài Richards không? Tôi muốn ông ta hiểu toàn bộ sự thật sớm nhất có thể.”

“Lãnh đạo của chúng ta đã biết về Grant. Tôi đã nói cho ông ấy điều đó vừa trong sáng nay. Anh nên viếng thăm tên khốn đó ngay bây giờ.”

“Trừ khi hắn đã trốn đi”, Nathan lầm bầm.

“Hắn không có bất cứ lý do gì để nghi ngờ chúng ta biết về hắn. Ngừng việc lo lắng về Grant lại và cho tôi biết anh dự tính sẽ làm gì.”

Nathan gật đầu. Sau đó anh bắt đầu giải thích về những gì mình muốn làm. Khi anh kết thúc, Caine đang cười. “Nếu may mắn đứng về phía anh, chúng ta có thể sắp đặt ngay một cuộc gặp vào đầu giờ chiều ngày mai, Nathan.”

“Đúng thế”, Nathan gật đầu, vươn người đứng thẳng dậy khỏi thành cửa sổ.

“Giờ thì, về Sara. Ai đó phải trông coi cô ấy cẩn thận cho đến khi việc này được giải quyết xong. Tôi không muốn một gã nhà Winchester nào có được cô ấy trong khi tôi đang giải quyết công việc. Nếu có chuyện gì đó xảy đến với cô ấy, Caine, tôi không biết điều gì...”, anh không nói tiếp.

“Jimbo đang trong bếp và lau chùi khô ráo những chiếc kệ. Rõ ràng anh ta đang có ý bảo vệ Sara. Anh ta sẽ không để cô ấy rời khỏi đây. Jade và tôi cũng sẽ để

mất đến cô ấy. Anh không nghĩ rằng mình sẽ quay lại đây trước đêm nay chứ?”

“Tôi sẽ cố”, Nathan nói. “Bây giờ tôi sẽ phải nói chuyện với Colin. Sẽ chỉ công bằng nếu cộng sự của tôi đồng ý với kế hoạch đó trước khi tôi thực hiện.”

“Nghe có vẻ ngớ ngẩn, nhưng tại sao anh lại cần Colin đồng ý về Grant?”

“Tôi không nói về Grant”, Nathan giải thích. “Tôi đang nói đến Sara. Chúa ơi, Caine, chú ý vào.”

Caine buông tiếng thờ dài. “Tôi đang cố.”

“Tôi có một yêu cầu nữa cần hỏi cậu đây.”

“Điều gì?”

“Cậu luôn gọi Jade bằng những từ âu yếm nực cười.”

“Jade thích nghe những lời âu yếm nực cười đó”, Caine lầm bầm.

“Chính xác ý của tôi là thế”, Nathan nói với một cái gật đầu. “Sara cũng sẽ thích chúng.”

Trông Caine đầy nghi hoặc. “Anh muốn tôi gọi Sara bằng những lời tương tự như cách tôi gọi vợ mình sao?”

“Dĩ nhiên là không”, Nathan ngắt lời. “Tôi muốn cậu viết chúng vào một tờ giấy cho tôi.”

“Tại sao?”

“Như thế tôi sẽ biết chính xác chúng là cái quỷ gì”, Nathan gầm lên. “Chết tiệt, cậu đang khiến việc này trở nên khó khăn. Chỉ cần viết chúng ra thôi, được chứ? Bỏ tờ giấy trên bàn cho tôi.”

Caine không dám cười. Dù thế, anh ta đã cười. Hình dung đến việc Nathan cầm tờ giấy trong khi cố thử tán tỉnh Sara thật thú vị. “Được, tôi sẽ bỏ nó trên bàn cho anh”, Caine nói khi Nathan đang nhìn mình trừng trừng.

Nathan bắt đầu rời đi. “Anh thậm chí không ghé qua xem Sara thế nào trước khi rời đi sao?”, Caine hỏi Nathan lắc đầu. “Mọi thứ phải được sẵn sàng đã.”

Sự lo lắng trong giọng Nathan không giấu vào Caine. “Những từ ngữ âu yếm không thật sự cần thiết, Nathan, nếu anh nói cho cô ấy những lời từ tận trái tim.”

Nathan chẳng có chút phản ứng với gợi ý đó. Caine cuối cùng cũng hiểu. “Anh sợ phải đối mặt với cô ấy ư?”

“Thế quái nào lại thế được”, Nathan gầm lên. “Tôi chỉ muốn điều này phải diễn ra đúng đắn.”

Jade vừa đi ngang cửa thư viện khi nghe thấy tiếng cười lớn của chồng. Cô ngừng lại lắng nghe, nhưng đoạn nói chuyện ngắn ngủi không khiến cô nắm bắt được toàn bộ câu chuyện.

Nathan vừa mới tuyên bố rằng anh ấy sẽ bắt chấp mọi khó khăn để giành sự quan tâm cho bông hoa của mình. Chỉ là anh ấy cần thời gian để tìm ra cách.

Giờ thì những điều đó có nghĩa là gì nhỉ, Jade tự hỏi.

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Sara dành cả buổi chiều trong phòng ngủ dành cho khách. Cô ngồi trên chiếc ghế gần cửa sổ và cố đọc một trong số những cuốn sách bìa da mà Jade đã mang đến. Dù thế, cô không thể tập trung vào câu chuyện và thôi nhìn chăm chăm xuống vườn hoa nhỏ phía sau ngôi nhà. Tất cả những gì Sara có thể nghĩ là về Nathan cũng như việc cô đã yêu anh giống như một con chuột đồng ngu ngốc đến thế nào.

Tại sao anh lại không thể yêu cô?

Sara tự hỏi chính mình câu hỏi đau đớn đó mười phút hoặc hơn, nhưng không thể tìm ra được câu trả lời hợp lý cho nó. Tương lai khiến cô sợ hãi. Sara gần như đã quyết định sẽ phá vỡ hôn ước để gia đình mình không thể có được món quà của Đức vua; nhưng một khi vụ

bê bối về cha của Nathan vỡ lở, không phải là chính Hoàng tử nhiếp chính cũng sẽ bị đặt trong tình thế buộc phải rút lại món quà hoàng gia khỏi tay Nathan hay sao?

Sara không thể cho phép điều đó xảy ra. Cha cô đã sử dụng thủ đoạn và sự dối trá để giành được lợi thế trước Nathan. Sara quyết định mình sẽ phải tìm ra cách để cân bằng lại lợi thế. Cô không muốn sống với một người đàn ông không yêu mình, nên quyết định sẽ thương lượng với Nathan. Để có được chữ ký xác nhận từ bỏ tất cả quyền lợi đối với món quà từ cô, Nathan sẽ phải để Matthew đưa cô đi cùng khi ông trở lại hòn đảo nơi dì Nora đang ở. Chúa ơi, có quá nhiều thứ cần cân nhắc. Sự bất công trong những việc cha cô từng làm khiến Sara xấu hổ. Cô quyết định rằng hy vọng duy nhất của mình là phải có được sự ủng hộ từ phía Hoàng tử nhiếp chính. Ý nghĩ phải biện hộ trước hoàng tử về trường hợp của cô khiến Sara lạnh thấu xương tủy.

George - sẽ trở thành vị vua tương lai của nước Anh một khi cha ông ta qua đời, hoặc chính thức bị tuyên bố là đã phát điên theo như những lời thì thầm bàn tán - là một người đẹp trai và có học vấn. Thật tiếc rằng những

thứ đó lại là những điểm tốt duy nhất của ông ta. Sara không hề thích ông ta chút nào. Ông ta là một kẻ thích chung diện, hư hỏng, đắm chìm trong lạc thú nên hiếm khi đặt lợi ích của đất nước lên trên thú vui của bản thân. Thói xấu tệ hại nhất của ông ta, theo cách nghĩ của Sara, là tính lặt lọng trong mọi vấn đề. Sara biết cô không phải là người duy nhất không thích hoàng tử. Ông ta hoàn toàn không được quần chúng yêu mến, cô đã nghe được rằng mới chỉ vài tháng trước, cửa sổ xe ngựa của ông ta đã bị ném vỡ bởi những người dân quá khích. Lúc đó, George đang đi trên đường, cô nghe nói là trên đường tới Nghị viện.

Tuy nhiên, do không còn ai khác để nhờ vả nên cô viết một lá thư tới hoàng tử cầu xin một buổi yết kiến vào chiều ngày hôm sau. Cô dán phong thư lại và đang định đi vào hành lang để nhờ Sterns gửi một thông điệp tới lâu đài Calton đúng lúc Caine chặn cô lại.

Anh ta đến đón cô đi dùng bữa tối. Sara rất lịch sự khi từ chối lời mời của anh ta, khẳng khái rằng mình chưa thật sự đói. Caine cũng cực kỳ lịch sự khi khẳng khái rằng cô phải ăn chút gì đó. Người đàn ông này sẽ

không chấp nhận một lời từ chối. Anh ta nói với Sara điều đó trong khi đi dọc theo hành lang để thuyết phục cô.

Jimbo đang chờ ở tiền sảnh. Sara đưa cho gã chiếc phong bì với yêu cầu chuyển bức thư cho cô. Caine với qua đầu Sara chộp lấy bức thư từ tay người thủy thủ trước khi gã ta có thể đồng ý.

“Tôi sẽ cho một trong số những người hầu làm chuyện này”, Caine giải thích. “Jimbo, hộ tổng phu nhân Sara vào phòng ăn. Tôi sẽ quay lại ngay.”

Ngay khi Jimbo và Sara rẽ sang khúc quanh, Caine mở phong bì, đọc thư và đặt nó vào trong túi. Anh ta chờ thêm một hoặc hai phút, sau đó chậm rãi bước vào phòng.

Jimbo ngồi cạnh Sara trên chiếc bàn dài. Jade ngồi đối diện với cô. Caine vào chỗ của mình tại đầu bàn và ấn chuông cho gọi những người hầu mang đồ ăn tới.

“Dù tôi rất thô lỗ khi đề cập tới vấn đề này, nhưng

tôi thấy rằng bức thư được đề gửi cho Hoàng tử nhiếp chính của chúng ta”, Caine bắt đầu.

“Tôi không biết bất cứ ai đang sống trong lâu đài Carlton”, Jimbo xen vào.

Caine cau mày nhìn người thủy thủ. “Đúng thế, nhưng tôi đã không nhận ra rằng Sara có bất cứ mối liên hệ cá nhân nào với hoàng tử.”

“Ồ, tôi không có quan hệ cá nhân nào với hoàng tử cả”, cô nói nhanh. “Tôi thậm chí còn không thích...”, cô ngừng giữa câu giải thích, khuôn mặt dần ửng đỏ và ánh mắt hạ xuống bàn. “Tôi xin lỗi. Tôi có xu hướng thốt ra tất cả những gì có trong đầu”, cô thú nhận. “Theo như trong thư đề cập, tôi đã yêu cầu một buổi yết kiến. Tôi hy vọng hoàng tử sẽ gặp mình vào chiều mai.”

“Tại sao?”, Jade hỏi. “Sara, hoàng tử chắc chắn là ở chung chiến hào với cha chị.”

“Chị hy vọng em sai, Jade.”

“Tôi e lời đánh giá của vợ mình là hoàn toàn chính

xác, Sara”, Caine nói. “Khi hoàng tử công bố việc ông ta muốn ly dị với vợ, phu nhân Caroline, cha của cô là một trong số những tay chân đắc lực hỗ trợ cho ông ta.”

“Nhưng hoàng tử sẽ không dẹp bỏ những toan tính cá nhân và hướng tới lợi ích của hoàng gia sao?”

Sự ngây thơ của cô vừa mới mẻ vừa hoang mang. Caine không muốn cho cô thất vọng. “Không. Những toan tính cá nhân luôn luôn được ông ta đặt lên hàng đầu. Người đàn ông đó thay đổi quan điểm cũng thường xuyên như việc thay đổi những bộ trưởng của ông ta, Sara. Đừng tin vào bất cứ thứ gì ông ta hứa với cô. Tôi xin lỗi vì lời nói có vẻ thiếu tôn trọng như thế, nhưng lời tôi nói là hoàn toàn trung thực. Tôi không muốn cô đẩy lên một tia hy vọng chỉ để cho chúng bị dập tắt. Hãy để Nathan thực hiện cuộc chiến này, Sara. Đứng về phía cậu ấy và để cậu ấy giải quyết vấn đề liên quan đến cha của cô.”

Sara lắc đầu. “Ngài có biết tôi đã từ chối học bơi không?”, cô thốt lên. “Tôi cho rằng lẽ ra mình không nên học bơi, ngài thấy đấy, vì nhiệm vụ của Nathan

chính là phải bảo đảm rằng tôi sẽ không bị chết đuối. Tôi sẵn lòng chăm sóc cho bất cứ ai ngoại trừ bản thân. Giờ thì ngài gợi ý là tôi hãy để Nathan chiến đấu trong cuộc chiến của tôi ư. Sai rồi, Caine. Tôi đã sai. Tôi không bao giờ muốn bầu vùi vào ai. Tôi đáng lẽ phải đủ mạnh mẽ để đứng trên chính đôi chân của mình. Tôi muốn trở nên mạnh mẽ, khi thật.”

Mặt cô chuyển sang màu hồng nhạt sau khi chấm dứt bài phát biểu đầy nhiệt huyết của mình. “Xin thứ lỗi cho ngôn ngữ thô tục của tôi”, cô khẽ nói.

Một sự im lặng khó xử bao trùm sau câu nói đó. Jimbo phá vỡ sự im lặng khi thêm thắt vài câu chuyện về những chuyến phiêu lưu trên biển của gã.

Khay tráng miệng chỉ được dọn khỏi bàn khi Jade hỏi, “Chị đã gặp cô con gái xinh đẹp của chúng em chưa?”. Cô thốt ra câu hỏi với nỗ lực giữ Sara ở lại bàn lâu hơn. Dĩ nhiên, cô muốn mang câu chuyện xoay quanh Nathan. Jade quyết tâm can thiệp vào chuyện này. Thật đau buồn khi thấy Sara quá phiền muộn và cô đơn.

Sara đã thật sự mỉm cười khi nhắc đến đứa bé. “Chị đã nghe về con gái của em”, cô thú nhận. “Nhưng chị vẫn chưa gặp cô bé. Sterns đã hứa với chị rằng tối nay sẽ để cho chị giữ Olivia.”

“Con bé là một đứa trẻ rất thú vị”, Jade nói. “Bây giờ lúc nào con bé cũng cười. Nó cũng rất thông minh. Caine và em đã thấy điều đó ngay lập tức.”

Jade tiếp tục kể về những thành tích đáng kể của cô con gái mới ba tháng tuổi. Sara thấy rằng sau mỗi một niềm tự hào của Jade, Caine đều lập tức gật đầu đồng ý.

“Olivia thật may mắn khi được cha mẹ yêu thương đến thế.”

“Nathan sẽ là một người cha tuyệt vời”, Jade xen vào.

Sara không bình luận gì.

“Chàng có đồng ý không, chồng yêu quý?”, Jade hỏi Caine.

“Nếu có lúc nào đó anh ta học cách hạ giọng xuống, anh ta sẽ như vậy.”

Jade đá chồng trong khi tiếp tục cười với Sara. “Nathan có rất nhiều phẩm chất tuyệt vời”, cô tuyên bố.

Sara không muốn nói về Nathan, nhưng cô cảm thấy thật thô lỗ khi không tỏ ra chút quan tâm nào. “Ồ? Và chàng ấy có thể có những phẩm chất gì?”, cô hỏi. Jade định mở miệng trả lời, sau đó dừng lại, như thể đã quên mất chủ đề và quay sang Caine xin trợ giúp. “Chàng giải thích những phẩm chất tuyệt vời của Nathan cho Sara đi.”

“Em sẽ giải thích chúng”, Caine trả lời khi với tay lấy một chiếc bánh bích quy ngọt khác.

Câu nói đó khiến anh nhận thêm một cú đá nữa dưới gầm bàn. Anh nhìn chằm chằm vào vợ, rồi nói, “Nathan là một người đáng tin cậy”.

“Chàng có thể đáng tin, nhưng chắc chắn chàng không tin tưởng ai khác”, Sara nói và bắt đầu gấp khăn

ăn của mình.

“Cậu bé đó có lòng can đảm”, Jimbo thốt ra. Gã cũng cười toe toét vì vui mừng khi nói để thêm được điều gì đó.

“Anh ấy cũng... gọn gàng một cách đáng kể”, Jade nói. Ngay cả khi cô đưa vào đó một chút khen ngợi, nhưng tự hỏi liệu mình có nói đúng không.

Sara không đồng ý hay phản đối. Caine quyết định rằng họ đang tiếp cận sai hướng. Tay anh nắm tay Jade, và khi cô nhìn lên, anh trao cô một cái nháy mắt đầy mưu mô. “Nathan có thể là người cứng đầu nhất tôi từng biết.”

“Chàng ấy có thể có chút cứng đầu”, Sara lập tức phản đối. “Nhưng đó chắc chắn không phải là một tội lỗi.” Cô chuyển ánh mắt sang Jade. “Anh trai của em gọi cho chị nhớ đến một bức tượng điêu khắc tuyệt đẹp. Xét về ngoại hình chàng ấy rất đẹp trai, rất hoàn hảo, nhưng trái tim lại lạnh như đá.”

Jade cười. “Em chưa bao giờ thấy Nathan đẹp trai”, cô nói.

“Sara không thể nào lại thấy cậu ta đẹp trai cả.” Caine bóp nhẹ tay vợ trước khi nói thêm. “Nathan là một tên khốn xấu xa và mọi người đều biết điều đó. Lưng cậu ta đầy những vết sẹo, vì Chúa.”

Sara thở hắt hển, nhưng Caine phải nín cười. Cuối cùng họ đã buộc cô bày tỏ một chút cảm xúc.

“Một phụ nữ đã gây ra những vết sẹo trên lưng Nathan”, Sara kêu lên. “Và cũng chính người phụ nữ đó đã để lại sẹo trong trái tim chàng.”

Cô ném chiếc khăn ăn lên bàn và đứng dậy. “Nathan không xấu xí, thưa ngài. Chàng vô cùng đẹp trai. Tôi cho rằng thật khủng khiếp khi em rể của Nathan lại có thể nói những điều xúc phạm đến thể về chàng. Giờ thì, nếu ngài thứ lỗi cho, tôi sẽ vui lòng đi lên gác.”

Jimbo cau mày với Caine vì đã khiến Sara thất vọng, sau đó đuổi theo sau cô để bảo đảm rằng Sara thật

sự quay trở lại lâu.

“Caine, chàng đã khiến chị ấy thất vọng và chàng sẽ phải xin lỗi vì điều đó”, Jade nói với chồng.

Ngay sau đó, Jimbo đi nhanh vào trong phòng ăn. “Sara đang đến thăm cô gái nhỏ”, gã nói. “Cho tôi biết tại sao ngài lại giật lá thư của cô ấy khỏi tay tôi. Ngài không nghĩ rằng tôi sẽ thật sự chuyển thứ đấy đi chứ?”

“Lá thư đang ở trong túi tôi”, Caine nói. “Tôi lấy nó từ cậu vì tôi muốn đọc.”

“Caine, đó là một sự xâm phạm... trong đó nói gì?”, Jade hỏi. “Chỉ là những gì mà Sara vừa nói với chúng ta”, Caine trả lời. “Cô ấy yêu cầu một buổi diện kiến để thảo luận về bản hôn ước.”

“Tôi chắc chắn là cậu bé của chúng ta cũng được đặt vào cùng với một số kế hoạch”, Jimbo xen vào.

“Đúng thế”, Caine trả lời.

“Sara có ý gì khi nói rằng một phụ nữ đã gây ra

những vết sẹo sau lưng Nathan? Ai đã sắp đặt thông tin sai lệch đó trong đầu chị ấy? Chính ngọn lửa đã bủa vây anh ấy.”

“Nhưng không phải Aariah chính là người phải chịu trách nhiệm vì đã khóa cậu ta lại sao?”

“Cô ta đã làm vậy”, Jimbo thừa nhận. “Nó xảy ra nhiều năm về trước, tôi ngờ rằng Nathan vẫn còn giữ lại một chút ác cảm. Theo như tôi nghĩ thì cậu ta đã vượt qua nó nhiều năm nay rồi, còn chúng tôi đã không rời khỏi hòn đảo đó mà không có một chiến lợi phẩm ngon lành để chia chác.”

Caine đứng lên. “Ta vẫn còn nhiều việc cần xem xét. Ta sẽ không về nhà cho đến tối muộn, Jade. Ngài Richards và ta có việc cần thảo luận.”

“Tại sao chàng cần nói chuyện với người đứng đầu Bộ Chiến tranh?”, Jade hỏi và không thể giấu nỗi sợ hãi của mình. “Caine, chàng sẽ không quay lại làm những công việc tối mật cho chính phủ mà không thảo luận chuyện đó với em đấy chứ? Chàng đã hứa...”

“Lặng yên nào, em yêu”, Caine xoa dịu. “Ta đang giúp Nathan loại bỏ một vấn đề nhỏ, tất cả chỉ có thế. Ta đã hoàn toàn rút khỏi đó và không còn khao khát quay trở lại những tháng ngày với áo choàng và dao găm nữa rồi.”

Trông Jade có vẻ nhẹ nhõm. Caine cúi xuống hôn cô. “Ta yêu em”, anh ta thì thầm trước khi bước ra cửa.

“Chỉ một phút thôi”, Jade gọi với theo. “Chàng vẫn không giải thích cho em biết tại sao chàng cố tình chọc tức Sara. Caine, chúng ta đều biết chị ấy yêu Nathan. Tất cả những gì chàng cần phải làm là nhìn vào khuôn mặt của chị ấy để biết điều đó.”

“Đúng thế, chúng ta đều biết cô ấy yêu Nathan”, Caine nói. “Ta chỉ muốn nhắc nhở cô ấy”, anh tiếp tục. Nụ cười của anh trở nên ám muội. “Giờ thì, nếu em xin lỗi ta, ta vừa mới nghĩ đến một vài lời âu yếm và ta muốn viết chúng ra trước khi rời đi.”

Anh ta bỏ lại Jimbo và Jade đang nhìn chăm chăm phía sau.

Lần đầu tiên trong ngày Sara có thể thôi nghĩ về Nathan. Olivia bé nhỏ đã chiếm lấy toàn bộ sự quan tâm của cô. Cô bé là một đứa trẻ xinh đẹp. Một phút trước cô bé còn cười và chảy nước dãi, phút tiếp theo đãร้อง lên giống như một nghệ sĩ opera.

Olivia có đôi mắt màu xanh giống mẹ. Những dải tóc màu đen trên đỉnh đầu cô bé có xu hướng xoắn lại giống như của cha mình. Sterns luôn lảng vảng quanh Sara trong lúc cô ôm đứa trẻ.

“Tôi e là tình yêu nhỏ bé của tôi đã thừa hưởng khuynh hướng rống lên của ông bác Nathan. Cô bé có thể hét to như cậu ta”, Sterns thú nhận kèm theo một nụ cười.

“Olivia đang muốn được dỗ dành ngay lập tức”, ông giải thích khi đứa bé bắt đầu tỏ vẻ khó chịu.

Sterns lại bế Olivia trong vòng tay và ôm cô bé âu yếm. “Chúng ta sẽ cùng đi kiếm mẹ của con chứ, thiên thần bé nhỏ của tôi?”, ông ngâm nga dỗ dành.

Sara miễn cưỡng trở lại căn phòng cô đơn và biết rằng những mối lo nghĩ sẽ lại chế ngự bản thân.

Đêm hôm đó, cô lên giường sớm và do quá muộn phiền nên đã ngủ ngon suốt cả một đêm. Cô mơ hồ nhớ lại việc mình ôm quần lấy chồng, biết anh đã ngủ cạnh mình, vì phía giường của anh vẫn ấm và rút ra kết luận đáng thương rằng Nathan vẫn còn giận nên đã không đánh thức cô dậy. Anh hẳn vẫn tin là cô đã lừa dối mình, cô nghĩ thầm.

Khả năng đó hiển nhiên lại khiến cô tức điên lên. Ngay khi tắm xong cô lại nổi cơn thịnh nộ. Thậm chí cả khi được nghỉ ngơi trong nhiều giờ và không bị làm phiền, Sara vẫn chẳng cảm thấy mình thoải mái hơn chút nào, cô thấy mình giống như một mụ phù thủy già nua và nhăn nheo.

Cô nghĩ giờ mình đã là một người trong số họ.

Dưới mắt cô xuất hiện hai vết thâm quầng, mái tóc cũng rối bời như chính tinh thần cô. Sara muốn xuất hiện với vẻ ngoài tốt nhất khi đi cầu xin Hoàng tử nhiếp

chính. Cô phân vân lựa chọn sẽ mặc chiếc váy nào, chỉ để kéo tâm trí ra khỏi vấn đề thật sự, cuối cùng cô cũng chọn được chiếc váy đi dạo màu hồng cao cổ và bảo thủ.

Giống một bông hoa lẻ loi trong những vũ hội danh giá, Sara đứng trong góc phòng ngủ cả buổi sáng hôm đó, chờ một lời mời không bao giờ đến.

Cô từ chối dùng bữa trưa và dành một nửa buổi chiều để đi lại trong phòng, trong khi cố suy nghĩ về những bước đi tiếp theo. Cô cảm thấy thất vọng khủng khiếp khi Hoàng tử nhiếp chính lờ đi yêu cầu cấp bách của mình. Caine nói đúng, khi cho rằng hoàng tử không quan tâm đến những vấn đề thuộc trách nhiệm của ông ta.

Caine gõ cửa phòng sau đó, cắt ngang dòng suy nghĩ của Sara. “Sara, chúng ta có một việc nhỏ cần làm”, anh nói.

“Chúng ta sẽ đi đâu?”, cô hỏi, bắt đầu đeo vào chiếc găng tay màu trắng, sau đó dừng lại. “Tôi không

nên ra ngoài”, cô giải thích. “Hoàng tử nhiếp chính có thể sẽ vẫn gửi vài dòng cho tôi.”

“Cô phải đi cùng tôi”, Caine yêu cầu.

“Tôi không có thời gian giải thích, Sara. Nathan muốn cô đến gặp anh ấy ở văn phòng của Bộ Chiến tranh trong nửa giờ nữa.”

“Tại sao?”

“Tôi sẽ để chồng cô giải thích.”

“Có ai khác sẽ đến đó nữa không? Tại sao chúng tôi lại phải gặp nhau ở Bộ Chiến tranh?”

Caine vô cùng bình tĩnh khi né tránh câu hỏi của Sara. Jade đang chờ họ dưới tiền sảnh. Olivia áp mặt trên vai cô. “Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi”, cô nói, tay vỗ đều đều nhẹ nhàng vào lưng con gái.

Đứa bé buông một tiếng ợ lớn. Âm thanh khiến mọi người bật cười. Caine hôn tạm biệt vợ và con gái, sau đó nhẹ nhàng đẩy Sara ra cửa trước.

“Em sẽ giặt và cất váy của chị vào tủ quần áo trong khi chị đi công chuyện”, Jade nói.

“Không”, Sara thốt ra. “Chị sẽ chỉ ở thêm một đêm nữa thôi.”

“Nhưng chị và Nathan định đi đâu?”, Jade hỏi.

Sara không trả lời. Cô xoay người và bước xuống thêm ba bước. Caine giữ cửa xe mở. Sara ngồi đối diện với em rể của chồng. Anh ta cố bắt chuyện với cô và nhanh chóng từ bỏ ý định khi cô chỉ thì thầm trả lời anh ta một cách ngắt quãng, hoặc không nói gì cả.

Bộ Chiến tranh nằm trong tòa nhà bằng đá màu xám, xấu xí và cao ngút. Mùi ẩm mốc lan tỏa khắp cầu thang. Caine đưa Sara lên tầng thứ hai. “Cuộc gặp diễn ra tại phòng ngài Richards. Cô sẽ thích ông ấy, Sara, ông ấy là một người tốt.”

“Chắc chắn là thế rồi”, Sara lịch sự trả lời. “Nhưng ông ấy là ai, Caine, và tại sao lại muốn cuộc gặp gỡ này?”

“Richards là Bộ trưởng Bộ Chiến tranh.” Anh ta mở cánh cửa dẫn tới một căn phòng lớn và ra hiệu cho Sara đi vào trong.

Một người đàn ông dáng người thấp và bụng phệ đang đứng sau bàn làm việc. Ông ta có mái tóc màu hơi xám, mũi khoằm và làn da hồng hào tươi tắn. Ngay khi rời mắt khỏi đồng giấy tờ đang giữ trong tay, ông ta nhìn thấy Sara và Caine, liền tiến về phía hai người.

“Các vị đây rồi”, ông ta nói kèm theo một nụ cười. “Chúng tôi đã sẵn sàng. Phu nhân Sara, rất vinh hạnh được gặp cô.”

Đúng là một quý ông, cô nghĩ. Ông ta lịch thiệp cúi chào Sara và nắm lấy tay cô. “Cô chắc chắn phải là một quý cô tuyệt vời khi tóm được Nathan của chúng tôi.”

“Cô ấy không tóm được anh ta, ngài Richards”, Caine mỉm cười xen vào. “Anh ta đã tóm được cô ấy.”

“Tôi e là cả hai người đều đã sai”, Sara thì thầm. “Vua George mới là người tóm được cả hai chúng tôi.

Nathan không có quyền lựa chọn trong chuyện này, nhưng tôi muốn tìm cách nào đó để...”

Caine không để cô nói tiếp. “Đúng, đúng”, anh cắt ngang lời cô. “Cô muốn tìm Nathan đúng không? Anh ta đâu nhỉ?”, anh hỏi vị bộ trưởng.

“Đang chờ đợi vài văn kiện”, ngài Richards giải thích. “Cậu ta sẽ trở lại trong vài phút nữa. Các cộng sự của tôi làm việc rất nhanh nhạy. Đừng lo lắng, các bạn thân mến, tất cả đều sẽ hợp pháp thôi.”

Sara không biết ngài Bộ trưởng đang nói về điều gì, nhưng cô không muốn trở thành kẻ dốt nát. “Tôi không chắc chắn tại sao mình lại ở đây”, cô thú nhận. “Tôi...”

Cô dừng lại khi cửa ngách mở ra và Nathan bước vào. Sara không thể nhớ sau đó cô đã nói gì, và khi trái tim bị bóp nghẹt trong lồng ngực đập rộn ràng, cô nhận ra mình đang nín thở.

Nathan thậm chí không thừa nhận sự có mặt của cô, thay vào đó anh sai chân đến chiếc bàn và đặt hai

chồng giẩy tờ lên trên một chồng khác. Rồi anh trở về chiếc ghế bên cửa sổ và đứng đó, chăm chú nhìn Sara.

Sara không thể rời mắt khỏi anh.

Nathan là một tên cứng đầu, khó hiểu và cực kỳ thô lỗ, tính tình thì chẳng khác gì một con nhím, cô nghĩ.

Cửa chính vang lên tiếng gõ của ai đó, một thanh niên trẻ mặc đồng phục bảo vệ màu đen nhìn vào trong. “Ngài Richards, xe của Hoàng tử nhiếp chính đang ở dưới”, anh ta nói.

Sara đã nghe thấy câu thông báo đó, nhưng cô vẫn không thể rời mắt khỏi Nathan. Dường như anh chẳng hề ngạc nhiên với việc hoàng tử đang bước lên cầu thang. Anh dường như cũng chẳng chút lo lắng khi chỉ dựa người vào tường và tiếp tục nhìn cô.

Nếu anh không định nói chuyện với cô, thì trước Chúa, cô sẽ không...

Nathan chìa tay về phía cô. Cô không thể tin nổi sự kiêu ngạo của anh. Ngài Richards và Caine đều đang say

sửa thảo luận về một vài chủ đề khác nhau. Tiếng rì rào của họ vẫn gần với cô và cô tự hỏi liệu mình có nằm trong cuộc hội thoại đó không. Sau đó Nathan lại chia tay về phía cô lần nữa. Hẳn đây phải là một ngày hỏa hoạn trên thiên đường trước khi cô tuân theo mệnh lệnh thô lỗ này, cô tự nhủ, thậm chí cô đã bắt đầu tiến lại gần anh.

Nathan không cười, cũng chẳng cau mày với cô. Nathan trông rất nghiêm trọng, rất... dữ dội. Sara ngừng lại khi đã đối mặt với chồng, cách anh chỉ một bước chân hoặc khoảng chừng như vậy.

Lạy Chúa, cô không thể bắt đầu khóc lóc. Anh sẽ không làm cho nỗi đau khổ của cô trở nên dễ chịu hơn chút nào. Ngược lại trông anh rất thỏa mãn. Và tại sao anh lại không nên như thế cơ chứ?

Cô tự hỏi. Tất cả những gì người đàn ông này cần làm chỉ là chia tay về phía cô và cô sẽ tự động chạy đến.

Cô quay người và cố rời khỏi Nathan. Anh vươn tay

kéo lại và vòng tay ôm quanh vai rồi cúi xuống thì thầm vào tai cô. “Em phải có lòng tin vào ta. Em có hiểu không?”

Cô quá ngạc nhiên trước mệnh lệnh đó, hơi thở hỗn hển, rồi ngược lên nhìn để chắc chắn rằng anh đang không đùa cợt với mình. Sau đó, Sara nhớ ra rằng Nathan hiếm khi nào đùa cợt về điều gì, cô lập tức nổi giận. Làm sao anh lại dám ra lệnh cho cô chứ? Ít nhất thì cô cũng đã rất tin tưởng anh, cô nghĩ thầm. Nước mắt dâng lên trong mắt Sara, tất cả những gì cô có thể nghĩ ra được là bước khỏi căn phòng trước khi tự chôn mình trong sự hổ thẹn.

Nathan đột ngột giữ cằm và buộc cô phải ngược lên nhìn anh lần nữa. “Em yêu ta, phải thật.”

Sara không thể phủ nhận điều đó, vì thế cô im lặng.

Anh nhìn cô chăm chú. “Em có biết vì...”

“Không”, cô trả lời với tông giọng giống của Nathan. “Thề trước Chúa, Nathan, em không mảy may

hay biết vì sao mình lại yêu chàng.”

Nathan không hề tức giận với cơn giận dữ trong giọng cô. “Em yêu ta, Sara, vì ta có tất cả những gì em muốn ở một người chồng.”

Một giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt Sara. Anh đỡ nó bằng ngón tay cái của mình.

“Chàng dám chế nhạo em bằng cách nhại lại những lời em từng nói? Em vẫn chưa quên mình đã nói những lời tương tự với chàng khi chúng ta cùng lên đênh trên biển để đến đảo nhà dì Nora. Tình yêu có thể bị phá hủy. Nó mong manh dễ vỡ, và...”

Cô không cố gắng giải thích nữa khi anh lắc đầu. “Em không hề dễ tổn thương”, anh nói. “Và tình yêu của em cũng chẳng thể bị phá hủy.” Ngón tay Nathan nhẹ nhàng vuốt ve má cô. “Đó là những gì có giá trị nhất, Sara. Ta không hề chế giễu em.”

“Đó chẳng phải là vấn đề”, cô thì thầm. “Em biết chàng không yêu em. Em đã chấp nhận điều đó, Nathan.

Làm ơn đừng ra vẻ quá quan tâm em nữa. Em không đổ lỗi cho chàng. Chàng chưa từng được lựa chọn.”

Nathan không thể chịu nổi nỗi đau khổ của cô. Chúa ơi, anh ước gì lúc này chỉ có hai người họ với nhau, để anh có thể ôm Sara vào lòng và cho cô thấy mình yêu cô nhiều ra sao. Anh sẽ phải chứng minh bản thân với cô trước. “Chúng ta sẽ thảo luận chuyện này sau”, Nathan nói.

“Vì giờ đây ta chẳng có gì ngoài một yêu cầu, Sara. Em dám từ bỏ ta xem.”

Sara không hiểu anh đang yêu cầu mình điều gì.

Nathan chuyển sự chú ý tới cánh cửa - nơi Hoàng tử nhiếp chính vừa bước vào trong văn phòng. Sara lập tức rời khỏi chồng, cúi đầu như bất cứ một công dân trung thành nào cũng nên làm và kiên nhẫn chờ để được nhắc đến.

Hoàng tử có chiều cao trung bình và mang một vẻ đẹp trai tầm tối. Ông ta khoác lên người sự kiêu căng

giống như khoác chiếc áo choàng lên vai.

Mọi người trong phòng đều cúi đầu trước hoàng tử khi chào đón ông ta, sau đó đến lượt Sara. Cô thực hiện một cái nhún chào thật thấp. “Được gặp cô luôn là một niềm vui, phu nhân Sara.”

“Cảm ơn ngài, hoàng tử của thần”, cô trả lời. “Và cũng cảm ơn, vì đã ban cho thần sự diện kiến này.”

Trông hoàng tử đầy hoang mang với câu nói đó. Tuy nhiên, ông ta vẫn gật đầu và ngồi vào phía sau bàn làm việc của ngài Richards. Hai người theo sau ông ta cũng bước vào vị trí của những vệ sĩ phía sau hoàng tử. Caine lo ngại việc Sara có thể sẽ đưa ra một lời nói khác về bức thư mà cô đã viết cho hoàng tử. Anh ta di chuyển đến cạnh cô. “Sara, lá thư của cô đã không được gửi đến hoàng tử. Nó vẫn đang nằm trong túi tôi.”

Ngài Richards đang thảo luận về cuộc gặp gỡ với hoàng tử, vì chẳng ai trong số hai người họ đang chú ý, Sara cảm thấy không quá thô lỗ khi thì thầm trả lời. “Vì sao ngài lại không gửi bức thư? Ngài quên ư?”

“Không, tôi không quên”, Caine nói. “Bức thư này có thể sẽ phá hỏng những kế hoạch của Nathan.”

“Vậy nghĩa là chính Nathan đã yêu cầu buổi gặp gỡ này ư?”

Caine gật đầu. “Ngài Richards cũng có trong yêu cầu của anh ta”, Caine nói. “Cô tốt hơn là nên ngồi xuống, Sara. Nơi đây sẽ có một chút căng thẳng. Hãy cầu nguyện sự may mắn đi.”

Nathan đang dựa người vào tường và quan sát cô. Anh thấy Caine đề nghị cô hãy ngồi xuống và anh chờ xem Sara sẽ làm gì. Trong phòng có một chiếc ghế bành ở phía đối diện, nhưng chỉ còn một chỗ ngồi còn trống ở cửa sổ cạnh anh.

Sara liếc đến chiếc ghế, sau đó xoay người đến bên Nathan. Anh khá ngạo mạn hài lòng với biểu hiện đầy bản năng trong lòng trung thành của Sara.

Và rồi anh nhận ra mình đã bị phụ thuộc vào phẩm cách đó của cô.

Trong chớp mắt, Nathan ngồi xuống, kéo cô lại gần và suýt cúi xuống để nói cho cô biết anh yêu cô nhiều thế nào. Anh đã dừng lại kịp lúc. Điều này phải được thực hiện một cách đúng đắn, anh tự nhủ. Chỉ vài phút nữa anh sẽ cho cô thấy mình yêu cô nhiều thế nào. Sara dịch người khỏi chồng để không chạm vào anh. Cô không nghĩ việc ngồi quá gần anh trong sự có mặt của hoàng tử sẽ được đánh giá cao.

Nathan suy nghĩ ngược lại. Anh chẳng hề tỏ ra lịch lãm khi kéo cô trở lại bên anh.

“Ta đã sẵn sàng để bắt đầu”, hoàng tử tuyên bố.

Ngài Richards ra hiệu cho người lính canh đang đứng ở cửa chính. Người đàn ông mở cửa và cha của Sara xộc vào trong phòng.

Ngay khi thấy cha mình, Sara dịch sát người vào chồng theo bản năng. Nathan vòng tay quanh eo cô và giữ thật chặt.

Bá tước Winchester cúi người trước hoàng tử, rồi

cau mày khi nhìn thấy những người còn lại.

Ông ta định yêu cầu đuổi những người không phận sự ra ngoài, vì vấn đề cần thảo luận là một chuyện bí mật, nhưng hoàng tử đã nói trước. “Ngồi xuống, Winson. Ta đang mong chờ chuyện này được giải quyết.”

Bá tước lập tức chọn một trong số những chiếc ghế đối diện với hoàng tử. Ông ta ngồi xuống và nhồm lên cùng lúc. “Đức ngài đã nhìn qua những bằng chứng mà thần đã gửi?”

“Đúng thế”, hoàng tử trả lời. “Winson, ngươi từng gặp vị bộ trưởng đáng kính của Bộ Chiến tranh chưa?”

Winson quay sang ngài Richards và gật đầu một cách nhanh chóng với ông ta. “Chúng thần đã gặp nhau một hoặc hai lần gì đó”, ông ta nói. “Thần có thể hỏi tại sao ông ta lại ở đây? Thần không thấy vấn đề này có bất cứ dính dáng gì đến Bộ của ông ấy. Đây chỉ là câu hỏi về việc phá vỡ hôn ước, không hơn.”

“Ngược lại.” Ngài Richards xen vào. Giọng ông dễ chịu, nhẹ nhàng và ngọt như đường. “Cả hoàng tử và tôi đều rất hứng thú với việc bằng cách nào ngài có được những thông tin về Bá tước Wakersfield. Ngài có thể soi sáng cho chúng tôi chăng?”

“Tôi phải bảo vệ người đã tiết lộ thông tin”, Winson tuyên bố. Ông ta quay sang nhìn Sara khi thốt ra lời tuyên bố đó, ánh mắt cố tình nấn ná ở đó thêm một phút. Sau đó quay về phía hoàng tử. “Bằng cách nào không quan trọng, Đức ngài của thần. Chắc chắn là sau khi đọc xong sự thật, ngài hẳn phải nhận ra rằng con gái tôi không thể dành cuộc đời bên con trai của một kẻ phản bội. Con bé sẽ bị xã hội xa lánh. Cha của ngài Hầu tước đã không hành động với đức tin xứng đáng của Đức vua cũng như của gia đình Winchester khi thực hiện bản hôn ước trói buộc con trai ông ta với con gái tôi. Vì vậy, tôi yêu cầu Sara phải được giải thoát khỏi cam kết lố bịch này và món quà sẽ được trao lại cho nó như một khoản bồi thường vì sự xấu hổ và nhục nhã mà con bé phải chịu đựng.”

“Tôi e là mình sẽ thật sự phải nhấn mạnh rằng -

ngài buộc phải cho chúng tôi biết ai là người đã đưa thông tin về cha của Nathan cho ngài”, ngài Richards nhắc lại.

Winson quay về phía hoàng tử cầu xin sự trợ giúp. “Tôi sẽ không trả lời mệnh lệnh đó.”

“Ta tin ngươi phải trả lời”, hoàng tử nói.

Vai của Winson thông xuống. “Con gái tôi”, ông ta thốt ra. “Sara đã viết thư cho chúng tôi. Con bé đã cho chúng tôi biết tin tức đó.”

Sara im lặng. Nathan bóp nhẹ người cô. Đó là một nỗ lực vụng về để an ủi nhưng cô không phản đối.

Đừng từ bỏ ta, cô nghĩ. Đó là những lời chàng đã nói. Sara cố tập trung vào cuộc thảo luận quan trọng, nhưng những mệnh lệnh Nathan thì thầm tiếp tục xen vào tâm trí.

Cha cô đang dùng hết lời để bày tỏ sự đáng tiếc về việc tại sao con gái mình lại chia sẻ thông tin đáng nguyên rủa đó về cha Nathan. Sara không muốn nghe

thấy những lời nói dối đó.

Hoàng tử khiến cô chú ý khi ra hiệu cho một trong số những người đứng sau ông ta. Tên lính cận vệ lập tức đi đến cạnh lối vào và kéo cánh cửa mở ra. Một người đàn ông thấp và gầy còm cầm theo chiếc mũ tối màu trong tay bước vào văn phòng.

Sara không nhận ra người đàn ông đó. Dù thế, rõ ràng là cha cô đã nhận ra. Ông ta không thể giấu nổi sự ngạc nhiên. “Gã đàn ông chen vào cuộc thảo luận này của chúng ta là ai?”, ông ta hỏi.

Nỗ lực ít ỏi để lấp liếm tình huống của ông ta không đạt hiệu quả. “Đây là Luther Grant”, ngài Richards kéo dài giọng. “Có lẽ ngài đã từng gặp ông ta, Winchester. Luther từng làm việc như một nhân viên cao cấp trong bộ phận của chúng tôi. Ông ta cũng là người đáng tin tưởng, chịu trách nhiệm phụ trách kho lưu trữ. Nhiệm vụ duy nhất của ông ta là giữ cho những bí mật của nước Anh được an toàn.”

Giọng vị bộ trưởng trở nên chua chát. “Luther sẽ

phải bảo vệ những bức tường trong nhà tù Newgate từ giờ phút này trở đi. Ông ta sẽ có cho riêng mình một buồng giam để trông coi.”

“Trò chơi đã kết thúc”, Caine xen vào. “Grant đã cho chúng tôi biết rằng ngài đã mua chuộc ông ta để được xem những thông tin về Nathan. Khi ông ta không thể tìm thấy bất cứ thông tin đáng nguyên rủa nào ở đó, ông ta đã xem những thông tin về cha Nathan.”

Vẻ mặt của Winson chỉ cho thấy thái độ khinh thị. “Ai quan đến việc bằng cách nào thông tin bị lộ ra chứ?”, ông ta lẩm bẩm. “Vấn đề duy nhất là...”

“Ồ, nhưng chúng tôi quan tâm”, ngài Richards cắt ngang. “Ngài đã bắt tay với một hành động mang tính chất phản bội.”

“Không phải là hành động đáng tội đáng treo cổ chứ?”, hoàng tử hỏi.

Sara không thể đọc được từ vẻ mặt của hoàng tử rằng liệu ông ta chỉ đang kích động cha cô, hay thật sự

rằng ông ta không biết.

“Đúng thế, một tội lỗi đáng bị treo cổ”, ngài Richards tuyên bố.

Winson run lên vì giận dữ. “Tôi chưa từng phản bội lại vương quốc”, ông ta tuyên bố rồi nhìn chằm chằm Hoàng tử nhiếp chính. “Khi tất cả các chính trị gia trong thành phố này nhạo báng ngài, thần đã một mực đứng về phía ngài. Chúa ơi, thần thậm chí đã tranh đấu để bảo vệ ngài khi ngài muốn được giải thoát khỏi cuộc hôn nhân. Đây có phải là cách ngài đáp lại lòng trung thành của thần hay không?”

Vẻ mặt hoàng tử bắt đầu ửng đỏ. Rõ ràng ông ta không thích bị nhắc nhở về việc mình không được tín nhiệm, hay về nỗ lực để giải thoát bản thân khỏi vợ mình. Ông ta trừng mắt nhìn Winson ngay cả khi lắc đầu. “Sao ngươi dám ăn nói với Hoàng tử nhiếp chính của mình bằng vẻ xác xược đến thế?”

Winson đã nhận ra rằng mình đã đi quá xa. “Thần xin lỗi, thưa Đức ngài”, ông ta thốt lên, “Nhưng thần chỉ

đang cố gắng để bảo vệ con gái của thần. Hầu tước St. Jame không xứng đáng với con bé”.

Hoàng tử hít một hơi thật sâu. Mặt ông ta vẫn còn đỏ, nhưng giọng nói đã bình tĩnh hơn. “Ta không đồng ý với ông. Ta chưa bao giờ quan tâm đến những hoạt động trong Bộ Chiến tranh, vì nó khiến ta phiền muộn vô cùng, nhưng khi đọc được sự thật về cha Nathan, ta cũng đã yêu cầu ngài Richards đưa cho ta những tài liệu về con trai ông ta. Nathan không phải chịu trách nhiệm cho những tội lỗi của cha cậu ta. Không người nào phải chịu.” Giọng nói của ông ta tăng lên đột ngột khi nói thêm. “Chẳng lẽ quần thần của ta cũng có thể buộc tội ta vì tình trạng sức khỏe yếu ớt của cha ta - nếu trong trường hợp tương tự sao?”

“Họ không đặt trách nhiệm lên người vì sự ốm đau của cha người”, Winson bảo đảm.

Hoàng tử gật đầu. “Chính xác là thế”, ông ta lầm bầm. “Và ta cũng không đặt trách nhiệm lên Nathan vì những sai lầm của cha cậu ta. Không, Hầu tước sẽ không phải chịu trách nhiệm”, ông nhắc lại với giọng

một mối. “Nhưng thậm chí là có đi chăng nữa thì điều đó cũng không thể sánh bằng lòng trung thành đã được chứng minh bằng tất cả những hành động cam đảm mà cậu ta đã thay mặt nước Anh thực hiện. Nếu tất cả những bí mật này được tiết lộ, Nathan sẽ được phong tước hiệp sĩ vì những hành động anh hùng của cậu ta. Khi đó, ta được phép nói rằng Hầu tước Cainewood cũng sẽ xứng đáng với sự đối xử như thế. Việc đọc những tài liệu đã tốn gần một đêm của ta, Winson, và giờ, trước những sự thật đó, ta cảm thấy thật vinh dự khi được ở chung một căn phòng với những người trung thành và vang danh thế này.”

Không ai nói lời nào trong một lúc. Nathan có thể cảm thấy Sara run rẩy. Anh thấy cô đang nhìn cha mình và anh muốn thì thầm nói với cô rằng tất cả đã ổn, rằng anh sẽ không bao giờ có thể làm cho cô sợ hãi nữa.

Hoàng tử nói thêm. “Tuy nhiên, ngài Richards từ chối cho phép công bố thông tin này, nên ta cũng quyết định sẽ ngả mũ trước sự khôn ngoan vượt trội của ông ấy trong vấn đề này. Điều đó đủ để nói lên rằng những người này có lòng biết ơn của ta. Giờ ta có một sự

thương lượng dành cho các vị”, ông ta nói. Ánh mắt chuyển sang vị bộ trưởng. “Nếu Winson bảo đảm rằng ông ta sẽ không nói một lời về cha của Nathan, ta đề nghị sẽ không nhót ông ta lại.”

Ngài Richards vờ bác bỏ lời đề nghị. “Tôi thà để ông ta bị treo cổ. Tuy nhiên, quyết định tùy thuộc vào người. Tôi luôn là một đầy tớ trung thành.”

Hoàng tử gật đầu. Ông ta lại nhìn Winson. “Ta chắc chắn là mọi thành viên trong gia đình người đều biết thông tin về cha Nathan. Nhiệm vụ của người là phải giữ họ im lặng. Người phải chịu trách nhiệm bảo vệ cho Nathan khỏi bất cứ vụ bê bối nào, vì nếu chỉ cần một chút gì đó từ những tin đồn lọt đến tai ta, người sẽ bị cáo buộc tội phản quốc. Ta đã nói rõ ràng chưa nhỉ?”

Winson chỉ gật đầu vì quá giận dữ để có thể nói được điều gì. Sự thay đổi của hoàng tử đã quá rõ ràng. Bá tước Winchester biết ông ta sẽ không được tham gia vào bất cứ vị trí quan trọng nào khác trong tương lai. Ngay khi hoàng tử không còn tín nhiệm ông ta nữa, những người khác cũng sẽ theo sau.

Sara có thể cảm thấy sự giận dữ của cha. Cô hòng cô cứng lại, cô cho rằng mình đang phát ốm. “Làm ơn cho em một cốc nước?”, cô thì thầm.

Anh lập tức đứng lên rời khỏi căn phòng để lấy đồ uống cho cô. Caine cũng rời khỏi ghế và đưa Luther Grant ra cửa ngách.

Winson quay sang ngài Richards. “Tôi có thể đổi chất về chuyện này. Vẫn chỉ có lời nói của Grant chống lại tôi.”

Bộ trưởng lắc đầu. “Chúng tôi còn một bằng chứng khác”, ông nói dối.

Bá tước Winchester đứng dậy, rõ ràng tin vào câu chuyện bịa đặt của ngài bộ trưởng. “Tôi hiểu”, ông ta lầm bầm. “Bằng cách nào ngài lại phát hiện ra Luther?”, ông ta hỏi hoàng tử.

“Vợ ngài đã cho chúng tôi biết”, hoàng tử trả lời. “Bà ấy đã cứu con gái, Winson, trong khi ông cố phá hủy cô ấy. Đi đi, Winson. Nhìn thấy ông khiến ta đau

đón.”

Bá tước cúi người chào hoàng tử, quay đầu nhìn chăm chăm vào con gái trong một giây ngắn ngủi, rồi rời khỏi văn phòng.

Sara chưa bao giờ thấy cha mình giận dữ kinh khủng như thế. Cô tràn đầy sợ hãi khi biết mẹ mình sẽ sớm phải gánh chịu hậu quả từ cơn giận của ông. Chúa lòng lành, Sara nghĩ, cô phải đến bên mẹ trước ông ấy.

“Ngài vui lòng tha thứ cho thần chứ?”, cô kêu lên khi chạy về phía cửa.

Sara hầu như không nhận thấy cái gạt đầu của hoàng tử trước khi đóng lại cánh phía sau mình.

“Ngài có cho là cô ấy bị sốc không?”, Richards hỏi.

“Ta không thể tưởng tượng nổi tại sao cô ấy lại không như thế”, hoàng tử trả lời.

“Richards”, ông ta thêm vào với giọng mềm mỏng hơn. “Ta biết những bộ trưởng khác thì thâm khinh miệt

ta như thế nào.Ồ, ta có những điệp viên cung cấp thông tin. Ta cũng biết ông chưa từng nói một từ nào chống lại ta. Mặc dù mọi người thường đánh giá sai lầm về ta như một người cai trị luôn luôn thay đổi mỗi khi có một ý thích thoáng qua, ta cho ông biết rằng điều đó không phải như vậy. Ta sẽ không thay đổi quyết định trong vấn đề của Winson, ta bảo đảm.”

Ngài Richards bước ra cửa cùng hoàng tử. “Ngài đã nhận ra, thưa ngài, rằng tôi đã nói dối khi nói với Winson rằng chúng ta có một bằng chứng khác chống lại ông ta. Thật sự chỉ có lời nói của Grant chống lại ông ta và nếu ông ta định đẩy vấn đề này...”

Hoàng tử cười, “Ông ta sẽ không đẩy bất cứ thứ gì được”, ông ta bảo đảm.

Nathan đi vào bằng lối cửa ngách với cốc nước trong tay và Caine bên cạnh. Hoàng tử vừa mới rời đi. “Sara đâu?” Nathan hỏi.

“Cô ấy đã vào nhà vệ sinh”, ngài Richards giải thích, ông quay lại bàn làm việc của mình và đổ sụp

xuống ghế. “Chúa ơi, mọi thứ thật suôn sẻ. Tôi không thể nào chắc chắn về cách cư xử của Hoàng tử nhiếp chính. Ông ta đã làm điều đúng đắn lần này, đúng không?”

“Ông ta sẽ vẫn giữ đúng lời mình nói chứ?”, Caine hỏi. “Hoặc Winson sẽ quay lại trong ngày mai?”

Bộ trưởng nhún vai. “Tôi cầu nguyện rằng ông ta sẽ không thay đổi quyết định, tôi có cảm giác là ông ta sẽ giữ lời hứa.”

Caine dựa vào thành bàn. “Tôi không thể tin nổi ngài để cho ông ấy đọc những tài liệu đó, Richards.”

“Vậy thì đừng tin”, vị bộ trưởng trả lời, cười toe toét. “Tôi chỉ cho ông ta đọc bản tóm tắt ngắn gọn của một số chiến công nho nhỏ đã được thực hiện thôi. Ngừng cau mày lại, Caine. Nathan, vì Chúa, đừng có đi đi lại lại với cái cốc trong tay cậu nữa. Nước đổ ra thảm gần hết rồi.”

“Cái gì đã khiến Sara lâu như thế?”

“Tôi tin rằng cô ấy đang cảm thấy không khỏe. Hãy cho cô ấy ít phút riêng tư nữa.”

Nathan thở dài. Anh bỏ đi để đổ đầy cốc nước trong khi Richards nói chuyện với Caine về các hoạt động của bộ.

Nathan cố gắng kiên nhẫn, nhưng mười phút nữa trôi qua và Sara vẫn không quay lại văn phòng, anh quyết định tìm cô. “Phòng vệ sinh ở chỗ quái quỷ nào? Sara có thể đang cần tôi.”

Ngài Richards chỉ đường cho anh lên lầu trên. “Các văn bản đã sẵn sàng để ký chưa?”, Caine hỏi khi Nathan xoay người rời đi.

“Chúng ở trên bàn”, Nathan nói vọng qua vai. “Ngay khi tôi có Sara, chúng ta sẽ kết thúc chuyện này.”

“Anh ta thật lãng mạn.” Caine kéo dài giọng.

“Thật sự thì, những điều cậu ta dự tính làm cho vợ cho thấy bản chất cậu ta là một kẻ lãng mạn. Ai dám nghĩ Nathan biết yêu cơ chứ?”

Caine cười toe toét. “Ai có thể nghĩ rằng người nào đó sẽ có được anh ta chứ? Sara yêu Nathan nhiều như anh ta yêu cô ấy. Nathan đã quyết tâm làm lại từ đầu”, anh thêm vào với một cái gật đầu về phía đồng văn kiện.

“A, tình yêu nở hoa”, ngài Richards nói.

“Sara chắc chắn sẽ hài lòng với sự chu đáo của cậu ấy. Chúa mới biết cô ấy xứng đáng nhận được hạnh phúc thế nào. Hôm nay thật là một ngày khó khăn với Sara. Tại sao ư, về mặt cô ấy khi nghe hoàng tử đề cập đến mẹ mình gần như khiến trái tim tôi tan vỡ, Caine, nhưng cậu biết rõ là tôi chắc chắn đã không để lộ cảm xúc gì. Sara trông thật hoảng sợ. Tôi đã muốn chia sẻ sự cảm thông, vỗ về cô ấy và nói rằng tất cả sẽ được giải quyết. Tôi không phải người hay thổ lộ tâm tình, nhưng tôi cho cậu biết là mình đã phải kiềm chế để không bước đến bên cô ấy.”

Trông Caine đầy ngỡ ngàng. “Tôi không nhớ là hoàng tử có đề cập đến mẹ Sara.”

“Tôi tin cả cậu và Nathan đều đã ra khỏi phòng

đúng lúc đó”, Richards nói. “Đúng thế, chính là thế”, ông thêm vào với một cái gật đầu. “Sara ngồi một mình. Nathan đi lấy nước cho cô ấy.”

“Sara không có trong phòng vệ sinh”, Nathan gầm lên từ ngưỡng cửa.

“Chết tiệt, Richards, ông đã để cô ấy đi đâu rồi? Xuống đường ngay, vì Chúa.”

Caine bật dậy. “Nathan, chúng ta có thể đã gặp một chút rắc rối.” Giọng anh ta đầy khắc nghiệt vì lo lắng. “Ngài Richards, hãy cho chúng tôi biết chính xác những gì hoàng tử đã nói về mẹ của Sara.”

Vị bộ trưởng đẩy ghế lùi lại để có thể đứng lên. Ông không chắc chắn mỗi nguy hiểm là gì, nhưng mùi vị của nó đã xuất hiện ở đó, thấm đẫm trong không gian.

“Winson yêu cầu được biết ai đã cho chúng ta biết về Grant. Hoàng tử nói với ông ta rằng chính vợ ông ta đã cho chúng ta biết tên của hắn.”

Cả Nathan và Caine đều đã chạy ra khỏi cửa. “Chắc

chấn Winson sẽ không dám động vào vợ và con gái của ông ta”, ngài Richards lăm bắm khi đuổi theo hai người đàn ông. “Các cậu nghĩ đó chính là nơi mà Sara đang đến ư? Charles”, ông hét qua vai mình. “Đánh xe ngựa lại đây.”

Nathan chạy xuống tầng trệt, Caine theo sát ngay sau gót chân, trong khi ngài Richards vừa rẽ sang khúc quanh phía trên. “Nathan, cậu không tin rằng Winson có khả năng làm hại vợ và con gái ông ta chứ.”

Nathan đập cửa và chạy ra ngoài vỉa hè. “Không”, anh hét qua vai mình. “Winson sẽ không đụng đến họ. Hắn ta sẽ để em trai mình thực hiện sự trừng phạt. Đó là cách những tên khốn đó thực hiện. Khi thật, Sara đã đi xe ngựa của cậu, Caine. Chúa ơi, chúng ta phải có được cô ấy trước Henry.”

Một chiếc xe ngựa thuê đang chạy trên đường. Nathan tóm lấy cơ hội. Anh không định chờ xe của vị bộ trưởng. Anh lao xuống đường, chuẩn bị tinh thần chiến đấu, rồi chộp lấy dây cương của hai con ngựa.

Nathan thúc vai vào một bên sườn của con ngựa gần với mình. Cùng với sự giúp sức của Caine, cỗ xe rít lên và dừng lại.

Người đánh xe bị ném lên nóc xe. Anh ta bắt đầu la hét. Người khách trên xe với mái tóc vàng và đeo kính nheo một mắt rồi thò đầu ra ngoài cửa sổ xem sự lộn xộn đó là gì ngay khi Nathan giật tung cánh cửa. Trước khi người đàn ông trong xe biết điều gì đã xảy ra, Nathan đã ném ông ta xuống vỉa hè.

Caine hét chỉ đường cho người đánh xe trong khi ngài Richards giúp đỡ gã đàn ông lỵ mặt dưới chân mình. Vị bộ trưởng đã rất lo lắng cho người kia mãi đến khi nhận ra mình đang có nguy cơ bị bỏ lại đằng sau. Ông thô bạo đẩy gã đàn ông trở lại mặt đất và nhảy vào trong chiếc xe ngựa trước khi Caine kéo cánh cửa và đóng nó lại.

Không ai nói một từ nào trên suốt quãng đường đến nhà Winchester. Nathan đang run lên lo lắng. Lần đầu tiên trong đời anh muốn chống lại sự cô độc mà anh từng luôn luôn tự áp đặt lên mình. Anh cần cô, lạy Chúa

lòng lạnh, nếu điều gì xảy đến với Sara, trước khi anh có thể chứng minh rằng mình hoàn toàn xứng đáng với cô cũng như cô xứng đáng có được tình yêu từ anh như thế nào, anh không nghĩ rằng mình có thể tiếp tục sống.

Trong những giây phút quá dài và không thể chịu nổi đó, Nathan đã học được cách cầu nguyện. Anh cảm thấy non nớt như một kẻ vô thần, không thể nhớ nổi một lời cầu nguyện từ những ngày thơ ấu, cuối cùng anh chỉ có thể cầu xin lòng thương xót của Chúa.

Anh cần cô đến nhường nào.

Chuyến xe đến nơi ở của mẹ không thật sự quá đau đớn với Sara. Cô cũng không hoảng loạn bởi biết rằng mình có đủ thời gian để gặp mẹ trước cha cô. Bá tước Winchester sẽ phải đến nhà của em trai mình. Chuyến đi đó sẽ khiến ông mất ít nhất hai mươi phút. Sau đó ông sẽ phải dành thêm ít nhất mười lăm phút hoặc hơn để làm cho cậu em trai nổi cơn thịnh nộ bằng những bất công mà ông phải chịu. Sara cho rằng Henry chắc chắn đang quẩn quại vì những cơn say hằng ngày nên ông ta sẽ phải mất thêm thời gian gội đầu và thay quần áo.

Cô cũng cảm thấy thoải mái khi nghĩ đến thực tế khá kỳ quặc là chắc chắn với lượng thời gian đó, Nathan sẽ đặt mọi mảnh ghép lại với nhau và phát hiện ra cô không có trong phòng vệ sinh. Cô biết anh sẽ đuổi theo.

Đừng mất niềm tin vào ta. Mệnh lệnh của anh lại xâm nhập vào suy nghĩ của Sara. Cô lập tức cố tỏ ra giận dữ với yêu cầu xúc phạm đó. Làm sao anh dám nghĩ rằng cô sẽ mất lòng tin với anh chứ. Làm sao anh dám...

Sara không thể ép mình nhận cơn giận dữ đó, vì sâu thẳm trong tim, cô không chắc liệu mình có quyền được giận dữ với anh không. Cô đã mất lòng tin vào anh ư? Không, dĩ nhiên không, cô tự nhủ. Sự thật là Nathan không hề yêu cô.

Dù thế, anh đã cho cô thấy sự quan tâm của mình. Cô sẽ trả lại nhiều hơn điều đó. Cô nhớ cách anh xoa lưng cho mình khi đang vật vã với cơn thống khổ đầy xấu hổ khi tới tháng. Đụng chạm của anh thật nhẹ nhàng, thật tử tế.

Nathan cũng là một người tình lịch thiệp. Tuy anh chưa từng nói những lời yêu thương trong khi vuốt ve cô nhưng anh đã cho cô thấy sự kiên nhẫn và lòng tốt của mình. Cô cũng chưa từng một lần thật sự sợ anh. Chưa, dù chỉ một lần.

Nhưng anh không yêu cô.

Anh dành nhiều giờ để dạy cô những điều nhỏ nhất mà anh nghĩ là cần thiết để cô có thể tự lo cho bản thân. Sara nghĩ rằng đó là bởi vì anh không muốn phải để mắt đến cô. Và khi đã coi nhiệm vụ của mình là bảo vệ những người mà cô yêu quý, giống như mẹ, cô đã bỏ lại nhiệm vụ bảo vệ bản thân cho chồng.

Giống như mẹ...

Chúa ơi, Nora đã đúng. Không cần phải nhận ra điều đó, Sara đang đi lên vết xe đổ của mẹ mình. Cô đã quyết định phụ thuộc vào chồng. Nếu Nathan là một kẻ tàn nhẫn, ích kỷ giống như cha, cô có thể nào có cơ hội học được cách rút rè mỗi khi anh cao giọng?

Cô lắc đầu. Không, cô sẽ không bao giờ cho phép bất cứ người đàn ông nào khác đe dọa mình. Nathan đã khiến cô nhận ra sức mạnh của riêng mình. Cô có thể tự tồn tại và đứng trên chính đôi chân của mình.

Nathan đã không dạy cô cách bảo vệ bản thân bởi anh không muốn bị phiền phức khi thi thoảng lại phải để mắt đến cô. Anh chỉ không muốn bất cứ điều gì xảy ra với cô.

Anh là một người tốt bụng.

Sara bật khóc. Tại sao anh lại không thể yêu cô?

Đừng mất lòng tin vào ta. Nếu không yêu cô, tại sao anh phải quan tâm liệu cô có mất lòng tin vào anh hay không?

Sara chìm đắm vào dòng suy nghĩ đến nỗi không nhận ra chiếc xe đã dừng lại cho đến khi người đánh xe của Caine hét lên.

Cô yêu cầu người đánh xe chờ rồi vội vàng bước xuống.

Người quản gia mới được cha cô thuê về cho cô biết cả mẹ và chị gái đều đã ra ngoài vào buổi chiều.

Sara không tin. Cô đẩy gã người hầu và bước vội lên những bậc thang dẫn đến phòng ngủ để tự kiểm tra.

Người quản gia khịt mũi trước sự thiếu lịch sự của cô rồi lui về phía sau ngôi nhà.

Phòng ngủ trống không. Sara ban đầu cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó nhận ra mình sẽ phải tìm ra mẹ trước bất cứ người nhà Winchester nào. Cô lướt qua những lá thư mời trên bàn giấy. Chẳng cái nào cho cô chút manh mối về những hoạt động buổi chiều của bà.

Cô quyết định xuống lầu và ép những người hầu cho mình thông tin. Chắc chắn một trong số họ sẽ biết mẹ cô đã đi đâu.

Sara vừa đến cầu thang thì cửa trước bật mở. Cô cho rằng mẹ cô đã quay về và bắt đầu đi xuống. Cô dừng lại giữa đường khi Henry nhanh chóng bước vào tiền sảnh. Ông ta lập tức trông thấy cô. Nụ cười mỉa mai

trên mặt ông ta khiến dạ dày cô cuộn lên.

“Không phải là cha đã đến thẳng chỗ chú để mong muốn có được sự giận dữ của chú ư?”, cô nói vọng xuống, giọng khinh miệt rõ ràng. “Cháu biết ông ấy sẽ làm vậy”, cô thêm vào. “Đó là điều duy nhất có thể dự đoán ở ông ấy. Ông ấy nghĩ mình thật xảo quyết khi để cho cậu em say xỉn của mình xử lý tất cả mọi sự trừng phạt bất cứ khi nào ông ấy thất vọng. Chẳng phải là ông ấy đang chờ tại nhà của White ư?”

Mắt chú cô nheo lại thành một khe hẹp. “Cái lưỡi của mẹ mi lẽ ra nên bị cắt phăng đi vì đã chống lại chồng bà ta. Đây không phải việc của mi, Sara. Tránh ra. Ta có vài lời cần nói với mẹ của mi.”

Sara lắc đầu. “Cháu sẽ không để chú nói chuyện với bà”, cô hét lên. “Không phải bây giờ, không phải ngày mai, không bao giờ. Nếu cháu phải ép mẹ, cháu cũng sẽ làm để mẹ cháu phải rời khỏi Luân Đôn. Một chuyến viếng thăm em gái sẽ là điều duy nhất dành cho bà. Mẹ thậm chí có thể nhận ra rằng mình không muốn quay trở lại đây nữa. Chúa ơi, cháu hy vọng như thế. Mẹ xứng

đáng với một vài niềm vui trong cuộc đời. Cháu sẽ xem xét để bà có được điều đó.”

Henry đá cánh cửa đóng lại sau lưng. Ông ta sẽ không đánh Sara vì vẫn còn nhớ lời đe dọa của Nathan khi anh bước vào quán rượu để đón cô dâu của mình.

“Quay trở lại với thằng mất dạy mà mi đã cưới đi”, ông ta hét lên. “Victoria”, ông ta rít lại lên. “Xuống đây ngay. Tôi muốn nói chuyện với chị.”

“Mẹ cháu không có ở đây. Giờ thì chú hãy đi đi. Gặp chú làm cháu phát ốm.”

Henry bắt đầu bước lên cầu thang. Hắn dừng lại khi nhìn thấy chiếc dù bằng đồng dựng ở góc. Hắn quá giận dữ để xem xét đến hậu quả. Con nhãi này cần phải được dạy cho một bài học, hắn nghĩ thầm. Một cú đánh gọn gàng sẽ khiến cho nó hết xác xược.

Hắn với lấy chiếc gậy ba toong có đỉnh được làm bằng ngà voi. Chỉ một cú đánh gọn ghẽ...

MÓN QUÀ TÌNH YÊU

Julie Garwood
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Cô suýt nữa đã giết chết hắn ta.

Tiếng thét lên vì bị tra tấn vang vọng một góc đường. Chiếc xe chưa dừng hẳn trước khi Nathan nhảy xuống rìa đường và bắt đầu bước đi. Tiếng thét khủng khiếp đó khiến anh phát điên lên với nỗi sợ hãi về Sara - quá phát điên, bởi sự thật là anh đã không dừng lại để thấy rằng tiếng thét đó là giọng của đàn ông. Anh cũng không dừng lại để mở cửa mà xông thẳng qua nó. Khung cửa bật ra sau cú va chạm của vai anh và một cánh đập vào đầu Henry. Miếng gỗ nặng bóp nghẹt không cho những tiếng kêu lớn hơn.

Nathan không hề chuẩn bị cho cảnh tượng trước mắt. Anh quá choáng váng, đứng chết lặng. Caine và ngài Richards đâm sầm vào lưng anh. Caine buông tiếng

cầu nhau. Anh ta cảm thấy như thể vừa mới chạy đâm vào một khối thép. Cả anh ta và ngài Richards đã lấy lại thăng bằng và dịch về một phía xem điều gì đã khiến Nathan đứng sững sờ như thế.

Thật khó cho những người đàn ông có thể hiểu được vấn đề. Henry Winchester đang co quắp như một bào thai ở chính giữa tiền sảnh. Tay hắn ta ôm chặt lấy háng. Gã đàn ông quần quai trong cơn đau đớn theo đúng nghĩa đen và khi hắn lăn qua chỗ của họ, ngài Richards và Caine lập tức thấy cái mũi đầy máu của hắn.

Nathan nhìn Sara chăm chăm. Cô đang đứng cuối cầu thang, hoàn toàn điềm tĩnh, xinh đẹp tuyệt mỹ và không hề hấn gì.

Cô ổn. Tên khốn đó đã không làm gì được cô. Đúng thế, cô an toàn. Nathan tiếp tục lặp lại sự thật trong đầu với nỗ lực bình tĩnh lại.

Điều đó không hiệu quả. Tay anh đang run lên. Anh quyết định là mình cần nghe Sara nói rằng cô an toàn trước khi có thể lấy lại nhịp thở bình thường.

“Sara?”, Nathan thì thầm gọi tên cô với giọng khàn khàn, anh nghi ngờ việc cô có thể nghe thấy anh nói trong những tiếng ồn ào mà ông chú Henry của cô đang gây ra. Anh thử lại. “Sara? Em ổn chứ? Hấn không làm em đau chứ?”

Sự khỏ sở trong giọng chồng gần như khiến cô quên hết mọi thứ. Nước mắt nhòa mi, cô nhận ra Nathan qua một làn sương mù. vẻ mặt anh khiến tim cô nhói đau. Anh trông quá... sợ hãi, quá tổn thương và... quá thân thương.

Chúa ơi, anh yêu cô. Điều đó đã quá rõ ràng.

Chàng yêu em, cô muốn hét lên điều đó. Dĩ nhiên là cô đã kiểm chế được, vì nơi đây vẫn còn những người khác.

Nhưng anh yêu cô. Cô không thể nói, không thể ngừng cười.

Cô bước về phía chồng, sau đó nhớ ra những khán giả của mình. Cô quay sang Caine và ngài Richards rồi

nhún chào duyên dáng.

Caine cười toe toét. Ngài Richards đang cúi chào đáp lễ khi bất chợt lấy lại bình tĩnh. “Điều gì đã diễn ra ở đây?”, ông yêu cầu với sự bối rối.

“Khi thật, Sara, trả lời ta”, Nathan nghen ngào cùng lúc với vị bộ trưởng. “Em ổn chứ?”

Cô chuyển ánh mắt sang chồng. “Vâng, Nathan. Em hoàn toàn ổn. Cảm ơn chàng đã hỏi.”

Cô nhìn xuống chú mình. “Chú Henry đã gặp một vận xui nho nhỏ”, cô tuyên bố.

Vị bộ trưởng quỳ một gối xuống và nhắc phần còn lại của cánh cửa khỏi ngực Henry. “Tôi đoán là khá nhiều, phu nhân thân mến”, ông nói với Sara. Ông ném cánh cửa sang một bên và cau mày nhìn Henry. “Vì Chúa kính yêu, thưa ngài, hãy ngừng khóc lóc. Thật không trang nghiêm chút nào. Có phải cánh cửa đã bay vào ông khi Nathan phá vỡ nó? Nói to lên, Winchester. Tôi không thể nghe rõ khi ông cứ khóc lóc rên rỉ như

thế.”

Caine đã ghép những cánh cửa vào với nhau. Sara xoa mu bàn tay phải của mình để giảm bớt cơn nhức nhối. Henry đang giữ chặt háng của ông ta.

“Chú Henry đã gặp tai nạn trước khi cánh cửa rơi vào ông ấy”, Sara giải thích với giọng vui vẻ và cười với Nathan khi nói điều đó. Nathan vẫn chưa đủ bình tĩnh để lý giải được mọi chuyện. Anh không thể hiểu nổi tại sao vợ mình lại hài lòng một cách chết tiệt đến thế. Cô vẫn chưa nhận ra mối nguy hiểm mà mình đang gặp phải hay sao? Quý thật, thần kinh của anh vẫn đau như bị tác động từ một vết thương mới.

Sau đó cô chậm rãi bước về phía anh và tất cả những gì anh có thể nghĩ là ôm cô vào lòng. Nathan sẽ không bao giờ buông cô ra nữa, thậm chí là khi anh thuyết giảng về thói quen sai trái khi tự ý rời đi của cô.

Nụ cười của Caine như có sức lan tỏa. Vị bộ trưởng cũng thấy chính mình đang cười, dù ông vẫn không biết điều gì đã khiến mình vui đến thế. Ông đứng dậy và

quay sang Sara. “Vui lòng hãy thỏa mãn trí tò mò của tôi và cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra.”

Sara không định giải thích. Nếu cô nói cho ông ta biết chính xác cô đã làm gì, vị bộ trưởng chắc chắn sẽ kinh hoàng trước hành động chẳng chút nữ tính đó.

Nathan thì không. Anh sẽ tự hào về cô.

Sara không thể chờ cho đến khi chỉ còn lại họ với nhau và kể cho anh toàn bộ sự việc, không bỏ qua dù chỉ là tình tiết nhỏ nhất.

“Chú Henry bị vấp vào cây gậy ba toong”, cô nói, không cách nào ngừng cười.

Nathan cuối cùng cũng hết sững sờ và đưa mắt quan sát xung quanh. Sara đã đến bên cạnh anh và nhìn chăm chú vào các nốt đỏ ở mu bàn tay phải của cô.

Tiếng gầm trầm thấp Sara thường ngưỡng mộ bắt đầu trào lên bên trong cổ họng Nathan. Cô cũng có thể thấy sự giận dữ đang bao trùm lên anh. Tuy nhiên, Sara chẳng có chút sợ hãi, vì cô biết anh sẽ không bao giờ

chuyển sự giận dữ của mình lên cô.

Sara không muốn anh làm tất cả mọi việc thay mình. Cô vòng tay quanh eo chồng và ôm anh thật chặt. “Em đã thật sự an toàn, Nathan”, cô thì thầm. “Chàng không cần phải lo lắng như thế.”

Cô áp má mình thoải mái trên ngực anh. Tiếng tim Nathan đập thành thịch cho thấy những lời lẽ dịu dàng đó chẳng khiến anh bình tĩnh hơn chút nào. Nhưng giọng anh lại có vẻ bình tĩnh khi hỏi, “Em cầm gậy, hay ông ta?”.

“Chú ấy cầm gậy khi lên cầu thang.” Cô giải thích. “Chú ấy đã chộp lấy nó từ chỗ đặt cây dù.”

Nathan đã hình dung ra điều đó trong đầu. Anh cố gỡ tay cô ra. “Nathan? Mọi chuyện đã qua rồi. Chú ấy không đánh được em.”

“Hắn đã thử?”

Cô cảm thấy như thể mình đang bám vào một bức tượng, tư thế của anh trở nên quá cứng nhắc. Sara

buông tiếng thở dài nhỏ, ôm anh chặt hơn, sau đó trả lời.

“Đúng thế, nhưng em đã không để chú ấy đánh em. Em nhớ những hướng dẫn của chàng và em đã phớt lờ sự kỳ cục như cách chàng yêu cầu em hứa phải làm điều đó trong những tình huống như thế. Khi đó”, cô thêm vào, “Em cũng đã tạo ra vài yếu tố bất ngờ. Chú Henry không quen với việc phụ nữ tự bảo vệ bản thân. Ông ấy trông rất... bàng hoàng khi ngã về phía sau”.

“Caine? Đưa Sara ra ngoài và chờ tôi. Richards, ông đi cùng họ.”

Cả ba người bọn họ đều nói không với Nathan cùng lúc. Họ đều có những lý do khác nhau. Caine không muốn gặp rắc rối khi phải dọn dẹp hậu quả. Sara không muốn Nathan bước về phía giá treo cổ. Ngài Richards không muốn phải vướng vào một đồng thủ tục giấy tờ.

Nathan vẫn cứng người với cơn giận dữ khi cả ba nói xong sự từ chối của mình. Anh không thể buông Sara khỏi tay đủ lâu để xé nát tên khốn Winchester. Anh thấy tình huống thật vô cùng bức bối. “Khỉ thật, Sara,

nếu em chỉ cần để ta...”

“Không, Nathan.”

Nathan thở dài thườn thượt. Sara biết mình đã thắng. Cô bỗng vội vã bỏ anh lại một mình để có thể có được một chiến thắng khác. Dù phải xuống địa ngục hay tìm tới nơi lẩn trốn của anh, cô cũng phải bắt Nathan nói với cô rằng anh yêu mình.

“Nathan, chúng ta không thể rời khỏi đây cho đến khi em biết rằng mẹ sẽ được an toàn”, cô thì thào.

“Nhưng em lại muốn về nhà với chàng bây giờ. Chàng sẽ làm gì với vấn đề này?”, cô không cho anh thời gian trả lời. “Em muốn nói là, Nathan, chúng ta sẽ phải làm gì với chuyện này?”

Chồng cô không phải là người dễ dàng từ bỏ. Anh vẫn muốn giết chú của cô. Anh cho rằng kế hoạch của mình rất hoàn hảo.

Nó sẽ không chỉ loại bỏ những lo lắng về sự an toàn cho mẹ Sara, mà nó còn khiến anh hài lòng một cách

khủng khiếp với việc đâm thủng mặt tên khốn kia. Anh tiếp tục nhìn chăm chăm vào chiếc gậy ba toong và nghĩ đến những thương tổn mà một người có thể gây ra với loại vũ khí như thế. Henry có thể đã giết cô.

Caine cuối cùng đưa ra một giải pháp hợp lý. “Cậu biết đấy, Nathan, trông như Henry cần một kỳ nghỉ dài hơi. Một chuyến đi biển tới các thuộc địa có thể sẽ là cái vé cải thiện tình hình sức khỏe của ông ta.”

Tâm trạng của Nathan lập tức sáng sủa lên nhiều. “Xem xét điều đó đi, Caine.”

“Tôi sẽ giao hấn cho Colin và để cậu ấy sắp xếp chi tiết”, Caine nói. Anh ta tóm gáy Henry nhắc lên. “Tất cả hành lý hấn sẽ cần là một sợi dây thừng.”

Ngài Richards gật đầu đồng ý. “Tôi sẽ chờ ở đây cho đến khi mẹ của cô trở về, Sara. Tôi sẽ giải thích rằng chú cô bỗng nhiên mong muốn có một chuyến đi biển. Tôi cũng sẽ chờ cha của cô. Tôi cũng muốn nói vài lời với ông ta. Tại sao cô và Nathan không lên đường lúc này? Hãy sử dụng xe của tôi và cho người đánh xe

quay trở lại sau.”

Henry Winchester đã lấy lại đủ tỉnh táo để tháo chạy về phía cửa. Caine cố tình đẩy ông ta về phía anh vợ.

Nathan chộp lấy cơ hội. Anh đâm vào bụng Henry. Cú đâm đẩy hắn ngã trở lại sàn trong cơn quẫn quại.

“Thấy tốt hơn chưa, Nathan?”

“Vô cùng tốt”, Nathan trả lời.

“Còn đồng giấy tờ mà cậu đã lôi ra thì sao?”, ngài Richards hỏi Nathan.

“Mang chúng đến vũ hội nhà Farnmount đêm nay. Chúng ta sẽ mượn thư viện của Lester vài phút. Khoảng chín giờ Sara và tôi sẽ có mặt ở đó.”

“Tôi sẽ phải quay lại văn phòng để lấy chúng”, vị bộ trưởng nói.

“Sắp xếp cuộc gặp vào lúc mười giờ, Nathan, chỉ là để bảo đảm an toàn.”

“Tôi có thể hỏi các vị đang thảo luận về chuyện gì hay không?”, Sara xen vào.

“Không.”

Câu trả lời đột ngột của chồng khiến cô tức giận. “Em không muốn ra ngoài tối nay”, cô tuyên bố. “Em có vài việc quan trọng hơn phải nói với chàng.”

Anh lắc đầu. “Em sẽ có lòng tin vào ta, thưa phu nhân”, anh lẩm bẩm khi kéo cô ra cửa.

Cô thở hắt hên. “Về tất cả những thứ tro trên chàng nói với em...”

Sara dừng lại khi Nathan quay người nhấc cô vào xe. Về mặt anh ảm đạm, đôi tay cũng run rẩy.

Anh không để cô ngồi cạnh mà giành chỗ đối diện với cô. Khi anh duỗi dài đôi chân, cô bị kẹp vào giữa.

Ngay khi chiếc xe bắt đầu chuyển động, anh quay ánh nhìn ra phía cửa sổ.

“Nathan?”

“Gì vậy?”

“Chàng vẫn... bị kích động sau chuyện vừa rồi ư?”

“Không.”

Sara thất vọng, vì cô đã hy vọng rằng anh trút bỏ sự bất mãn trước thái độ của cô. Ký ức về cách anh đã giúp cô vượt qua sự căng thẳng khiến mặt cô chuyển sang màu hồng.

“Chẳng lẽ đàn ông không cảm thấy điều gì sau khi đánh nhau ư?”

“Một vài người thì có. Ta không nên đánh Henry trước mặt em”, anh nói, vẫn không nhìn vào cô.

“Ý chàng là nếu em không ở đó, chàng cũng sẽ không đánh hấn, hay chàng thấy hối tiếc...”

“Quý thật, đúng thế, ta có thể đánh hấn”, anh lầm bầm. “Ta chỉ là không nên đập tên khốn đó trước mặt

em.”

“Tại sao?”

“Em là vợ ta”, anh giải thích. “Em không nên trở thành nhân chứng trước một hành động... bạo lực. Trong tương lai, ta sẽ cố không...”

“Nathan”, cô ngắt lời, “Em không phiền lòng. Thật sự đấy. Sẽ có nhiều lần điều đó lại diễn ra. Em phản đối bạo lực”, cô gấp gáp thêm vào, “nhưng em thừa nhận rằng sẽ có những lúc âm thanh của cú đấm thật dễ chịu. Nó có thể khiến người khác cảm thấy tràn đầy sinh lực.”

Anh lắc đầu. “Em đã không để ta giết những tên cướp biển, em nhớ chứ?”

“Em đã để chàng đánh bọn chúng.”

Anh nhún vai, sau đó thở dài. “Em là một quý cô. Em yếu đuối và đầy nữ tính, ta sẽ phải cư xử như một quý ngài khi ở bên em. Đó là cách mà mọi thứ sẽ diễn ra, Sara. Đừng tranh cãi với ta.”

“Nathan? Chàng đang lo lắng cho em ư?”

“Quý thật, đúng thế. Ta đang lo lắng.”

Anh đã găm lên khi trả lời. Cô nín cười. “Em thật sự mong muốn chàng sẽ hôn em.”

Nathan thậm chí không nhìn cô khi trả lời.
“Không.”

“Tại sao không?”

“Nó phải được thực hiện một cách đúng đắn, Sara.”

Anh đang đề cập đến điều gì chứ? “Chàng hôn em luôn luôn là điều đúng đắn.”

“Ta sẽ phá hủy mọi thứ nếu ta hôn em.”

“Chàng cư xử thật khó hiểu.”

“Nói cho ta nghe điều gì đã xảy ra với Henry”, anh ra lệnh.

Cô buông tiếng thở dài nhỏ. “Em đã đánh hấn... ở

đó.”

Một nụ cười nhẹ nhàng thay đổi vẻ cau có của Nathan. “Em còn nhớ cách tung ra một cú đấm chuẩn ư?”

Cô quyết định không trả lời cho đến khi anh nhìn mình. Một khoảng lặng kéo dài trôi qua khi cuối cùng Nathan cũng bị khuất phục.

Anh đang vận lộn trong cuộc chiến để giữ cho tay mình không chạm vào cô.

Nathan cũng nghĩ rằng mình đã chiến thắng trong cuộc chiến đó, cho đến khi cô cười và thì thầm, “Em biết chàng sẽ tự hào về em. Dù thế, hầu hết các quý ông đều sẽ kinh hoàng”.

Anh thô lỗ kéo cô vào lòng. Những ngón tay anh đan vào mái tóc của Sara. “Ta không nằm trong số ‘hầu hết’ đó”, anh cho cô biết ngay lập tức trước khi miệng đáp xuống miệng cô. Lưỡi anh lùa vào trong miệng cô để thưởng thức, vuốt ve và trêu chọc lưỡi cô. Anh

không thể nhận đủ từ cô, không thể đủ gần, đủ sớm.

Anh hôn lên cổ Sara trong khi bàn tay làm bạn với những chiếc cúc phía sau váy. “Ta biết nếu mình chạm vào em, ta sẽ không thể nào dừng lại.”

Nathan đánh mất kiểm soát. Chiếc xe ngựa đã dừng lại, nhưng chỉ có Sara nhận ra sự thật đó. Cô kêu anh cài lại những chiếc cúc. Việc này khiến Nathan mất nhiều thời gian hơn, vì đôi tay đang run rẩy.

Nathan kéo cô vào trong ngôi nhà. Jade mỉm cười khi thấy họ chạy như bay lên cầu thang.

Nathan lấy lại một chút tự chủ trước khi họ đến phòng ngủ. Anh mở cửa cho cô. Sara với tay ra sau lưng để tháo cúc một lần nữa trên suốt quãng đường đến giường. Cô dừng lại khi nghe thấy tiếng cửa đóng sầm.

Sara quay người và phát hiện chỉ còn lại một mình. Nathan đã bỏ đi. Cô quá ngạc nhiên để có thể phản ứng lại trong vài phút. Sau đó cô hét lên một tiếng đầy giận dữ, kéo cánh cửa mở ra và chạy nhanh xuống hành lang.

Jade chặn cô lại tại chân cầu thang. “Nathan vừa mới rời đi. Anh ấy nhờ em dặn chị chuẩn bị sẵn sàng để lên đường trước tám giờ. Anh ấy cũng đề nghị em cho chị mượn một chiếc váy, vì đồ đạc của chị vẫn còn trên tàu Seahawk.”

“Làm thế nào chàng có thể nói với em tất cả những điều đó khi vừa mới rời đi?”

Jade cười. “Anh trai em cư xử như thể anh ấy vừa bị quỷ dữ theo đuổi”, cô nói. “Anh ấy kết thúc mọi chỉ dẫn từ lúc đi xuống cho đến khi ra ngoài. Anh ấy định sẽ gặp chúng ta sau, Sara. Nathan có vài công việc phải can thiệp vào - ít nhất em nghĩ đó là những gì anh ấy nói thêm trước khi nhảy lên xe ngựa của Caine và rời đi.”

Sara lắc đầu. “Anh trai của em đúng là một kẻ thô lỗ, nông cạn, kiêu ngạo, cứng đầu...”

“Và chị yêu anh ấy.”

Sara thông vai xuống. “Đúng thế, chị yêu chàng. Chị tin là chàng cũng yêu chị”, cô thêm vào trong tiếng

lắm lắm. “Chàng có thể chưa thật sự nhận ra điều đó, hoặc do có chút e sợ. Ôi, chị không biết nữa. Đúng thế, dĩ nhiên là chàng yêu chị. Làm sao em lại có thể tin là không cơ chứ?”

“Em không tranh cãi với chị điều đó, Sara. Em tin Nathan cũng yêu chị”, cô thêm vào với một cái gật đầu. “Điều đó hoàn toàn rõ ràng với em, như một phần tất yếu của sự thật. Anh ấy rất... lo lắng. Nathan luôn là một người ít nói, nhưng giờ anh ấy thậm chí còn lắm bầm những thứ vô nghĩa.”

Mắt Sara ngập nước. “Chị muốn chàng nói rằng chàng yêu chị”, cô thì thầm.

Jade nhìn đầy cảm thông rồi vỗ nhẹ tay Sara và cùng trở lại phòng ngủ.

“Em có biết rằng chị có tất cả những phẩm chất mà Nathan có thể muốn ở một người vợ hay không? Không ai có thể yêu chàng nhiều như chị. Làm ơn đừng xem chị kém cỏi. Chị thật sự không phải vậy. Chị chỉ rất khác biệt so với em thôi, Jade.”

Em gái Nathan quay người khỏi tủ quần áo để nhìn Sara chăm chú một cách đầy hoài nghi. “Tại sao chị lại cho rằng em coi chị như một người kém cỏi?”

Sara lấp bắp giải thích về chuyện những thủy thủ trên tàu Seahawk luôn so sánh cô với Jade ra sao, cũng như cô đã thua trong cuộc ganh đua như thế nào. “Sau đó, khi những tên cướp biển tấn công, chị đã có thể chứng minh bản thân trong mắt họ.”

“Em có thể tưởng tượng ra điều đó”, Jade đồng ý.

“Chị cũng đã can đảm”, Sara nói. “Chị không phải đang khoe khoang, Jade. Nathan đã thuyết phục chị rằng chị rất can đảm.”

“Chúng ta cũng đều rất chung thủy với chồng của mình”, Jade nói. Cô quay trở lại với tủ quần áo và tiếp tục sắp xếp, tìm kiếm một chiếc váy phù hợp.

“Nathan chỉ thích chị mặc những chiếc váy cao cổ”, Sara nói.

“Chẳng phải việc đó đã nói lên nhiều điều ư?”

“Chị thường xuyên phải cố để trở nên dễ tính.” Jade không dám cho Sara thấy biểu hiện của mình. Sự tức giận trong giọng nói của chị dâu khiến cô muốn bật cười. Tình yêu tội nghiệp đang khiến mọi thứ trở nên thú vị.

“Có thể, Jade, đó chính là vấn đề”, Sara tuyên bố. “Chị đã quá dễ tính. Chị luôn luôn nói với Nathan rằng chị yêu chàng đến nhường nào. Em có biết chàng trả lời ra sao không?” Cô không cho Jade thời gian phỏng đoán. “Chàng luôn cần nhắc. Thề với Chúa, đó là những gì chàng luôn làm. Ôi, ngoài ra không còn gì khác, cảm ơn em.”

“Giờ không còn cầu nhau nữa ư?”, Jade hỏi.

“Lại còn không dễ thỏa hiệp nữa chứ. Tìm cho chị chiếc váy được khoét cổ sâu nhất trong tủ quần áo của em.”

Jade cười lớn sau đó. “Cái này chắc hẳn sẽ khiến Nathan phát điên lên ngay.”

“Chị hy vọng như thế”, Sara trả lời.

Năm phút sau, Sara cầm một chiếc váy màu trắng trong tay.

“Em mới chỉ mặc chiếc váy này có một lần duy nhất, và đã không được bước chân ra khỏi nhà, vì thế chưa ai từng nhìn thấy nó. Caine không cho phép em mặc nó nữa.”

Sara rất thích chiếc váy. Cô cảm ơn Jade vài lần, sau đó bắt đầu đi ra khỏi phòng. Cô đột nhiên đứng lại và quay người. “Chị có thể hỏi em vài điều được chứ?”

“Giờ chị là chị của em, Sara. Chị có thể hỏi em bất cứ điều gì.”

“Em đã từng khóc chưa?”

Jade không mong chờ câu hỏi đó. “Có”, cô trả lời. “Thực tế thì, liên tục.”

“Nathan có từng thấy em khóc không?”

“Em không biết liệu anh ấy có thấy hay chưa.”

Biểu hiện ngỡ ngàng của Sara khiến Jade nhận ra rằng đó không phải là câu trả lời mà cô hy vọng. “Giờ em nghĩ lại, vâng, anh ấy đã từng thấy em khóc. Không thường xuyên như Caine, dĩ nhiên.”

“Ôi, cảm ơn em vì đã chia sẻ với chị bí mật đó. Em không biết rằng em đã khiến chị vui lên nhiều như thế nào đâu.”

Nụ cười của Sara thật rạng rỡ. Jade hài lòng, dù phải thừa nhận với chính mình rằng cô vẫn không biết chính xác Sara vui mừng vì điều gì.

Hai giờ sau, Jade và Caine kiên nhẫn chờ trong tiền sảnh để Sara có thời gian chuẩn bị cho sự xuất hiện của mình.

Jimbo đi đi lại lại ở cửa trước.

Jade mặc một chiếc váy lụa màu xanh thẫm với tay áo thêu ren. Cổ áo chỉ để lộ bộ ngực ra chút ít. Caine vẫn cau mày nhìn trước khi lẩm bẩm rằng cô trông tuyệt

đẹp. Anh mặc lễ phục, cô nói rằng anh là tên quý dũ đẹp trai nhất thế giới. Sau đó Jimbo bắt đầu cần nhằn dạn dò họ về việc bảo đảm ai đó sẽ ở cạnh Sara suốt buổi tối.

“Đừng để cô ấy khuất khỏi tầm mắt của các vị cho đến khi Nathan xuất hiện đón cô ấy”, Jimbo yêu cầu đến lần thứ năm. Sara thu hút sự chú ý của tất cả mọi người khi bước xuống cầu thang. Jimbo huýt sáo. “Mắt Nathan sẽ đỏ quạch khi trông thấy Sara của chúng ta mất thôi.”

Cả Jade và Caine đều đồng ý. Sara trông thật tuyệt vời. Mái tóc xõa ra, những lọn tóc xoắn mềm mại sóng sánh trên vai theo mỗi bước chân cô.

Chiếc váy màu trắng tinh khôi khoét cổ chữ V sâu hết cỡ. Đó là chiếc váy khiêu khích nhất mà Caine từng thấy. Anh ta cũng nhớ ra nó. “Ta nghĩ mình đã xé cái thứ đó khi giúp em cởi nó ra cơ mà”, anh ta thì thầm.

Jade đỏ mặt. “Chàng quá vội vã nên đã không xé nó.”

“Nathan sẽ làm thế”, Caine thì thầm trả lời.

“Vậy chàng nghĩ anh trai em sẽ thích nó ư?”

“Quý thật, không, cậu ta sẽ không thích nó đâu”,
Caine phỏng đoán.

“Tốt.”

“Jade, em yêu, ta không chắc đây là một ý kiến hay. Tất cả đàn ông ở vũ hội sẽ thèm khát Sara. Nathan sẽ nổi điên lên mất.”

“Đúng thế.”

Sara xuống đến tiền sảnh và nhún chào những khán giả của mình.

“Cô không cần thi lễ với chúng tôi”, Caine nói.

Sara cười. “Tôi không có ý như thế”, cô nói. “Chỉ là tôi đang muốn chắc chắn rằng mình sẽ không rơi ra khỏi chiếc váy này khi phải nhún chào ai đó.”

“Thế khi Nathan vòng tay và bóp cổ cô thì sao?”, Jimbo hỏi. “Cô có nghĩ rằng chiếc váy đủ chắc chắn

không?”

“Tôi sẽ tìm cho cô ấy một chiếc áo choàng”, Caine nói.

“Vớ vẩn”, Jade phản đối. “Trời quá ấm cho một chiếc áo choàng.”

Sự phản đối vẫn tiếp tục, thậm chí sau khi họ đã lên đường.

Công tước và Nữ công tước nhà Farnmount sống cách Luân Đôn một dặm. Ngôi nhà của họ thật rộng lớn, được bao quanh bởi những bãi cỏ được cắt tỉa tỉ mỉ và ấn tượng. Những người hầu đã giữ đuốc dọc theo hai bên đường, chiếu sáng đường đi của họ.

“Có tin đồn rằng hoàng tử đã cố mua lại khu đất của gia đình Farnmount”, Caine nói. “Dĩ nhiên, ông ta sẽ không từ bỏ nó.”

“Đúng thế”, Jade đồng ý, dù không để ý lắm đến câu chuyện của chồng vì đang mải quan sát Sara. “Chị trông như bị trúng gió”, cô nói. “Chị có cảm thấy khỏe

không?”

“Cô ấy ồ”, Caine nói.

Dù thế, Sara không hề ồ chút nào.

Tâm trí cô đang chạy đua với sự lo lắng.

“Nhà Winchester cũng sẽ ở đây đêm nay”, cô đột nhiên thốt ra. “Không ai trong số họ dám xúc phạm Công tước và Nữ công tước. Dù thế, tôi không hiểu, tại sao đây là vũ hội duy nhất mà gia đình St. Jame tham dự.

Caine cười toe toét. “Đây là vũ hội duy nhất họ được mời đến”, anh giải thích.

“Tôi lo lắng cho Nathan”, cô bỗng nhiên thốt ra.

“Jimbo, tôi ước gì anh cũng được vào trong. Caine có thể cần sự hỗ trợ của anh để coi chừng chồng tôi.”

“Câu bé sẽ ồ thôi”, Jimbo trả lời và vỗ nhẹ tay Sara. “Đừng lo lắng nữa.”

Không ai nói thêm lời nào cho đến khi chiếc xe dừng lại trước tòa lâu đài. Jimbo nhảy xuống, sau đó quay sang để giúp Sara. “Tôi sẽ ở ngoài này, ngay cạnh chiếc xe. Khi cảm thấy buồn chán, chỉ cần cô bước ra cửa trước, tôi sẽ nhìn thấy.”

“Cô ấy sẽ ở cùng chúng tôi cho đến khi Nathan đến.” Caine nói.

Sara gật đầu. Cô hít một hơi thật sâu, nhấc chân váy và bước lên những bậc cầu thang.

Phòng khiêu vũ được đặt ở tầng trên cùng của tòa nhà bốn tầng. Cầu thang dẫn lên trên tỏa sáng rực rỡ nhờ những ngọn nến và hoa tươi.

Một quản gia đứng cạnh cửa phòng. Có ba bậc thang dẫn xuống sàn khiêu vũ. Caine đưa giấy mời của anh cho người hầu, và đợi cho đến khi chuông báo hiệu rung lên. Đó là tín hiệu thông báo cho những vị khách đang đứng chen chúc bên dưới. Chỉ có một vài sự chú ý hướng lên, một số khác cũng liếc nhanh lên lối vào, vì một điệu valse đã nổi lên và họ quá bận rộn tới việc tập

trung vào những bước chân của mình.

“Hầu tước Cainewood và vợ, phu nhân Jade”, người quản gia thông báo với giọng vang rền.

Sau đó đến lượt Sara. Cô đưa thư mời mà Caine đã đưa cho cô tới tay người đàn ông, sau đó đứng cạnh anh ta cho đến khi được giới thiệu. “Phu nhân Sara St. Jame.”

Anh ta đã hét lên như cảnh báo cháy. Lời tuyên bố có sức ép buộc tương tự.

Một tiếng thì thầm bắt đầu giữa đám đông, và khi mọi người bắt đầu rì rào bàn tán, âm thanh tăng lên giống như âm lượng của một trận động đất.

Một cặp đôi đã va vào một đôi khác khi hai người này đứng thẳng lại để có thể thấy Sara rõ hơn.

Sara ngẩng cao đầu nhìn xuống đám đông và cầu nguyện là dáng vẻ của mình trông bình tĩnh. Sau đó Caine nắm lấy tay cô. Jade bước sang bên còn lại và nắm nốt bàn tay kia của Sara.

“Sara, chị thân mến, chị có thấy rằng những người nhà Winchester đều đang đứng cạnh nhau ở phía bên tay phải phòng khiêu vũ không, trong khi tất cả những người nhà St. Jame thì ở bên trái? Ai cũng có thể kết luận rằng hai gia đình không ưa gì nhau.”

Jade đã nói xong lời nhận xét đó. Sara mỉm cười. Em chồng của cô nghe có vẻ rất lúng túng. “Có tin đồn là họ không thích nhau lắm”, cô trêu lại.

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ đi vào giữa để không tỏ ra thiên vị”, Caine tuyên bố khi anh dẫn hai quý cô đi xuống.

“Dường như Nathan vẫn chưa có mặt ở đây?”, Jade hỏi. “Sara, hãy tiếp tục mỉm cười. Mọi người đều đang trở mắt nhìn chị. Đó là vì cái váy, em nghĩ thế. Đêm nay chị trông rất tự tin và rực rỡ.”

Một giờ tiếp theo trôi qua như một thử thách. Cha Sara cũng tham dự. Ông ta đưa tay ra làm cử chỉ cắt ngang cổ con gái mình qua không khí. Khi Sara nhìn về phía gia đình Winchester, những vị khách quay lưng lại

với cô.

Dĩ nhiên, mọi người đều chú ý đến điều đó. Caine giận dữ thay Sara cho đến khi nhìn cô và thấy rằng cô đang cười. Anh thư giãn ngay sau đó.

Dunnford St. Jame không bỏ lỡ hành động đó của Bá tước Winchester. Người đứng đầu nhà St. Jame buông tiếng khịt mũi lớn, sau đó lại gần để nói chuyện với vợ của cháu trai ông ta.

Dunnford là một người đàn ông to lớn với khung người vuông vức, nhiều cơ bắp chứ không hề béo. Mái tóc của ông ta màu xám, mỏng, được cắt ngắn như một điển chủ thời xưa. Ông ta có bộ râu rậm rạp, vai rộng và trông xấu tệ trong bộ lễ phục màu đen cùng chiếc cà vạt hồ cứng quanh cổ.

Caine nghĩ ông ta trông còn khá khảm hơn vợ.

“Chúng ta có gì ở đây thế này?”, ông ta gầm lên khi dừng lại ngay trước mặt Sara. “Đây chẳng phải là cô gái của Nathan sao?”

“Ngài hoàn toàn biết rõ cô ấy là ai”, Caine trả lời.
“Sara, cô đã gặp ngài Dunnford St. Jame chưa?”

Sara nhún gối chào trang trọng. “Thật vinh dự được gặp ngài”, cô nói. Dunnford trông khá ngơ ngác. “Cô đang đùa giỡn với tôi ư?”

Giờ thì trông Sara thật bối rối. “Xin lỗi?”

“Cô ấy rất biết cách cư xử, Dunnford. Chẳng phải rất đáng ngạc nhiên trong gia đình St. Jame sao?”

Một tia lấp lánh xuất hiện trong mắt của người đàn ông già. “Cô ta vừa trở thành một thành viên nhà St. Jame. Cô ta sẽ phải chứng minh bản thân trước khi được chào đón.”

Sara tiến một bước lại gần Dunnford. Điều đó càng khiến ông ta ngạc nhiên hơn. Ông ta đã quen với việc phụ nữ đứng ngay sau lưng mình. Họ cũng không bao giờ cười. Cô gái này, ông ta chán chường đưa ra kết luận, thật khác biệt.

“Làm cách nào tôi có thể chứng minh bản thân với

ngài?”, Sara hỏi. “Ngài có cho rằng tôi nên bán một trong số những anh em của ngài để được chấp nhận hay không?”

Sara đang đùa. Ông ta chấp nhận đề nghị của cô. “Tốt, giờ thì, tôi cho là điều đó sẽ phụ thuộc vào người anh em nào mà cô bán. Tom luôn là một lựa chọn tốt.”

“Vì Chúa, Dunnford, Sara đang trêu chọc ông thôi.”

Dunnford làm bầm. “Vậy tại sao cô ta lại đề nghị như thế?”

Caine lắc đầu. “Đó là một lời nói đùa đề cập đến chuyện ngài đã bán anh trai mình”, anh giải thích.

Dunnford vuốt bộ râu. Nụ cười của ông ta thật mờ ám. “Vậy ra cô đã nghe về sự hiểu lầm nho nhỏ đó rồi? Tom không hề hận tôi”, ông ta nói thêm. “Điều đó thật đáng tiếc. Nhưng đôi khi sự hiềm khích ở chừng mực nào đó thường khiến gia đình thêm náo nhiệt.”

Trước khi bất cứ ai có thể nói gì về lời nhặt xét thái

quá đó, Dunnford buông tiếng gầm thấp. “Chồng của cô đâu? Ta có lời muốn nói với cậu ta.”

“Anh ấy sẽ ở đây vào bất cứ lúc nào”, Caine nói.

“Vợ của ngài đâu?”, Sara hỏi. “Tôi muốn gặp bà ấy.”

“Để làm gì?”, Dunnford phản bác. “Bà ấy có thể đang trong phòng ăn và chọn món cho ta.”

“Chú không định hỏi thăm cháu sao?”, Jade hỏi. “Chú đang giả vờ là cháu không có ở đây. Chú vẫn còn thất vọng vì cháu đã sinh cho Caine một cô con gái chứ không phải là một cậu con trai sao?”

“Cháu vẫn chưa có mang đứa nữa ư?”, Dunnford hỏi.

Jade lắc đầu.

“Vậy ta sẽ không nói chuyện với cháu cho đến chừng nào ta có được một thằng cháu trai.” ông ta quay sang Caine. “Cậu có lên giường với cháu gái ta đúng

cách không đây?”, ông ta hỏi.

Caine cười toe toét. “Tôi luôn tận dụng mọi cơ hội mà mình có.” Anh kéo dài giọng, Sara đỏ mặt bối rối. Cô đề ý rằng Jade đang cố nhin cười. Dunnford tặng cho em gái của Nathan một cái nhìn dữ dội. Sau đó ông ta lại quay sang Sara, rồi đột nhiên người đàn ông già vươn tay và đập vào hai bên hông của cô với đôi bàn tay to lớn của mình.

“Ngài đang làm gì đây?”, Caine hỏi với tiếng thì thầm. Anh cố đẩy tay Dunnford ra.

Sara quá ngạc nhiên trước hành động bạo dạn này nên nhất thời không thể cử động. Cô chỉ biết nhìn chăm chăm xuống tay ông ta.

“Ta đang đo kích thước của cô”, Dunnford tuyên bố. “Con bé trông không đủ khả năng để có thể mang một đứa bé đến thế giới này. Chiếc váy này có thể là một sự lừa dối”, ông ta thêm vào với cái gật đầu. “Ái chà, nhưng cô có lẽ đủ tiêu chuẩn đó.”

Giờ ông ta đang nhìn chăm chăm vào ngực Sara. Tay cô lập tức đưa lên che ngực mình. Cô không định để ông ta đánh giá thêm bất cứ thứ gì khác nữa.

“Ta có thể thấy cô có thể nuôi một đứa bé. Cô đã mang thai chưa?”

Khuôn mặt Sara không thể nào có thể nóng hơn được nữa. Cô bước một bước lên phía trước. “Ngài nên cư xử đúng mực”, cô thì thầm. “Nếu ngài còn động vào tôi lần nữa, thưa ngài, tôi sẽ đánh ngài. Ngài hoàn toàn không biết cách cư xử ư?”

Dunnford đoán rằng mình có. Khi ông ta nói ra điều đó, Sara lại bước thêm một bước nữa. Caine ngạc nhiên trước sự táo bạo của cô, cũng như khi thấy Dunnford bước lùi lại. “Cháu muốn một cốc punch, thưa chú Dunnford”, Sara nói sau đó.

“Chú có thể đi lấy giùm cháu chứ.” Dunnford nhún vai. Sara thở dài. “Cháu đoán là mình có thể hỏi một trong số những người nhà Winchester lấy giùm”, cô nói tiếp.

“Trước tiên chúng sẽ phi nhủ vào cô”, Dunnford tuyên bố. “Chẳng phải là cô đang nghiêng về phía gia đình chúng ta sao?”

Cô gật đầu. Ông ta cười toe toét. “Ta sẽ vui mừng được lấy đồ uống cho cô.”

Sara nhìn dõi theo chú của Nathan lách qua đám đông. Một hàng người đang chờ đợi người hầu mức ra thứ đồ uống màu hồng. Dunnford lấy hết sức xô dòng khách khứa sang một bên.

“Tôi sẽ không uống một chút rượu punch nào nếu là cô”, Caine kéo dài giọng sau khi Dunnford nhấc một chiếc cốc lớn và uống vài ngụm. Ông ta đặt chiếc cốc trở lại bàn, sau đó nhúng một chiếc cốc khác vào chiếc bát lớn đựng rượu punch và quay trở lại phía đối diện căn phòng.

Ông ta lau bộ râu bằng mu bàn tay rồi trao chiếc cốc cho Sara.

Caine để ý rằng phía trước bát đựng rượu punch

không còn hàng người nào nữa. Anh với tay và chộp lấy chiếc cốc để Dunnford không thể vô tình làm đổ chất lỏng màu hồng lên Sara.

“Nói với Nathan là ta muốn nói chuyện với nó”, Dunnford lại tuyên bố và thêm một cái cau mày vào lời nhắc nhở của mình, sau đó quay lưng và đi về phía xa, nơi những người họ hàng của ông ta đang đứng.

Sara thấy những vị khách khác đã giãn ra thành một con đường rộng cho người đàn ông. Sau đó cô quyết định rằng ông ta cực kỳ giống Nathan.

“Hầu tước St. Jame.”

Lời thông báo được hét lên lôi kéo toàn bộ sự chú ý của mọi người. Sara quay đầu nhìn lên lối vào. Tim cô đập điên cuồng khi trông thấy chồng. Trước kia cô chưa từng thấy anh mặc lễ phục, cảm giác này có chút áp đảo. Mái tóc của anh buộc ra phía sau gáy, anh mặc một chiếc áo khoác và quần đen giống một vị vua oai phong. Sự kiêu ngạo trong cả tư thế và biểu hiện của anh khiến đầu gối cô run rẩy.

Cô bắt đầu bước về phía anh theo bản năng.

Nathan dễ dàng tìm thấy vợ trong đám đông. Ngay khi tên anh được tuyên bố, khách khứa đều dịch về các góc phòng. Chỉ còn lại mình Sara đứng giữa sàn khiêu vũ.

Cô trông thật quỵên rũ, quá yếu đuối, quá tinh tế và quá... hờ hang một cách chết tiệt.

Nathan vọt xuống những bậc thang về phía vợ, vừa đi vừa cởi áo khoác.

Ngay khi Nathan xuống đến chân cầu thang, những người nhà Winchester bắt đầu bước về phía trước. Những người nhà St. Jame lập tức bắt chước hành động đó.

Caine thúc Jade. “Kiếm chỗ ngồi đi”, anh thì thầm. “Chỗ này có thể có rắc rối, ta không muốn phải lo lắng cho em.”

Jade gật đầu. Cô muốn toàn bộ tâm trí Caine tập trung vào việc bảo vệ anh trai mình. Sau đó cô thấy

Colin cũng đi xuống. Từ chỗ phồng lên dưới áo choàng của anh ta, cô đoán là anh ta cũng đã chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Nathan đã cởi xong áo khoác, nhưng khi đến bên Sara, anh không thể nhớ nổi mình định làm gì với nó.

“Sara?”

“Vâng, Nathan?”

Cô chờ anh nói thêm điều gì đó.

Nathan dường như đã thỏa mãn với việc đứng đó và nhìn cô chăm chú. Tình yêu của cô thật rõ ràng trong ánh mắt. Nụ cười của cô thật dịu dàng. Chúa ơi, anh nghĩ, mình không xứng đáng với cô, nhưng cô yêu anh.

Nathan túa mồ hôi lạnh và bắt đầu thò tay vào lấy chiếc khăn tay mà Colin đã nhét vào túi áo, sau đó nhận ra rằng mình đang giữ áo khoác trên tay. Anh không thể hình dung nổi tại sao. Anh lại mặc nó vào nhưng không thể rời mắt khỏi người vợ xinh đẹp, tuy cánh tay bị vướng vào tay áo, nhưng anh cuối cùng cũng đã khắc

phục được.

Sara tiến lên phía trước và chỉnh lại cà vạt cho anh, rồi lùi lại.

Nathan vẫn không thể nói chuyện với cô. Chúa ơi, mọi thứ phải được thực hiện đúng đắn, anh tự nhủ. Cô xứng đáng với điều đó rất nhiều. Không, mọi thứ phải hoàn hảo cho cô, không chỉ là đúng đắn, anh lại quả quyết. Anh sẽ đưa cô xuống thư viện, ký vào những văn bản, anh sẽ...

“Ta yêu em, Sara.” Giọng anh nghe như thể vừa nếm xong món xúp của cô.

Cô đã bắt anh nhắc lại điều đó. Mắt cô ngập nước và Nathan biết rằng đây là lần đầu tiên Sara được nghe anh nói điều này. “Ta không định nói ra điều đó... chưa phải lúc, dù sao thì”, anh lẩm bẩm. “Ta yêu em.”

Biểu hiện của cô không thay đổi. Nhưng của Nathan đã thay đổi, trông anh như thể đang phát ốm.

Sara cảm thấy tội nghiệp thay cho anh. “Em biết

chàng yêu em, Nathan. Em cũng mất một thời gian dài để nhận ra, nó dài bằng khoảng thời gian chàng đến và đón em, nhưng giờ em đã biết. Chàng đã yêu em từ rất lâu rồi, đúng không Nathan?”

Nathan rõ ràng cảm thấy nhẹ nhõm.

“Tại sao em không nói cho ta rằng em đã biết?”, anh yêu cầu cô trong tiếng thì thầm. “Khi thật, Sara. Ta đã trải qua cả địa ngục.”

Mắt cô mở to và khuôn mặt phủ sắc hồng. “Chàng đã trải qua cả địa ngục ư? Chàng là người đã từ chối tin tưởng em. Chàng là người không bao giờ nói với em trong tim mình có gì. Em đã luôn luôn nói với chàng điều đó, Nathan.”

Nathan lắc đầu, nụ cười ngượng ngùng nở trên môi. “Không, Sara, không phải là luôn luôn. Em nói với ta mỗi ngày một lần. Đôi khi em chờ đến sau bữa tối. Ta thấy mình đang cảm thấy lo lắng.”

Sara bước một bước về phía Nathan. “Chàng đã

chờ em mỗi ngày để được nghe em nói rằng em yêu chàng ư?”

Anh có thể đoán ra từ những biểu hiện trên mặt cô rằng cô đang rất hài lòng với sự thú nhận này. “Em sẽ lấy ta chứ?”, anh hỏi với một tiếng thì thầm sốt sắng.

Nathan đã cúi xuống cho đến khi môi anh gần như chạm lên trán cô. “Ta sẽ quỳ xuống nếu em muốn ta làm thế, Sara. Mặc dù không thích điều đó”, anh thêm vào với sự vội vã đầy thành khẩn. “Nhưng ta sẽ làm thế. Xin em hãy kết hôn với ta.”

Cô chưa bao giờ thấy chồng mình lo lắng đến thế. Nói với cô những điều tận sâu trong trái tim anh rõ ràng là một sự tra tấn. Dĩ nhiên, nó càng khiến cô yêu anh nhiều hơn. “Nathan, chúng ta đã kết hôn rồi, chàng quên ư?”

Những khán giả của họ bị mê hoặc. Đôi vợ chồng nhìn vào mắt nhau một cách đắm đuối đầy yêu thương là một cảnh tượng thật lãng mạn. Những người phụ nữ đã dùng khăn tay của chồng họ để thấm nước mắt.

Nathan đã quên bằng những vị khách còn lại. Anh tuyệt vọng để giữ cho kế hoạch được hoàn thành, để có thể đưa Sara về nhà.

“Chúng ta phải xuống thư viện”, anh tuyên bố. “Ta muốn em ký một văn bản hủy bỏ hôn ước.”

“Vâng, Nathan”, cô trả lời.

Sự sẵn sàng của cô không làm anh ngạc nhiên. Cô luôn có một lòng tin như thế. Anh vẫn phải hạ mình trước niềm tin của cô. “Chúa ơi, Sara, ta yêu em rất nhiều, nó... thật đau đớn.”

Cô trịnh trọng gật đầu. “Em có thể thấy thế”, cô thì thầm. “Chàng đang say sóng ư?”

Anh lắc đầu. “Sau khi em ký vào giấy của em, ta sẽ ký vào giấy của ta”, anh nói.

“Tại sao chàng cũng phải ký?”, cô hỏi.

“Ta cũng sẽ phá vỡ bản hôn ước. Ta không muốn nhận những khoản thừa kế. Ta đã có được món quà lớn

nhất rồi”, anh thì thầm. “Ta đã có em.” Nụ cười của anh đầy dịu dàng khi thêm vào. “Em là tất cả những gì ta muốn.”

Sara bắt đầu khóc. Anh không thể ngăn mình khỏi việc kéo cô vào vòng tay. Nathan cúi xuống và hôn vợ mình. Cô hôn đáp trả anh.

Những tiếng thở dài tập thể đến từ các phụ nữ trong đám đông.

Tuy nhiên, hy vọng của Nathan rằng đêm hôm đó sẽ là một đêm hoàn hảo dành cho vợ mình đã không được hoàn thành. Với những tiêu chuẩn của gia đình St. Jame, đó là một thành công vĩ đại. Trước tiêu chuẩn của những người khác, nó lại là một cơn ác mộng.

Tuy nhiên, không ai có thể quên được trận cãi lộn đó.

Cuộc cãi lộn bắt đầu một cách ngẫu nhiên khi Nathan quay người đưa Sara tới thư viện. Cô giật mạnh tay để ngăn anh lại.

“Em tin chàng yêu em, Nathan”, cô nói khi có được toàn bộ sự chú ý của anh. “Chàng không cần từ bỏ món quà của Đức vua chỉ để chứng minh điều đó.”

“Có, ta phải làm thế”, anh trả lời. “Ta muốn em thấy ta yêu em nhiều như thế nào. Đó là cách duy nhất để em tin ta. Em đã cho ta tình yêu của mình quá lâu, còn ta chẳng mang lại cho em điều gì ngoài sự bức tức. Đó là một sự hối lỗi, Sara. Ta phải làm điều đó.”

Cô lắc đầu. “Không, chàng không cần phải làm điều đó. Nathan, chàng sẽ cho em thấy mình có lòng tin và tình yêu của em chỉ bằng việc không từ bỏ món quà. Chàng đã chờ nhiều năm dài đằng đẳng để được thừa kế, nên chàng phải giữ được nó.”

“Ta đã quyết định rồi, vợ yêu.”

“Hủy bỏ quyết định đó đi”, cô phản đối.

“Không.”

“Có.”

Cô có thể đọc được từ vẻ mặt của anh rằng anh đã quyết tâm thực hiện sự hy sinh cao cả đó vì cô. Cô cũng giống như thế, quyết không để anh làm điều này.

“Nếu em không ký thì sao?”, cô hỏi.

Cô khoanh tay trước ngực, cau mày nhìn anh trong khi chờ một câu trả lời.

Chúa lòng lành, cô nghĩ rằng mình vô cùng yêu anh. Và anh cũng yêu cô như vậy. Nathan trông như thể muốn bóp cổ cô. Cô cảm thấy muốn mỉm cười.

“Nếu em không ký, Sara, gia đình em sẽ có món quà của Đức vua. Ta không muốn điều đó.”

“Em sẽ không có nó.”

“Giờ thì, Sara...”

Nathan không nhận ra cả hai đều đang hét lên. Cô đã nhận ra. Cô quay sang nhìn lên đám đông nhà St. Jame cho đến khi tìm thấy người mà cô cần tìm. “Chú Dunnford?”, cô gọi với ra. “Nathan muốn từ bỏ món quà

của Đức vua.”

“Ôi, quý thật, Sara, tại sao em lại làm như thế?”

Cô quay người lại và cười với chồng. Nathan đã cởi áo khoác. Sau đó Sara đề ý rằng Caine và Colin đang làm tương tự.

Cô bắt đầu phá ra cười. Chúa giúp cô, cô đã hoàn toàn trở thành một người nhà St. Jame mất rồi.

Nathan trông không còn bệnh nữa. Một tia lấp lánh xuất hiện trong mắt anh. Anh quả là một người đầy cá tính, còn cô chính là người có thể quản lý được anh. Nathan đang nhìn chăm chăm vào ngực cô. Sau đó chiếc áo của anh phủ quanh vai cô, yêu cầu cô phải xỏ vào hai ống tay áo. “Nếu em còn dám mặc chiếc váy này thêm lần nữa, ta sẽ xé nát nó khỏi người em”, anh thì thầm. “Quý thật, họ đến rồi.”

Toàn bộ đàn ông nhà St. Jame di chuyển về phía trước giống như đội quân chuẩn bị ra trận. “Em yêu chàng, Nathan. Hãy nhớ đừng gài ngón cái dưới những

ngón tay khác. Chàng sẽ không muốn chúng bị gãy đầu.”

Nathan nhường mảy với ý kiến đó. Cô trả đũa bằng một cái nháy mắt chậm và gợi tình. Anh tóm lấy cô bằng cách nắm lấy ve áo, hôn thật mạnh, rồi đẩy ra sau lưng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là một đêm đáng nhớ. Công tước và Nữ công tước Farnmount, chắc chắn đã ở độ tuổi cuối sáu mươi, không thể hài lòng hơn với cảnh giải trí này. Buổi dạ tiệc nhỏ của gia đình Farnmount sẽ cho mọi người đủ đề tài để nói, giữ cho họ thỏa thích tán gẫu với những tin đồn trong một thời gian dài. Sara nhớ đã nhìn thấy hai người ngồi trên tầng cao nhất. Hai người họ, mỗi người đều cầm một cốc rượu vang và sau khi cốc đầu tiên được hạ xuống, Công tước Farnmount ra hiệu cho dàn nhạc chơi một bản nhạc của điệu valse.

Tuy nhiên, trên thực tế, Sara thích phần kết quả hơn là cuộc cãi lộn. Ngay khi cuộc chiến chấm dứt, Nathan kéo cô ra bên ngoài, trời đang chìm vào màn đêm. Anh không muốn lãng phí thời gian đưa cô trở lại

con tàu, vì thế anh đưa cô trở lại nhà của Caine và Jade.

Anh điên cuồng chạm vào cô và Sara cũng đáp trả như thế. Họ làm tình đầy đam mê, hoang dã và tràn ngập tình yêu thương.

Sara nằm dài trên người chồng giữa giường, cảm tạ lên hai bàn tay đang chấp lại, nhìn chăm chú xuống đôi mắt tuyệt đẹp của anh.

Nathan trông đầy thỏa mãn, bàn tay nhẹ nhàng xoa lưng cô. Giờ thì chỉ còn lại mình họ với nhau.

Nathan có thể nói cho cô biết anh yêu cô nhiều như thế nào mà không cần phải xám mặt vào nữa. Anh có một chút lảng mạn khi mở ngăn kéo bàn cạnh giường, lấy ra một mảnh giấy và đưa nó cho cô.

“Chọn những từ mà em thích đi”, anh ra lệnh.

Cô chọn từ “Em yêu”, “Tình yêu của ta”, và “Người yêu” từ danh sách những từ ngữ tán tỉnh trên tờ giấy. Nathan hứa sẽ ghi nhớ chúng.

“Em từng có chút ghen tị với Jade”, cô nói. “Em không nghĩ rằng mình có thể được như em ấy và những thuộc cấp của em vẫn sẽ tiếp tục sự so sánh của họ.”

“Ta không muốn em phải giống bất cứ ai khác”, anh nói khẽ. “Tình yêu của em đã cho ta sức mạnh, Sara.”

Nathan rướn lên để hôn cô. “Ta tin vào tình yêu của em. Nó đã trở thành mỏ neo của ta. Nó là thứ duy nhất ta chắc chắn có và ta cũng tốn một thời gian dài để nhận ra điều đó.”

“Phải đã mất bao lâu để chàng hoàn toàn tin tưởng vào em?”, cô hỏi.

“Ta đã hoàn toàn tin vào em”, anh phản đối.

“Chàng sẽ kể cho em về quá khứ của mình chứ?”

Anh trông có chút cảnh giác. “Đến một lúc thích hợp”, anh cuối cùng cũng đồng ý.

“Nói cho em, ngay lúc này.”

Anh lắc đầu. “Nó sẽ chỉ khiến em buồn, em yêu. Ta đã có một cuộc sống đen tối. Ta đã làm vài việc mà em có thể coi chúng là... đáng lo ngại. Ta nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu một lần ta chỉ kể cho em một chuyện nào đó.”

“Vậy cảm giác của em không quan trọng ư, rằng chàng đang do dự khi kể về quá khứ của chàng?”

Anh gật đầu. “Có vài thứ... bất hợp pháp?”

Chồng cô có vẻ hết sức không thoải mái. “Một vài người nghĩ thế”, anh thú nhận.

Cô phải gắng gượng để nín cười. “Em rất vui khi chàng quan tâm đến cảm giác của em, chồng yêu quý. Và bây giờ em đã biết chàng chỉ do dự khi nói cho em biết về quá khứ của mình vì sợ rằng nó khiến em lo lắng, chứ không phải vì chàng nghĩ em có thể vô tình tiết lộ ra sự thật.”

Tia lấp lánh xuất hiện trong mắt cô khiến Nathan bối rối. Cô đang nói đến điều gì đó, nhưng anh không thể tưởng tượng nổi nó có thể là gì. Anh vòng tay ôm quanh

eo cô và ngáp lớn, đầy hài lòng. Nathan nhắm mắt. “Ta biết em yêu ta”, anh thì thầm. “Và vào thời điểm thích hợp - khoảng năm hoặc mười năm nữa, tình yêu của ta - ta sẽ nói với em mọi thứ. Sau đó em sẽ trở nên quen thuộc với ta.”

Cô bật cười. Nathan vẫn còn một chút sợ hãi.Ồ, cô biết anh tin mình, biết anh yêu cô, nhưng điều đó vẫn quá mới mẻ với Nathan và anh cần thời gian để dứt bỏ hoàn toàn những tấm lá chắn khỏi bản thân.

Dĩ nhiên, cô cũng không muốn xảy ra bất cứ vấn đề gì. Cô đã yêu anh quá lâu rồi.

Nathan tắt nến và kê sát tai cô. “Ta yêu em, Sara.”

“Em cũng yêu chàng, Pagan.”

HẾT